

DER ANFANG
DES LEXIKONS DES PHOTIOS

HERAUSGEGEBEN VON

R. REITZENSTEIN

MIT 2 TAFELN IN LICHTDRUCK

1907

LEIPZIG UND BERLIN

DRUCK UND VERLAG VON B. G. TEUBNER

PA

1123.

P₄

Cons

NV 19-6-31

EDUARD SCHWARTZ

GEWIDMET

EDWARD SCHWARTZ

1914-1915

Vor einigen Jahren erwarb Herr Geheimrat Valentin Rose für die Königliche Bibliothek zu Berlin eine Handschrift, welche den bisher verlorenen Anfang des Lexikons des Photios enthielt. Da seine Gesundheit ihm leider nicht gestattete, nach seiner ursprünglichen Absicht den Fund selbst zu verwerten, bat er gegen Anfang des verflossenen Winters, mich die Veröffentlichung zu übernehmen, und bestand, wiewohl ich auf andere Möglichkeiten hinwies, so gütig und liebenswürdig auf diesem Wunsch, daß ich glaubte, mich der Aufgabe nicht entziehen zu dürfen. Er stellte mir zugleich eine Beschreibung der Handschrift zur Verfügung, die ich im folgenden Abschnitt ohne wesentliche Veränderungen biete. —

Ich habe, als mir eine kurze Prüfung der Handschrift zeigte, welch hervorragenden Wert sie für unsere Kenntnis des attischen Dramas wie der atticistischen Literatur hat, geglaubt, sie so schnell als möglich allgemein bekannt machen zu sollen, und hoffe, daß billig denkende Fachgenossen von mir nicht mehr als Treue der Abschrift verlangen werden. Zu einer Zeit, wo immer neue Reste der klassischen Literatur in den Papyri auftauchen, halte ich es für Unrecht, aus leerer Eigensucht zurückzuhalten, was zu ihrer Bestimmung und Ausnutzung dienen könnte und hoffentlich dienen wird. Um so mehr beklage ich, daß Umstände, die zu ändern nicht in meiner Gewalt lag, die Arbeit Monate lang gehemmt und die Ausgabe verzögert haben. Für die tatkräftige Unterstützung, die mir während der Drucklegung mein lieber Freund E. Schwartz bot, danke ich auch an dieser Stelle, und aufrichtigen Dank schulde ich auch den Leitern der Berliner Bibliothek, welche mir die neue Handschrift sowie den zur Quellenanalyse unentbehrlichen *cod. Berol. quart. 13* auf längere Zeit nach Straßburg gesendet haben.

Die Handschrift, *cod. Berol. graec. oct. 22*, von mehreren Händen auf Pergament Ende des XI. oder Anfang des XII. Jahrhunderts geschrieben, soll nach der Angabe des Verkäufers aus Macedonien stammen. Sie ist vorn und hinten verstümmelt, auch im Innern defekt; von dem alten Einband ist nur der hintere Deckel (Holz mit schwarzem Leder überzogen) erhalten. Sie zählt jetzt 111 Blätter, jedes $15,2 \times 11,8$ cm groß; Schriftraum in der Regel $10,7 \times 7,8$. Für den Charakter der Schrift vergleiche die beigegebenen Tafeln. Die Folge der Quaternionen ist:

Blatt 1—7 (zu Anfang ein Blatt verloren)

8—15

16—23

24—31

32—39

40—46 (zum Schluß ein Blatt verloren)

47—54

55—60 (zu Anfang und Schluß je ein Blatt verloren)

61—68

69—76

77—84

85—92

93—100

101—108

109—111. (Nur noch dieser Quaternio kann, vielleicht sogar schon verstümmelt, in der Handschrift gestanden haben; der Rest war in einen zweiten, jetzt verschollenen Band gebunden).¹⁾

Es war eine Miscellanhandschrift, hergestellt wohl für die Bedürfnisse eines kleineren Klosters. Der Inhalt ist folgender:

1^r—38^v 1) fol. 1—38^v: Hymnen (κανόνες) auf die Hauptfeste des Jahres mit Kommentar, beginnt in der Mitte des Pfingsthymnus des Johannes Damascenus (Migne 96, 837 A); die erste Seite ist fast unleserlich. Hierauf fol. 2^v κανὼν εἰς τὴν ἀγίαν μεταμόρφωσιν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Κοσμά μοναχοῦ φέρων ἀκροστιχίδα τήνδε· Χριστὸς ἐνὶ σκοπιῇ céλας ἄπλετον εἶδεος ἦκε = Migne 98, 491. Hierauf fol. 9^r κανὼν ἕτερος εἰς τὴν αὐτὴν ἐνδοξὸν ἐορτὴν τοῦ σωτῆρος φέρων

1) Ich habe ihn vergeblich durch Freunde und Schüler auf den Altertumsmärkten zu Athen, Kairo, Jerusalem, Smyrna und Beirut suchen lassen.

ἀκρόστιχον ἱαμβικόν· Μωσῆς θεοῦ πρόσωπον ἐν Θαβὼρ ἶδε. ποῖημα Ἰωάννου ἀδελφοῦ (ᾱ) = Migne 96 p. 847, doch ist der Berliner Text beträchtlich reicher. Hierauf fol. 15^v Κανὼν εἰς τὴν πάνσεπτον κοίμῃσιν τῆς ὑπεραγίας θεοτόκου. ποῖημα Κοσμᾶ μοναχοῦ φέρον ἀκρόστιχον ἱαμβον· πανηγυριζέτωσαν οἱ θεόφρονες. Nicht bei Migne gedruckt, aber erwähnt von Kollarius Not. ad Lamb. V 579. Hierauf fol. 23^v ἕτερος κανὼν εἰς τὴν αὐτὴν ἑορτήν. Anfang: Ἀνοίξω τὸ στόμα μου. Vgl. Kollarius a. a. O., der wohl mit Recht die Urheberschaft des Johannes Damascenus, auf den die Reihenfolge schließen läßt, in Zweifel zieht. Hierauf fol. 30^r κανὼν εἰς τὴν ὕψωσιν τοῦ τιμίου σταυροῦ ποῖημα Κοσμᾶ μοναχοῦ φέρον ἀκρόστιχον ἱαμβικόν τόνδε· σταυρῷ πεποιθὼς ὕμνον ἐξερεύγομαι. Γρηγορίου. Letzterer Name bezieht sich wohl auf den unmittelbar folgenden Kommentar, vgl. Fabricius Bibl. gr. XI 174 n. Der Hymnus ist abgedruckt Migne 98, 501.

2) Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας Καπ- 38^v—46^v
παδοκίας Βασιλείου τοῦ μεγάλου καὶ οὐρανοφάντορος ἱστορία μυστα-
γωγικὴ ἐκκλησιαστικὴ. Anfang Ἐκκλησία ἐστὶ ναὸς θεοῦ, τέμενος
ἅγιον, οἶκος προσευχῆς, Ende verstümmelt (in der Erklärung der
vierten Bitte des Vaterunsers): καὶ ζωὴν δίδους τῷ κόσμῳ. Das
unter vielen berühmten Namen umlaufende Werk ist unter dem des
Germanus ediert Migne 98, 384.

3) 47^r—49^v. Zu Anfang verstümmelt. Drei Gedichte über das 47^r—49^v
Fasten der Mönche; Anfang jetzt: ἡμέραις ταύταις | ἀλλὰ γε καὶ οἱ
μετ' αὐτοὺς ἡμῶν θεῖοι πατέρες | ἀκρίβειαν ὀρίζουσι φοβερὰν καὶ
μεγάλην. Blatt 47^v beginnt neuer Abschnitt: σαρακοστή εἰσέρχεται
ἁγία καὶ μεγάλη (zitiert wird Θεόδωρος ὁ μέγας). Blatt 49^v neuer
kurzer Abschnitt, beginnt: Ἐν μόναϊς δὲ ταῖς τέσσαρσιν οὕτως ἐστια-
θήκη, endet 49^v: καὶ μάτην προφασίζονται τὸν ἀρτζιβούριν οὗτοι. Dazu
Hand 2 am Rand ἕως ὧδε. Also scheint schon das Original ver-
stümmelt gewesen zu sein.

4) 49^v—50^v Περὶ τῆς ἁγίας θεοτόκου ὧδε. Ἀβτὰ ὁ ἱερῆ ἐξ οὗ 49^v—50^v
ἀδῶς ὁ καὶ βαραχίας ἀγγαῖος Ζαχαρίας (rot). οὗτος ἔλαβε τὴν ἑλισαβέτ,
endet mit dem Tode des Joseph: καὶ μετὰ τὸ ὑποστρέψαι εἰς ναζαρέτ
ἐτελεύτησεν ἐτῶν ρι'.

5) 50^v—51^r Τοῦ ἁγίου Μαξίμου· τί σημαίνει τὸ μοναχικὸν σχῆμα 50^v—51^r
καὶ πρὸ τούτου τί ἡ ἀπόκαρσις τῶν τριχῶν. Anfang Ὡς περ πάντων
τῶν ἐν τῷ σώματι. Ende: τοῦ εἰκότος οὐχ ἁμάρτοι.

- 51^r—51^v** 6) 51^r—51^v περὶ ἡλέκτρου τοῦ Ψελλοῦ. Anfang: Περὶ τὰ Ἰνδικὰ μέρη ποταμὸς ῥεῖ, Ende: ὥσπερ κύτος. Anders Psellos *de lapid.* c. 9. Ideler *Phys. et med.* gr. I 245.
- 51^v—52^r** 7) 51^v—52^r Σιβύλλης ἱερείας Ἀπόλλωνος ἀπόφθεγμα περὶ τοῦ μέλλοντος ἐκ θείας μόνης ἐπιπνοίας εἰς ἔλεγχον τῶν εἰδωλολατρῶν ἐξ ἀκουσίου γνώμης προθεσπιζούσης πρὸ τοσούτων ἐτῶν τὸν Χριστόν, τὸν σταυρὸν καὶ τὴν μέλλουσαν κρίσιν ἐν τε τοῖς στοιχείοις καὶ τῇ ἀκροστιχίδι· Ἰησοῦς Χριστὸς θεοῦ υἱὸς σωτὴρ σταυρός. αὕτη ἡ ἀκροστιχίς. Anfang: Ἰδρώσει γὰρ χθών, κρίσεως σημεῖον ὅτε ἔσται. Ende: σωτὴρ, ἀθάνατος βασιλεὺς, ὁ παθὼν ἔνεχ' ἡμῶν.
- 52^r—52^v** 8) 52^r—52^v Πόθεν γενεαλογεῖται ἡ ὑπεραγία δέσποινα ἡμῶν καὶ θεοτόκος Μαρία. Anfang: Βούλεται δὲ ὁ λόγος ἀποδείξαι τὴν τε Μαρίαν. Ende: Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν ἐξάδελφον.
- 52^v—55^v** 9) 52^v—55^v Κανόνες τοῦ παναγιωτάτου Νικηφόρου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου. ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν τούτου συνάξεων καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἁγίων πατέρων περὶ διαφόρων κεφαλαίων. περὶ ἐκκλησιῶν τῶν παρὰ αἰρετικῶν ἐνθρονιασθεῖων κανὼν πρῶτος. Anfang: Τὰς ἐκκλησίας τὰς ὑπὸ αἰρετικῶν ἐνθρονιασθείσας παρακελευόμεθα. Ende: οἰκοδομεῖτω ὁ τὰ ἐπιτίμια δεδωκώς. Hierauf 54^r—55^v Ἐκ τοῦ αὐτοῦ (rot) . . ουπτ χρή ψάλλειν τὸν ᾠμῶν. Ende: γεύσασθαι βρώσεως. τέλος τῶν κανόνων τοῦ ἁγίου Νικηφόρου. ἐγράφησαν ταῦτα ἐξ ἐτέρων κανόνων δι' αὐτοῦ.
- 56^r** 10) 56^r Τοῦ αὐτοῦ· εἰς τοὺς κανόνας τῶν ἁγίων ἀποστόλων εὕρομεν, ἐὰν γυνὴ γεννήσῃ καὶ ἔστιν ἐν κινδύνῳ, endet: μήτε μὴν ᾄσῃται αὐτοῦ τὸ κύνολον. Hierauf Ἄλλο διήγημα τοῦ αὐτοῦ: Ἄλλην εὕρομεν ὅτι ἐὰν τελεία γυνὴ γενομένη χριστιανὴ καὶ (rot) μετὰ μίαν . . endet: ἕως οὗ καθαρισθῇ ἡ νεοφώτιστος.
- 56^r—56^v** 11) 56^r—56^v Λύσεις διαφόρων ἐρωτημάτων Πέτρου τοῦ τιμιωτάτου χαρτοφύλακος τῆς μεγάλης τοῦ θεοῦ ἐκκλησίας. Anfang: Ἐρώτησις: εἰς πόσον ὀφείλει βαπτίζεσθαι τὸ παιδίον. Ende: οὐ χρή δέχεσθαι, ὑπὸ ἐπιτιμίων γὰρ εἰσιν. = Migne 119, 1093.
- 56^v—57^r** 12) 56^v—57^r Ἔτερον κεφάλαιον κανονικὸν τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου. Anfang: Οὐ γὰρ ἀπλῶς πρὸς τὸ τῶν ἁμαρτημάτων μέτρον δεῖ τὴν ἐπιτίμιαν ἐπάγειν. Ende: ἄλλο γάρ ἐστι νηστεία καὶ ἄλλο ἐγκράτεια.
- 57^r** 13) 57^r Πέτρου καὶ Παύλου διάταξις περὶ τῶν ὠρῶν, διὰ τί

ὀφείλουσι ψάλλεσθαι, Anfang: Εὐχὰς ἐπιτελεῖτε ὀρθρῳ καὶ τρίτῃ ὥρᾳ . .

Ende: ἐργασίαν τῶν τοῦ φωτὸς ἔργων.

14) 57^r—58^r Τίνος χάριν μετὰ δέκα ἡμέρας τῆς ἀναλήψεως τοῦ 57^r—58^r
κυρίου τὸ πνεῦμα κατήλθε. Φασι τινὲς τῶν τὰ θεῖα πεπαιδευμένων,
endet: ἡμερῶν νηστείας.

15) 58^r—58^v Εἰς φάντασμα ἦγουν εἰς ῥεύσιν. Gebete: Ἀνιστά- 58^r—58^v
μενος εὐθέως, endet: εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

16) 58^v—67^v Ἀναστασίου πρεσβυτέρου καὶ ὁμολογητοῦ ἐρμηνεία 58^v—67^v
τῶν ἑωρτῶν ἐν συντόμῳ. Anfang: Καὶ ἵνα ἀπὸ τῶν παλαιῶν ἑορτῶν
ἄρξωμαι· κάββατον. Ende: εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

17) 68^r—111^v Lexikon des Photios (vgl. unten).

68^v—111^v

* * *

Von dem Anfang des Lexikons des Photios sind uns drei Handschriften erhalten: 1) zwei Blätter des *cod. Galeanus* (*g*) enthaltend: a) Prolog und Anfang bis zur Glosse Ἀά; b) die Glossen Ἀγχίνοια — Ἀδιάκριτος. 2) zwei größere Bruchstücke in dem *cod. Atheniensis* 1083 (*a*) Blatt 1—4 enthaltend die Glossen Ἀβραμιαῖος — Ἀγάττει und Ἀγκιστρέυει — Ἀδράτεια herausgegeben von C. Fredrich und G. Wentzel, Nachr. d. K. Gesellschaft d. Wissenschaft. Göttingen 1896 S. 309ff. 3) das Berliner Bruchstück (*b*), das lückenlos von dem Prolog bis zur Glosse Ἀπαρνοc reicht. Es fragt sich zunächst, wie die drei Handschriften zueinander stehen.

Cod. g

Cod. a

Cod. b

Ich beginne mit einer Äußerlichkeit. Blatt 1 des *cod. g* entspricht im wesentlichen Blatt 68 des *cod. b*; nur wenige Zeilen umfaßt letzteres mehr, die noch dazu fast durch die größere Länge der Überschrift in *g* aufgewogen werden. Das zweite Blatt des *cod. g* fängt genau mit derselben Glosse an wie Blatt 76 des *cod. b* und umfaßt nur fünf Worte mehr als dieses. Also sind beide Handschriften dem gemeinsamen Archetypus in der äußeren Anlage genau gefolgt. Minder genau entspricht *a*, doch entspricht Ἀβραμιαῖος bis Ἀγάττει fast genau zwei Blättern von *b* (70^r Mitte — 72^r Mitte) die Lücke von hier bis Ἀγκιστρέυει einem Blatt von *b* (bis 73^r Mitte), der erhaltene Rest bis Ἀδράτεια (Anfang) etwa vier und einem halben Blatt in *b* (77^v obere Hälfte), was sich vielleicht auch daraus erklärt, daß das letzte Blatt in *a* nicht vollgeschrieben ist.

Vergleichen wir nun *b* und *g*. Sie sind verschieden in der

Autorenbezeichnung; die Widmung, welche *g* nicht mehr in der ursprünglichen Form hat, fehlt in *b*; das Wort πρόλογος ist richtiger gestellt. Dagegen sind am Schluß der Vorrede in *b* zwei törichte Randscholien in den Text aufgenommen; das eine hat *g* ebenfalls im Text, das andere in richtiger Stellung am Rande. Hierauf bieten beide eine neue Überschrift in verschiedener Fassung. Wir folgern ohne weiteres: der gemeinsame Archetypus stand schon ziemlich weit von Photios entfernt. Eine Bestätigung bietet S. 2, 16 der Fehler πενοῦντι, in dem *b* und die erste Hand von *g* übereinstimmen, 3, 7 die Schreibung πράζακαμέλλω *b* πράζακα μέλλω *g*, eine weitere sofort in dem nächsten Stück S. 29, 16, wo für χαρμίδη ἐπεὶ sowohl in *b* wie in *g* geschrieben ist χαρμὶ δ ἐπεὶ (vgl. Wentzel a. a. O. 312); da das VI. Lexikon Bekkers (das Bachmannianum) χαρμίδι hat, so hat Photios sicher dies oder χαρμίδη geschrieben. Eine zufällige Beschädigung einer Handschrift führte die Schreibung des Archetypus von *bg* herbei, und von demselben Archetypus hängt, wie schon Wentzel richtig erkannte, auch *a* ab, der χαρμὶ ἐπεὶ bietet. Eine weitere Bestätigung bietet die ebenfalls schon von Wentzel hervorgehobene Stelle 28, 26, wo ἄχορα richtig ist. Da das Bachmannianum ἀχώρα, Suidas ἄχορα liest, wird ein Schreiber im Photios über ω ein o gemalt haben. Ein zweiter fand es etwas von der Stelle gerückt und las

Θ für O; so erklärt sich nun in *bg* ἀ^θχώρα, in *a* ἀθαχώρα. Alle drei Handschriften geben in solchen Dingen den Archetypus fast sklavisch wieder. Um so auffälliger sind die willkürlichen Veränderungen im Hauptbestand. So läßt *a* eine Reihe von Glossen fort, die durch die Übereinstimmung von *b* und *g* als echt erwiesen werden. Andererseits sucht *b* nach Möglichkeit Glossen des gleichen oder ähnlichen Lemmas miteinander zu verbinden. Wie ungeschickt er dabei z. T. verfuhr, mögen Glossen wie S. 100, 27 Ἀμφιθαλής oder 106, 7 Ἀνάβαλλε zeigen. Überall sucht er nach Kürze und meidet es daher möglichst, die Lemmata zu wiederholen, ersetzt sie vielmehr an zweiter Stelle durch ἢ oder καί. Ebenso vermeidet er denselben Schriftstellernamen zweimal anzuführen und schreibt an zweiter Stelle lieber ὁ αὐτός. Andererseits hat er an den Rändern auch eine Anzahl von Glossen z. T. aus denselben, z. T. aus neuen Quellen hinzugefügt. Umgekehrt hatte Schreiber *a* eine Anzahl von Glossen zunächst fortgelassen, dann aber seinen Entschluß geändert

und sie alle außer der Reihe nachgetragen.¹⁾ Jeder Schreiber bewegt sich eben in diesen Werken unendlich viel freier als bei der Kopie wirklicher Schriftsteller. Für den Herausgeber erwächst die peinliche Pflicht auszuwählen, welcher Fassung er folgen will. Ich beschränke mich in dieser vorläufigen Ausgabe natürlich auf die Fassung *b*.

Konsequent läßt sich das freilich kaum durchführen. Weder läßt sich in jedem Einzelfall mit Sicherheit bestimmen, was *b* mit Absicht ausließ, was aus Versehen übersprang, noch läßt sich trotz der reichen Parallelüberlieferung stets entscheiden, welche Fehler Photios im Text schon vorfand, welche er neu hinzufügte. Ich habe von Fall zu Fall entschieden und öfters, um das Verständnis nicht allzusehr zu erschweren, den Vorwurf der Ungleichmäßigkeit nicht gescheut.

Die Parallelüberlieferung, die ich eben erwähnte, anzuführen, ist selbstverständlich Pflicht des Herausgebers. Den Weg hat Wentzel in seiner Ausgabe der athenischen Fragmente gewiesen. Freilich habe ich mir etwas engere Schranken gesetzt. Das sechste Lexikon Bekkers (B), das im wesentlichen den gleichen Bestand bietet und nur ganz selten und offenkundig interpoliert ist, wird dem Benutzer kaum Schwierigkeiten bieten. Bei Suidas wird es allerdings einiger Übung bedürfen, die aus anderen Quellen eingefügten Zusätze schnell zu erkennen; doch hätte eine Analyse seiner Glossen den Apparat ungebührlich überlastet. Bei den Verweisen auf die Etymologika mußte das Gudianum leider übergangen werden, da die einzige Ausgabe unbenutzbar, ja irreführend ist. Für das Genuinum konnte ich natürlich meine eigenen Abschriften und Kollationen benutzen. Nur muß sich der Leser erinnern, daß uns der Anfang bis zur Mitte von Αλ- nur in der stark verkürzten, stellenweise unleserlichen Florentiner Handschrift erhalten ist. Was zur Beurteilung der jüngeren Überarbeitungen nötig ist, habe ich in der Geschichte der griechischen Etymologika auseinandergesetzt und erinnere hier nur den Leser daran, daß in das Etymologicum magnum Zusätze aus einem (schon interpolierten) Diogenian-Lexikon aufgenommen und z. T. noch in festen Reihen überliefert sind, sowie ferner, daß sowohl in Symeons Etymologicum wie in die aus ihm abgeleitete μεγάλη γραμματική

1) Vgl. das unten S. XLVII A. über das Etymologicum genuinum Bemerkte.

(codd. C D) Zusätze aus einem jungen rhetorischen Lexikon gedrungen sind, das wegen seines Verhältnisses zu Phrynichos für uns Wichtigkeit hat. Da meine handschriftlichen Notizen nicht ausreichen, habe ich meist auf Gaisfords Noten, in denen nur cod. D benutzt ist, verweisen müssen. Besonders hervorgehoben ist nur, was aus demjenigen ῥητορικόν stammt, welches im Genuinum benutzt ist, weil man dieses bisher für identisch mit Photios hielt. Anzuführen, wie oft eine nachweislich andere Quelle in einzelnen Erklärungen mit Photios übereinstimmt, konnte ich mich in der Regel nicht entschließen. Auch aus Eustathios sollte zunächst nur in Frage kommen, was durch sicheres Zeugnis für Aelius Dionysius oder Pausanias oder doch wenigstens ein rhetorisches Lexikon bezeugt ist. Die Verweisungen auf Hesych habe ich nur mit einem gewissen Bedenken in der Fülle zugefügt, daß der Leser selbst entscheiden muß, ob die Angabe aus Cyrill oder Diogenian oder der atticistischen Interpolation entnommen ist. Die paroimiographische Überlieferung endlich habe ich ganz beiseite gelassen, da sie besondere Behandlung demnächst finden wird. Daß neben Pausanias jetzt noch mindestens Phrynichos und Eirenaios als Quellen des Photios in Frage kommen, ließ mir eine beiläufige Behandlung der Frage als untunlich erscheinen.

Zu den einzelnen Lemmata die Stellen der Autoren zu fügen, auf welche sie sich beziehen, habe ich nur dann versucht, wenn es mir für die Quellenfrage wichtig erschien; im allgemeinen sind sie im Interesse der Übersichtlichkeit des Druckes fortgelassen.

Der vorläufige Abdruck dieses Stückes, welcher einer vollen Ausgabe des gesamten Photios nur vorarbeiten soll, hat keinen andern Zweck, als einerseits die wichtigen neuen Texte rasch allgemein bekannt zu machen, andererseits neuen Anstoß zur Erörterung und zum Streit über die Grundfragen der Entstehung und Zusammensetzung des Werkes zu geben, die vor jener so dringend notwendigen Ausgabe erledigt werden müssen. Zu beiden Punkten gestatte der Leser noch ein paar möglichst kurze Bemerkungen, denen ich allerdings das Wort vorausschicken muß, mit welchem ein altrömischer Kollege sich über die handgreifliche Unzulänglichkeit seines Werkes tröstete: *illa quae . . . maioribus nostris ademit oblivio, subito secuta sedulitas Muci et Bruti retrahere nequit; non si non potuero indagare, eo ero tardior, sed velocior ideo si quiero.*

*

*

*

Die neuen Fragmente, in denen viele den Hauptwert des Fundes Roses sehen werden, stelle ich der Übersichtlichkeit halber kurz zusammen.

Für Aischylos ist der Gewinn ziemlich klein. Aus der "Οπλων Aischylos. κρίσις gewinnen wir das Bruchstück eines Liedes, das den Schlafenden (Aias?) beschreibt, 39, 7 καὶ διὰ πνευμόνων θερμὸν ἄησιν ὕπνον¹⁾, aus einem Liede der Νεανίσκοι 102, 13 πρὸς δ' ἐπὶ τοῖς ἀμφιλαφῇ πῆματ' ἔχων ἀθανάτων, aus einem Liede der Μυκοί 113, 15 εἶδον (ιδῶν?) | καλπάζοντας ἐν αἰχμαῖς. Den Ξάντριάι wird fr. 413 N² zugewiesen (108, 13). Ohne Angabe des Stückes werden dem Dichter zugesprochen 47, 12 αἰδνόν, 86, 25 ἄμαξα für Schiff²⁾, 88, 7 ἀμαρτάδας (ionisch), 96, 15 ἀμυντρόν(?) und ἀνυνάνδρωσ(?) , 64, 7 ὀργάζειν (eher als ὀργάν).

Reicher ist die Ausbeute für Sophokles. Für das Stück Sophokles. Φρύγες, dessen Titel jetzt gesichert wird, gewinnen wir 151, 7 das Fragment: οὐ λήξετ', οὐ παύσεσθε τούδε τοὺς γάμους | ἀνυμεναιοῦντες; Spricht vielleicht Kassandra bei der Hochzeitsfeier des Paris und der Helena? Dem Φιλοκτήτης ἐν Τροίᾳ wird 101, 20 zugeschrieben: καὶ ῥάβδος ὡς κήρυκος Ἑρμαία διπλοῦ | δράκοντος ἀμφίκρανος.³⁾ Wir lernen aus 120, 28, daß in der Nausikaa Odysseus wie bei Homer seine Abenteuer erzählte; von dem Mastbaum, den der Strudel ihm wieder emporsendet, scheint er zu sagen (τὸ) ὄχημά μοι | ἐπᾶραν ἡκύχως ἀναρροιβδεῖ πάλιν.⁴⁾ Wir sehen aus Hesych, dem ich Stückbezeichnung entnommen habe, daß schon Aischylos ἀναρροιβδεῖν für Atmen (Einatmen und Ausatmen) gebraucht hat. Od. 12, 236 ff. wird ἀναρροιβδεῖς θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ ja scheinbar zerlegt: ἦ τοι ὅτ' ἐξεμέσειε . . . ἄλλ' ὅτ' ἀναβρόζειε. So hält sich Sophokles hier an 12, 437 ὄφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω ἰστόν καὶ τρόπιν αὖτις. — Hervorragende Bedeutung messe ich dem 64, 8 erhaltenen Fragment des

1) Die Wendung ist in die alexandrinische Poesie übernommen, vgl. Theokr. 24, 47 ὕπνον βαρὺν ἐκφυεῶντας, aus ihr in die römische, vgl. Vergil Aen. IX 326 *qui forte tapetibus altis extractus toto proflabat pectore somnum* und Prop. I 3, 7 *visa mihi dulcem spirare quietem*.

2) Vgl. Suppl. 33 ξὺν ὄχῳ ταχυήρει, Catull 64, 9 *volitantem flamine currum*.

3) Vgl. fr. 638 (Hes.) δράκοντα· τὸ κηρύκιον, Σοφοκλῆς Φιλοκτήτη und für Ἑρμαῖος fr. 815 Ἑρμαῖον κᾶρα.

4) Etwas anders gestaltet E. Schwartz den Anfang und schlägt vor ὀχεῖ μάλα | ἐπᾶραν, ἡκυχῇ δ' ἀναρροιβδεῖ πάλιν. Zu ὄχημα vgl. das Epigramm auf Arion bei Aelian *de anim.* XII 45.

Αἰγεύς bei: κλωστήρσι χειρῶν ὀργάσας κατήνυσε | χειραῖα δεσμά.. Das marathionische Abenteuer war, wie die weiteren Worte des Grammatikers zeigen, in einem Botenbericht geschildert (vgl. fr. 20); in dem Stück kehrte Theseus siegreich ins Vaterhaus zurück. — Aus der Κρέουσα gewinnen wir 119, 6 den Trimeter: τί δ' ὦ γεραιέ; τίς c' ἀναπτεροῖ φόβος; Aus dem Τυνδάρεως 89, 20 das lyrische Fragment: ἀμβλυφαεῖ δ' ὄμμ' ὑπὸ γήρωσ und ein zweites aus dem Μελέαγρος 95, 23 στεφάνοις | κράτα καταμπυκοῖς.¹⁾ Kürzer sind die Angaben 86, 9, daß im Ἀλέξανδρος ein Zeitwort ἀμαλθεύειν für τρέφειν gebraucht war, 144, 9, daß im Θυέστης die Form ἀνοσήλευτον vorkam, 136, 28, daß ἀνηλόκις im Λαοκόων, 97, 6, daß ἀμύρους τόπους in den Ποιμένες stand.

Ohne Angabe des Stückes sind überliefert die lyrischen Fragmente 53, 11 τὸν προβώμιον κλύω (?) δαίμον' αἵματοςπόδητον, 89, 3 ἀμάχετοι λοχαγοί und vielleicht 138, 5 cὺ δέδωκας ταῦτ' Ἀνησιδώρα. In Dialogpartien gehören 95, 13 das verkürzte Fragment ὥσπερ ἀμπρευτῆς ὄνος | αἰὲν μαστιγούμενος, 94, 19 ἀμούσωτος γὰρ οὐδαμῶς ἄπει, 125, 22 χλωροῖσι κορμοῖς ἀνδράχλης ἀναίθεται, 141, 11 = μηκέτ' ἀνθρωπιτὶ διαλέξῃ τάδε. Kürzer sind 136, 12 ἀνήγρετ' ἐξ ὕπνου (vgl. Il. 10, 138), 102, 16 κορμὸν ἀμφίκουρον, 111, 1 ἀναθερμαίνειν τὰς φρένας, 137, 7 ἀνημέρωτος γῆ, 68, 16 ἄκρος φρονεῖν oder ἄκρος δρᾶν, 156, 17 ἀπάντησις, 44, 17 αἰγίζει, 47, 20 αἰδροδίκης (vgl. Pindar Nem. 1, 96), 49, 18 αἰέλουρος, 58, 9 ἀκάμπιον, 88, 6 ἀμαρτάς, 89, 19 ἀμβλώψ oder ἀμβλωπός, 89, 15 ἀμβλουχία, 96, 15 ἀμύνανδρος, 95, 23 ἀμπυκοῖς (?) und ἀμπυκώμασιν, 113, 16 ἀνακαλπάζει, oder καλπάζει, 117, 7 = 138, 6 Ἀνασιδώρα und ἀνάγειν ἀμπελῶνας, 126, 1 ἀνδραποδοκλόπος, 113, 21 ἀνάκλητος, 144, 10 ἀνούστερος und ἀνουτέρα (?), 151, 17 ἀνυμφος (?), 16, 25 ἀγήρατος (?), 153, 16 ἀολλεῖς (?), 155, 22 ἀπαλά. Das Fragment 675 wird 36, 18 berichtigt; dem Ausdruck αἰίζων ἄχθος bei Aischylos entsprach bei Sophokles αἰίζων πένθος. Die alexandrinische Fortbildung αἰίζων ἔλκος <ἔρωτος> hat, wie zur Stelle bemerkt, Lukrez in seinem gewaltigen Prooemium benutzt.

Euripides.

Etwas seltener wird, wie zu erwarten stand, der dritte Tragiker, Euripides erwähnt. Dem Αἰγεύς gehören zwei Fragmente 138, 18

1) Es ist die Schilderung des Siegers, vgl. Phalaikos A. P. XIII 6,3 κισσῶ καὶ στεφάνοισιν ἀμπυκασθέν.

κρήνης πάροιθεν ἀνθεμόστρωτον λέχος und 141, 10 ἀνθρωποκτόνος. Den beiden nach Ἀλκμέων benannten Stücken werden zugeschrieben 39, 8 ὡς ἀμελές, ὦ δύστηνε, cῶμ' ἔχεις céθεν, — | ἐν τοῖςδ' ἄησιν καὶ θέρος διέρχομαι¹⁾ und 146, 27 ἀντιβαίνει. Der Ἀνδρομέδα gehört 89, 16 ἀμβλωπὸς ὄψις, dem Αὐτόλυκος die Mahnung an die Satyrn 127, 2 μηδὲν τῷ πατρὶ | μέμφεσθ' ἄωρον ἀποκαλοῦντες ἄνδριον, dem Ἐρεχθεύς 128, 22 ἀνέγγυοι γάμοι und 132, 24 ἀνέξοδον, dem Θυέστης 89, 18 ἀμβλῶπας αὐγὰς ὁμμάτων ἔχεις céθεν²⁾, dem Θησεύς 89, 17 καὐτῷ δ' ἔπεισι νυκτὸς ἀμβλωπὸν céλας, Dem Πολύιδος wird 48, 18 das schöne lyrische Fragment δύστηνοι καὶ πολύμοχθοι ματέρες αἰδῆ τίκτουςαι τέκνα zugewiesen, dem Πρωτεσίλαος 95, 15 ἔπου δὲ μοῦνον(?) ἀμπρεύοντί μοι. Aus der Σθeneβοία und zwar aus einem Bericht, den Bellerophon, bei dem Flügelpferde stehend, über seinen Kampf mit der Chimaira erstattet, stammt 42, 21 παίω Χιμαίρας εἰς cφαγὰς, πυρὸς δ' ἀθήρ | βάλλει με καὶ τοῦδ' αἰθάλη πυκνὸν πτερόν.

Ohne Angabe des Stückes sind erhalten S. 103, 17 ὡς ἀμφιπρύμνω δύο μ' ἐλέγχετον λόγῳ, 91, 18 Ἀφιδνε, Γαίας υἱὲ τῆς ἀμήτορος (vielleicht aus dem Θησεύς oder Πειρίθοος), 151, 5 (zitiert ὁ Τραγικός): ἀνυδρα δ' οἰκηκὺς ἄναξ | κριωπὸς Ἀμμων δάπεδα θεσπίζει τάδε, 151, 22 ἄνω καὶ κάτω | τὰ πάντα cυγχέουσιν. Hierzu tritt S. 139, 14 die Angabe, Euripides nenne den Orpheus ἀνθηρὸς ποιητής, 90, 3 er brauche die Worte βρυττὸς (doch wohl βρυccὸς) μέγας. Endlich bezeugt 107, 5 ἀναβεβίωκα, 155, 22 ἀπαλά. Unsicher bleibt 122, 20 ἀνάστατα und 88, 15 ἀμαυρὰ γλῶcσα (vgl. die Anmerkung).

Verhältnismäßig reich sind die kleineren Tragiker bedacht.

Auf Phrynichos entfallen drei Fragmente, 154, 7 ἐcθλῶν ἀπαγ- Phrynichos.
γελτῆρα μᾶλλον ἢ κακῶν, 152, 16 ἄξιος θεᾶς, 88, 6 ἀμαρτωλή.

Für Ion gewinnen wir für die Ἀλκμήνη 47, 17 καὶ μὴν ἅπαντα Ion.
τίκτεται πρῶτον γοναῖς | αἰδρα, πειραθέντα δ' ἐκδιδάσκειται³⁾, für die Ἀργεῖοι 113, 3 οὐδεὶς ἀναιτίατος ἀγγέλλων κακά, für den Φοῖνιξ 47, 16 ἐκ τῶν αἰδρων und 98, 13 ὡς ἀμφαδὸν πέπραγα πανταχῇ

1) Das Glossenspiel ἄησις für χειμῶν erinnert fast an die spätere Tragödie. Auf Accius v. 60 *ut me depositum et maerentem nuntio repentino alacrem reddidisti atque excitasti ex luctu in laetitudinem* (vgl. auch v. 67) sei beiläufig verwiesen.

2) Zur Form vgl. den etwas jüngeren Rhesos 737 κατ' εὐφρόνην | ἀμβλῶπες αὐγαί, κοῦ cε γινώσκω τορῶς.

3) Vgl. Sophokles fr. 776: ἅπαντα τὰγέννητα πρῶτον ἦλθ' ἅπαξ.

καλῶς, endlich für den Τεῦκρος 47, 15 ἡμεῖς τ' αἰδροὶ πρὸς πέτρας¹⁾ ἐπταίομεν. Hierzu treten aus unbekannten Stücken 143, 26 ἀπροδοκῆτως κᾶνοπλοι πορθούμεθα und 89, 24 νῦν δ' ἐγγὺς ἡοῦς, ἡνίκ' οὐδέπω φάος | οὐδ' (eher ἀλλ') ἀμβλὺς ὄρθρος, offenbar nach Il. 7, 433 ἦμος δ' οὔτ' ἄρ' πω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ, also zugleich die älteste Interpretation dieser Stelle; ferner 121, 2 ἀναρσίας, 89, 19 ἀμβλωπός oder ἀμβλώψ, 99, 5 ἀμφὶ ἀνακτας (?). Der Prosa endlich, wohl den Ἐπιδημῖαι, gehört das überraschend hergestellte Fragment 40, 27 Ἰων δὲ τὴν Θεμιστοκλέους θυγατέρα Ἀθηναίαν ξένην φησί.

Nikomachos.

Seltsam ist, daß auch von Nikomachos²⁾ einige Bruchstücke erhalten sind, so 89, 22 aus dem Ἀλέξανδρος (vgl. Suidas) ein lyrisches Fragment Διὸς γὰρ οὐκ ἀμβλυδερκὲς ὄμμα (Gegenbildung zu ὀξυδερκὲς), ferner S. 53, 15 αἰμόφυρτα, 137, 3 δαίμων ἀνηλέητος Naucks erstes Fragment endlich erscheint 39, 3 in etwas geänderter Gestalt μέλπουσι τὴν ἀηδόνειον κλαγγήν, also wohl μέλπουσι κλαγγήν τὴν ἀηδόνιον u.

Agathon.

Dem Agathon fällt S. 87, 26 ein Trimeter zu ἀλλ' οὐκ ἄμαρ-

Demonax.

τυς ἢ χάρις δοθήσεται, dem Demonax (vgl. Nauck² p. 826) 45, 3 das

Thespis.

Wort αἰγίς, einem vermeintlichen Thespis 53, 10 αἰμοφθόρος. Für die

Adespota.

Ἀδέσποτα endlich bleibt 96, 20 ἀμυντής und ἀλκηστής sowie 99, 6 ὦ δέσποτ' Ἀμφιάραι, πολυτίμητ' ἀναξ, falls man nicht eine Parodie annehmen und etwa an den Ἀμφιάραιος des Aristophanes denken will. —

Da unser Werk zum großen Teil aus Phrynichos geschöpft ist, so sind die Fragmente der Komödie natürlich zahlreicher. Ich gehe sie in der Reihenfolge durch, die Kock ihnen gegeben hat.

Magnes.

Auf Magnes entfällt nur ein Wort 104, 23 ἀμφορίσκος.

Kratinos.

Auch für Kratinos ist die Ausbeute nicht allzu groß. Doch geben wenigstens zwei Fragmente Wichtiges. Den Ἀρχίλοχοι wird S. 100, 20 ein Bruchstück zugewiesen, das nach der Überlieferung lautet εἴτ' ἀμφιετηριζόμεναι ὥραις τε καὶ χρόνῳ μακρῷ. Daß das zweite Wort verdorben ist, erkannte Schwartz; eine sichere Besserung wird durch die Diogenianglosse 100, 26 Ἀμφιετιζόμενας τὰς κατ' ἔτος (κατ' ἐνιαυτὸν Hes.) περιερχόμενας gegeben; ἀμφιετιζόμεναι ὥραις

1) πέτραις cod. Vgl. Xenophon Anab. IV 2, 3, Polybios XXXI 19, 5 u. 20, 1.

2) Alle Fragmente sind einzig in dieser rhetorischen Tradition erhalten und gehören wohl einer einheitlichen Quelle an. Meinekes Bedenken (*Hist. crit.* 498) erweisen sich bei dieser Erweiterung des Materials als unberechtigt.

entspricht der Formel der großen oder sakralen Poesie περιτελλομένας ὥραις (Soph. Oed. R. 156; Aristoph. Aves 696; vgl. Pindar Ol. 4, 3). Es ist der Rest eines lyrischen Liedes. Nun zeigt fr. 10 (Ἑρακμονίδη Βάθιππε, τῶν ἀωρολείων), daß Kratinos Lieder des Archilochos nachahmte. So dürfen wir ohne weiteres das Fragment der Epoden 85 B⁴ heranziehen ἀλλὰ μ' ὁ λυσιμελής, ὦ ταῖρε, δάμναται πόθος. Ihm entspricht genau ἀμφιετιζομένας ὥραις τε καὶ χρόνῳ μακρῷ. Vorausging, wie wir aus der Nachbildung des Horaz (*Petti, nihil me, sicut antea, iuvat*) wissen, ein Trimeter. Ich denke, daß Kratinos es zur Erhöhung der komischen Wirkung wagte, ihn mit dem apokopierten εἶτ' zu schließen, werde aber auch nicht widersprechen, wenn jemand annimmt, daß der zitierende Grammatiker nach εἶτ' Worte, die für ihn gleichgültig waren, weggelassen hat. Eine Bestätigung meiner Wiederherstellung sehe ich in einer von Kock zu Unrecht verschmähten Konjekture Meinekes, welcher dasselbe Metrum in dem von Athenaios IX 410d erhaltenen neunten Fragment des Kratinos herstellen wollte; nur möchte ich dort schreiben ὠμολίνοις ἐκόμα (κόμη cod.) βρύουσι, ἀτιμίας πλέως. Die Tatsache, daß die Lieder des Archilochos in Athen im fünften Jahrhundert allbekannt waren¹⁾, scheint mir wichtig genug, jede auch kleine und beiläufige Bestätigung eingehender zu verfolgen. Ein anderes Fragment desselben Stückes wird uns später beschäftigen (vgl. S. XLI). Dem Διονυκαλέξανδρος gehört S. 53, 17 das Bruchstück εὐθὺς γὰρ ἡμῶδεῖς ἀκούων τῶν ἐπῶν | τοὺς προεθίους ὀδόντας. Den Θράτται wird 94, 22 das Fragment 310 οὗτοι δ' εἰς ἐν συβοιωτοί, κρουπεζοφόρον γένος ἀνδρῶν zugewiesen; ein Chor von Böotern trat also auf, und in seinem kurz danach folgenden, im Dialekt geschriebenen Liede kam das Wort ἀμπαλίνωρος vor. Den Πανόπται gehört 120, 23 πάντ' ἀναρροφεί, den Ὠραι 109, 16 ἀναγωγή (ἐπὶ πλοῦ) 129, 13 ἀνεκάς, 135, 2 ἀνεφθάρη, 147, 24 ἀντίδοσις; außerdem wird ihnen 144, 17 das für Kratinos schon bezeugte Wort ἀνταναγνῶναι (fr. 386) zugewiesen.²⁾

Mehr gewinnen wir aus dem ersten ohne Angabe des Stückes erhaltenen Fragment, S. 37, 1 γλῶσσαν τέ σοι δίδωσιν ἐν δήμῳ φορεῖν καλῶν λόγων ἀείνων, ἧ πάντα κινήσεις λέγων (= fr. an. 37 K).

1) Nicht berücksichtigt von Wilamowitz, Textgeschichte d. griech. Lyriker 12. Das Stück setzt m. E. buchmäßige Verbreitung des Arch. voraus.

2) In Fr. 244 der Χείρωνες S. 55, 16 habe ich auf den Rat E. Schwartz's das (leider nicht wörtlich erhaltene) Zitat weiter ausgedehnt, als es z. B. Kock tut.

Die Vermutung, daß Perikles gemeint sei, liegt mehr als nahe; die Szene scheint von Aristophanes' Ritter 213 ff. mit bitterer Ironie nachgebildet: τάραττε καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα ἅπαντα — — τὰ δ' ἄλλα σοὶ πρόσεστι δημαγωγικά, φωνὴ μιὰρά, γέγονας κακῶς, ἀγοραῖος εἶ· ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ. Nehmen wir noch das Gebet des Wursthändlers 637 hinzu νῦν μοι θράσος καὶ γλῶτταν εὐπορον δότε φωνήν τ' ἀναιδῆ, so scheint es vielleicht nicht mehr zu kühn anzunehmen, daß Kratinos die Ausrüstung des Perikles durch einen Gott schilderte und Aristophanes im Gegensatz dazu beschreibt, was ein Staatsmann jetzt einzig braucht. Das in dem Fragment beanstandete Wort κινήσεις wird durch die Parallelstelle gesichert. — Hierzu treten 120, 24 ταῦτ' εὐθὺς ὑποκάθήμενοι | ἀναρροφούσιν ἄνδρες, 137, 7 ἀνημέρωτος γῆ (aus Sophokles, vgl. S. XIV), 140, 17 ἄνθρωπος φιλοπραγματίας, 111, 23 ἀναιδὲς καὶ θρασὺ βλέπειν, 88, 21 ἄμαχον πνίγος, 64, 4 ἀκοῦσαι ὀργῶ, 66, 19 ἄκος περίαπτον, endlich 122, 3 ἐκκυζᾶν, 143, 24 ἀνομία.

Krates.

Für Krates ergeben sich aus den Γείτονες 109, 3 die Anapästien cè δὲ χρὴ σιγᾶν μὴδ' ἀναγρύζειν, aus der Λαμία 127, 1 ἀνδριτὶ μιμεῖσθαι φωνήν und aus unbekannten Stücken 145, 28 ἀντάκουε νῦν ἐμοῦ und 122, 27 ἀναστῶ.

Pherekrates.

Von Pherekrates lernen wir 145, 24 zunächst ein neues Stück kennen Ἀνθρωπηρακλῆς (wie Μανέκτωρ dgl.); der einzig erhaltene Trimeter: ὦ Ζεῦ, καλῶς γ' ἀνταποδίδως μοι τὴν χάριν paßt in der Tat zu der Rolle eines Herakles. Den Ἄγριοι wird S. 102, 19 das Wort ἀμφίμαλλον und 69, 17 das Fragment 186 K. zugeschrieben, den Αὐτόμολοι 120, 16 ἀνὴρ ἀναρριπίζεται, dem Δουλοδιδάσκαλος 113, 1 ραίνειν ἀνακορεῖν ἀγοράς, den Μυρμηκάνθρωποι 131, 19 ἀν-ελεύθερον cῶμα und 98, 15 ἀμφέξομαι, der Τυραννίς endlich 133, 26 der Septenar ὥστ' ἀνέρωγεν τὸ φώνημ' εὐθὺς ὁζὺ καὶ μέγα. Nur der Dichtername steht 127, 27 bei dem wohl leicht umgestalteten Fragment ἀνδροκάπρainer καὶ μεθύσει καὶ φαρμακίς, 129, 9 ἀνέζεσεν αἷμα, 122, 27 ἀναστῶ, 123, 18 ἀνάσχωμαι. 125, 27 ἀνδράποδον (für Sklavin), 144, 11 ἀνούστατος, 145, 25 ἀνταπόδος, 146, 26 ἀντιβλέπει.

Telekleides.

Für Telekleides gewinnen wir 105, 9 durch die Angabe, daß er in den Ἑκίοδοι eine Dualform wie περικαλλῇ (richtig wäre περικαλλεῖ) verwendet habe, wenig; für die Ἀμφικτύονες ergibt sich wenigstens ein neues Fragment 143, 12 ἀνακλαύσομαί τε μεγάλα (μέγα cod.) καὶ ἀνοιμῶξομαι.

Den Θεοί des Hermippos wird 136, 16 das Fragment 77 und Hermippos. S. 98, 8 das Wort ἀμυλ<λ>ίδωτον zugeschrieben; einem unbekannten Stück S. 34, 3 das Wort ἄδραστα.

Philonides gewinnt außer einer unbestimmten Angabe 41, 9 Philonides. über ἀθήρ oder ἀθηρηλοιγόν das erste große Fragment aus den Κόθορνοι, die zu des Phrynichos Zeit also noch erhalten waren, 143, 9 περὶ δ' ὧν cū λέγεις, λόγος ἐστὶν ἐμοὶ πρὸς Ἀθηναίους κατὰ χειρόν (χεῖρας?), | ὃν ἐγὼ λογιόμην ἐξ ἀτελείας, τῷ δήμῳ δ' οὐδέν (oder οὐδέν') ἀνοίω. Nicht dem eigenen (oder dem personifizierten) Demos, sondern der Gesamtheit der Athener scheint der Redende „gratis“ (in der Parabase?) Rechenschaft ablegen zu wollen.

Bei Eupolis gewinnen wir für die Ἀστράτευτοι S. 48, 9 ὅμοιον Eupolis. ἄδειν· οὐ γὰρ ἔστ' ἄλλως ἔχειν und 127, 10 ἀνδρόγυνον ἄθυρμα, für den Αὐτόλυκος 91, 20 τί δῆτ' ἄν, εἰ μὴ τὴν ἀμίδα καθεῦδ' ἔχων, für die Βάπτει 107, 12 αὐλησον αὐτῇ κύκλιον ἀναβολήν τινα (vgl. Aristophanes fr. 149, 10) und 135, 15 οὐκ ἀνέχομαι αὐτόν· ἀντιπράττει παρὰ μέλος. Den Κόλακες wird 146, 25 fr. 317 K. zugewiesen; für die Πόλεις werden 109, 8 die Worte ἀναγχιππους und ἀναγχιππεῖν (vgl. fr. 394) sowie 97, 25 der Trimeter ὤφειλ' Ὑάκινθος ἀποθανεῖν ἀμυγδαλῇ (vielleicht ὑπ' ἀμυγδαλῇ oder ἀμυγδάλῃ) gewonnen. Ohne Angabe des Stückes sind erhalten 143, 1 ἀνόητά γ', <εἰ τοῦτ'> ἦλθεσ ἐπιτάξων ἐμοί, 141, 3 οὐκ ἐς κόρακας, | ἀνθρωπάριον ἀποφθείρη; 140, 15 ἄνθρωπος ἐξ ὁδοῦ, 88, 4 ἀμαρτωλῶς. Ein Wort der Erklärung verlangt 119, 10. Der Glosse Ἀνεπτεροῦσθαι (Photios wollte Ἀναπτεροῦσθαι herstellen) τὴν ψυχὴν· οἷον ἀναεσοβῆσθαι. Κρατῖνος, die gleichlautend B 398, 6 und bei Suidas wiederkehrt und genau dem Phrynichos-Exzerpt Bekkers 10, 20 entspricht¹⁾, fügt Photios die Worte καὶ Εὐπολῖς hinzu. Es wäre an sich möglich, daß er eine Form des Passivum ἀναπτεροῦσθαι für Eupolis bezeugt gefunden und danach das Lemma geändert hätte; wahrscheinlicher ist eine andere Annahme. Fast unmittelbar voraus geht eine zweite Phrynichos-Glosse mit dem Lemma Ἀναπτεροῖ φόβος, ἢ λόγος, ἢ ἔπαινος, ἢ λοιδορία und die erste Verbindung wird durch einen Vers des Sophokles belegt; folgen sollte demnach ein Beleg für ἀναπτεροῖ λόγος. Dieselbe Verbindung bietet das Scholion BT zu Il. 2, 333 οἷόν γέ πού 'στι γλῶσσαι κἀνθρώπου λόγος κατὰ Εὐπολῖν· ὁ μὲν

1) Allerdings fehlt der Name Κρατῖνος B 10, 20 und 398, 6.

γὰρ λέγων φεύγωμεν ἀναπτεροῖ, ὁ δὲ μένωμεν (Τ μίνωμεν) πείθει. ἅμα δὲ καὶ τὸ παλίμβολον τῶν δήμων ἐσήμανεν, was Eustathios umschreibt (231, 17): ἐνταῦθα δὲ οἱ παλαιοὶ παρασημειοῦνται τὸ τοῦ ὄχλου παλίμβολον, ὅπως οἱ αὐτοὶ καὶ φεύγειν ἦσαν ἐτοιμότατοι καὶ μένειν αὐθις ῥᾶον ἀνεπείσθησαν. ἐπιφωνοῦσι δὲ καὶ τὸ τοῦ Εὐπόλιδος· οἶόν γέ πού 'στι γλῶσσ' ἀνθρώπου, εἴπερ ὁ μὲν λέγων φεύγωμεν ἀναπτεροῖ, ὁ δὲ αὐτίς πείθει λέγων μίνωμεν. Daß Eustathios bei der Ausdehnung des Fragmentes den Scholiasten richtig verstanden habe, bezweifelte Meineke (II 554) und bestritt Kock (zu fr. 314). Beide wollten dem Eupolis nur den Ausruf über die Gewalt des λόγος lassen und die Fortsetzung trotz des poetischen Wortes ἀναπτεροῖ dem Scholiasten zuschreiben. Wer nicht an ein ganz wunderbares Zufallsspiel glauben will, wird jetzt auf Grund des neuen Zeugnisses zu Gottfr. Hermanns Ansicht zurückkehren und zugleich annehmen müssen, daß bei Photios die Worte καὶ Εὐπολις ursprünglich zur Glosse ἀναπτεροῖ gehören sollten.¹⁾ Er fand in seiner Quelle — wie wir sehen werden, einem unverkürzten Phrynichosexemplar — als Belegstellen: Σοφοκλῆς Κρεούση· 'τί δ', ὦ γεραιέ; τίς σ' ἀναπτεροῖ φόβος;' καὶ Εὐπολις· 'οἶόν γέ πού 'στι γλῶσσα κἀνθρώπου λόγος (besser λόγοι)· ὁ μὲν λέγων 'φεύγωμεν' <ὥς> ἀναπτεροῖ, ὁ δ' αὖ 'μένωμεν' <εἶδεθ' ὥς> πείθει λέγων;' Man konnte zweifeln, ob sich hier ὁ μὲν — ἀναπτεροῖ auf den λόγος beziehe; so hatte Phrynichos weiter Aristophanes *Av.* 1445 ff. hinzugefügt: ἀνεπτερῶσθαι καὶ πεποτῆσθαι τὰς φρένας — οὕτω καὶ σ' ἐγὼ ἀναπτερῶσας βούλομαι καλοῖς λόγοις τρέψαι πρὸς ἔργον. Hiermit wollte Photios jene verkürzte Phrynichos-Glosse aus seiner Hauptquelle verbinden 'Ανεπτερῶσθαι ('Αναπτεροῦσθαι) τὴν ψυχὴν. Bei Phrynichos, der auf die συμπλοκὴ φωνῶν alles Gewicht legte, hatte sie an ganz anderer Stelle gestanden. In der ersten Glosse hatte er natürlich noch weitere Belege für ἀναπτεροῖ ἔπαινος und λοιδορία zugefügt. Die Arbeit des ausführenden Schreibers ist nun wohl klar: er kopierte zunächst (119, 6) den Anfang der längeren Glosse, entnahm der Fortsetzung die kurze Notiz über ἀναπτερῶσας (119, 8), deren Einführung er fortließ, weil sie sich mit der zweiten Glosse (119, 10), die er im Text schon vorfand, berührte und fügte nur die flüchtige Bemerkung καὶ

1) Vgl. z. B. S. 15, 6—12 'Αγέλαστος, 'Αγέλας πόνων, 'Αγέλαστα; 12, 10—15 und dergleichen.

Εὐπολις hinzu. Schließlich trat bei der Ausarbeitung noch eine fremdartige Glosse Ἀναπρήσας dazwischen. Wir sehen, wie vorsichtig wir bei der Benutzung solcher Zusatzzeugnisse sein müssen.

Dem Komiker Phrynichos fallen verhältnismäßig viel neue Fragmente zu, so zunächst den Κωμασταί S. 141, 19 ἡμῖν δ' ἀνίει δεῦρο cὺ τὰγαθὰ τοῖς τήνδ' ἔχουσι τὴν πόλιν ἴλεως. Es ist wichtig, daß der Grammatiker dabei bezeugt, daß die Eingangsworte dem üblichen Gebet an die Verstorbenen entsprechen; Aischylos Choëph. 141 gibt die Bestätigung in der pathetischen Umschreibung ἡμῖν δὲ πομπὸς ἴσθι τῶν ἐσθλῶν ἄνω. Den Ποάστριαι gehört 113, 7 cὺ δ' εἰσιούσα δουλικῶς ἐνσκεύασαι | καὶ τᾶνδον ἀνακάλλυνον, den Τραγωδοί 118, 25 ἄσιτος ἄποτος ἀναπόνιπτος (offenbar Parodie der Tragödie, vgl. Lucilius fr. 599. 600 die Verhöhnung des Pacuvius und den Kommentar von Marx). Unbekannten Stücken gehören 118, 10 ἐν χαλεπαῖς ὀργαῖς ἀναπηροβίων <τρι>γερόντων¹⁾, 148, 1 ἀντιδικεῖν, 140, 24 ἀνθρωπικὴ παρασκευή, 122, 4 κυζᾶν, 98, 7 Ἀμυκλᾶδες.

Reicher noch ist natürlich die Ausbeute für Aristophanes. Dem Ἀμφιάρεως wird 141, 1 zugeschrieben ἀνθρωπικὸς μῦθος. Hatte der Dichter vielleicht erklärt, daß er nicht eine Götterfabel, sondern eine „menschliche“ bieten wolle? Derartige Ankündigungen wären ja auch bei ihm denkbar, Prologe, wie der zum Amphitruo des Plautus die leicht erklärliche Fortbildung.²⁾ Für den Ἀνάγυρος gewinnen wir 108, 15 das schöne Bruchstück χαίρειν μὲν Ἄλον τὸν Φθιώτην, χαίρειν δ' ἀτεχνῶς Ἀναγυρασίους und 106, 20 τήνδ' ἔωλον ἀναβεβρασμένην. In die Γεωργοί gehört das große Fragment 48, 10 καὶ τὰς δίκας οὖν ἔλεγον ἄδοντες τότε, | νῆ Δία· φράσω δ' ἐγὼ μέγα σοι τεκμήριον· | ἔτι γὰρ λέγουσι πρεσβύτεροι καθήμενοι, | ὅταν κακῶς τις ἀπολογῇται τὴν δίκην· | ἄδει.³⁾ Aus dem Γῆρας stammt 39, 17 ἀθάρης ἀνακαλύψασα μεστὸν τρύβλιον und fr. 132 desselben Stückes wird 79, 25 berichtet: ἔδει δέ γ' ἐκβληθεῖσαν εἰς Ἀλμυρίδας | τῇ θυγατρὶ δει<λῇ> μὴ παρέχειν σε πράγματα. Den Δαιταλῆς gehört 137, 15 der Trimeter ἀνὴρ δὲ φεύγων οὐ μένει λύρας κτύπον, dem Κώκαλος 145, 1 das Wort ἀνταναιρεῖν. Für die Νῆσοι gewinnen wir die Verse 91, 5 ὁ μὲν τις ἀμπέλους | τρυγῶν ἄν, ὁ δ' ἀμέργων ἐλάας (bisher fr. an. 437 K., aus einer Schilderung des Friedens) und 97, 22

1) Vgl. Aristophanes Aves 685 ἀμαυρόβιοι.

2) Über ein anderes, freilich ganz unsicheres Fragment vgl. oben S. XVI.

3) Denkbar ἄδεις <ἔχων>.

ἄμυλος, τάριχος, πυός, ἰσχάδες, φακῇ, für die Πελαργοί S. 100, 22 οὐ γὰρ cὺ παρέχεις ἀμφιέσασθαι τῷ πατρί und 103, 23 ἀμφίεσθαινα ὄφει.

Ohne Angabe des Stückes sind erhalten 91, 21 κατεσκεδάσε μου τὴν ἀμίδα κεχηνότος (vgl. Demosthenes 54, 4 τὰς ἀμίδας κατεσκεδάννυον, Corp. Inscr. Ins. 3, 174; Photios Κατασκεδάζειν), 86, 6 ἡ μὲν πόλις <κοί γ'> ἐστ' Ἀμαλθείας κέρας | εὖξαι μόνον καὶ πᾶν πάρεστιν (Herstellung unsicher), 88, 16 καυτὸν δ' ἀμαυροῖς, ὥστε λήσει<ς> τῷ χρόνῳ, 106, 16 ἐκ τῶν ἀναβασμῶν ἀπιδᾶσιν (Ioniker), 140, 20 ἄνθρωπος οὐ σεμνός, 122, 8 ἀνασπᾶν γνωμίδιον(?) und ἀνασπᾶν βούλευμα, 62, 6 ἀκολαστότατον, 92, 10 ἀμιλλοφόρος, 98, 7 Ἀμυκλᾶδες, 107, 4 ἀναβιούς¹⁾, 149, 5 ἀνδρόπαις, 133, 6 ἀνεπιεικές(?), 137, 3 ἀνηλεήτως, 155, 19 ἀπαλωσώματος und ἀπαλύνειν, 113, 16 ἀνακαλπάζω oder καλπάζω, 95, 4 ἀμπελουργεῖν(?), 104, 21 ἀμφορεαφόρους(?), 62, 23 ἀκόλουθον, 65, 3 ἀκούσεσθε(?), 104, 22 ἀμφορείδιον(?).

Platon.

Für Platon gewinnen wir aus der Ἑλλάς 88, 14 αὐτὴ δ' ἀμαυρὸς ἀσθενής τ' ἐγίγνομην (Hellas selbst redet). Fr. 34 der Ἑορταί, welches bei Pollux 10, 34 lautet ἔπειτα κλίνην ἀμφικόλλον πυξίνην, erscheint S. 101, 19 in der Fassung ἔπειτα κλίνην ἀμφικέφαλον. Zum Ζεὺς κακούμενος tritt neu hinzu S. 105, 9 τῷ προσεμφερῇ τὴν σοφίαν, zum Λαῖος 89, 26 ἀπαμβρακοῦ καὶ μὴ προδῶς καυτὴν οὐ, wie wir hören, eine Mahnung an ein Weib in Kindesnöten. Dem Μενέλεως wird S. 128, 24 das Fragment 231 zugeschrieben, den Μέτοικοι S. 105, 8 ein arg verstümmeltes Bruchstück, das ich zögernd zu τῷδ' ἀναισχυντοῦντε τῷ μίλ<τῳ> τηλεφ<αν>ῇ ergänzt habe, dem Πείσανδρος 148, 27 ἀντικαταλαβεῖν, den Σοφισταί 115, 1 ἀναλαβεῖν, 131, 15 ἀνεκτά, 145, 18 ἀντασπάζομαι, dem Φάων endlich wird 112, 26 das fr. 202 K. zugewiesen. Einem unbekannten Stücke gehört 42, 7 πατρὶς <δ'> Ἀθηναί μοῦστιν <αἱ> χρυσάμπυκες (vielleicht Parodie einer Euripideischen Einleitung). Eine Parodie zu Aischylos (Perser 1040) bietet 148, 3 βόα νῦν ἀντίδουπά μοι. Endlich treten noch 100, 8 ἀμφίδρομος πορθμός, 89, 19 ἀμβλώψ oder ἀμβλωπός, 113, 16 ἀνακαλπάζω oder καλπάζω, 50, 15 αἰκάλλειν, 88, 7 ἀμάρτια(?), 118, 20 ἀναπλήσας(?)²⁾ und 36, 15 φιλόζωος (besser φιλόζοος) hinzu.

1) Fr. 742 K. wird dadurch endlich hergestellt. Zu schreiben ist Harp. 35, 21 Note Bek. καὶ <ἀναβιούς> Ἀριστοφάνης.

2) Falls hier nicht der Name zu der vorausgehenden Glosse Ἀνάπλεως gehört. Daß bei diesen verkürzten Zitaten eine gewisse Unsicherheit bleibt, ist früher schon betont.

Ameipsias gewinnt nur zwei kurze Bruchstücke: 125, 8 wird Ameipsias. für die Μοιχοί das Wort ἀναψυχῆναι, 143, 3 für ein unbekanntes Stück ἀνοηταίνειν bezeugt.

Den Ἰχθύες des Archippos wird 154, 5 die Form ἀπαγκωνικά- Archippos. μενος zugeschrieben. Ungenannt bleibt das Stück 53, 13 für das Wort αἵματορρόφος (Parodie nach Sophokles), ferner 122, 28 für die Form ἀνακτῶ und 126, 4 bei dem schönen Fragment: Πειθοῦς γὰρ οὐκ ἦν οὔτε βωμός οὔτε πῦρ οὔτ' ἐν γυναιξὶν οὔτ' ἐν ἀνδρείᾳ φύσει. Ein Versuch die Urgeschichte der Menschheit zu erzählen ist in dieser Zeit nicht befremdlich; wenn Peitho hier so besonders hervorgehoben wird, so war die Meinung des Dichters wohl, daß die Beredsamkeit die Vereinigung der Menschen und damit die Kultur herbeigeführt hat (weniger glaublich, daß Πειθῶ erotischen Sinn hat).

Ein Fragment des Kallias aus den Πεδῆται bietet 86, 18 ὅτε Kallias. ἀμαλλεῖω παῖς ὦν ἐδέθην.

Etwas häufiger begegnet Strattis. Dem Καλλιπιδῆς gehört Strattis. 97, 21 δὸς νῦν τὸν ἄμυλον πρῶτον αὐτῷ τουτονί, und ungenannten Stücken die Fragmente 92, 19 Ἀμμὼν ὁ κριοῦ δέρμα καὶ κέρατ' ἔχων, 152, 4 ἀνωφέλητος καὶ θεοῖς ἐχθρός —, 155, 24 — ἀπάλλα- ζόν με φροντίδων —, 99, 12 ἀμφίβλητρον, 120, 6 ἀναργυρία.

Für Theopomp gewinnen wir 49, 13 ein großes Fragment aus der Theopomp. Εἰρήνῃ, das Schwartz, wie ich glaube, glücklich hergestellt hat, ἔπειτα κὰν Δελφοῖσιν ἀνατεθῇ γραφεῖς | 'ἀεὶ γεωργὸς χρηστὸς ἦν, πρῶτον πολὺ | τὸν λιμὸν ἀποφεύγων'.¹⁾ Ob S. 104, 1 ἀμφισβητήσιμον dem Komiker oder dem Historiker zuzuschreiben ist, bleibt ebenso unsicher, wie in einer Anzahl von Stellen, an denen ich mich Kock angeschlossen habe.

Auf Kantharos entfallen drei neue Fragmente. Der Τηρεὺς Kantharos. wird 98, 23 angeführt: καὶ πρότερος οὔσα παρθένος | ἀμφηγάπαζες αὐτόν, sowie 87, 3 ἀμαξιαῖα κομπάσματα. Der Name des Stückes fehlt 141, 5 ἀνθρώπειον σῶμα.

Die Γαλατεία des Nikochares gehört 115, 27 τὸν ἀναλφάβη- Nikochares. τον τὸν ἄπονον —, einem unbekannten Stück 120, 25 ῥηγνὺς δὲ πολλὰς κυμάτων ἀναρροάς, sowie ferner 92, 6 ἀμιθρεῖν. Endlich

1) Ich hatte, um das Lemma selbst in das Fragment zu bringen, größere Ergänzungen und Umstellungen versucht; doch sind die Stellen zu häufig, in denen bei der starken Verkürzung der Glossen gerade das Lemma im Zitat nicht erscheint.

wird fr. 16 K. etwas reicher, aber nicht eben klarer (39, 1); vergleiche ich die unmittelbar folgende auf dieselbe Stelle bezügliche Glosse, die in der Parallelüberlieferung bei Hesych lautet Ἀηδόνων¹⁾· ἐπὶ μὲν ὕπνου τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ δὲ λύπης τὸ σφοδρότατον, so möchte ich vorschlagen: εἰ πεύσομαί <σε> τῶν ἀηδόνων²⁾ ὕπνον | τῆς νυκτὸς ἀποδαρθέντα (ἀποδαρθόντα?), καυτὸν αἰτιῶ.

Philyllios. Dem Philyllios gehört S. 143, 24 ἀνόμως. Fr. 2 K. ist zu ändern; Philyllios hat ἀνάλφειτον gesagt.

Polyzelos. Für des Polyzelos Διονύκου γοναί gewinnen wir 87, 2 ῥήμαθ' ἀμαξιαῖα.

Sannyrion. Der Δανάη Sannyrions gehört 145, 15 ἀνταυγὲς κάλλος. S. 107, 6 wird für den Dichter die Form ἀναβεβιώσθαι bezeugt.

Epilykos. Aus Epilykos, und zwar aus dem Κωραλίσκος ist 99, 10 ein neues anapästisches Fragment erhalten: πλοῖόν τε λαβὼν κατ' ἐμαυτόν | καὶ ἀμφίβλητρον τήν τε τρίαιναν.

Menekrates. Endlich möchte ich der alten Komödie noch den Dichter Menekrates zuschreiben, von dessen Μανέκτωρ das erste Fragment 145, 13 bekannt wird: ἀλλ' ὥσπερ παῖς ὅταν ἀστραγάλους ἐκκόψας³⁾ ἀνταποπαίζη (oder ἐκκόψης, ἀνταποπαίζειν). Es entspricht den Neigungen der atticistischen Hauptquelle des Photios, also des Phrynichos, daß nur aus der alten Zeit auch weniger bekannte Dichter angeführt werden.

Ganz dürftig ist demzufolge, wie zu erwarten stand, der Gewinn für die mittlere Komödie.

Anaxandrides. Für Anaxandrides wird 127, 5 die Form ἀνδρικώτερος bezeugt.

Eubulos. Für Eubulos ergeben sich zwei neue Titel und zwei größere Fragmente, für den Πένταθλος S. 100, 17 νόθος, ἀμφίδουλος, οὐδαμόθεν οὐδεῖς, κύων (gegen Diogenes?) und für die Δανάη 137, 1 ἐκεῖνος δ' ἦν ἰσχυρὸς σφόδρα καὶ ἀτεράμων, ὅς με κλάουσιν τότ' οὐκ ἠλέησε. Das Bruchstück, in dem ein Weib über Vergewaltigung klagt, wird sich leider kaum mit Sicherheit herstellen lassen; das Lemma ἀνηλέητος scheint nirgends unterzubringen; freilich wissen

1) So die Überlieferung, die M. Schmidt verdorben hat; ich hätte sie auch bei Photios S. 39, 4 herstellen sollen.

2) τὸν ἀηδόνειον cod. b (ἀηδόνιον = ἀηδόνων). Das Pronomen scheint mir unbedingt erforderlich.

3) Für ἐκκόψαι im Sinne von νικῆσαι κύβοις vgl. Antiatt. 92, 5 B. Suidas.

wir bei der starken Verkürzung, die gerade die Phrynichos-Glossen erlitten haben, nicht einmal das gewiß, ob die Adjektivform notwendig in diesen Zusammenhang eingepreßt werden muß (vgl. z. B. unten 32, 25).

Für Nikostratos bringt 91, 26 einen neuen Titel, Παρακο- Nikostratos.
λυμβῶσα, und das Fragment <οὐκ> ἀναβεβήκει πώποτε | ἐφ' ἄμαξαν,
ἀλλ' ἐφ' ἵππον.

Dem Alexis wird 122, 20 ein Ausdruck wie ἀνάστατα ποιεῖν Alexis.
oder γίνεσθαι zugeschrieben.

Für Philemons Μύστις bezeugt 97, 27 ἀμύγδαλα. Philemon.

Aus Diphilos begegnet 40, 1 das Wort ἀθετεῖν, 92, 11 der Diphilos.
Stadtname Ἀμικό männlich gebraucht. Fr. 10 K. wird S. 40, 26
gänzlich umgestaltet.

So bleibt nur der einzige Vertreter der neuen Komödie, Me- Menander.
nander, der ja wenigstens für die älteren Atticisten noch zu den
auctores idonei gehört. Das große Fragment der Ἀνατιθεμένη ἢ Με-
σηνία 38 K. wird S. 149, 23 lesbar: οἱ δ' ἀρπάσαντες τοὺς κάδους
<τοὺς> τρογγύλους | ὕδρευον ἀνδρειότατα κηπόλουν¹⁾ πάλιν. —
| ἦντλουν λέγειν δεῖ, καὶ κάδους οὐ δεῖ λέγειν, | <ἀλλ' ἀντλιαντλητή-
ρας>. Den Ἐπιτρέποντες wird 83, 3 der Vers τί δ' οὐ ποιεῖς ἄρι-
στον; ὁ δ' ἀλύει πάλαι | κατακείμενος zugeschrieben; der Θεοφορου-
μένη 118, 1 die Form ἀναπετῶ (vgl. fr. 26 und 458), der Θετταλή
91, 25 ἐκκαίδεκα | κεῖνθ' ἀμίδες, einem bisher unbekannten Stücke
Θυρωρός S. 108, 5 οὐκ ἀδελφὸς οὐκ ἀδελφὴ παρενοχλήσει Τιτθίδα²⁾,
| οὐδ' ἑώρακεν τὸ κύνολον θεῖος οὐδ' ἀκήκοεν. | εὐτύχημα δ' ἐστὶν
ὀλίγους τοὺς ἀναγκαίους ἔχειν. Der Titel Ὀργή beruht 70, 4 aller-
dings auf einer unsicheren Konjektur; der Vers καὶ Λαμπρίας ὅπισθεν
ἀλάβαστον φέρων scheint neu. Ein weiteres Fragment desselben
Stückes bietet 71, 15 ἐμφαίνεται, | ὅτι πρόσφατος ἦν ἐπιχώριος. —
καὶ τοῦνομα | τί λέγεις; — Ἀλάττωρ, φησί. Dem Ὑποβολιμαῖος wird
100, 24 das Wort Ἀμφιετίδαι (für μωροί) zugeschrieben. Fr. 491
desselben Stückes (erhalten bei Athenaios XIV 644 f.) begegnet 92, 3
in vollerer, aber um so rätselhafterer Form. Athenaios bietet τὸν

1) κ' ἢ πόλις cod. Das unattische Verbum und die unattische Form sind beabsichtigt. Es scheint sich um die Schilderung eines Schiffbruchs zu handeln.

2) Ich möchte jetzt auf Br. Keils Rat lieber den Eigennamen Τιτθίς als einen unbelegten dorischen Mannesnamen Τιτθίδας herstellen; das Appellativum τιτθίς scheint durch den Zusammenhang ausgeschlossen.

ἄμῃτα χαιριππουκεαιεσπετιντινα, Photios τὸν ἄμῃτα χαρίππου κ^τ (= κατὰ) ἄδην πέμπει τινὰ ἄμῃτα ἐν ἄδου προσδοκᾶς. Da ἄδην und ἄδου sich gegenseitig stützen, habe ich unter schweren Bedenken vorgeschlagen τὸν ἄμῃτα, Χαίριππ', οὐκ ἐς "Αἰδου πέμπετε; — τίν' ἄμῃτ' ἐν "Αἰδου προσδοκᾶς; Die Erklärung müßte der Zusammenhang bieten. Ohne Angabe des Stückes werden endlich dem Menander zugewiesen 114, 4 ἤκουσα τῶν ἐκκραγγομένων (wichtig, weil sicher aus einem lyrischen Liede), 126, 1 ἀνδραποδοκλέπτης, 88, 13 εἶδωλον ἀμαυρόν (wohl in einer Homerparodie). 122, 20 bezieht sich, wie ich nachtrage, auf den Κόλαξ, Oxyrhynch. Pap. III 409 v. 56 ὅσας ἀναστάτους πόλεις ἐώρακας.

Die ionische und hellenistische Dichtung wird natürlich nur beiläufig erwähnt.

- Archilochos. Wir erfahren 64, 7, daß Archilochos den Aorist ὀργάσαι (oder eine Form desselben) im Sinne von βρέξαι gebraucht hat.
- Anakreon. Für Anakreon wird 123, 11 die Form ἀναεκυρμένη oder eine andere Form von ἀνακύρειν bezeugt, vielleicht sogar für das erste Buch; ein weiteres kleines Bruchstück gibt 111, 20 νεότης τε κύριή. Von Euphorion hören wir 77, 8, daß er ἀλκυών mit langer Mittelsilbe, und 96, 23, daß er ἀμύξ im Sinne von μόλις verwendet habe. Das ist alles.

Schwerer zu übersehen ist der im Verhältnis kärgliche Gewinn für die Prosa, und jeder Versuch bedarf einer besonderen Entschuldigung. Ich nehme auch hier die attische Literatur voraus.

- Solon. Aus den "Αξοvec Solons wird 126, 17 die Form ἀνδραφόνος bezeugt; ebenso 64, 16 ὀργάδες (vgl. die Anmerkung).
- Hellanikos. Für das erste Buch der "Ατθίς des Hellanikos gewinnen wir 53, 22 die früher schon bezeugte Angabe, daß er Αἶμον als Neutrum gebraucht hat, wohl als er über die Thraker sprach, sowie 132, 20 das Wort ἀνεξεύρετα ohne Angabe des Werkes.
- Kleidemos. Für die "Ατθίς des Kleidemos kommt zu dem von Wentzel ans Licht gezogenen Fragment (31, 26) noch 47, 22 die kurze Angabe, daß er die Eumeniden ἀνίδρυτοι θεαί genannt hat.
- Philistos. Von Historikern sei noch erwähnt Philistos für den 88, 12
- Timaios. das Wort ἀμαυροῦσθαι, Timaios für den 53, 22 Αἶμον als Neutrum
- Philochoros. bezeugt wird, endlich Philochoros, für welchen aus dem einen Fragment, das 105, 15 wörtlich mitgeteilt und dem kalendarischen

Werke περὶ ἡμερῶν zugewiesen wird, reicher Gewinn sich ergibt (vgl. Nachr. d. Ges. d. Wissensch., Gött. 1906, S. 40 ff.).

Ein, wie es scheint, unbekanntes Werk eines Apollonios περὶ Δελφῶν wird 100, 12 erwähnt, ohne daß wir viel Nutzen davon haben. Apollonios.

Auffallend gering ist der Gewinn für die Redner. Für Lysias ergibt 143, 22 wenigstens einen neuen Titel (ἐν Τραπεζιτικῷ) und das Wort ἀνομολογήσασθαι. Aus der Rede περὶ Δικαιογένους κλήρου πρὸς Γλαύκωνα erhalten wir 147, 26 die Sätzchen ἀντιδικοῦμεν, Θουγένιδες, δικασταῖς und τί, ὡγαθέ, ἀντιδικοῦμεν <πρὸς> ἀλλήλους ἔτι; Ohne Angabe der Rede endlich werden 143, 24. 25 die Worte ἄνομος κατηγορία und ἀνόμημα überliefert. Lysias.

Für Demosthenes gibt den wichtigsten Gewinn wohl 135, 22, das Zeugnis, daß der Wortlaut des Gesetzes Πρὸς Μακάρτατον 57 dem Grammatiker in stark abweichender Fassung vorlag; sehr verdächtig ist 128, 23 die Angabe über eine Rede πρὸς Ἀλέξανδρον, wenig ergiebig die beiden neuen Bruchstücke 115, 26 ἀναλώματα νόμιμα und 123, 17 ἀνάσχετος (?). Demosthenes.

Für Hypereides ergeben die neuen Zitate aus erhaltenen Reden geringwertige Varianten zu Lyk. § 16 und Demosth. IX 25 (vgl. S. 125, 24; 143, 14). Ein neues Fragment wird für letztere Rede S. 116, 24 gewonnen: ἀνανδρος. Einer unbekannten Rede gehört 148, 26 ἀντικόπτειν. Hypereides.

Für Isaios wird, wenn ich nichts übersehen habe, nur das Wort ἀνεπικλήρωτοι 133, 8 gewonnen. Isaios.

Für Antiphon (unsicher ob für den Redner oder den Sophisten) erhalten wir S. 31, 17 (vgl. 31, 8) durch Schwartz's sichere Konjekturen zunächst den volleren Wortlaut von fr. 144 Bl. καὶ τὸ οἰκονόμημα ἀδιάστατον, sodann 66, 5 das Wort ἀκοινώνητος und 87, 25 vielleicht ἀμαρτυρήτως, was Suidas freilich dem Antiphanes zuschreibt. Antiphon.

Am wichtigsten scheint mir das erste griechische Zitat aus Charisios 147, 17: (διαθῆκαι δύο) . . . ἔχουσαι μὲν τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀλλήλαις δὲ ἦσαν ἀντίγραφοι. Es zeigt wieder, daß Photios auch seltene, in unserer atticistischen Literatur sonst unbenutzte Quellen herangezogen hat. Charisios.

Einem jungen Rhetor Pollio (oder Polemon?) gehört endlich 156, 11 das gezielte Fragment ἀπανθίζειν ἐπεχείρει τοὺς Φρύγας Ἀχιλλεύς. Pollio.

Von Philosophen ist nur Demokritos zu erwähnen, dem Demokritos.

- Chrysippos. 106, 29 das Wort ἀναβήσμαι zugeschrieben wird, ferner Chrysippos περὶ παροιμιῶν, dem 46, 16 ein neues längeres Fragment zufällt; ihm werden wir auch die Angaben aus Klearchos (ebenda und 36, 6) verdanken.
- Klearchos.
- Aristarchos. So bleiben die Grammatiker. Auf Aristarchos entfällt 116, 20 eine kurze Angabe, die wohl sicher in denselben Zusammenhang wie das von Eustathios 1191, 45 ff. erhaltene Fragment gehört; das Sophokles-Bruchstück, welches er in einer mir unverständlichen Weise bespricht, war zur Erklärung von Il. 23, 116 herangezogen. Neu scheint auch 37, 7 die Bemerkung über αἶτας, deren ursprünglichen Zusammenhang ich nicht zu erraten wage.
- Didymos. Didymos wird zweimal neu genannt; 60, 16 über ἀκιδνότερον gehört wohl dem Kommentar zur Odyssee (c 130); 90, 22 bleibt für mich unbestimmbar.
- Ein neues und wichtiges Fragment, die Erklärung eines Sprichworts, gewinnen wir 49, 17 für Eirenaios; schon der früheste Atticist im eigentlichen Sinne hatte also die Sprichwörter mit behandelt.
- Eirenaios.
- Seleukos. Für Seleukos, vielleicht für das Werk περὶ Ἑλληνισμοῦ (vgl. Gesch. d. griech. Etym. 381), gewinnen wir S. 110, 6 eine Angabe über die Schreibung von ἀναδενδράς.
- Diogenianos. Die einzige neue Anführung Diogenians 134, 2 scheint verstellt¹⁾; wieviel wir sonst für die Wiederherstellung seines Werkes gewinnen, zeigen die Noten; benutzt scheint er in zwei Fassungen.
- Aelius Dionysius. Ähnlich steht es mit Aelius Dionysius, der nur einmal 148, 16 mit Namen angeführt wird, dessen Nachlaß aber in weit größerem Umfang berichtet und vermehrt wird.
- Boethos. Länger ist das Fragment des Boethos S. 148, 19, welches freilich dem Bilde, das ich von ihm zu gewinnen versucht hatte, wenig entspricht und ein Aufrollen der ganzen Frage nach dem Ursprung der Plato-Glossen wünschenswert erscheinen läßt.
- Herodianos. Herodian wird 48, 16; 90, 5. 10 und 97, 7 neu genannt. Das zweite Fragment habe ich Nachr. d. Kgl. Ges. d. Wissensch., Göttingen 1905, S. 44 auf das Συμπόσιον zurückgeführt und dessen weitere Benutzung bei Photios erwiesen. Da die ζῶων ἱστορία des Aristo-

1) Oder es ist Ἡρωδιανοῦ zu schreiben. Ähnliche Bemerkungen standen in Oros περὶ ὀρθογραφίας.

teles meist durch Herodian benutzt ist, hätte ich ihm auch 153, 17 ff. zuschreiben müssen.¹⁾

Phrynichos endlich, wird, wenn mir nichts entgangen ist, neu zu 48, 15; 94, 17; 98, 11; 101, 9; 101, 12; 104, 18; 116, 2; 140, 14 und vielleicht auch zu 98, 7 und 140, 24 genannt. Schon die Zahl der neuen Zitate zeigt, daß er eine Hauptquelle dieses ganzen Teiles sein muß, und wer sich nur ein wenig in den Stil der sicher bezeugten Fragmente einliest, wird ihn auf jeder Seite wiederfinden. Da einen Text wie den des Photios benutzen nur kann, wer seine Entstehungsart kennt, gehe ich hierauf noch etwas näher ein.

* * *

Die Hauptbedeutung des neuen Textes sehe ich in dem Einblick in die Arbeitsart des Photios, bzw. seines Schreibers, und in die Entwicklung der antiken und der frühbyzantinischen Lexikographie, der sich jetzt erschließt. Ich halte es für eine unabweisbare Pflicht schon des ersten Herausgebers, seine Ansicht hierüber kurz darzulegen, damit die ἀγαθὴ ἐπὶ rasch den Sachverhalt klarstelle.

Daß wir der Frage nach den unmittelbaren Quellen des Photios überhaupt nahe treten können, danken wir alle einer unendlich mühevollen und dabei anspruchslosen Arbeit von K. Boysen, *Lexici Segueriani Συναγωγή λέξεων χρησίμων inscripti pars prima ex codice Coisliniano 347 edita* (Marburg 1891). Boysen hat aus der genannten Handschrift des X. oder XI. Jahrhunderts (A) in wahrhaft mustergiltiger Weise den alten Bestand des ersten Buchstabens herausgegeben; in dem von Bekker in den *Anecdota graeca* benutzten *Coislinianus* 345 (B) ist dieser alte Bestand bekanntlich aus verschiedenen Quellen erweitert; erst Boysens kleines Heft bietet den ursprünglichen Kern, der in den folgenden Buchstaben auch im *Coislinianus* 345 allein vorliegt und von Bachmann schlecht genug herausgegeben ist.²⁾ Freilich bietet *Coislinianus* 347 diesen alten Kern nicht ganz, sondern nur die Stücke Ἀγριοχώς bis Ἀγωνιῶ, Ἀκρά-

Die Συναγωγή.

cod. A.

cod. B.

1) Auch diese Glosse ist (wie 105, 16 Ἀμφιφῶν) von Photios selbst für eine andere, in seiner Quelle erhaltene (B 414, 4) eingesetzt.

2) A hat allerdings einzelne Glossen weniger, wie z. B. im Anfang von Π den Hauptteil der Glosse Παιδικά (Bachm. 324, 12). Ob es sich um einen Zusatz in B oder eine Auslassung in A handelt, untersuche ich hier nicht; es kommt mir nur darauf an, die Hauptetappen der Überlieferungsgeschichte festzulegen.

τισμα bis 'Αλιρρόθιον, 'Αμαρυγή bis 'Αναγραπτόν, 'Ανομβροῦσαι bis zum Schluß. Zur Ergänzung der Verluste, die gerade das für uns wichtige Stück betroffen haben, wies Boysen Wentzel, als dieser das athenische Fragment des Photios herausgeben wollte, auf *Berol. graec. cod. C. quart. 13 (C)*, eine furchtbar entstellte Papierhandschrift des XV oder XVI. Jahrhunderts, die für Photios von Wentzel zuerst benutzt ist.¹⁾

Leider bietet C keinen genügenden Ersatz für A und ist nicht, wie Wentzel meinte, Abschrift aus diesem, sondern ein neues, in spätbyzantinischer Zeit gefertigtes Werk, dessen Verfasser stark hervortritt: er klagt über die Schwierigkeit seiner Aufgabe, er wendet sich in Ansprachen an einen jüngeren Gönner (einen κύριος 'Ιωάννης), benutzt verschiedene Quellen und erweitert sie. Aus eigener Kenntnis fügt er Zitate aus Homer, Gregor von Nazianz, Synesios, Heliodor, ja selbst Jüngeren ein²⁾, erzählt Mythen, berichtet über die Eigenschaften von Tieren und Pflanzen und führt für erstere umfangreiche Bruchstücke eigener Gedichte an³⁾, so daß vielleicht eine Bestimmung des Namens nicht allzuschwer wäre. Von lexikalischen Nebenquellen nennt er Blatt 47^r (Θλαδίας) den ἐτυμολόγος und benutzt ferner umfassend ein zweites, sehr junges Lexikon, das sich weder mit A oder B noch mit Photios berührt und dessen Glossen sich z. T. schon durch die Ordnung (nur nach den zwei ersten Buchstaben) von den der Συναγωγή entnommenen abheben.⁴⁾ Aber auch der mit A im wesentlichen übereinstimmende Teil zeigt Unterschiede im Bestand und der Glossenfolge. Daß ab und an C dabei das Ursprüngliche treuer gewahrt zu haben scheint, erwähne ich, ohne es näher zu verfolgen.

Daß diese uns in A C weder vollständig, noch überall im authentischen Wortlaut vorliegende Συναγωγή nur eine Erscheinungsform des proteusartigen Cyrillglossares ist, habe ich in der Recension Boysens Berliner Philol. Wochenschr. 1893 S. 103 und 137

1) Die für uns besonders wichtige erste Seite ist leider fast unleserlich.

2) Vgl. Blatt 40^v: 'Επιτροχάδην· ταχέως, ὡς φησιν 'Ανδρέας ἐν τῷ [τῆς] περὶ τῆς γεννήσεως τῆς θεοτόκου λόγῳ· 'φέρε δὴ ἐπιτροχάδην τὴν ἱστορίαν.'

3) Vgl. z. B. Blatt 51 Κάνθαρος, 52 Κάμηλος..

4) So folgt auf Glosse Παχύτερον, den Schluß des mit der Συναγωγή übereinstimmenden Teiles (Bachm. 335, 1), ein langer Abschnitt Πάλη, Πάτεκος, Παλαμήδης, Πατροραίστης, Πάπυρος, Πάπυρος, Πασιφάη, Παφίνα, Πausωλή, Πάπαικος, Παπαί, Πᾶ 'παίρεις, Παταλήνη, Παναδίποτε, Παλίβοθρα, Παίδευσις, hiernach endlich aus der Συναγωγή Πέδαι = Bachm. 335, 2.

erwiesen und wird jetzt durch die Überschrift der Berliner Photios-Handschrift (Κυρίλλου καὶ Φωτίου λεξικόν) bestätigt. Wenn Naber dereinst die homerischen und biblischen Glossen als Interpolationen beseitigte — ein Mißgriff, vor dem doch schon das Vorwort des Photios warnen mußte — so hat er damit gerade den alten Bestand und Grundstock des Werkes angetastet;¹⁾ auf der Συναγωγή, d. h. auf Cyrill, ist es aufgebaut. Es steht hier umgekehrt wie bei Hesych, in den, wie ich im Rhein. Mus. 43, 443 dargelegt habe, nachträglich ein Cyrillglossar (freilich in einer von der Συναγωγή stark abweichenden Fassung) hineingearbeitet ist. Die erste Quelle des Photios ist damit festgelegt. Überall, wo der Leser unter den Quellenangaben auch A oder C erscheinen sieht, ist die Συναγωγή benutzt; nur erscheint leider nicht überall, wo sie benutzt ist, A oder C.

Die Συναγωγή ist nun aber in derselben Weise Hauptquelle für Suidas und das VI. Lexikon Seguerianum und, wie ich schon in jener Rezension erwies, die damals schon die allmähliche Umarbeitung des Cyrillglossars zum Werke des Photios zu verfolgen versuchte, nicht unabhängig in den drei Werken benutzt. Ihnen voraus liegt eine Überarbeitung und Erweiterung der Συναγωγή, die es zunächst nachzuweisen gilt. Dieser Nachweis kann freilich nur auf Grund des Werkes B (des Lexikon Seguerianum) geführt werden, da Suidas streng alphabetisch überarbeitet ist, Photios zwar weniger streng — kein Verständiger wird darauf verzichten, aus der Stellung bei ihm ab und an auf den Ursprung der Glossen Schlüsse zu machen — immerhin aber so, daß eine nur von ihm ausgehende Untersuchung nie zu klaren Ergebnissen kommen kann. Nur in B, das in seinen ersten Teilen nur nach den beiden ersten Buchstaben geordnet ist, dürfen wir hoffen, die Glossen in weiterem Umfang nach den Quellen beieinander zu finden, und darin liegt zugleich, daß nur in dem Buchstaben A eine erfolgreiche Analyse der Quellen des Photios möglich ist. Eine vor langen Jahren mit ungenügendem Material

1) Zahlreich sind neben den biblischen und homerischen die Glossen zu Plato, Euripides und Thukydides (m. E. überwiegend aus Randglossen und Scholien entnommen); aber auch älteres atticistisches Material ist (in der Regel indirekt) mitbenutzt (vgl. unten zu S. 76, 3). Daß Citate aus Diodor und Dio Cassius auch in andere Cyrill-Rezensionen übergegangen sind, glaube ich noch aus Erinnerung sagen zu können.

begonnene Untersuchung setze ich hier fort. Der Leser wolle selbst prüfen, ob das Ziel ein namhaft anderes geworden ist.

Das Werk B*

Eine Vorbemerkung über das Verhältnis der Handschrift B zu ihrer Vorlage, dem, was ich das Werk B* nenne, scheint wegen einiger Irrtümer meiner frühesten Vorgänger unerläßlich. Wir müssen von Anfang an eine Anzahl ganz junger Zusätze aussondern, die offenbar erst der letzte Schreiber gemacht hat. Eine seiner Quellen nennt er sogar selbst in der Glosse Ἀρμάτειον μέλος Bek. 445, 27: εἴρηται εἰς τὸν ἐτυμολόγον, d. h. im Etym. genuinum.¹⁾ Wenn daher in der Glosse Ἀκροθίνια nach dem Text der Συναγωγή ein Zusatz aus Theognost (B 367, 2—8), in Glosse Ἀγυιαί (B 332, 13) ein Zusatz aus Orion, in Glosse Ἀλκυών von 378, 5 καὶ ἄλλως an ein ebenfalls im Etymologicum genuinum wörtlich erscheinender Zusatz begegnet, und wenn diese Zusätze in der Parallelüberlieferung (Photios, Suidas) fehlen, so scheint mir handgreiflich, daß erst der Schreiber B sie dem Etymologicum oder dessen Quellen entnahm. Eine weitere Reihe von Zusätzen wird uns später beschäftigen. — Schlimmer ist, daß der Schreiber B seine Vorlage auch verkürzte. Wenige Harpokration-Glossen werden zum Beweise genügen. Wenn z. B. Glosse Ἀβαρις jetzt in B (323, 1) nur Ἀβαρις ὄνομα κύριον lautet, während Photios den vollen Text, Suidas einen wenigstens annähernd vollen bietet, so schließe ich, daß die Vorlage von B ursprünglich jenen Text auch hatte und erst der letzte Schreiber fortließ, was ihm überflüssig schien. Ähnlich ist es, wenn unter Αι bei Photios (unten 45, 16—25) hintereinander vier Glossen aus Harpokration begegnen Αἰγεῖον, Αἰγεῖδαι, Αἰγίδες, Αἰγίλιεύς, während in B an der entsprechenden Stelle (354, 8 ff.) nur die ersten beiden wiederkehren. Die dritte schien dem Schreiber der Handschrift B, der eben eine Glosse Αἰγίς aus anderer Quelle kopiert hatte, überflüssig, die vierte uninteressant. Alle vier finden sich bei Suidas. Weitere Beispiele willkürlicher Verkürzung wird jeder Leser beim Nachschlagen der angegebenen Stellen in reicher Zahl finden. — Am schlimmsten endlich ist die weitgehende Kontamination verschiedener Glossen in B. Auch für sie gebe ich nur ein Beispiel.

1) Auf die haltlosen Phantasien über Methodios, die einst aus dieser Glosse aufwucherten, gehe ich nicht ein. — Daß der Schreiber gerade auf eine Methodios-Glosse verweist, ist nicht zufällig; gerade in ihn ist besonders viel rein lexikalisches Gut übernommen, und mehrfach habe ich daher in den Anmerkungen geglaubt, gerade auf ihn verweisen zu sollen.

Bei Photios (unten 51, 1—5) stehen als unabhängige Glossen nebeneinander Αἰματιά aus Aelius Dionysius und Αἰματιάις aus der Συναγωγή. Auch bei Suidas sind beide getrennt. In B (356, 6) ist die zweite Glosse in die erste eingeschoben, so töricht, daß nicht einmal die Abweichungen der Endungen berücksichtigt sind.¹⁾ — Das sind Vorgänge, wie wir sie, freilich in geringerem Grade, schon in der Berliner Photios-Handschrift selbst beobachtet haben (S. X); Schreiber B handelt ähnlich, wie Schreiber b. Auch die Geschichte der Etymologika bestätigt uns, daß sich bei derartigen Werken wenige Schreiber mit einer mechanisch getreuen Kopie zufrieden geben; fast jede neue Abschrift wird mehr oder minder zur neuen Rezension. Immerhin kann man mit einer gewissen Beschränkung sagen: die Handschrift B bietet ein im ganzen getreues Bild des ihr vorausliegenden Werkes B*.

Der Wert dieses Werkes liegt, wie längst erkannt, darin, daß es den bei Suidas und Photios durcheinandergearbeiteten Bestand häufig noch nach Quellen gesondert bietet. So erscheinen denn in B die Glossen aus der Συναγωγή in der Regel in festen Reihen, und zwar in derselben, oder doch fast derselben Abfolge wie in A, aber sie stehen nicht mehr allein. Unmittelbar an sie schließen in der Regel Auszüge aus einer Epitome des Harpokration (vgl. oben S. XXXII). Diese Epitome steht der in der berühmten Heidelberger Handschrift (E) erhaltenen außerordentlich nahe, berührt sich aber bisweilen noch enger mit den aus Harpokration geschöpften Randglossen des *Baroccianus* 50, liegt also beiden voraus. Dazu treten die Plato-Glossen des Timaios, kurze Exzerpte aus Phrynichos und manche andere Quellen.

Die Erweiterung der Συναγωγή war freilich in der Handschrift, welche in B benutzt ist, noch nicht voll durchgeführt. Man kann sich leicht überzeugen, daß von dem Beginn von Αμ- bis zur Mitte von Ανδ- sämtliche Glossen ohne namhafte Zusätze²⁾ aus der Συναγωγή entnommen sind. Selbst die Harpokration-Glossen fehlen hier; da sie nicht nur bei Photios, sondern auch bei Suidas erscheinen,

1) Ähnlich ist der unten S. XLIII besprochene Fall.

2) Auf einzelne kleine Erweiterungen wie z. B. in Glosse Ἀμάρυγμα unten S. 87, 18, nehme ich hier keine Rücksicht (vgl. etwa noch unten 109, 6; 119, 12; 123, 6; 124, 15; den Unterschied zu den früheren und späteren Reihen beeinträchtigt das nicht).

müssen wir annehmen, daß die Erweiterung der Συναγωγή in einer anderen Handschrift auch auf diese Teile ausgedehnt war; es ist undenkbar, daß der Schreiber von Β gerade diese sämtlich ausgelassen, alle andern aber bewahrt haben sollte. Wir gewinnen damit einen ersten Aufschluß über das Verhältnis der gemeinsamen Vorlage des Photios und Suidas zu dem Werke Β*. Daß auch die eigenen Zusätze des Photios, d. h. diejenigen Glossen, welche er mehr als Β und Suidas hat, in den einzelnen durch je zwei Anfangsbuchstaben bestimmten Teilen verschiedenen Umfang haben, bemerke ich schon jetzt. Während der ganzen allmählichen Entstehung des Anfangs dieses Werkes oder dieser Werke sind diese nach den zwei Anfangsbuchstaben begrenzten Teile als kleine Einheiten behandelt worden, genau wie im Anfang des Etymologicum genuinum.

Ich muß die Existenz dieser erweiterten Συναγωγή durch die Analyse eines kurzen Stückes von Β beweisen und wähle als typisches Beispiel die mit Ακ- beginnenden Glossen. Der Leser prüfe an Bekkers Text nach.

Analyse der
Glossenreihe
Ακ-.

Vom Schluß der mit Αι- beginnenden Glossen der erweiterten Συναγωγή war Β sofort zum Anfang von Ακ- übergegangen. Der kleine Abschnitt Β 357, 20—28 Αἰώρα, Αἰωρήσεις, Αἰωροῦνται, Ἀκάθεκτος, Ἀκαθοσίωτον, Ἀκαινα, Ἀκαπήλευτον kehrt fast unverändert in C wieder. Es folgt in Β ein Abschnitt aus anderer Quelle 357, 29—363, 17, der uns später beschäftigen wird, hierauf 363, 18 die Glosse Ἀκαδημία aus Harpokration, die wie alle Harpokration-Glossen in C(A) fehlt. In C folgt vielmehr auf Ἀκαπήλευτον die Reihe Ἀκαρής (Teil I), Ἀκαριαῖον, Ἀκαταλήκτως, Ἀκαταλλήλως, Ἀκάτιον, Ἀκατεύναστος, d. h. genau dieselbe Reihe wie in Β, wo nur Ἀκάμπιος δρόμος, Ἀκανθα und Ἀκαρής (Teil II) aus unbekannter Quelle, Ἀκαμαντίς und Ἀκαρ aus Harpokration eingelegt ist. Der weitere Verlauf in C ist: Ἀκέραιον (ohne den Teil aus Timaios, der in C nicht erscheint), Ἀκερσικόμης, Ἀκέσασθαι, Ἀκέστωρ, Ἀκεσιν (Ἀκος damit verbunden, vgl. Β 365, 32), Ἀκεσίπονον, Ἀκέσματα, Ἀκεσμόν, Ἀκέστας (verbunden mit Ἀκέστωρ), Ἀκή, Ἀκήδεστοι ἄταφοι, ἀνεπιμέλητοι, Ἀκηδεῖς ἄταφοι, *Ἀκηλον¹⁾, Ἀκηλίδωτον, *Ἀκήκαντον, *Ἀκη-

1) Mit einem Stern bezeichne ich diejenigen Glossen, welche in C nicht aus der Συναγωγή, sondern dem zweiten Lexikon (vgl. oben S. XXX) übernommen sind.

μος, Ἀκήματα, Ἀκηράσιον, *Ἀκηρος, Ἀκήρατος, *Ἀκηλλος, *Ἀκηνος, Ἀκίβδηλον, Ἀκίδας, Ἀκινάκης· μικρὸν λογχάριον ἤτοι ῥικτάριον, Ἀκκίζόμενος, Ἀκκισμούς. Man vergleiche hiermit Β 364, 5—365, 2: neu sind nur in Glosse Ἀκέραιον der Timaios-Teil, 364, 7 Ἀκείσθαι, 364, 15 Ἀκεσταί, Ἀκη (aus Harpokration), endlich einzelne Teile von Ἀκηδής und Ἀκήδεστοι. Die Zusammensetzung zeigt, daß wir noch bei derselben Quelle sind. In C folgt zunächst *Ἀκίνητον, *Ἀκιτρος, *Ἀκιρος, *Ἀκιςσον ἄλκος, *Ἀκληρον, Ἀκληρεῖ, *Ἀκληρεῖς, *Ἀκλινος, *Ἀκλινος, *Ἀκλεινος, *Ἀκλεῶς, *Ἀκλεῶς, *Ἀκλεές, *Ἀκλητον, *Ἀκλιτον, *Ἀκλητοι, *Ἀκλαστον, *Ἀκληματίς, *Ἀκλυτος. Der Teil ist im wesentlichen aus der zweiten Quelle von C übernommen, mit Β stimmt nur die Glosse Ἀκληρεῖ überein; Zusätze in Β sind Ἀκλητί, Ἀκλόνητον und Ἀκλινῶς. Dagegen entspricht die Fortsetzung in C Ἀκμάζει (verbunden mit Ἀκμή), Ἀκμαῖος, Ἀκμή καιροῦ, Ἀκμή καλεῖ, Ἀκμητες, Ἀκμητί vollständig Β, nur daß Β 365, 9 Ἀκμάζεις aus Harpokration einlegt. Es folgen in C aus der Sonderquelle *Ἀκνώδαλος τόπος, *Ἀκνωσσαν, in Β eine Einlage Ἀκύμονα, Ἀκοιτις. Hierauf bietet C Ἀκολασία, Ἀκόλαστον, Ἀκονιτί, Ἀκόρητος, Ἀκος, Ἀκοςμα, Ἀκουτίαι. Das ist nach Umfang und Reihenfolge genau gleich Β, nur sind hier eingelegt Ἀκομψον und Ἀκόλαστον καὶ ὕβριςτόν aus einem kurzen Phrynichos-Exzerpt, Ἀκοπος ἀνὴρ und Ἀκούει καλῶς aus zunächst unbekannter Quelle. C bietet weiter Ἀκράδαντον, Ἀκρέμονες, Ἀκραιφνές, Ἀκρασίας, alles wie Β, nur daß dieser Ἀκρα κόρυμβα und Ἀκραιφνοῦς einschiebt. — Von nun an tritt der zuverlässigere Zeuge Α für C ein und bietet Ἀκράτισμα, Ἀκριτα, Ἀκριτόμυθος, Ἀκριτόφυλλον, Ἀκροβολίζεται, Ἀκροβολισμός, Ἀκροβόλοι, Ἀκρόδρυα, Ἀκροθίνια, Ἀκρόκομοι, Ἀκροπόλιν, Ἀκροσφαλεῖς, Ἀκρότομος, Ἀκρώρεια. Wieder stimmt Β zunächst überein, nur legt er 366, 14 Ἀκριβοῦν, Ἀκριτί und aus Harpokration Ἀκριτος ein, dann wieder aus unbekannter Quelle Ἀκροβολίζεται, aus Harpokration Ἀκροᾶσθαι.¹⁾ Nicht aus der Συναγωγή stammen die schon durch die Buchstabenfolge verdächtigen Glossen 367, 11—15 Ἀκμοθέτω, Ἀκμονίδης, Ἀκληροι, Ἀκληρία. Auch der erweiterten Συναγωγή gehören sie nicht, da auch in ihr die Buchstabenfolge strenger gewahrt ist; sie fehlen ferner, wie ich schon hier bemerke, alle bei Suidas. Dagegen ge-

1) Der Zusatz zur Glosse Ἀκροθίνια aus Theognost kommt erst auf Rechnung des jüngsten Schreibers, vgl. oben S. XXXII.

hören der erweiterten Συναγωγή 367, 16 Ἀκροφαλής und 367, 18 Ἀκροφαλές, da ein kurzes Phrynichos-Exzerpt in ihr oft benutzt ist. Was hierauf in B folgt, hat mit der Συναγωγή überhaupt keine Berührung mehr. Erst 369, 29 kehren wir zu ihr zurück in den Glossen Ἀκροπόλιν, Ἀκρότομος, Ἀκροτελεύτιον ἔπος (Erweiterung aus Phrynichos), Ἀκρώρεια, Ἀκροχειρίζεσθαι (Erweiterung aus Timaios), Ἀκτὴ (erweitert aus Harpokration), Ἀκταίνειν (Erweiterung aus Timaios und unbekannter Quelle). Der Teil schließt offenbar 370, 13; Buchstabenfolge und Charakter des nächsten Stückes weicht weit ab. Nur 373, 22 in Glosse Ἀκύμων treffen wir noch einige aus der Συναγωγή entlehnte Worte und in nächster Nähe 373, 30 in Glosse Ἀκτια die letzte Benutzung des Harpokration. Da auch der Anfang der mit Αλ- beginnenden Wortreihen aus der erweiterten Συναγωγή stammt, scheint sie von etwa 373, 21 wieder benutzt.

Wir haben also in B zunächst zwei große Stücke ausgesondert, 367, 20—369, 28 und 370, 14—373, 20. Sie gilt es näher zu betrachten. Von der langen ersten Reihe (367, 20—369, 28) kehrt auch nicht eine Glosse bei Suidas wieder¹⁾, von der zweiten (370, 14—373, 20) nur eine charakteristische Glosse 370, 18 Ἀκαλήφη (aus Herodians Symposion).²⁾ Dagegen stimmt der aus der erweiterten Συναγωγή entnommene Teil fast völlig mit Suidas überein. Wir müssen suchen, ob wir den gleichen Unterschied einzelner Reihen auch in anderen Teilen von B wiederfinden, werden uns aber dabei nur an die erste Hälfte des Werkes halten dürfen.

Glossenreihe
Αλ.

Für die mit Αλ- beginnenden Glossen ist der Sachverhalt sofort klar. Der erweiterten Συναγωγή gehört der Teil 374, 5—381, 19 Ἀλα bis Ἀλωπεκόννηος. Der Rest bildet nur einen zusammenhängenden Teil 381, 20—386, 18. Bei Suidas kehren aus diesem Teil trotz der Fülle der Glossen nur vier wieder: 381, 22 Ἀλλοστρατεῖ; 381, 23 Ἀλιεύεσθαι; 382, 8 Ἀλφάνει; 385, 13 Ἀλυκτεῖν. Man vergleiche das Verhältnis der vorausgehenden erweiterten Συναγωγή zu Suidas, um die Größe des Unterschiedes zu empfinden. Damit

1) Ebensowenig bei Hesych, der doch mit der zweiten Reihe viele Übereinstimmungen aufweist.

2) Neben ihr könnte höchstens noch 371, 18 Ἀκλυτον in Frage kommen (vgl. Suidas Ἀκλητον); die Ähnlichkeiten der Glossen 371, 9 Ἀκιδνότερον, 371, 32 Ἀκροκύλια 372, 1 Ἀκρόνουξ mit Suidas sind viel zu gering, um für die Quellenforschung Wichtigkeit zu haben.

ist ein Richtpunkt für die Untersuchung gegeben. Wir mustern kurz den vorausliegenden Teil.

Die Glossengruppen Αα- und Αβ- sind viel zu klein, um sichere Resultate zu ergeben. Erst mit Αγ- betreten wir festen Boden. Die Reihe beginnt Β 324, 1 Ἀγάθαρχος mit einer aus Harpokration entnommenen Glosse, die folgenden 324, 3 Ἀγαθά und 324, 5 Ἀγάλαματα stimmen mit C überein; es ist handgreiflich, daß wieder die erweiterte Συναγωγή den Anfang bildet. Sie reicht zunächst 324, 14 Ἀγανώπιδος. Dann durchbrechen 324, 15—20 Ἀγνον, Ἀγνοια, Ἀγνώτα, Ἀγωνιᾶν, Ἀγμα, Ἀγος die alphabetische Reihenfolge und stammen aus anderer Quelle. Erst mit 324, 21 Ἀγαπητὰ ἦθη (= C) kehren wir zu der erweiterten Συναγωγή zurück, die nun bis 326, 14 Ἀγη (= cod. A) ungestört verläuft. Dann wird von 326, 17—327, 25 die alphabetische Ordnung ganz aufgegeben; es ist ein durchaus neuer Teil. Zur Συναγωγή kehren wir 327, 26. 29 zurück in Ἀγημα, Ἀγήνωρ (= cod. A). Sie zeigt im weiteren Verlauf einzelne größere Einlagen aus Phrynichos, die uns später beschäftigen werden, reicht aber im ganzen ungestört bis Ἀγωνοθέτης 333, 29. Die Harpokration-Glossen stehen in kleineren Gruppen beieinander; es ist das uns schon vertraute Bild der Hauptquelle. Durchaus anders ist der Teil 333, 30—340, 27. Wohl ist in ihn auch eine aus Harpokration übernommene Glosse (338, 17 Ἀγνεύετε τὴν πόλιν, fehlt bei Suidas) verschlagen oder aus einem andern Exemplar aufgenommen; ferner entspricht 334, 18 Ἀγαλαμα der früheren Glosse 324, 5 (= cod. C), nur daß am Ende Timaios hinzugefügt ist, dem wir sonst in der erweiterten Συναγωγή begegnen; endlich kehren die aus Phrynichos entnommenen Glossen 334, 32 Ἀγαν ἐγκεῖσθαι, 339, 10 Ἀγοραῖος νοῦς und 335, 10 Ἀγανον bei Suidas wieder, allerdings im Wortlaut abweichend.¹⁾ Da alle andern Glossen dieses Teiles bei Suidas fehlen, muß ich annehmen, daß die entsprechenden Glossen durch andere Mittelquellen in Suidas gelangt, Glosse Ἀγαλαμα in Β verstellt ist. Wieder ist der Unterschied der erweiterten Συναγωγή und der Zusatzreihe klar.

Ganz kurz können wir die beiden Einschaltungen 326, 17—327, 25 und 324, 15—20 abtun. Keine der Glossen kehrt bei Suidas wieder;

1) Suidas' Glosse Ἀγκράτος ἐλαύνοντα entspricht nicht Β 337, 27, sondern 329, 15.

aber auch zu Photios stimmen von den 25 Glossen des ersten Stückes nur zwei wörtlich Phot. 9, 27 = B 327, 22 Ἀγαθῶς· σφοδρῶς und Phot. 19, 9 = B 327, 15 Ἀγλιθεῖ¹). Von den 6 Glossen des zweiten Stückes (324, 15—20) erinnert nur 324, 15 Ἀγνον· λύγον an Photios 20, 3 Ἀγνος· φυτόν, ὃν καὶ λύγον καλοῦσι (= Suidas, aus Timaios); die Übereinstimmung ist selbstverständlich zu gering. Auch hier nehme ich an, daß die Glossen Ἀγαθῶς und Ἀγλιθεῖ entweder versprengt sind, oder sich gleichlautend auch in andern Quellen fanden. Die beiden kurzen Reihen sind Zusätze der jüngsten Schicht und fallen für uns fort.

Glossenreihe
Aδ.

In der Glossengruppe Aδ- gehört die Reihe Ἀδαζῆσαι — Ἀδύνατα εἶναι 340, 28—342, 21 der erweiterten Συναγωγῇ an. Hieran schließt ein anders gearteter Teil 342, 22—345, 14. Ihm folgt der Schluß der erweiterten Συναγωγῇ 345, 15—25 und diesem ein dritter Teil 345, 26—346, 20. Im Photios sind alle drei Reihen benutzt; bei Suidas kehrt aus Reihe II nur die kurze Glosse 344, 8 Ἀδίονον wieder, ist also wohl verstellt (344, 27 Ἀδοξα weicht zu stark ab). Reihe III zeigt keinerlei Berührungen mit Suidas.

Glossenreihe
Aθ.

Die mit Aε-, Aζ- und Aη- beginnenden Glossengruppen lasse ich als zu kurz beiseite. In Aθ- gehören der erweiterten Συναγωγῇ 349, 13—350, 11 Ἀθαμβῆς — Ἀθύρων (oder bis 350, 13 Ἀθύμος). Es folgt ein zweiter, ganz anders gearteter Teil von 350, 12 Ἀθυμός (bzw. von 350, 14 Ἀθέλδεται) bis 352, 11 Ἀθύρωτος, hierauf der Schluß der erweiterten Συναγωγῇ, nämlich die Glossen Ἀθώπτειτον Ἀθων Ἀθῶπος (alle wie C) sowie vielleicht Ἀθράνευτον. Dann reicht von 352, 15 (bzw. 352, 16) bis 353, 17 ein dritter Teil. Suidas, der sich wie immer eng mit der erweiterten Συναγωγῇ berührt, stimmt mit den Zusatzteilen nur in dem Schluß der Glosse Ἀθάπη (352, 1—4) überein; hier scheinen also in B zwei Glossen nachträglich vereinigt.

Glossenreihe
Aι.

In Aι- ist die erste der Συναγωγῇ entnommene Glosse Αἰγίβοτος 353, 29. Die vorausliegenden wenigen Glossen können aus der

1) Glosse Ἀγρᾶυλος B 326, 17 berührt sich zwar mit Photios 19, 1; doch zeigt die aus Hesych (Diogenian) entnommene Fortsetzung, daß die Ähnlichkeit auch zufällig sein kann. B 326, 22 ist kürzere Parallelglosse zu der bei Photios wiederkehrenden B 331, 24, die E. Schwartz dem Phrynichos zuschreibt. Ähnlich stehen B 327, 9 zu 338, 32. 339, 1; ferner B 327, 4 zu 329, 20. 21; ferner B 327, 13 zu 336, 31; ferner B 327, 17 zu 331, 30; endlich B 327, 19 zu 337, 30.

Nebenquelle oder den Erweiterungen der Συναγωγή entnommen sein. Diese selbst reicht bis 357, 28 Ἀκαπήλευτον. Einen Nachtrag bilden (wie in manchen Fassungen des Etymologicum) Glossen, in denen A₁ getrennt gesprochen wird, 363, 9—13; hierauf ein Paar versprengte Glossen, die später zu besprechen sind. Der Rest 357, 29 bis 363, 8 zerlegt sich sofort, sobald man sein Verhältnis zu Suidas betrachtet, in zwei Reihen. Aus dem Stücke 357, 29—360, 5 fehlen, wenn ich richtig gezählt habe, nur drei Glossen bei Suidas (359, 6 Αἰθεθεῖν, durch andere Glosse bei Suidas ersetzt; 359, 16 Αἰνίζομαι und 359, 19 Αἶπα). Auch eine zusammenhängende Harpokrationgruppe begegnet hier (358, 20—25), wie sie sonst nur in der erweiterten Συναγωγή stehen. Aus dem Stücke 360, 6—363, 8 fehlen alle Glossen bei Suidas.

Das Gesamtergebnis ist nicht so einheitlich und klar, wie ich wohl wünschte. Wohl gilt in der Hauptsache der Satz, daß Suidas und B nur in der erweiterten Συναγωγή zusammengehen, aber in den Glossengruppen A_γ- und A₁- finden sich Ausnahmen, die zeigen, daß eine weitere Überarbeitung auch dieses Werkes schon begonnen hatte. Wenn ich trotzdem glaube die Reihe in B richtig geschieden zu haben, muß ich neue Beweise für meine Behauptungen suchen. So gehe ich — auf die Gefahr hin, die Schwierigkeiten zu verdoppeln — von der Betrachtung der byzantinischen Mittelquellen zunächst zu der einer Urquelle über.

Die erste große Überraschung, welche mich zur Herausgabe des Berliner Fragmentes und zum Aufwerfen dieser Fragen bestimmt hat, bot die, wie ich meine, selbst für den flüchtigen Leser unbestreitbare Tatsache, daß die Σοφιστικὴ προπαράσκευὴ des Phrynichos eine Hauptquelle auch des Photios gewesen ist. Ich bedauere es, daß die leichtfertige Behauptung Nabers, sie sei von Photios überhaupt nicht benutzt, selbst einen so scharfsinnigen Forscher wie Wentzel derartig beeinflußt hat, daß er sowohl in seinem Aufsatz im Hermes (30, 367) wie in seiner Analyse des athenischen Fragmentes auf Phrynichos gar keine Rücksicht genommen und für alles atticistische Gut im Grunde nur Aelius Dionysius und Pausanias in Frage gezogen hat. Ich brauche nicht im einzelnen nachzuweisen, daß alle auf dieser Grundansicht aufgebauten Hypothesen hinfällig geworden sind. Zur Bestimmung des Umfangs, in dem Phrynichos benutzt ist, müssen wir einerseits die Schilderung seines Werkes in

Phrynichos.

der Bibliothek des Photios, andererseits sprachliche Kriterien benutzen. Entscheidend ist, daß es als Hilfsmittel nicht für den Lesenden, sondern für den Schreibenden oder Redenden bestimmt war. So umfaßte es neben den einzelnen Worten auch λόγοι κομματικοί oder κῶλα, neue und zierliche Phrasen (καινοπρεπές καὶ χαρίεν) und legte auf die Verbindung der Worte (συμπλοκή oder σύνθεσις) besonderen Wert. Ich erwähne als geradezu typisch die Photios-Glosse 111, 23 Ἀναιδὲς καὶ θρασὺ βλέπειν· ἀναιδὲς μὲν καὶ θρασὺς καθωμίληται. τὸ δὲ πρῶτον (das Lemma) καινῶς εἶρηκε Κρατῖνος. ἡ λέξις Φρυνίχου. Dem Phrynichos eigen sind ferner, wie Photios (Bibl. 101b 1 Bek.) bezeugt, die Scheidungen συγγραφικὴ ἢ φωνή, ἐν συνουσίᾳ χρῶ, σκώπτων oder παίζων χρῶ, κωμωδικῶς (vgl. Bek. A. G. 6, 5), die Vorliebe für die alte Komödie, auf die besonders Kaibel in dem feinsinnigen Programm *De Phrynicho sophista* (Gött. 1899) hingewiesen hat,¹⁾ endlich einzelne Worte wie besonders ἡ φωνή (vgl. A. G. 5, 25; 9, 12; 19, 25; 29, 14; 38, 9; 53, 24; 67, 20; 72, 15), ἡ σύνταξις (ebenda 10, 4), ἡ συμπλοκή (ebenda 10, 31) u. dgl. Überblicken wir danach das neue Material, so verblüfft geradezu die Verschiedenheit der Glossen: erlesenste Gelehrsamkeit und Zitatenreichtum neben dürftigster Kürze. So finden wir, um gleich ein Beispiel aus Photios zu nehmen, in der Reihe der mit Ako- beginnenden Glossen nebeneinander 61, 23—26 Ἀκοιτις, Ἀκολασία, Ἀκόλαστον, Ἀκόλαστον καὶ ὕβριστον πρᾶγμα, ganz kurz und wörtlich gleich der erweiterten Συναγωγή in B 365, 19—24, nur daß hier eine Glosse Ἀκομψον an vorletzter Stelle eingeschoben ist, die uns gleich weiter beschäftigen wird. Hiernach folgt bei Photios 62, 1—20 Ἀκόλαστος ὄχλος, Ἀκολασία, Ἀκόλαστον καὶ ὕβριστον πρᾶγμα, Ἀκολατανεῖτε in breitester Fülle, mit erlesenster Gelehrsamkeit. Der Abschnitt entspricht genau dem Anfang der oben ausgesonderten Zusatzreihe in B (367, 20—26 und 368, 12—28; was dazwischen stand mußte der alphabetischen Ordnung halber umgestellt werden). Man vergleiche, um den Unterschied zu empfinden, die beiden einander so nahe

1) Fast alle wesentlichen Behauptungen Kaibels finden geradezu glänzende Bestätigung. Nur die Versicherung, die alphabetische Anordnung sei in die Προπαρασκευή nachträglich hereingebracht, scheint mir bedenklich. Gewiß ist diese Anordnung oberflächlich, oft unpassend. Man vergleiche jetzt die Glosse 64, 4 Ἀκοῦσαι ὀργῶ. Aber Phrynichos schrieb für Männer, die nicht nachschlagen, sondern das Ganze lesen und lernen sollten.

stehenden Phrynichos-Glossen desselben Lemmas Ἀκόλαστον καὶ ὑβριστὸν πρᾶγμα:

Mit der kürzeren steht im Rahmen der erweiterten Συναγωγή in B verbunden 365, 22 Ἀκομψον· ἀπανούργον.¹⁾ Von der einer Zusatzreihe entlehnten längeren steht nur durch zwei Glossen getrennt, deren eine noch dazu sicher dem Phrynichos gehört, 368, 31 Ἀκομψον καὶ φαῦλον· οἷον κομψείας καὶ πανουργίας ἀπηλλαγμένον. οὕτω Φρύνιχος. Zwei entsprechende Phrynichos-Exzerpte stehen also in den beiden verschiedenen Reihen von B parallel. Beide hat Photios in derselben Abfolge gelesen und tōricht kontaminiert, vgl. unten 63, 9 Ἀκομψον· ἀπάνουργον καὶ φαῦλον, ἧ κομψείας καὶ πανουργίας ἀπηλλαγμένον. οὕτω Φρύνιχος. Um den Sinn der Glosse zu verstehen, müssen wir zunächst zu Bekkers Phrynichos-Exzerpt greifen A. G. 6, 19 Ἀκομψον καὶ φαῦλον· οἷον κομψείας καὶ πανουργίας ἀπηλλαγμένον καὶ ἀπλοῦν. κομψὸν γὰρ τὸν πανούργον, οἷον κόπτοντά τινα καὶ ὀχληρόν, φαῦλον δὲ τὸν ἀπλοῦν.²⁾ Die Beziehung gibt eine atticistische Interpolation bei Hesych Ἀκομψον· ἀπανούργον, ἀπλοῦν. <Κρατῖνος> Ἀρχιλόχοις,³⁾ Man erkennt sofort an dem verräterischen ἀπλοῦν, daß beide Glossen auf dieselbe Quelle zurückgehen, mag nun Hesych aus Phrynichos oder dessen Vorlage (etwa Aelius Dionysius) interpoliert sein. Kratinos hatte die berühmte Schilderung des Herakles im Likymnios des Euripides (fr. 473) φαῦλον, ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν in den Ἀρχιλόχοι parodiert. Für die Quellenforschung ergibt sich, daß auch in der Zusatzreihe von B ein längeres Phrynichos-Exzerpt, eine Glossenreihe, benutzt ist. Ich darf ihr wohl mit Wahrscheinlichkeit 367, 33—368, 32 Ἀκολουθοῦντε, Ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ, Ἀκόλαστον καὶ ὑβριστὸν πρᾶγμα, Ἀκολαстанаίτε, Ἀκνίωτος οἶκος, Ἀκομψον καὶ φαῦλον zuweisen. Eine Phrynichos-Reihe ähnlichen Umfangs bietet B 350, 32—352, 4 Ἀθήρη, Ἀθηρος ἡμέρα, Ἀθάρα.

Eine dritte Doppelglosse ist Ἀκουε δίγα B 369, 15 und 372, 10, und wieder hat Photios beide in derselben Reihenfolge gelesen und tōricht kontaminiert (unten 63, 25); wieder steht die zweite um-

1) Bei Suidas aus Cyrill ἄκομψον· εὐτελέε interpoliert, rein auch Bekker A. G. 213, 26.

2) Vgl. ebenda 14, 14 Ἀνθρωπίσκος φαῦλος· οἷον ὁ ἀπλοῦς καὶ μηδὲν ποικίλον ἔχων.

3) So M. Schmidt, dessen Vermutung durch die Zurückführung der Glosse auf Phrynichos glänzend bestätigt wird.

fangreichere Glosse in einem großen Phrynichos-Exzerpt, das B 372, 6 bis 373, 11 einnimmt Ἀκούοντ' ἄριστα, Ἀκουε τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς, Ἀκουε κύγα, Ἀκουέτην, Ἀκουσμα, Ἀκούεις ἃ λέγει <σε>, Ἀκουσίμη (Ἀκουστά), Ἀκούσας ἦκειν. Der Glosse Ἀκουσίμη B 373, 1 = Phot. 65, 16 endlich entsprach ursprünglich noch eine kürzere zweite, die Photios 64, 1 erhalten hat. Die Glossenfolge bei ihm erklärt sich dabei nicht aus alphabetischer Abfolge, sondern entspricht wieder der Reihenfolge in B, man vergleiche:

B Ἀκούοντ' ἄριστα	Phot. Ἀκούοντ' ἄριστα
(Glosse übersprungen)	Ἀκούων διατεθρύληται ¹⁾
Ἀκουε τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς	Ἀκουε τὰς ἐμὰς ἐπ.
Ἀκουε, κύγα	(an die frühere Glosse gerückt)
Ἀκουέτην	Ἀκουέτην
Ἀκουσμα	Ἀκουσμα
Ἀκούεις ἃ λέγει <σε>	Ἀκούεις ἃ λέγει σε
Ἀκουσίμη	Ἀκουσίμη
Ἀκούσας ἦκειν	Ἀκούσας ἦκειν
Ἀκούμενος	Ἀκούμενος
Ἀκουσία	Ἀκουσία.

Daß die Scheidung bestimmter Reihen in B zu recht vollzogen ist, scheint mir durch jene vier Doppelglossen erwiesen; daß Photios dieselben Reihen las, um so glaublicher, da in der angeführten Reihe die letzten beiden Glossen sicher aus einer neuen Quelle stammen; das Phrynichos-Exzerpt ist nicht die unmittelbare Quelle.

Das Werk des
Photios.

Das führt von selbst dazu, die Arbeit des Photios näher zu verfolgen und wenigstens einen Abschnitt zu analysieren, in welchem der Schreiber besonders oft die von ihm eigentlich beabsichtigte streng alphabetische Abfolge herzustellen versäumt hat. Gerade hier werden wir ja erwarten, seine Hauptquelle am deutlichsten wahrzunehmen. Ich wähle die mit Αι- beginnende Glossengruppe. Dem Plane nach sollte in ihr an S. 52, 20 Αἰόλος sofort 54, 8 Αἰπόλια schließen; was bei Photios jetzt dazwischen steht, also die Glossenreihe Αἰζηνοί bis Αἰμύλος bildet einen offenbar direkt der Vorlage entnommenen Einschub. In B, dessen Abfolgeoben S. XXXVIII erläutert

1) Da auch diese Glosse zweifellos aus Phrynichos stammt, ist es wahrscheinlicher, daß B sie übersprungen, als daß Photios sie aus neuer Quelle eingelegt hat.

ist, kehren zunächst im dritten Teil dieser Glossengruppe 362, 9 bis 363, 4 die Glossen Αἱματοσταγής, Αἱμάτου, Αἱματορρυγία, Αἱματορρόφον, Αἷμον, Αἱμασιώδεις, Αἱμασιολογεῖν, Αἱμυλίοις, Αἱμύλος in derselben Reihenfolge wie bei Photios wieder. Beide benutzen also dieselbe Vorlage, der Photios etwas mehr entnimmt als B.¹⁾ In ihr fand Photios gegen Eingang (52, 22) die Glosse Αἰονᾶν und bald danach (53, 1) Αἱμαχάναι. Beide sind in B in den Nachtrag gekommen (B 363, 15. 16). Auf Αἰονᾶν folgt bei Photios 52, 23 Αἱματωπόν und Αἱματοσταγῇ· Εὐριπίδης²⁾ καὶ Ἀριστοφάνης. Etwas später folgt bei ihm 53, 3 Αἱματοσταγής· Εὐριπίδης ἔφη· 'αἱματοσταγῇ κηλίδι τέγγει.' In B begegnet in gleicher Reihenfolge wie bei Photios (362, 7—11) zunächst Αἱματωπόν, dann Αἱματοσταγῇ· Εὐριπίδης καὶ Ἀριστοφάνης· 'αἱματοσταγῇ κηλίδα τέγγη.' Es ist handgreiflich, daß B in seiner Vorlage ebenfalls die beiden Glossen Αἱματοσταγῇ und Αἱματοσταγής gelesen hat. Die erste hatte er schon abgeschrieben, als er die zweite fand, so trug er aus ihr nur das Zitat ein — natürlich an falscher Stelle. Denn sicher ist bei Ἀριστοφάνης Ran. 471 κόπελος αἱματοσταγής gemeint.³⁾ Bot die gemeinsame Quelle eine derartige Doppelglosse, so war sie selbst relativ jung, und verschiedene alte Quellen waren in ihr mechanisch ineinander gearbeitet. In dem ganzen Photios-Abschnitt bleibt nur eine Glosse, die in B in anderm Zusammenhang und einer andern Reihe steht Αἷμας ἄσαι Ἀρηα. Sie mag von Photios zunächst übersprungen und nachträglich eingesetzt sein.

Eine zweite Einlage bildet Photios 56, 23—57, 16 nach Schluß der alphabetischen bis zu Glosse Αἰωροῦνται reichenden Folge. Wieder begegnen die bei B überhaupt erhaltenen Glossen dort in der gleichen Abfolge, und zwar in dem zweiten Teil der mit A1-

1) Natürlich müssen wir außerdem mit der Möglichkeit, daß er selbst Zusätze macht, rechnen.

2) ὁ αὐτός setzte der Schreiber *b* ein, weil er unmittelbar vorher schon den Namen des Euripides geschrieben hatte, vgl. S. X.

3) Die Erkenntnis des Hergangs hat Wichtigkeit auch für die Schreibung. In der ersten Glosse ist, wie das Aristophanes-Beispiel zeigt, die Akkusativform des Lemmas aus einem unterdrückten λέγει oder εἶρηκε zu erklären. In der Gestaltung des Euripides-Fragmentes sind wir also vollkommen frei und können mit gleichem Rechte αἱματοσταγεῖ κηλίδι wie αἱματοσταγῇ κηλίδα schreiben. Ich habe mich trotz Sophokles' Trach. 848 ἄδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχραν für ersteres entschieden.

beginnenden Glossengruppe B 359, 14—360, 4. Umgestellt sind nur B 359, 26 Αἶσακος, das bei Photios schon vor diesem Abschnitt 55, 20 erscheint¹⁾ und B 360, 5 Αἰόλλει = Phot. 55, 12. Wieder zeigt eine Doppelglosse Αἰτούμενος und Αἰτήσασθαι, daß in der gemeinsamen Vorlage verschiedene alte Auszüge mechanisch ineinander gearbeitet waren.

Photios benutzt
das Werk B*

Werfen wir noch einen Blick auf den Gesamtverlauf, um zu prüfen, ob sich die Anordnung bei Photios überall ungezwungen aus dem Werke B* erklären läßt. Photios fand in der Glossengruppe A₁- genau wie in der folgenden A_K- drei Teile, von denen der erste und dritte (B 353, 18 ff. und 360, 6 ff.) strenger alphabetisch geordnet waren, der zweite (357, 30 ff.) scheinbar in der Mitte begann.²⁾ So galt es zunächst Teil I und III zusammenzuarbeiten. Teil III gehören zunächst die beiden Glossen Αἰαί, Teil I Αἶ, Teil III Αἰβοῖ Αἰγάλεως, Teil I Αἶ γάρ, Αἰγείρου (heraufgenommen), Αἰγιάζειν, Αἰγίβοτος, Teil III Αἰγίθαλλος, Teil I Αἰγίς. Von der nächsten Glosse Αἰγίπυρος Phot. 44, 25 = B 360, 19 in Teil III springt er zunächst zu der in diesem folgenden kleinen Gruppe 361, 19—30 Αἰγίναϊον κάφος, Αἰγύπτιον γῆρας, Αἰγύπτιον, Αἰγύπτης, Αἴγυπτος (die Umstellungen innerhalb der Gruppe sind lehrreich), dann sucht er verwandte Glossen in Teil I und greift zunächst 354, 13 Αἰγυπτιάζειν und 354, 28 Αἰγυπιόν heraus. Erst hieran schließt er den Harpokration-Auszug 45, 16—25, der in B jetzt nur verkürzt vorliegt (354, 8—12 vgl. oben S. XXXII). Es folgen Αἴγλη und Αἰγλήεντος (umgestellt), Αἴγλης Χάριτες (heraufgenommen, B 355, 11), hierauf die erste mit Αἰδ- beginnende Glosse dieses Teiles Αἰδέσιμος (B 353, 30) und nach ihr Αἰδέσασθαι, Αἰδοῖ εἰκων, Αἰδοσύνη, Αἰδήμων, d. h. aus demselben Teil die kleine Gruppe B 354, 29—355, 2. Die nächsten in B wiederkehrenden Glossen Ἀἰδρις und Ἀἰδρυτα gehören dort dem Nachtrag an, der zumeist aus Teil III entnommen schien, dann folgt aus diesem Teil selbst Αἰδέσας (B 361, 32) und hierauf aus Teil I Αἰδῶ (B 355, 14). Für Αἰε- bot nur der dritte Teil und der Nachtrag Glossen; eine übersehene Glosse des dritten Teiles Αἶα wurde dabei mit eingelegt. Für Αἰθ- war zunächst Teil I (bis Photios 50, 10),

1) Ursprünglich waren es, wie die Anmerkung zeigt, zwei Glossen; Photios hat die zweite zu einer früheren heraufgezogen.

2) Die Glosse Αἰγίζειν B 357, 29 ist entweder Zusatz des letzten Schreibers oder von Photios übersehen; für ihn begann der Teil mit Αἶρε δάκτυλον.

dann Teil III auszuschreiben, ähnlich für Αικ-. Die einzige mit Αιλ- beginnende Glosse ist zugleich die erste, welche Photios aus Teil II nimmt. Für die Abschnitte Αιμ-, Αιν, Αιξ-, Αιο- hat Photios zunächst den ersten Teil B 356, 6—21 zugrunde gelegt; ihm entstammen die Glossen Αίμασιά, Αίμασιαις, Αίματι κλαίειν, Αίματόεντα, Αίμα, Αίματηρόν, Αιμύλος, Αιναρέτης, Αινίγματα, Αἶνος, Αἰζωνεύεσθαι, Αιόλος. Aus dem zweiten Teil schrieb er 358, 20—25 und 359, 3 hinzu Αινίους, Αἰζωνῆσιν und Αιόλη νύξ, aus dem dritten zunächst den zusammenhängenden Abschnitt 360, 28—361, 3 Αἶμα νίψαι, Αιματῶσαι, Αιμούς, Αἶνειν, Αιόλη, Αιολίζειν, Αιολίδα. Erst als die Zusammenarbeit vollzogen war, sah er, daß im weiteren Verlauf dieses Teiles noch ein ähnlicher Abschnitt folgte und schrieb nun im wesentlichen aus ihm jenen nicht mehr eingeordneten Nachtrag 52, 20—54, 7, der S. XLIII besprochen ist. Dann kehrte er zu Teil I zurück und entnahm ihm den Rahmen für die Abschnitte Αιπ- und Αιρ-, nämlich die Glossen Αιπόλια, Αιρεθέν, Αιρησαμένων, Αἶρε μασχάλην, Αἶρεῖ, Αιρήσειν, Αιρήσομαι, Αιρόμενος, Αἶρεῖ. Zwischenein wurden aus dem zweiten Teil geschoben Αἶρασθαι, Αἶρε δάκτυλον, Αἶρεῖσθαι, Αἶρειν, Αἶνω, Αιρούμενος (über Glosse Αιόλλει vgl. oben S. XLIV). Für den Schluß endlich entnahm er aus Teil I Αἷσιος, Αἰσυητήρι, Αἷχος, Αἰσχίω, Αἰτναῖον, Αἰχμάκουσι, Αἰχμή, Αἰχμητής, Αἰών, Αἰωνίζει, Αἰώρα, Αἰωρήσεις, Αἰωροῦνται. Aus dem Schluß von Teil III schrieb er Ἀἰκτωθείη, Αἷχιον, Αἰχροεπεῖν, Αἰτιαζομένους, Αἴτιον γενέσθαι, Αἰῶ hinzu. Aus Teil II hatte er, vielleicht weil die Ränder keinen Raum mehr boten, nur die beiden auf Αιόλη νύξ unmittelbar folgenden Phrynichos-Glossen Αἷθεσθαι und Αἰχυνόμενος περιπλέκει eingetragen. Der Rest wurde als Nachtrag eingefügt und ist früher (S. XLIII. XLIV) besprochen.

Ich kann nur bitten, daß der Leser sich selbst für andere Glossengruppen, wie etwa Ακ- die Lemmata des Photios, wie sie den verschiedenen Reihen in B entsprechen, in Columnen auseinanderschreibe. Auch hier sind zunächst die zwei strenger geordneten Reihen, die erweiterte Συναγωγή B 363, 18 und die mit Ἀκα- beginnende Reihe 370, 14 zusammengearbeitet, dann die übrigen Glossen eingefügt. Auch hier hat Photios innerhalb der beiden Hauptquellen Umstellungen vorgenommen, weil es die strengere alphabetische Ordnung verlangte. Wo er gegen sie verstößt, hat B fast immer dieselbe Reihenfolge; man vergleiche etwa Ἀκαρή, Ἀκαρής,

Ἄκαρ, oder Ἀκάτιον, Ἀκάτια, Ἄκατος, Ἀκατεύναστος, oder Ἀκληροί, Ἀκληρία.

Blicken wir von hier noch einmal auf die oben besprochenen Doppelglossen und Phrynichos-Reihen zurück, so kann der Schluß kaum vermieden werden: Photios benutzt wirklich das Werk B*, das uns verkürzt und interpoliert in der Handschrift B vorliegt, als Hauptquelle.

Die Entstehung
des
ursprünglichen
Werkes.

Hiermit ergibt sich ein scharfer Widerspruch zweier unabhängig voneinander gewonnener Resultate. Wir sahen früher, daß Suidas mit B nur die erweiterte Συναγωγή gemeinsam hat, die freilich an einzelnen Stellen schon neue Bereicherungen erfahren hatte, und daß er die Zusatzreihen in B im wesentlichen nicht kennt. Photios kennt, von einem ganz jungen Einschub abgesehen, alle Zusatzreihen von B; aber er hat über sie hinaus mit Suidas eine Reihe von Zusätzen gemeinsam, die in B fehlen und nicht von dem letzten Schreiber übersprungen sein können, und er hat andererseits mit Suidas alle jene ersten Erweiterungen der Συναγωγή gemeinsam, die in dem Mittelstück von B wieder sicher nicht durch Schuld des letzten Schreibers fehlen. Ich kann hierfür nur eine Erklärung finden, nämlich, daß Photios (oder sein Schreiber) zwei verschiedene Handschriften und Fassungen desselben Werkes nebeneinander benutzte. Das Werk entstand meiner Annahme nach zunächst in dem Versuch, die Συναγωγή in der oben charakterisierten Art zu erweitern; der Versuch war noch nicht voll durchgeführt, als sich die B-Tradition trennte, die in immer neuen Bearbeitungen dann außerordentlich wichtige Zusätze aus frühbyzantinischen Werken in sich aufnahm. In der Suidas-Fassung, welche sich loslöste, als jene Zufügungen eben begonnen hatten, wurde der erste Erweiterungsversuch durchgeführt und zugleich eine Reihe neuer Zusätze eingefügt. So entstanden vor Photios' Zeit zwei Exemplare, die, im Grundbestand übereinstimmend, doch in den Erweiterungen stark auseinander gingen. Aus beiden ließ Photios eine dritte, gewissermaßen kontaminierte Rezension herstellen, die zugleich wieder neu vermehrt wurde.¹⁾

1) Daß wir nicht kurzer Hand alles, was Photios jetzt allein bietet, ihm wirklich zuschreiben dürfen, hat sich S. XLIII gezeigt. Vieles hat Schreiber B in seiner Vorlage übersprungen. Aber Zusätze z. B. aus Diogenian sind ebenso durch die Vorrede wie durch Erweiterungen solcher Glossen, die in B und Suidas übereinstimmen, gesichert (vgl. z. B. 120, 28 Ἀναποιδεῖν). Daß er auch

Diese Annahme sieht auf den ersten Blick künstlich aus, doch stünde der Hergang durchaus nicht vereinzelt in der Geschichte der byzantinischen Lexikographie. Ich darf mit der Entstehungsgeschichte des Werkes, die ich eben zu schildern versuchte, vielleicht schon jetzt die Entstehung des Etymologicum Gudianum vergleichen, die wir ja an der Urhandschrift erkennen können. Verschiedene Schreiber nacheinander erweitern allmählich den alten Kern; erst in den Abschriften wird daraus ein einheitliches Werk, nur daß die Glossenfolge in den verschiedenen Abschriften verschieden ist. Derartige Lexika sind nicht im strengen Sinne das Werk eines Mannes; sie sind ihrer Natur nach in der ersten Werbezeit immer im Fluß; sie setzen wie Bäume immer neue Jahresringe an und ändern je nach dem Belieben dessen, der sie sich zu eigen macht, ihre äußere Form.

Daß es dem uns beschäftigenden Werke ähnlich ergangen ist, dafür bietet Glosse Ἀλάττωρ (unten 70, 15) ein sicheres Zeugnis. Sie ist aus Aelius Dionysius oder Pausanias hinzugefügt, als sich die Suidas-Rezension schon von der B-Rezension getrennt hatte, und zwar zunächst in einer von unserer Überlieferung in Photios und B abweichenden, reineren Fassung. So bot sie noch das ῥητορικόν, das im Etymologicum genuinum benutzt ist. Erst ein späterer Abschreiber gab ihr die Gestalt, die sie schon in der Vorlage von B und daher auch bei Photios hat. Jenes ῥητορικόν des Etymologen ist nicht Photios selbst, sondern, wie ich in der Rezension Boysens

ohne Nebenquelle einzelne Glossen leicht umgestaltet, zeigt z. B. 138, 13 Ἀνθεια (B. Sui. gleich Harp.), 138, 7 Ἀνηctic. Von etwa der Mitte des Buchstabens ferner kürzt er stärker ab (vgl. z. B. 118, 1 Ἀναπετῶ; 144, 19 Ἀντάλλαγον) und die Fälle mehren sich, in denen B und Suidas aus der alten Quelle mehr erhalten haben oder ganze Glossen bei Photios fehlen (z. B. Ἀντιάνειραι bei B und Suidas, zwei Glossen des Lemmas Ἀντωμοσία bei B und Suidas, darunter die eine aus Timaios). Freilich hat er, da nicht nur B, sondern auch Suidas mit ihren Quellen ähnlich verfahren, ab und an auch Glossen aus der alten Quelle allein, so z. B. 146, 24 Ἀντιγενίδας aus Harpokration. Das sind Erscheinungen, die in der byzantinischen Lexikographie oft genug zutage treten. So hat im Etymol. genuinum der Schreiber der römischen Handschrift im Schluß des Buchstabens Δ und im ganzen Buchstaben E zunächst sogar alle Glossen auf die kürzeste Form zusammengestrichen und erst später das Wichtigste nachgetragen, während der Schreiber der Florentiner Handschrift die Vorlage getreu kopierte. Niemand würde, wenn er nur auf diesen Abschnitt schaute, das Verhältnis der beiden Handschriften richtig bestimmen.

annahm, leider aber nicht aufrecht erhalten habe, eine frühere Erscheinungsform dieses Werkes.

So bliebe nur nachzuweisen, daß auch zwei derartig verschieden gewordene Erscheinungsformen desselben Werkes wieder zusammenfließen und zugleich ein neues Element in sich aufnehmen können. Ein, wie ich glaube, schlagendes Beispiel dafür bildet jene Vereinigung zweier Fassungen des Etymologicum Gudianum, eines der echten und eines der kretischen Rezension angehörigen Kodex, im Vindobonensis 158 und seinem Gefolge, die ich Geschichte der griech. Etymologika S. 81 ff. erwiesen und beschrieben habe; das neu hinzutretende Element ist dort ein Auszug aus Cyrill. Der Hergang, den ich glaubte annehmen zu müssen, würde also aus der Arbeitsart und den Gepflogenheiten byzantinischer Lexikographen leicht zu erklären sein.

Die Aufgabe, die ich mir gestellt habe, dem Leser die Benutzung des neuen Textes zu ermöglichen, wäre damit gelöst. Doch sind die Folgerungen, welche sich aus der Annahme dieses Sachverhaltes ergeben, wichtig genug, um vielleicht einen kurzen Nachtrag zu rechtfertigen, der die Art, in welcher die alten Quellen benutzt sind, etwas ans Licht stellen soll.

Direkte
und indirekte
Zitate.

Daß Photios eine Anzahl antiker Lexika noch selbst zur Verfügung hatte, wissen wir aus seiner Βιβλιοθήκη. Doch wird von einer direkten Benutzung nur bei den Glossen die Rede sein können, welche er allein bietet. Schon diejenigen, welche er mit Suidas gemeinsam hat, während sie bei B fehlen, hat er durch eine Mittelquelle überkommen. So spricht, da Photios das Originalwerk des Phrynichos noch besaß, nichts dagegen, die Glosse Ἀκούσαι ὀργῶ 64, 4, die er allein bietet, unmittelbar aus jenem Werke herzuleiten. Die kaum minder umfangreiche Glosse Ἀθηναίαις 40, 13, die er mit Suidas gemein hat, kann nur mittelbar aus Phrynichos stammen. Eine genauere Prüfung des Wortlautes bestätigt das und gibt den Namen der Mittelquelle. Der erste aus Aelius Dionysius oder Pausanias entnommene Teil will den Gebrauch von Ἀθηναία für die Athenerin nicht schlechthin verwerfen: er kam auf, als die Form Ἀθηνα für die Göttin voll durchgedrungen war, eine Mehrdeutigkeit des Wortes also nicht mehr bestand. Der zweite Teil der Glosse muß wegen der wörtlichen Übereinstimmung mit Stephanos von Byzanz aus Oros stammen, wie dies schon Naber p. XCVIII aus-

gesprochen hat, aber natürlich nicht aus dem von Stephanos benutzten Werke περὶ ἔθνικῶν, das bei Photios nicht begegnet und nicht begegnen kann, sondern aus dem κατὰ στοιχείον verfaßten Werke κατὰ Φρύνιχου, welches sich, wie ich Gesch. d. griech. Etymol. 298 erwiesen habe, gerade gegen die Σοφιστικὴ προπαρασκευὴ richtete. Phrynichos war in ihm ausgeschrieben und bekämpft. Er hatte zunächst für den Gebrauch von Ἀθηναία dieselben Stellen wie Aelius Dionysius (oder Pausanias) angeführt, d. h. also ihn oder seine Quellen benutzt, dann aber aus seiner eigenen umfassenden Lektüre weitere zum Teil sehr alte Zeugnisse zugefügt.¹⁾ Zuletzt hatte er an den angeführten Autoren nach seiner Art Kritik geübt: der Gebrauch ist doch 'nicht attisch'; man darf sich wundern, daß selbst der strenge Pherekrates ihn mitmachte. Oros seinerseits übt an dieser Entscheidung die stumpfe und billige Kritik, die wir von diesem noch immer hoch gepriesenen geistig Armen überhaupt nur erwarten dürfen: der Gebrauch ist doch zu oft bezeugt, also 'attisch'. Wenn wir bei Suidas unter Αἰσθεσθαι καὶ Αἰσθάνεσθαι eine Ansicht angeführt finden, gegen welche Phrynichos bei Photios und in B polemisiert, so könnte sehr wohl Oros dem Suidas die ältere Ansicht übermittelt haben. — Das Werk des Oros lag dem Suidas schwerlich mehr gesondert vor. Eustathios benutzte es mit andern atticistischen Schriften zusammengearbeitet, vgl. 859, 54 φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος ἰατρὸν γυναῖκα, Ἀλέξιος δὲ ἰατρίαν, ἥ δὲ ἰατρίνη οὐχ Ἑλληνικόν, φησὶν. παρὰ δὲ τοῖς Τεχνικοῖς κείται καὶ ὅτι ὁ μὲν Ὀρος οὐχ Ἑλληνικὴν λέξιν τὴν ἰατρίνην εἶναί φησιν, Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Κοτυαεὺς πρὸς ἀκρίβειαν λαλῶν μὴ Ἀττικὴν εἶναι αὐτήν. Man vergleiche hiermit bei Photios 101, 10 die Glosse Ἀμφίκαυστις. —

Auch die zusammenhängenden Phrynichos-Exzerpte in den Zusatzreihen von B können nicht unmittelbar der Σοφιστικὴ προπαρασκευὴ entnommen sein. Wieder bestätigt dies eingehendere Betrachtung des Wortlauts. Man vergleiche in einer Glosse wie Ἀκουσίμη B 373, 1 = Phot. 65, 16 die Angabe πολιτικώτερον δὲ λέγει ὁ Φρύνιχος τὸ ἀκουστά μᾶλλον ἢ τὸ ἀκούσιμα oder in Glosse Αἰμορρυχία 362, 15 = Phot. 53, 6 ὁ δὲ Φρύνιχος οὐκ ἐγκρίνει τὴν φωνήν. So zitiert — wenn ich nach meinen Beobachtungen an den Etymo-

1) So das überraschende Zitat aus Ion und das sicher auf sehr alte Quellen zurückgehende aus den Skolien des Pindar. Die Frage war ja in der Tat seit dem Ursprung der 'Grammatik' erörtert.

logika überhaupt urteilen darf — kein byzantinischer Schreiber mehr; das weist auf frühere Zeit.

Sehen wir uns demzufolge nach älteren Mittelquellen um, welche Auszüge aus Phrynichos an die byzantinischen Sammler weitergeben konnten, so bietet sich zunächst das Lexikon des Helladios. Photios selbst bezeugt ja in der Bibliothek (*cod.* 158 *p.* 100 *a* 37) πολλὰ δὲ αὐτῶν (d. h. von den Glossen des Phrynichos) ἔστι καὶ ἐν τῇ Ἑλλαδίου τῶν λέξεων εὐρεῖν συναγωγῇ, ἀλλ' ἐκεῖ μὲν διεσπαρμένα ἐν τῷ πλήθει τῆς συναγωγῆς . . . (also mit anderen Exzerpten vermischt). Ich darf vielleicht wenigstens darauf hinweisen, daß sich in dem ersten in B von mir ausgesonderten Zusatz B 367, 20 bis 369, 28 zweimal die gleiche Quellenfolge wiederfindet. Eine überall sich scharf abhebende Quellschrift, auf welche ich die Aufmerksamkeit besonders hinlenken möchte, zählt in kürzester Form die Belege für die Einzelercheinungen eines Wortstammes auf, so hier: Ἀκόλαστος ὄχλος Εὐριπίδης, ἀκόλαστον cῶμα Σοφοκλῆς, ἀκολαστάματα Ἀναξανδρίδης καὶ Ἀριστοφάνης, ἀκολασία Θουκυδίδης, ἀκολαστία Ἀλεξίς, ἀκολαστότατα Ἀριστοτέλης, ἀκολαστότερα Νικόλαος (hierauf Formen von ἀκόλουθος und ἀκολουθεῖν); es folgt das lange, früher besprochene Exzerpt aus Phrynichos. Ganz ähnlich ist am Schluß der Einlage (B 369, 18) Ἀκόμπατος λόγος Εὐριπίδης, ἀκόμπατος φάτις, Ἀκόρεστα Εὐριπίδης, ἀκορεστότερα Ξενοφῶν, hierauf ein längeres Phrynichos-Exzerpt Ἀκρατῆς γάμων, ἀκρατῆς χειρός, ἀκρατῇ γίνεσθαι τοῦδε. Ähnlich ist z. B. B 400, 23 ff. in einem nicht zur erweiterten Συναγωγή gehörigen Teil die Reihenfolge Ἀνεπίκλητος, ἀνεπίκλητον, ἀνεπικλήτως, ἀνεπικλητότερον Ξενοφῶν, ἀνέγκλητος, ἀνέγκλητον Δημοσθένης, ἀνέγκλητον εἶναι Ξενοφῶν, ἀνεγκλητὶ Πλάτων καὶ Ἰσοκράτης, ἀνεγκλήτως Ξενοφῶν, Ἀνελήμων, ἀνелеήμων, ἀνηλεήμων Νικοχάρης.¹⁾ Es folgt nur durch eine Glosse getrennt der Phrynichos-Teil Ἀνεβόησεν οὐράνιον ὄσον, Ἀνέλκειν τὰς ὀφρῦς(?), Ἀνεγείρει καὶ ῥιπίζει τὸν ὄχλον, Ἀνεμος καὶ ὄλεθρος ἄνθρωπος. Es sieht ganz so aus, als wäre B 367, 20—369, 28 einer einheitlichen, dem Ausgang des Altertums angehörigen Quelle entlehnt, die man mit dem

1) Atticistisch ist natürlich auch diese Quelle, nur weicht sie himmelweit von der Art des Phrynichos ab. Da jede neue Quelle, die wir in Photios nachweisen, eine gewisse Wichtigkeit hat, verweise ich noch ausdrücklich auf den bisher ganz unbeachteten Dorotheos, vgl. zu S. 99, 18 und 92, 9.

Namen des Helladios bezeichnen könnte, wenn es auf Namen überhaupt ankäme. Ob wir dann die umfangreichen Phrynichos-Exzerpte der nächsten von uns ausgesonderten Reihe (B 372, 6—373, 11) derselben oder einer anderen Mittelquelle zuweisen sollen, bleibt freilich noch immer unsicher.

Wohl aber lohnt es, die übrigen früher in B nachgewiesenen Zusatzreihen kurz zu mustern. In Aγ- glaube ich wenigstens S. 339, 3 die schon charakterisierte Quelle wiederzuerkennen: Ἀγοράματα, ἀγοραμάτων, ἀγοράσεως, Ἀγορος, ἄγοροι. Die nächsten Glossen Ἀγνίαι und Ἀγοραῖος νοῦς könnten dem Phrynichos gehören, der freilich erst 339, 30—340, 7 ganz greifbar wird; weitere Phrynichos-Reihen glaube ich in B 334, 22—335, 19; 335, 32—336, 5 zu erkennen; zersprengt ist die Reihe 336, 12 und 19; 336, 30 und 337, 6. — In Aδ- bildet eine solche Reihe 343, 10—23; 344, 29 bis 345, 9 (vielleicht zersprengt); 346, 11—20. — In Aε- vergleiche man 347, 7—31; in Aθ- 350, 32—352, 4. In Aλ- könnte auf jene früher besprochene Quelle weisen 385, 15—17 Ἀλυπος, ἀλύπητος Θεόπομπος, Ἀλογα Σοφοκλῆς, ἄλογα καὶ ἀδιανόητα Πλάτων. Es folgt unmittelbar Phrynichos 385, 18—30. Handelt es sich hierbei regelmäßig um Zusätze, die bei Suidas fehlen, so belehrt uns freilich Reihe Aγ-, daß ausnahmsweise auch längere Exzerpte aus Phrynichos in die erweiterte Συναγωγή aufgenommen sind, so 328, 9 Ἀγῆλαι (gegen die sonst in der erweiterten Συναγωγή übliche alphabetische Abfolge eingelegt, aber auch bei Suidas erhalten) 331, 11 Ἀγουσιν ἑορτὴν οἱ κλέπται (wieder gegen die Reihenfolge, wieder bei Suidas erhalten) endlich vielleicht 331, 17 Ἀγριον ὑποβλέπει με (von Suidas aufgenommen, von Photios aber übergangen). Das ist ebenso zu beurteilen wie die Aufnahme einer Zusatzreihe in der Glossengruppe Aι- (S. XXXIX). Man fing, als die Suidas-Rezension sich loslöste, schon an, die erweiterte Συναγωγή aus den bereitstehenden Mitteln zu bereichern. Hierzu gehörte auch, direkt oder indirekt, ein längeres Exzerpt aus Phrynichos.¹⁾ Ein etwas kürzeres war schon bei der eigentlichen Erweiterung der Συναγωγή verwendet worden. Daß noch bis ins 11. und 12. Jahrhundert verschiedene Auszüge aus der Σοφιστικῇ

Phrynichos-
Exzerpte.

1) Ich erwähne das, weil in dem Schlußteil von B, für den wir die Reihen nicht mehr recht sondern können, die Zahl der Phrynichos-Glossen, die bei Suidas wiederkehren, offenbar zunimmt.

προπαρασκευή umliefen, habe ich unten zu S. 65, 4 an einem kurzen Abschnitt aus dem ῥητορικόν dargelegt, welches von Symeon und dem Verfasser der μεγάλη γραμματική benutzt ist, und habe in den weiteren Anmerkungen die mir zugänglichen Glossen dieser Werke daher etwas weiter berücksichtigt. Bei der Wiederherstellung des Werkes des Phrynichos, die jetzt möglich und dringend notwendig geworden ist, werden auch sie herangezogen werden müssen.

Trotz dieses großen Gewinnes scheint mir das Gesamtergebnis für die Quellenforschung wenig erfreulich; denn jeder neue Nachweis einer spätantiken oder frühbyzantinischen Mittelquelle mindert die Hoffnung, daß es uns noch gelingen wird, das gesamte atticistische Material an wenige bestimmte antike Quellen zu verteilen. Auch wird es manchem methodisch bedenklich erscheinen, daß einerseits Quellen wie Phrynichos teils direkt, teils durch drei oder vier Mittelsmänner benutzt sein sollen, andererseits auch ein und dieselbe Urquelle oder Mittelquelle in den verschiedenen Schichten des Werkes begegnen soll. Und doch scheint gerade dies unbestreitbar. Man vergleiche die Glossen aus Aelius Dionysius: benutzt ist er schon in der Συναγωγή selbst (freilich mittelbar, vgl. unten 76, 3 Ἀλιτῆριος), benutzt sowohl in der ersten Erweiterung, wie bei verschiedenen späteren Mitarbeitern und von Photios selbst.¹⁾ Es steht ähnlich mit Diogenian. Daß Photios ihn selbst benutzt, zeigt das Vorwort und die Fülle der nur bei ihm und Hesych wiederkehrenden Glossen; daß der Schreiber *b* ihn noch zur Hand hatte, schließe ich aus Glosse Ἄπαντα (116, 18); aber benutzt ist er auch schon in den Zusatzreihen von B, ja vielleicht vereinzelt schon in der erweiterten Συναγωγή. Wer endlich die von mir in den Nachr. d. Ges. d. Wiss. zu Göttingen 1906 S. 40 ff. ausgesonderte Quelle, Herodians Symposium, verfolgt, wird ihre Spuren wieder in den verschiedenen jüngeren Schichten des Werkes finden.

Schluß-
betrachtung.

Ein ganz ähnliches Bild bietet das Etymologicum Gudianum, das eben jetzt Luigi de Stephani mit unendlicher Mühe und hingebender Sorgfalt der philologischen Benutzung erschließt. Wie wir an der erhaltenen Urhandschrift verfolgen können, legen sich um den ersten Text schichtenartig die verschiedenen Erweiterungen, die Ergänzungen und Überarbeiter nehmen bald dieselbe Quelle wie der

1) Boëthos gar wird noch von dem Schreiber *b* benutzt S. 148, 19.

erste Schreiber, bald abgekürzte Fassungen oder Parallelwerke zur Hand; sie benutzen neben eigenen Orion- und Choïroboskos-Exzerpten die aus volleren Handschriften beider geflossenen Glossen des Etymologicum genuinum. Aber unmöglich ist es, die Quellen unter die Schreiber gewissermaßen zu verteilen. Mag ein oder der andere von ihnen eine Quelle besonders bevorzugen oder neu aufspüren, unzugänglich sind ihm auch die andern nicht. Das Werk wächst eben und bildet sich in ein und derselben Bibliothek.

Wie weit es möglich ist, die an einem dieser byzantinischen Sammelwerke gewonnenen Erfahrungen auf ein anderes stark abweichendes zu übertragen, muß der Leser an dem folgenden Texte nachprüfen. Das Material dazu wird ihm die erste Spalte der Anmerkungen bieten.

R. Reitzenstein.

Straßburg, 23. September 1906.

Nachträge und Berichtigungen.

- Zu 24, 21 erg. im Apparat: vgl. Menander fr. 10 K.
„ 46, 8. 9 erg. im Apparat: lies τὰ ἀμφιδέα
„ 52, 19 lies Αἰόλος
„ 53, 18 erg. im Apparat: lies ἀπὸ τοῦ αἰμωδεῖν
„ 92, 20. 23 erg. im Apparat: lies ἄμῖποι
„ 101, 10 schreibe in den Quellenangaben: vgl. Hes. Ἄ. und Καῦστις
-

ΛΕΞΕΙΣ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΔΙΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ ΤΕ ΠΟΝΟΙ ΚΑΙ 68,
ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΕΞΩΡΑΙΖΟΝΤΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Αἱ τῶν λέξεων πλείους, περὶ ὧν τὸ ποιητικὸν νέμεται ἔθνος, εἰς
τὸ ὠφελιμώτατον τοῖς βουλομένοις προσέχειν Διογενιανῶ συνελέγησαν. 5
εἰ γὰρ καὶ πολλοῖς ἄλλοις ἐπὶ νοῦν ἦκε τὴν ἴσιν καὶ ὁμοίαν πραγμα-
τείαν ἐνστήσασθαι, ἀλλ' οὖν, ὅσα γε ἐμὲ εἰδέναι, οὐδενὶ τῶν πρωτείων
οὗτος περὶ γε τὸν εἰρημένον πόνον ἐξίσταται. ὅσαι δὲ ῥητόρων τε
καὶ λογογράφων ἀπτικίζουσι γλῶσσαν καὶ ἀπλῶς εἰς τὸν οὐκ ἐθέλοντα
λόγον ἐποχεῖσθαι μέτρῳ συντελεῖν εἰσιν εὖ πεφυκυῖαι, ναὶ δὴ καὶ τῆς 10
καθ' ἡμᾶς θεοδοφίας ὅσαι δέονται σαφηνείας, ταύτας δὲ ἄρα εἰ καὶ
μὴ πάσας — οὔτε γὰρ ῥάδιον οὔτε ἀλαζονείας ἢ ὑπόσχεσις πόρρω,
ἅμα δὲ καὶ μείζονος ἢ καθ' ἡμᾶς σχολῆς — ἀλλ' οὖν ὧν μάλιστα γε
εἰδέναι προσήκει καὶ ἀναγκαῖον κεχρῆσθαι συναγαγὼν τὴν ἀναγραφὴν
σοι κατὰ στοιχεῖον ἐποίησάμην, οὐδὲ τῶν ποιητικῶν παντελῶς ἀποστάς· 15
ἐπεὶ μηδ' ὅσοι ταύτας συνειλόχασιν, τῶν ἀρμοζόντων τῇ χωρὶς μέτρου
φράσει παντελῶς ἀπέσχοντο. ταύτην δὲ σοι ἄρα τὴν ὑπόθεσιν συν-
εταξάμην μνήμης τε ἅμα καὶ φιλίας ἀφοσίωσιν. διὸ εἰ καὶ τινες τῶν
λέξεων περιέχει τὸ σύνταγμα, ἐν αἷς ἡ ποιητικὴ διατρίβει μοῦσα,

Titel: Κυρίλλου καὶ Φωτίου τῶν ἀγιωτάτων ἀρχιεπισκόπων ἐνθαδὶ λεξικόν *b*
am oberen Rand über einem Ornament, dann neben dem Haupttitel Φῶ am
seitlichen Rand; Φωτίου τοῦ ἀγιωτάτου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως λέξεων
συναγωγὴ, αἱ μᾶλλον τῶν ἄλλων ῥήτορι καὶ λογογράφοις ἀνήκουσιν εἰς χρεῖαν.
προσπεφώνηται δὲ Θωμᾷ πρωτοσπαθαρίῳ καὶ ἄρχοντι τοῦ Λυκοτομίου, οἰκείῳ
μαθητῇ *g*

1—3 Λεξικὸν κατὰ στ. . . . πρόλογος *b* πρόλογος τοῦ λεξικοῦ δι' ὧν. . .
μάλιστα *g*. Denkbar wäre (nach dem Haupttitel in *g*) auch συναγωγὴ λέξεων
1 τε fehlt *b* 6 ἦκεν *g* 8 ὅσαι (doch ai verloschen) *g* ὅσα *b* 13. 14 γ'
εἰδέναι *g* (?) 16 συνειλόχαι *g* 17 προφάσει *b* 18 ἀφωσίωσιν *b*, verb. *b*¹

περιττόν οὐδὲν οὐδὲ φιλότιμον οὐδὲ ἐπινοθεῦον τὴν πρόθεσιν. ἐφ'
 ὧν τε γὰρ οὐκ ἔστι πολιτικὴν φωνὴν εὐρεῖν δηλοῦσαν καθαρῶς τὸ
 ὑποκείμενον, οὐ ποιητικὴν μόνον ἀνάγκη λαβεῖν, ἀλλὰ καὶ εἰ γλῶτταν
 ἀπομάττοιτο. τὸ γὰρ ἔχειν ὁτιοῦν ὀνόματι εἰπεῖν τοῦ μὴ ἔχειν
 68^v χρειωδέστερον· ναὶ δὴ καὶ ὁ λῖαν σεμνὸς καὶ | τὸν ὄγκον πεποιημένος
 6 κόσμον λόγος πολλάς, αἷς τὸ ποιητῶν ἐντείνεται μέτρον, τῇ οἰκείᾳ
 σπουδῇ φιλεῖ ὑποβάλλεσθαι. καὶ μέντοι καὶ ὅσαι σαφέστεραι μὲν εἰσι
 τῶν λέξεων, δοκοῦσι δέ πως μνήμης δεῖσθαι τῆς ἀναγούσης αὐτὰς εἰς
 τοὺς γεγεννηκότας, οὐδὲ τούτων κατὰ τὸ δυνατόν τοὺς πατέρας
 10 ἀπεσιωπήσαμεν· ἀλλὰ καὶ εἴ πού τις ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἀσάφεια τῇ τῶν
 λέξεων παραπλεκομένη ἐρμηνείᾳ τὸ τοῦ λόγου διέφθειρε χρήσιμον,
 οὐδὲ ταύτην λελυμασμένην ἐγκατελίπομεν, ἀλλ' εἰς τὸ σαφέστερον καὶ
 συνοπτικώτερον ἤρμοςάμεθα. cū δὲ κατὰ μέρος ἀναγινώσκων τὴν
 παρούσαν τῶν λέξεων συναγωγὴν, ἀκριβέστερον ἂν εἴης ἐποπτεύων,
 15 πότερον κομψευομένη μᾶλλον ἢ τὸ μέτριον τιμῶσα ἢ ὑπόσχεσις προ-
 οιμιάσατο. ἀλλὰ γὰρ προσθείην, ὡς οἶμαι, καὶ πονοῦντί σοι περὶ τοὺς
 ῥητορικοὺς καὶ συγγραφικοὺς λόγους ἢ τῶν λογάδων λέξεων μελέτη
 τὴν ἐπὶ τοῖς ῥήμασι δύναμιν σοφωτέραν μᾶλλον ἐπιμαρτυρήσειεν.

[Περίφρασις ἐστίν, ὅτε διὰ πλειόνων λέξεων οὐ πολλά, ἀλλ' ἐν τι
 20 δηλοῦται οἷον ἀντὶ τοῦ ἀνθρώποι 'υἱοὶ ἀνθρώπων ἕως πότε βαρυκάρδιοι'
 (Ps. 4, 2).

Ὅτι τὸ $\bar{\alpha}$ ὡς αὐτοτελὲς μὲν παραλαμβανόμενον σημαίνει ἐπὶ
 διαφόροις πνεύμασι καὶ τόνοις ὑποβαλλόμενον, ὡς δὲ μέρος λέξεως
 πέντε.]

1 οὐδὲ νοθεῦον *g* (vielleicht richtig) 6 οἰκία *b* οἰκείω *g* (?) 13 οὖν
 ἀπτικώτερον *g* (?) κατὰ] μετὰ *g* (?) μέρος ἀναγινώσκων verloschen *g*
 16 πονοῦντι *bg*, verb. *g*¹ 19. 20 Alte Randbemerkung 21—23 Randscholion
 zur folgenden Glosse, in *g* nach dieser am Rand

[ᾠΑρχὴ τοῦ κυρίου Φωτίου πατριάρχου]

ᾠΑ· τὸ ἄλφα περισπασθὲν δηλοῖ τὸ εἶθε· οὕτως γὰρ Καλλιμάχος (fr. 323) κέχρηται· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ᾠ ἄρθρον, ὡς ᾠΟμηρος (Λ 816) ᾠᾠ δειλοί'. βραχέως δὲ καὶ δασέως ἐκφερόμενον ἄτινα σημαίνει, παρὰ δὲ Δημοκρίτῳ (fr. 298 Diels) ἴδια, καὶ παρ' ᾠΟμήρῳ (β 258) δὲ τὰ 5 ἑαυτοῦ· ᾠτὰ ᾠ πρὸς δώμαθ' ἑκάστος'. τάσσεται δὲ τὸ ᾠ καὶ ἀντὶ τοῦ ᾠων, ὡς καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ (758)· ᾠπράξας' ᾠ μέλλω καὶ τυχοῦσα ᾠ βούλομαι· οὕτως δὲ καὶ Σοφοκλῆς (Oed. Col. 1106), λέγων· ᾠαῖτεῖς ᾠ τεύξη'. εἰ δὲ ψιλωθείη, περισπασθὲν τὸ νῦν σημαίνει, βραχέως δὲ καὶ ψιλῶς σημαίνει ἀπόφασιν ἀρνητικήν. οὕτως μὲν εἰ μονοσύλ- 10 λαβος ἢ λέξις οὔσα καθ' ἑαυτὴν αὐτοτελὴ παριστᾷ διάνοιαν, ὡς μέρος δὲ παραλαμβανόμενον λέξεως τὸ ᾠ δηλοῖ μὲν καὶ στέρησιν, ὥσπερ τὸ 69ᾠ ἄνανδρον, ᾠκακόν, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μέγα, ὡς τὸ ᾠᾠχανὲς πέλαγος'. ἀλλὰ καὶ τὸ πολὺ, ὡς τὸ (Λ 155) ᾠἐν ᾠᾠζύλῳ ᾠύλῃ', καὶ τὸ ὁμοῦ, ὡς τὸ ᾠἀδελφός, ὃ ἐκ τῆς αὐτῆς δελφύος ἦτοι μήτρας, καὶ τὸ κακόν, ὡς 15 τὸ (Ο 14) ᾠμήχανε, ἀντὶ τοῦ κακομήχανε, καὶ τοιαῦτα ἕτερα.

ᾠΑ ᾠ· ἐπὶ τοῦ μεγάλου. ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, δακνυθὲν δὲ γέλῳτα δηλοῖ, ὡς φησι Διογενιανός.

ᾠΑα· κύστημα ᾠύδατος.

ᾠΑαγές· ᾠᾠθραυστον, ᾠᾠσχυρόν.

20

ᾠΑαδεῖν· ᾠᾠχλεῖν, ᾠᾠπορεῖν, ᾠᾠδικεῖν, ᾠᾠσιτεῖν.

ᾠΑάλιον· ᾠᾠτακτον, ᾠᾠκρατές.

ᾠΑαπτον· ᾠᾠσχυρόν, βαρὺ, χαλεπόν· οἱ δὲ ᾠᾠπληστον. καὶ ᾠᾠχείρας ἀάπτους' μεγάλας ἀπροσπελάστους, ᾠων οὐχ ᾠᾠψαιτό τις. εἰ δὲ ψιλω- 25 θείη, τὰς ἀπτοήτους. οἱ δὲ ᾠᾠπειρον, ἀπέραντον. καὶ οἱ μὲν δακύνοντες τὸ δεύτερον ᾠ ᾠἀκούουσιν ἀπροσπελάστους, ᾠων οὐκ ᾠᾠαν τις ᾠᾠψαιτο, οἱ δὲ ψιλοῦντες ἀπράκτους. οἱ δὲ τὰς ἀνεκφεύκτους καὶ χαλεπάς. ᾠΑπ- πίων δὲ δακύνει· βούλεται γὰρ ἀποδιδόναι· ᾠων οὐκ ᾠᾠαν τις ᾠᾠψαιτο, ἢ τὰς πολλοῖς προσπελαζούσας.

1—16 Vgl. Schol. Plat. Hipp. mai. 295 a; Hes. 17. 18 Hes., vgl. Eustath. 855, 20 (Schwabe p. 223) 19 Hes. 20 Sui. C Hes. (Apoll. Soph. 2, 4) 21 Sui. Hes. (Apoll. Soph. 2, 13) 22 Sui. Hes. (Apoll. Soph. 2, 14) 23—29 Zwei Glossen (in *g* noch getrennt): 1) bis ἀπέραντον zwei Teile: a) bis ἀπτοήτους Hes., b) unbekannt; 2) bis χαλεπάς Apoll. Soph. 1, 20

1 Schreiberzusatz in *b* λεξικόν . . . μάλιστα wiederholt in *g* 7 πράξας ἀμέλλω *b* πράξασα μέλλω *g* 17 ἀναφώνημα *b* 18 δηλοῖ] ποιεῖ *b* 25 δὲ ἀαπτον ᾠᾠπειρον *g* καὶ οἱ μὲν] ᾠᾠΑάπτους οἱ μὲν *g*

- Ἀᾱσαι· τέσσαρα σημαίνει· κορέσαι, καθυπνῶσαι, βλάψαι, λυπῆσαι.
 Ἀασάμην· ἥμαρτον, ἐσφάλην. ἐβλάβην, οἷον ἄτη περιέπεσον.
 Ἀασαν· ἔβλαψαν.
 Ἀάσατο· ἡγνόησεν, ἥμαρτεν, ἐφθόνησεν.
 5 Ἀᾱσθαι· λωβᾶσθαι, κακοῦν.
 Ἀασίφρων· φρενοβλαβής· καὶ Ἀασίφρονία ἡ φρενοβλάβεια
 οἱ δέ <ὁ> κοιμωμένας <τὰς> φρένας ἔχων.
 Ἀατον· μέγα, ἀκόρητον, πονηρόν· οἱ δέ ἄβλητον, οἱ δέ ἄτονον.
 Ἀατος· ἀβλαβής. ἔνιοι ἀπλήρωτον, οἱ δέ μέλανα, ἐπιβλαβή,
 10 ἐνίστε δὲ ὑπεραποφατικῶς (χ 5)· οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος <ἄατος ἐκ-
 τετέλεσται>.
 <Ἀ>βακέως· ἀσυνέτως.
 Ἀβακίνους· τοὺς γυναικὶ μὴ ὁμιλήσαντας.
 Ἀβακήμων· ἀσύνετος, ἄλαλος, ἄφθογγος.
 15 Ἀβακῆσαι· ἀμαρτῆσαι, δυσκωφῆσαι.
 <Ἀ>βάκησαν· ἡγνόησαν καὶ ἡσυνέτησαν· οἱ δέ ἡσύχασαν.
 Ἀβάκητον· ἀνεπίφθονον.
 Ἀβακτον καὶ Ἀβυκτον· τὸν μὴ μακαριστόν. Δωριεῖς δὲ τὸν
 ἀνεπίπληκτον καὶ ἀμεμφῆ.
 20 Ἀβάκιον· ἐφ' οὗ ἐκύβευον καὶ ἐφ' οὗ τοὺς λογισμοὺς ἐποιοῦντο.
 Ἀβάλε· εἶθε.
 Ἀβαλεν· ἔβαλεν.
 Ἀβαπτος· ἀστόμωτος.

1 Sui., vgl. B 321, 5 (aus zwei Glossen) 2 Sui. Zwei Teile: 1) bis ἐσφά-
 λην B 321, 8; 2) Hes. Apoll. Soph. 1, 19 3 Vgl. Apoll. Soph. 1, 18 4 Vgl.
 Apoll. Soph. 2, 9 5 B 321, 3 Apoll. Soph. 2, 10 6. 7 Vgl. Apoll. Soph.
 2, 7 und 11 8 Apoll. Soph. 2, 12 9—11 Vgl. Apoll. 1, 14 12 B 323, 3
 13 B 323, 4 14 B 323, 5 C Hes. (bis ἄλαλος) 15 B 323, 6 (C ἀγνοῆσαι
 ἀμαρτῆσαι) 16 Sui. (bis ἡσυνετ.) C Hes. bis ἡγνόησαν (vgl. Apoll. Soph. 2, 16)
 Etymol. cod. CD Ἀβάκησαν· ἀντὶ τοῦ ἡγνόησαν. ἔστι δὲ ἡ λέξις ῥητορική, οἷον
 'τῷ δ' ἵκελος Τρώων κατέδυ πόλιν, οἱ δ' ἀβάκησαν'. ἀντὶ τοῦ ἡγνόησαν. ση-
 μαίνει δὲ καὶ τὸ ἡσυνέτησαν, παρ' ἄλλοις δὲ τὸ ἡσύχασαν, vgl. Et. magn. 2, 29
 17 B 323, 7 Hes. 18. 19 B 323, 10 Hes. 20 B 323, 8 21 B 321, 10
 C Sui. vgl. Apoll. Soph. 2, 15 (Hes.) 22 B 321, 11 (mehr) C (?) 23 B 321,
 12 C Sui.

1 nach λυπῆσαι endet g 5 Ἀᾱσθαι B 9 Ἀάατος Apoll. richtig
 10 ἐνίστε b οὗτος] οὐ b nach ἄεθλος kleine Lücke in b 13 ἀβακηνοῦς B
 Cyrillhandschr. 14 ἀβακίμων b Hes. 16 ἡσυνέτισαν b 17 ἀβάκτητον
 Hes. 18 τὸν] τὸ Hes. B 23 ἀστομώτατος b

᾽Αβαρις· ὄνομα κύριον. λοιμοῦ γάρ, φασί, κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην γεγονότος ἀνείλεν ὁ ᾽Απόλλων μαντευομένοις Ἑλλήσι καὶ βαρ|βάροις τὸν ᾽Αθηναίων δῆμον ὑπὲρ πάντων εὐχὰς ποιήσασθαι. 69^v πρεσβευομένων δὲ πολλῶν ἐθνῶν πρὸς αὐτοὺς καὶ ᾽Αβαριν ἐξ Ὑπερβορέων πρεσβευτὴν ἀφικέσθαι λέγουσιν. ὁ δὲ χρόνος, ἐν ᾧ παραγέγονε, 5 διαφωνεῖται. Ἰππόστρατος μὲν γάρ κατὰ τὴν γ' αὐτὸν Ὀλυμπιάδα λέγει παραγενέσθαι, ὁ δὲ Πίνδαρος (fr. 270 Bergk⁴ Schr.) κατὰ Κροῖσον τὸν Λυδῶν βασιλέα, ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν κα' Ὀλυμπιάδα.

᾽Αβασάνιστος· ἀγύμναστος· ἢ ἀνεξέταστος, ἀδοκίμαστος. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς βασάνου τῆς χρυσοχοϊκῆς λίθου, ἐν ᾗ δοκιμάζουσι τὸ χρυ- 10 σίον. ἐχρήσατο δὲ Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ προνοίας γ' λόγῳ (fr. 9 Herch.) τῷ ἀβασάνιστος ἀντὶ τοῦ ἄνευ ὀδύνης.

᾽Αβατον· ἱερόν, ἀπρόσιτον, ἔρημον. <καὶ ᾽Αβατον> ὁδόν· ἦν οὐχ οἶόν τε βαίνειν οὐδὲ ὁδοιπορεῖν.

᾽Αβδέλυκτα· τὰ μὴ μαινόντα, ἃ οὐκ ἂν τις βδελυχθείη καὶ 15 δυσχεράνειε. τραγικωτέρα δὲ ἡ λέξις. Αἰσχύλος Μυρμιδόνι (fr. 137 N²)· 'καὶ μήν, φιλῶ γάρ, ἀβδέλυκτα ἐμοὶ τάδε.'

᾽Αβέβηλος· καθαρός.

᾽Αβέβηλα· τὰ ἄβατα χωρία καὶ ἱερὰ καὶ μὴ τοῖς τυχούσι βάσιμα, μόνοις δὲ τοῖς θεραπεύουσι τοὺς θεούς. βέβηλα δὲ ἐλέγετο τὰ μὴ ὅσια 20 μηδὲ ἱερὰ. οὕτως Σοφοκλῆς (Oed. Col. 10).

᾽Αβελτερία· ἀνοησία· καὶ ᾽Αβέλτερος· ὁ ἀνόητος, ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων· οὐ μὰ Δία οὐχ ὁ πλεονέκτης καὶ ἀγνώμων, ἀλλ' ὁ ἀνόητος καὶ εὐήθης μετὰ χαυνότητος. Μένανδρος Περινθία· (fr. 393 K.)· 'ὅστις παραλαβὼν δεσπότην ἀπράγμονα καὶ κοῦφον ἐξαπατᾷ 25 θεράπων, οὐκ οἶδ' ὅτι οὗτος μεγαλείον ἐστὶ διαπεπραγμένος ἐπαβελτερώσας τὸν πάλαι ἀβέλτερον.' λέγουσι δὲ καὶ ἀβελτήριον τὴν ἀβελτηρίαν. Ἀναξανδρίδης Ἑλένη (fr. 12 K.)· 'ἄγκυρα, λέμβος, σκεῦος, ὅ τι βούλει λέγε. ὦ Ἡράκλεις ἀβελτηρίου τεμνικοῦ. ἀλλ' οὐδ' ἂν εἰπεῖν τὸ μέγεθος δύναίτο τις'. 30

1 B 323, 1 (bis κύριον) dann Sui. (kürzer) aus Harp. 9—12 B 321, 14 C Sui. 13. 14 B 321, 13 (aus C) u. 323, 12 (aus Phrynichos Bek. 22, 26), vgl. Sui. 15—17 Sui. B 321, 19 (mehr, aus Phrynichos?) vgl. Hes. Anecd. Paris. IV 85, 23 18 B 323, 13 C Sui. 19—21 B 323, 13, vgl. Sui. 22—30 Zwei

6 νικόστρατος Harp. E 11 τῷ] ὁ b 16 μυρμηδόσι b 17 φιλῶ γε κάβδ Bek. Sui. ἀβδέλυκτά μοι An. Par. 27 πάλαι] ποτε Sui., vielleicht πάλαι γ' 28 ἀναξανδρίδης b 29 λέγειν b vielleicht richtig τεμνικοῦ möglich auch στεμνικοῦ b τεμενικοῦ Sui. (denkbar ἀβελτερίου 'στι . . .)

Ἄβιος· ὁ ἀβλαβής· παρὰ τὴν βίαν, οἷον ὁ κρείσσων βίας. καὶ Ἄβιοι· οἱ νομάδες παρ' Ὀμήρῳ (N 6), οἷον οἱ τὸν πολιτικὸν καὶ κοινω-
νικὸν οὐκ ἔχοντες βίον. ὁ μέντοι Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ δυσβίου ἐχρή-
70^ο· κατὰ τὴν λέξει. κέχρηται δὲ αὐτῇ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐστερημένου | ζωῆς.
5 ἀλλὰ καὶ ὁ πολύβιος κατ' ἐπίτασιν τοῦ ᾧ ἄβιος λέγεται παρὰ τοῖς
παλαιοῖς. καὶ Ἀντιφῶν (fr. 100 Bl.) ἐπὶ τοῦ πολὺν βίον τάττει κεκτη-
μένου, ὥσπερ καὶ Ὀμηρος (Λ 155) τὸ ἄξυλον ἀντὶ τοῦ πολύξυλον.

Ἀβίωτον· κακόν, ἀηδές, ὀδυνηρόν, οὐκ ἄξιον ζωῆς. ἄβίωτον
γὰρ αὐτῷ, φησὶν, τὸν βίον διέθηκεν'.

10 Ἀβλεπτήματι· ἀμαρτήματι.

Ἀβλήδην· ἐνδόξιμον.

Ἀβληχρήν· ἀσθενῆ. βληχρὸν γὰρ τὸ ἰσχυρόν.

Ἀβολος· ὁ μηδέπω ἐκβεβληκῶς τοὺς ὀδόντας πῶλος.

Ἀβόλοις πῶλοις (Plato Leg. VIII 834 c) τοῖς μηδέπω βεβληκόσιν
15 ὀδόντας.

Ἀβουλεῖν· μὴ βουλεύεσθαι ἢ μὴ βούλεσθαι. Πλάτων (Rep. IV 437 c).

Ἀβούλητον κακόν· ἀθέλητον, ὃ οὐκ ἂν τις ἔλοιτο.

Ἀβουλία· ἀπαιδευσία, ἄνοια, προπέτεια.

Ἀβούλως· ἀφρόνως, ἀμαθῶς, προπετῶς.

20 Ἀβρὰ βαίνων· θρυπτόμενος, βλακευόμενος.

Ἄβραι· νέαι δοῦλαι. οἱ δὲ φασι· οὔτε ἀπλῶς ἢ θεράπαινα
ἄβρα λέγεται οὔτε ἢ εὐμορφος, ἀλλ' ἢ <οἱ>κότριψ γυναικὸς κόρη καὶ
ἐντιμος, εἴτε οἰκογενὴς εἴτε μή. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ (fr.
520 K)· μήτηρ τέθηκε ταῖν ἀδελφαῖν ταῖν δυεῖν τούταιν, τρέφει δὲ

Glossen: 1) bis ἀνοησία B 321, 24 C Sui.; 2) Sui., wieder zwei Teile: a) bis ἀνοήτος B 321, 25 C, b) vgl. Bek. 198, 22 Hes.

1—6 B 323, 17 u. Sui. aus Harp., vgl. Hes. 8. 9 B 323, 24 (bis ζωῆς),
vgl. C Sui. 10 B 321, 21 C Sui. Hes. 11 Hes. 12 B 322, 1 Hes., vgl. Sui.
(Apoll. Soph. 2, 22) Et. gen. Ἀβληχρόν· βληχρὸν τὸ ἀσθενὲς καὶ κατ' ἐπίτασιν
τοῦ ᾧ Ἀβληχρόν κτλ. οὕτως Ὠρίων. ἔστι δὲ ἡ λέξις <καὶ> ῥητορική 14. 15 Sui.
(Ἀβολήτωρ Ende) Et. Sym. cod. E (weit reicher) 16 B 322, 6 Sui. (aus
Platoglossar, wegen der vorausgehenden Glosse) 17 B 323, 25 (vgl. 322, 3
Sui.) Hes. 18 B 322, 4 (bis ἄγνοια, so) C Sui. 19 B 322, 5 (bis ἀμαθῶς)
C Sui. Hes. 20 B 322, 11 C Sui. 21—7, 5 B 323, 13 (kürzer) zwei Teile:
1) bis δοῦλαι C Hes., 2) Sui. aus Aelius Dion. Eust. 1854, 17 (Schwabe p. 85)
vgl. Et. gen.: Ἄβρα· οὔτε ἢ ἀπλῶς θεράπαινα οὔτε ἢ εὐμορφος, ἀλλ' ἢ οἰκότριψ
καὶ παρὰ χεῖρα

4 αὐτὴν b 10 Ἀβλέματι Hes. 12 Ἀβληχρῇ b 14 Ἀβόλοις b
20 Ἀβρὰ b 22 οὔτε] οὐδὲ b 24 δυοῖν Sui.

παλλακή τις τοῦ πατρὸς αὐτάς, ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη·
καὶ Σικυωνίῳ (fr. 438)· ἄβραν γὰρ ἀντωνούμενος ἐρωμένην ταύτη
μὲν οὐ παρέδωκ' ἔχειν, ἔτρεφε δὲ χωρὶς ὡς ἐλευθέρῳ πρέπει·
Ἀπίστῳ (fr. 64 K)· ὥμην εἰ τὸ χρυσίον λάβοι ὁ γέρων, θεράπαιναν
εὐθὺς ἡγορασμένην ἔσσεσθαι ἄβραν·

5

Ἀβραμιαῖος· γιγαντιαῖος, ἱεροπρεπής. ἡ ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ.

Ἀβροδιαίτη· τρυφερὰ ζωὴ καὶ ἀπαλὴ καὶ ἡδονῆς μεστή. καὶ
ἄβρὸς ὡσαύτως.

Ἀβροδίαίτος· τρυφητής, τρυφερόβιος. καὶ Ἀβρὸς λειμῶν καὶ
νοτερός καὶ εὐθαλής. καὶ ὁ λαμπρός.

10

Ἀβροκόμας· ὄνομα κύριον. κατράπης δ' ἦν Ἀρταξέρξου τοῦ
Περσῶν βασιλέως.

Ἀβροσύνη· φαιδρότης.

Ἀβροτήμων· ἁμαρτωλός.

Ἀβρότητι· τρυφερότητι, ἀπαλότητι.

15

Ἀβροτον· ἄψυχον, ἀναίσθητον.

Ἀβροχίτων· ὁ τρυφερὰ φορῶν.

Ἀβρύνεται· κοσμεῖται, θρύπτεται, καυχᾶται.

Ἀβρωτος· ὁ νῆστις.

Ἀβυδος· ἐπὶ κυκοφάντου τάττεται ἡ λέξις διὰ τὸ δοκεῖν κυκο- 20
φάντας εἶναι τοὺς Ἀβυδηνούς. καὶ Ἀβυδοκόμαι οἱ ἐπὶ τῷ κυκο-
φαντεῖν κομῶντες. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ εἰκαίου καὶ μηδενὸς ἀξίου.
κωμωδοῦνται δὲ Ἀβυδηνοὶ καὶ εἰς ἀκολασίαν.

6 Zwei Teile: 1) bis ἱεροπρεπής B 322, 16 C, beide Sui. 7. 8 Zwei
Glossen: 1) bis μεστή B 322, 17 C Sui., 2) B 322, 20 C Sui. 9. 10 Drei
Glossen, die in *a* noch getrennt sind: 1) B 322, 18 C Sui. (vgl. Hes.), 2) B 322, 19
C Sui. (die Erklärung fehlt), 3) B 322, 20 C Sui. 11. 12 B 322, 22 Sui. aus
Harp. 13 B 322, 21 C Sui. 14 B 322, 23 C Sui., Hes. 15 B 322, 24
Hes. Et. magn. 4, 51 16 B 322, 25 C Sui. 17 B 322, 26 C Sui. 18 B
322, 27 C Sui., Hes. 19 B 323, 2 20—23 Vgl. B 322, 31 Eust. 357, 1
Schwabe p. 85). Trotz der Trennung in zwei Glossen in *a* ganz aus Pausanias

2 σικυωνίῳ καὶ *b* αὐτωνούμενος *b* (oder ἀντ.) ταύτην *b* 3 ἔτρεφε *b*
τρέφειν Sui. 5 ἄβραν ἔσσεσθαι Sui. richtig 6 Ἀβραμιαῖος] Beginn von *a*
ἱεροπρεπός *a* 7 Lies Ἀβρᾶ διαίτη κτλ. vgl. Glosse Ἀπαλὴ δίαίτα S. 155, 26
ὡσαύτως] ὁ τρυφερός καὶ ἀπαλός *a* 9 καὶ τρυφερόβιος *a* 9. 10 καινότερος *ab*
10 καὶ ὁ λαμπρός *b* am Rand Ἀβρός· λαμπρός, τρυφερός, ἀπαλός *a* 14 fehlt
a, Ἀβροτίμων *b* 17 fehlt *a* 18 αὐχεῖται *a* 20 τάττεται] ἔπεται *a*
21 καὶ fehlt *a* ἀβυδοκόμεναι οἱ ἐπὶ *a* τῷ] τὸ *b* 22 δέ] ἡ λέξις *a* οὐδενός *a*
23 δὲ οἱ Ἀβ. *a*

- Ἄβυθος φλυαρία· ἡ πολλή. |
- 70^v Ἄβης· ὁ ἀκύνητος.
Ἄβίων· ἄβιος ὁ μὴ χειριζόμενος ῥάμματα. βιὸς γὰρ ἡ νευρὰ τοῦ τόξου.
- 5 Ἀβύρβηλον· ἀναίσχυντον, ἀνέντροπον. βύρβη γὰρ ἡ ἐντροπή. ἀπεχθές, πολύ, μάταιον. οἱ δέ δακὺ καὶ κυρφετῶδες.
- Ἀβυρτάκη· ὑπότριμμα βαρβαρικὸν ἐκ δριμέων σκευαζόμενον, ἐκ καρδάμων καὶ σκορόδων καὶ σινάπεως καὶ σταφίδων, ὧς πρὸς κοιλιολυσίαν ἐχρῶντο.
- 10 Ἀβυccος· ἡ πέρας μὴ ἔχουσα διὰ μέγεθος· ἔστι δὲ καὶ ἐν Ἀργεὶ λίμνῃ οὕτω καλουμένη.
- Ἀβακήμων· ἄλαλος.
Ἀβροκόμας· ξανθός.
Ἀβδελον· οἰκτρόν.
- 15 Ἀμβλωθρίδια· ἐξημβλωμένα ἔμβρυα.
Ἀβραάμ· πατὴρ ἐθνῶν.
Ἀγαθά· ἐπὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ εὐωχίαν σιτίων καὶ ποτῶν. ἐχρήσατο δὲ τῇ λέξει Ξενοφῶν (z. B. Cyr. IV 4, 4). καὶ τὰ καλά.
- Ἀγαθῆς Τύχης νεώς· οὐκ ἄδηλον τὸ σημαίνόμενον.
- 20 Ἀγαθῇ Τύχῃ· τοῦτο προγραφόμενον οἶονταί τινες
ἐνιοὶ δὲ προστιθέασι τὸ καὶ θεός, ὡς Πλάτων ἐν γ' Νόμων (VI 757e)·
ἔνυν δὴ θεὸν καὶ Τύχην ἀγαθὴν ἐν εὐχαίς ἐπικαλούμεθα καὶ Τιμοκλῆς ἑθεὸς μὲν δηλαδὴ ἀγαθὴ Τύχη τ' ἐνεστίν'.
- Ἀγαθέστατε· Ὑπερεΐδης εἶπεν.

1 B 322, 29 Sui. Platoglosse vgl. Apparat 2 Sui. 5. 6 Vgl. B 322, 28 C Sui. Hes. Et. magn. 4, 52 aus Diogenian 7—9 B 123, 23 Eustath. 1854, 20 aus Pausanias (Schwabe S. 86) vgl. 1854, 18 aus Dionysios. Et. gen. Ἀ. βαρβαρικὸν (ἔδεσμα ἐκ δριμέων) σκευαζόμενον, καρδάμων καὶ σκορόδων καὶ σινάπεως (ohne Quellenangabe, die eingeklammerten Worte in cod. B unleserlich) 10. 11 Vgl. Hes. 12 Vgl. oben S. 4, 14 14 Vgl. Hes. Ἀβδελον· ταπεινόν 17 18. B 324, 3 C Sui. (bis Ξενοφῶν) 19 Sui. aus Harp.

1 Ἀβυδος *a* (Wentzel) falsch vgl. Plato Parmenides 130 d. Ἀβυδον φλυαρίαν τὴν πολλήν B Sui. falsch 2—4 *b* am oberen Rand, fehlt *a* 3 Ἀβίωτος ὁ *b* ἄρματα *b*, verb. E. Schwartz, vgl. νευρορράφος χειριζόμενος *b* βιωτὴ γὰρ *b* 5 ἀνέντροπον bis ἐντροπή fehlen *a* 6 μάτην *a* 7 σκευαζομένου *a* 8 σινάπεος *b* 12—16 fehlt *a*, ist späterer Zusatz 12 Ἀβακίμ *b* 13 Ἀβροκόμος *b* 17 Ἀβλοθρίδια ἐξημβλωμένα *b* 18 Ξενοφῶν τῇ λέξει *a* καὶ τὰ καλά fehlt *a* 20 Ἀγαθὴ τύχη *a b* Lücke von 3 Zeilen in *a*, von 1/3 Zeile in *b* 21. 22 πάντων ἐν τρίτων ὁμων *a* 24 εὐριπίδης *a b* verb. Wilamowitz

Ἀγαθὴ Τύχη· ἡ Νέμεσις καὶ ἡ Θέμις.

Ἀγάθαρχος <ὄνομα> κύριον· ἦν δὲ ζωγράφος ἐπιφανής, Εὐδήμου υἱός, τὸ δὲ γένος Σάμιος.

Ἀγαθικά· τὰ σπουδαῖα.

Ἀγαθὸν τίνος· ἀντὶ τοῦ τίνος ἔνεκα. Μένανδρος· τίνος ποτὲ ἀγαθὸν τοῦτ' ἐστίν;

Ἀγαθὸς δαίμων· Ἀριστοφάνης· ἀγαθός τε δαίμων καὶ ἀγαθὴ σωτηρία.

Ἀγαθοῦ δαίμονος· οὕτω καλεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ μετὰ τὴν ἄρσιν τῶν τραπεζῶν προσφερόμενον ποτήριον. 19

<Ἀγαθοῦ δαίμονος> πόμα· τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον ἄκρατον πινόμενον παρὰ Ἀθηναίοις. καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν οὕτως ἐκάλουν.

Ἀγαθοεργοί· αἰρετοὶ κατὰ ἀνδραγαθίαν. οἱ δὲ Σπαρτιάται τοὺς ἐκ τῶν ἱππέων ἐξιόντας πέντε ἐκάστου ἔτους, ὡς Ἡρόδοτος ἐν α' (67), οἱ δὲ ὑπηρέτας ἀρχόντων. Ἀττικοὶ δὲ τοὺς ἀγαθὸν ἐργασα- 15 μένους τι. ἔστι δὲ καὶ ἀρχή τις ἐν Λακεδαίμονι οἱ ἀγαθοεργοί· ἀρχουσι δὲ τῶν ἐξαγωγῶν καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει καὶ τῶν ἔξω τῆς πόλεως παρανομησάντων, ὡς φησι Δίδυμος ἐν τῇ τροπικῇ λέξει (Schmidt p. 23).

Ἀγαθὸς φαγεῖν· σημαίνει τὸν ἐσθίοντα πολλά. 20

Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες· ἐπὶ τῶν σφόδρα πρὸς ἔλεον ρεπόντων.

Ἀγαθῶν ἀγαθίδες· τάττεται ἡ παροιμία παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐπὶ πολλῶν ἀγαθῶν.

Ἀγαθώνειος αὐλησις· ἡ μαλακή. Ἀγάθων γὰρ ὁ τραγικὸς ἐπὶ 25 μαλακίᾳ διεβάλλετο.

Ἀγαθῶς· σφοδρῶς.

1 Hes. (vgl. Bek. 209, 11) 2. 3 B 324, 1 Sui. aus Harp. 4 B 324, 7 Sui. 9. 10 Eustath. 1471, 31 aus Aelius Dion., vgl. B 327, 6 11. 12 Hes., vgl. B 334, 4 13—19 Drei Teile: 1) bis ἀνδραγαθίαν Timaios (interpol.); 2) bis ἐν α' Hesych. (vgl. Bekker 209, 4); 3) von Ἀττικοὶ ab B 333, 30 20 B 334, 3 vielleicht aus Phrynichos 21. 22 Vgl. Sui. Paroemiogr. 23. 24 Vgl. Sui. Paroemiogr., vgl. Phrynichos Bek. 10, 3 25. 26 Hes. Scholia Cyrilli Vallicelliani aus Diogenian 27 B 327, 22

2. 3 fehlt a 5 ποτὲ] τὸ a b verb. E. Schwartz 15 ἐν δ' a b verb. Fredrich ὑπηρεταί a 17 τῶν ἐξαγωγῶν] τῶν ἐξάγων a τῶν ἔξω B, getilgt von Wentzel 18 παρανομημάτων b 21 ἀριδάκρυτες a 23 περὶ τοῖς a 26 μαλακίαν a

71᾽ Ἄγαιον· ἐπίφθονον. οἱ δὲ θαυμαστόν. οἱ δὲ φθονερόν.

Ἀγάλλει· ποιεῖ, σκευάζει, κοσμεῖ, τιμᾷ, προσεύχεται.

Ἀγάλλεσθαι· χαίρειν, μεγαλοφρονεῖν, καλλωπίζεσθαι. Πλάτων
δὲ ἐν Νόμοις (XII 956b) τὰς γραφὰς ἀγάλματα καλεῖ. Θουκυδίδης
5 (IV 95) δὲ φησιν· ἕκαστος δὲ πατρίδα ἔχων <πρώτην> ἐν τοῖς Ἑλλήσιν
ἀγάλλεται, ἀντὶ τοῦ αὐχεῖ. καὶ ἄλλοι πολλοί. φασὶ δὲ καὶ ἀγάλλει
τοὺς θεοὺς καὶ ἀγαλοῦμαι καὶ ἄγαλλε καὶ ἀγάλλου καὶ ἀγάλλεται καὶ
ἀγάλλη. καὶ πολλὴ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ χρῆσις.

Ἀγάλλιος· λοῖδορος.

10 Ἀγάλλων· ἑαυτὸν σεμνοποιῶν.

Ἀγαλμός· λοιδορία.

Ἀγαλματοφορούμενος· ἀγάλματα ἢ τύπους τῶν νοηθέντων
φέρων ἐν ἑαυτῷ. οὕτως Φίλων (vit. Moys. 1, 27 Cohn) ἐχρήσατο. καὶ πᾶν,
ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, καὶ τὰς γραφὰς καὶ τοὺς ἀνδριάντας λέγουσιν.
15 οἱ δὲ ἀπλῶς ἄγαλμα πᾶν ἀνάθημα καὶ καθιέρωμα, καὶ εἰ μὴ ξόανον
ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον εἴη.

Ἄγγαρος· ὁ νωθρός. λέγεται δὲ παρὰ τοῖς βαρβάροις καὶ ὁ
δημόσιος γραμματηφόρος. ὅθεν ἀγγαρεύεσθαι τὸ εἰς δημοσίαν χρεῖαν
ὕπηρετεῖν. — ἐργάτης, ὑπηρέτης, ἀχθοφόρος. ὅθεν ἀγγαρείαν ἀνάγκην
20 ἀκούσιον λέγομεν καὶ τὴν ἐκ βίας γινομένην ὑπηρεσίαν.

Ἄγγαροι· οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ
ἀστάνδαι. τὰ δὲ ὀνόματα Περσικά. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι (294)
ἔφρυκτος δὲ φρυκτὸν δεῦρο ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς ἔπεμπεν, Ἰδὴ μὲν πρὸς
Ἑρμαῖον λέπας Λήμνου, μέγαν δὲ πανὸν ἐκ νήσου τρίτον Ἀθῶν
25 αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο. τίθεται τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν φορτηγῶν

1 B 334, 7 Hes., vgl. Sui. Et. magn. 8, 50 (Diog.) 2 B 324, 8 Sui. (bis
κοσμεῖ) 3—8 Attizistisch, vielleicht Aelius Dion., weil 6—8 dem Phrynichos
entspricht, vgl. unten 16, 6 9 B 334, 17 Hes. 10 B 324, 9 11 B 334,
16 Hes. 12—16 Zwei Glossen, die in *a* getrennt sind: 1) bis ἐχρήσατο B 324,
10 Sui.; 2) B 334, 18(= B 324, 5 C u. Timaios) vgl. Hes. 17—20 B 325, 2 in
umgekehrter Folge der Teile, in *a* zwei Glossen: 1) bis ὑπηρετεῖν; 2) von
ἐργάτης C 21—11, 11 B 325, 13 aus Aelius Dion. Eust. 1854, 27 (Schwabe
p. 87) vgl. Hes. Sui., Et. gen. nach γραμματοφόροι: λέγεται δὲ καὶ ἀγγαροφορεῖν
ἐπὶ τοῦ φορτία φέρειν (ohne Quellangabe, doch vgl. Et. magn. 6, 44)

7 ἀγαλοῦμαι *b* 9 ἀγάλλιος *a* 13 καὶ πᾶν] Ἄγαλμα πᾶν als neue
Glosse, richtig *a* 14 ἀγάλλεται ἀγάλματα δὲ καὶ *a* 18 γραμματοφόρος *a*
20 ἐκούσιον *a* τὴν fehlt *b* 23 φρυκτὸς *a* ἔπεμψεν εἶδη *ab* 24 ἑρμαῖ *a*
ἐκρήκου *b* 25 ἔπος *ab*

καὶ ὅλως τῶν ἀναισθήτων καὶ ἀνδραποδωδῶν. καὶ τὸ Ἀγγαρο-
φορεῖν ἐπὶ τοῦ φορτία φέρειν ἄλλως τε καὶ ἐκ διαδοχῆς. Μέναν-
δρος Πωλουμένοις· ἄγγαροφόρει καὶ ταῦθ' ἃ νῦν ποιεῖς, ποίει,
ἔξδον διαρρηγνύμενον ἀγαθῶν μυρίων, ἀνιζόμενον τὴν νύκτα καὶ τὴν
ἡμέραν διάγειν· καὶ ἐν Προγαμοῦντι· βάρβαρος ἄγγαρος ὄντως 5
καὶ οὐδενὸς προορώμενος· καὶ ἐν Θαΐδι ὁ ἀκρατής· ἄγγαρος
ὄλεθρος. ἡδέως ἂν μοι δοκῶ ὅμως πεπονθῶς ταῦτα νῦν ταύτην
ἔχει<ν>· καὶ Ἀγγαρεύεσθαι καλοῦσιν ὥσπερ ἡμεῖς νῦν τὸ εἰς φορτη-
γίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι. Μένανδρος καὶ τοῦτο 710
ἐν τῷ Σικυωνίῳ (fr. 440 K.) παρίστησιν· ὁ πλέων κατήχθη. κρίνεθ' 10
οὗτος πολέμιος. ἐὰν ἔχη τι μαλακόν, ἀγγαρεύεται·

Ἀγγελιαφόρος· πρεσβευτής.

Ἀγαλματοποιία καὶ ἀγαλματοουργία ἐρεῖς καὶ ἀγαλματο-
ποιός. ἀγαλματοποιὸν δέ φασιν καλεῖσθαι τὸν εἰκόνας θεῶν μᾶλλον
ἐργαζόμενον, ἀνδριαντοποιὸν δὲ τὸν ἀνθρώπων. Πλάτων δὲ ὁ φι- 15
λόσοφος ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ (311 c) ἀγαλματοποιοὺς καλεῖ Φειδίαν τε
καὶ Πολύκλειτον. cὺ δὲ πάντας δημιουργοὺς ὁμοίως καλῶν οὐκ ἂν
σφαλείης.

Ἀγαμεμνόνεια φρέατα· ἱστοροῦσι τὸν Ἀγαμέμνονα περὶ τὴν
Αὐλίδα καὶ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος φρέατα ὀρύξαι. 20

Ἀγάμενος· θαυμάζων.

Ἀγανακτῶν· τίθεται παρὰ Πλάτωνι (Phaed. 117 d) καὶ ἐπὶ τῶν
λυπουμένων.

Ἀγανακτῶ σου· καινὸν τὸ σχῆμα καὶ σπάνιον. τὸ μὲν γὰρ
θαυμάζω σου καὶ ἄγαμαί σου καθωμίληται, τοῦτο δὲ οὐ. χρηστέον δὲ 25
τῷ σχήματι διὰ τὴν καινότητα, φησὶ Φρύνιχος.

Ἀγανακτικόν καὶ Ἀγανακτητέον· τὸ μὲν ἐν Πολιτείᾳ (604 e),
τὸ δὲ ἐν Ἐπιστολαῖς ὁ Πλάτων ἔφη.

12 B 325, 9 C Hes. Sui. Et. magn. 7, 37 13—18 B 335, 2 aus Phry-
nichos 19. 20 Eustath. 461, 15 (aus Pausanias?) Hes. 21 C Sui., vgl. Hes.
22. 23 B 334, 22 24—26 B 334, 24 aus Phrynichos 27. 28 B 334, 28

2 καὶ fehlt a 3 ἀγγαροφορεῖ ab ταῦθα b ταῦτα a ποιεῖς] ποιεῖ a
vgl. Aristoph. Equ. 213 ταῦθ' ἄπερ ποιεῖς, ποίει (πάντα νῦν ποιῶν πονεῖ Wilamowitz falsch) 4 ἐξ ὧν zu ἐξδον b ἀνιζόμενων ab verb. Friedrich 6 ἐνθα
ιδίῳ ἀκρατής ab verb. Wilamowitz 8 ἔχειν Wilamowitz 10. 11 κρίναι θ'
οὗτος ab 15 τῶν ἀνθρώπων a 21 fehlt a 24 καὶ σπάνιον fehlt hier
a und B 25 τοῦτο δὲ οὐ] τὸ δὲ ἀγανακτῶ σου καινὸν καὶ σπάνιον a und B

Ἀγανάκτησις· ἐπὶ τύχης Θουκυδίδης β' (41)· 'οὔτε τῷ πολέμῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει'.

Ἀγαν ἐγκεῖσθαι τῷδε· οἶον ἐναντιοῦσθαι καὶ ἀποτείνεσθαι. Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνέυσιν (309)· 'οἶδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς <ἄγαν> ἐγκείμεθα, οὐχ ἀπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων'.

Ἀγάννιφον· λίαν χιονιζόμενον.

Ἀγανοφροσύνη· προσήνεια, πραότης.

Ἀγανώπιδος· πραέα βλεπούσης.

10 Ἀγανον· τὸ κατεαγός. ἡ πρώτη ὀξεῖα, καὶ τοῦτο τραγικώτερον τὸ ὄνομα.

Ἀγανόν· καλόν, ἡδύ. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτη (885)· 'ἐμοὶ γὰρ αὕτη καὶ νεωτέρα δοκεῖ πολλῷ γεγενῆσθαι καὶ ἀγανώτερον βλέπει<ν>'. Σοφοκλῆς δὲ Ἐπὶ Ταινάρῳ ἄγανον ἔφη ξύλον βαρυτόνως τὸ κατεαγός, 15 ἢ τὸ ἀπελέκητον.

Ἀγανόφρονες ἡδυλόγῳ σοφία βροτῶν περισσοκαλλεῖς (Cratin. fr. 238).

Ἀγαν τείνειν· ἀντιτείνειν καὶ ἀντιπράττειν καὶ μὴ εἶκιν κατὰ μηδένα τρόπον, αὐθαδιζόμενον. συγγραφικὴ ἢ φωνή.

20 Ἀγαλακτία· Αὐτοκράτης (fr. 3 K.)· 'ἄμνοι δὲ βληχάζουσιν ὑπὸ ἀγαλακτίας'.

Ἀγαλμα Ἑκάτης· τὴν κύνα οὕτως εἶρηκεν Ἀριστοφάνης (fr. 594), διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι τῇ Ἑκάτῃ κύνας, ἢ ὅτι καὶ αὐτὴν κυνοκέφαλον πλάττουσιν. εἰς δὲ οἱ καὶ γενέσθαι αὐτὴν κύνα ἐκ γυναικὸς 72^α κατ' ὀργὴν Ἀρτέμιδος, εἶτα ἐλεηθεῖσαν πάλιν ὑπ' αὐτῆς ἀποκατα- 26 στήναι, ἔπειτα ἐπὶ τοῖς πραχθεῖσιν αἰσχυνθεῖσαν ἐκ τῆς ζώνης ἀπάγ- ξασθαι. τὴν δὲ Ἀρτεμιν περιελομένην τὸν ἑαυτῆς κόσμον περιθεῖναι αὐτῇ καὶ Ἑκάτην προσαγορεύσαι.

1. 2 B 334, 30 aus Phrynichos (?) 3—6 B 334, 32 Sui. aus Phrynichos (?) 7 B 324, 12 Hes., vgl. Sui. 8 B 324, 13 Hes. Sui. πραότης σύνεσις C 9 B 324, 14 Sui., vgl. Hes. 10. 11 B 335, 10 Eust. 200, 2 12—15 Zwei Glossen B 335, 12 u. Hes. 16. 17 B 335, 12 aus Phrynichos 18. 19 B 336, 1 aus Phrynichos 20. 21 B 336, 26 (vgl. Pollux III 50) 22—28 B 336, 31 Hes., vgl. auch Eust. 1467, 36

2 εἶχεν ab 9 πραεῖα b πραεῖα a 10 στρατηγικώτερον b 13 πολ-
λῶν ab 14 Σοφοκλῆς δὲ] Ἀγανόν Σοφοκλῆς a als neue Glosse; der Zusatz
aus Diogenian hat den Zusammenhang der Hauptglosse gesprengt ἀγανόν ab
16 περισσοκαλλεῖς ab 20 Ἀγαλαξία b Ἀγαλατίκια a 21 ἀγαλαξίας B

Ἄγαμαι τούτου, ἄγαμαι κεραμείων· Εὐπολις (fr. 364) καὶ Ἀριστοφάνης (Ach. 489).

Ἀγαί· ἡιόνες. οὕτω κέχρηται Σοφοκλῆς. οἱ δὲ τραγικοὶ καὶ τὰς τρώσεις οὕτως ἐκάλουν καὶ τὰ τραύματα· καὶ γὰρ τὸ τραῦμα οἶον κάταγμα γίνεται τῆς σαρκός.

Ἀγάμετος· ἀντὶ τοῦ ἄγαμος παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 884).

Ἀγαπᾶν· ἀποδέχεσθαι.

Ἀγαπᾶν· τὸ ἀρκεῖσθαι τινι καὶ μηδὲν πλέον ἐπιζητεῖν.

Ἀγαπητὰ ἦθη· τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ.

Ἀγαπητόν· τὸ ἠγαπημένον. ἢ τὸ μονογενές.

Ἀγαπητὸς παῖς ἐρεῖς καὶ ἀγαπητὸς πατήρ. καὶ ἀγαπητὸς δεσπότης καὶ ἀγαπητὸν δὲ τέκνον, ἀντὶ τοῦ μόνον. καὶ ἐπὶ κόρης ἀγαπητή.

Ἀγαπησμόν· λέγουσιν Ἀττικοί. καὶ ἀγάπησιν τὴν φιλοφρόνησιν. Συναριστώσαις Μένανδρος (fr. 453)· 'καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ γινόμενον 15 ἀλλήλων ἀγαπησμόν οἶος ἦν'.

Ἀγάσαιτο· θαυμάσειεν.

Ἀγασθῶ τινι· ἀντὶ τοῦ θαυμάσω τινά. Ξενοφῶν (Cyrop. II 4, 9)· 'ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν'.

Ἀγάσσει· ἄγαν τύπτει. ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἀγάσσει, ὡς ἀπὸ τοῦ 20 λίαν λιάζει.

Ἀγαστά καὶ ἀγαστός ἐρεῖς, καὶ ἐπιρρηματικῶς ἀγαστῶς, ὡς Ξενοφῶν (Ages. 1, 24).

Ἀγάστονος· πολυστένακτος.

Ἀγαστοῦ· θαυμαστοῦ.

Ἀγασικλῆς· ὄνομα κύριον. ὃς λέγεται Ἀλιμουσίνοισι συνδικάσαι καὶ διὰ τοῦτο ξένος ὢν ἐγγραφῆναι τῇ πολιτείᾳ.

Ἀγάσματα· σεβάσματα, ἃ ἂν τις ἀγάσαιτο. Σοφοκλῆς κέχρηται. (fr. 8-5)

1. 2 B 335, 32 aus Phrynichos 3—5 B 336, 10, vgl. Hes. Et. magn. 8, 49 aus Diog. 6 B 336, 7 Hes. 7. 8 B 324, 23 Sui. 9 B 324, 21 C Sui. 10 B 324, 22 C Sui., vgl. Hes. 11—13 B 336, 12 wohl aus Phrynichos 14—16 B 324, 27 17 B 324, 25 C Sui. 18. 19 B 324, 32 C Sui. 20. 21 B 336, 8 22. 23 B 336, 4 wohl aus Phrynichos 24 B 324, 31 C Sui. Hes. 25 B 324, 26 C, vgl. Sui. 26. 27 B 329, 6 Sui. aus Harp. 28 B 325, 22 Sui. Hes.

3 ἡόνες b ἢ ἰόναις a 6 Ἀγάμητος Brunck 14 Ἀγαπισμόν ab φιλοφροσύνην über φιλοφρόνησιν b 16 ἀγαπισμόν ab 20 ἀπὸ τοῦ] Ende des ersten athenischen Fragments 26 ἀλιμουσίνοισι Harp. E ἀλιμουσηνοῖς b Lies Ἀλιμουσίνοισι

Ἀγανάκτησις· ἐπὶ τύχης Θουκυδίδης β' (41)· 'οὔτε τῷ πολέμῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει'.

Ἀγαν ἐγκεῖσθαι τῷδε· οἶον ἐναντιοῦσθαι καὶ ἀποτείνεσθαι. Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνέυσιν (309)· 'οἶδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς <ἄγαν> ἐγκείμεθα, οὐχ ἀπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων'.

Ἀγάννιφον· λίαν χιονιζόμενον.

Ἀγανοφροσύνη· προσήνεια, πραότης.

Ἀγανώπιδος· πραέα βλεπούσης.

10 Ἀγανον· τὸ κατεαγός. ἡ πρώτη ὀξεῖα, καὶ τοῦτο τραγικώτερον τὸ ὄνομα.

Ἀγανόν· καλόν, ἡδύ. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτη (885)· 'ἐμοὶ γὰρ αὕτη καὶ νεωτέρα δοκεῖ πολλῷ γεγενῆσθαι καὶ ἀγανώτερον βλέπει<ν>'. Σοφοκλῆς δὲ Ἐπὶ Ταινάρῳ ἄγανον ἔφη ξύλον βαρυτόνως τὸ κατεαγός, 15 ἢ τὸ ἀπελέκητον.

Ἀγανόφρονες ἡδυλόγῳ σοφία βροτῶν περισσοκαλλεῖς (Cratin. fr. 238).

Ἀγαν τείνειν· ἀντιτείνειν καὶ ἀντιπράττειν καὶ μὴ εἶκιν κατὰ μηδένα τρόπον, αὐθαδιζόμενον. συγγραφικὴ ἢ φωνή.

20 Ἀγαλακτία· Αὐτοκράτης (fr. 3 K.)· 'ἄμνοι δὲ βληχάζουσιν ὑπὸ ἀγαλακτίας'.

Ἀγαλμα Ἐκάτης· τὴν κύνα οὕτως εἶρηκεν Ἀριστοφάνης (fr. 594), διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι τῇ Ἐκάτῃ κύνας, ἢ ὅτι καὶ αὐτὴν κυνοκέφαλον πλάττουσιν. εἰς δὲ οἱ καὶ γενέσθαι αὐτὴν κύνα ἐκ γυναικὸς 72^r κατ' ὀργὴν Ἀρτέμιδος, εἶτα ἐλεηθεῖσαν πάλιν ὑπ' αὐτῆς ἀποκατα- 26 στήναι, ἔπειτα ἐπὶ τοῖς πραχθεῖσιν αἰσχυνθεῖσαν ἐκ τῆς ζώνης ἀπάγ- ξασθαι. τὴν δὲ Ἀρτεμιν περιελομένην τὸν ἑαυτῆς κόσμον περιθεῖναι αὐτῇ καὶ Ἐκάτην προσαγορεύσαι.

1. 2 B 334, 30 aus Phrynichos (?) 3—6 B 334, 32 Sui. aus Phrynichos (?) 7 B 324, 12 Hes., vgl. Sui. 8 B 324, 13 Hes. Sui. πραότης σύνεσις C 9 B 324, 14 Sui., vgl. Hes. 10. 11 B 335, 10 Eust. 200, 2 12—15 Zwei Glossen B 335, 12 u. Hes. 16. 17 B 335, 12 aus Phrynichos 18. 19 B 336, 1 aus Phrynichos 20. 21 B 336, 26 (vgl. Pollux III 50) 22—28 B 336, 31 Hes., vgl. auch Eust. 1467, 36

2 εἶχεν ab 9 πραεῖα b πραεῖα a 10 στρατηγικώτερον b 13 πολλῶν ab 14 Σοφοκλῆς δὲ] Ἀγανόν Σοφοκλῆς a als neue Glosse; der Zusatz aus Diogenian hat den Zusammenhang der Hauptglosse gesprengt ἀγανόν ab 16 περισσοκαλλεῖς ab 20 Ἀγαλαξία b Ἀγαλατίκια a 21 ἀγαλαξίας B

Ἄγαμαι τούτου, ἄγαμαι κεραμείων· Εὐπολῖς (fr. 364) καὶ Ἀριστοφάνης (Ach. 489).

Ἀγαί· ἡῖνες. οὕτω κέχρηται Σοφοκλῆς. οἱ δὲ τραγικοὶ καὶ τὰς τρώσεις οὕτως ἐκάλουν καὶ τὰ τραύματα· καὶ γὰρ τὸ τραῦμα οἶον κάταγμα γίνεται τῆς σαρκός.

Ἀγάμετος· ἀντὶ τοῦ ἄγαμος παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 884).

Ἀγαπᾶν· ἀποδέχεσθαι.

Ἀγαπᾶν· τὸ ἀρκεῖσθαι τινι καὶ μηδὲν πλέον ἐπιζητεῖν.

Ἀγαπητὰ ἦθη· τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ.

Ἀγαπητόν· τὸ ἠγαπημένον. ἢ τὸ μονογενές.

Ἀγαπητὸς παῖς ἐρεῖς καὶ ἀγαπητὸς πατήρ. καὶ ἀγαπητὸς δεσπότης καὶ ἀγαπητὸν δὲ τέκνον, ἀντὶ τοῦ μόνον. καὶ ἐπὶ κόρης ἀγαπητή.

Ἀγαπησμόν· λέγουσιν Ἀττικοί. καὶ ἀγάπησιν τὴν φιλοφρόνησιν. Συναριστώσαις Μένανδρος (fr. 453)· 'καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ γινόμενον ἀλλήλων ἀγαπησμόν οἶος ἦν'.

Ἀγάσαιτο· θαυμάσειεν.

Ἀγασθῶ τινι· ἀντὶ τοῦ θαυμάσω τινά. Ξενοφῶν (Cyrop. II 4, 9)· 'ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν'.

Ἀγάσσει· ἄγαν τύπτει. ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἀγάσσει, ὡς ἀπὸ τοῦ λίαν λιάζει.

Ἀγαστά καὶ ἀγαστός ἐρεῖς, καὶ ἐπιρρηματικῶς ἀγαστῶς, ὡς Ξενοφῶν (Ages. 1, 24).

Ἀγάστονος· πολυστένακτος.

Ἀγαστοῦ· θαυμαστοῦ.

Ἀγασικλῆς· ὄνομα κύριον. ὃς λέγεται Ἀλιμουσίνοισι συνδικάσαι καὶ διὰ τοῦτο ξένος ὢν ἐγγραφῆναι τῇ πολιτείᾳ.

Ἀγάσματα· σεβάσματα, ἃ ἂν τις ἀγάσαιτο. Σοφοκλῆς κέχρηται. (fr. 8-5)

1. 2 B 335, 32 aus Phrynichos 3—5 B 336, 10, vgl. Hes. Et. magn. 8, 49 aus Diog. 6 B 336, 7 Hes. 7. 8 B 324, 23 Sui. 9 B 324, 21 C Sui. 10 B 324, 22 C Sui., vgl. Hes. 11—13 B 336, 12 wohl aus Phrynichos 14—16 B 324, 27 17 B 324, 25 C Sui. 18. 19 B 324, 32 C Sui. 20. 21 B 336, 8 22. 23 B 336, 4 wohl aus Phrynichos 24 B 324, 31 C Sui. Hes. 25 B 324, 26 C, vgl. Sui. 26. 27 B 329, 6 Sui. aus Harp. 28 B 325, 22 Sui. Hes.

3 ἡῖνες *b* ἢ ἰόναις *a* 6 Ἀγάμητος Brunck 14 Ἀγαπισμόν *ab*
φιλοφροσύνην über φιλοφρόνησιν *b* 16 ἀγαπισμόν *ab* 20 ἀπὸ τοῦ] Ende
des ersten athenischen Fragments 26 ἀλιμουσίνοισι Harp. E ἀλιμουσηνοῖς *b*
Lies Ἀλιμουσίνοισι

Ἀγαυρίαμα· ἔπαρμα.

Ἀγγέλη· δῆμος Πανδιονίδος.

Ἀγελαίων· ιδιωτῶν καὶ ρεμβωδῶν. τῶν πολλῶν καὶ τυχόντων.
εἴη δ' ἂν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγελαίων ζώων, ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, οὓς
5 βόσκεσθαι ρύδην καὶ ἀγεληδόν φασιν.

Ἀγε δῆτα· φέρε, κόμιζε, δεῦρο.

Ἀγειν· ἀντὶ τοῦ μεγαλύνειν Ὀμηρος (ε 311)· 'καί μευ κλέος ἦγον
Ἀχαιοί', Ὑπερείδης (fr. 220 Bl.) δὲ ἀντὶ τοῦ ἔχειν. καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπο-
κρίναςθαι, καὶ ἀντὶ τοῦ τιμᾶν, καὶ ἀντὶ τοῦ πίνειν, ὅπερ καὶ ἐπάγειν
10 ἔλεγον Ἀττικοί.

Ἀγειν καὶ φέρειν· τὸ ληστεύειν καὶ ἀρπάζειν, Ἀγειν δὲ
καὶ ἀπάγειν χρήματα καὶ ἐπὶ ἀψύχων καὶ κομίζειν ἀδιαφόρως.

Ἀγεῖρει· συνάγει.

Ἀγελαῖος· ἀντὶ τοῦ εὐτελῆς. τὸ μὲν ὄνομα ἴσως ἀπὸ τῶν
15 ζώων τῶν συναγελαζομένων, ἐφ' οὗ σημαينوμένου καὶ Πλάτων κέχρη-
ται ἐν τῷ Πολιτικῷ (266 a). μετῆκται δὲ ἐπὶ τοὺς ἀδοξοτέρους ἀν-
72^οθρώπους. οὕτως | Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ αὐτοῦ λόγῳ
(Panath. 18). καὶ ἀγελαῖον ἄρτον (Plato com. fr. 76) τὸν χυδαῖον.

Ἀγενής· Ἰσαῖος (fr. 139 S.) ἀντὶ τοῦ ἄπαις.

20 Ἀγεννῶς· ἀνάνδρως.

Ἀγέραστος· ἄτιμος.

Ἀγερμός· συναθροισμός.

Ἀγερσικύβηλιν· Κρατῖνος (fr. 62) Λάμπωνα τὸν μάντιν ὡς
ἀγύρτην καὶ θύτην· κύβηλις γὰρ ὁ πέλεκυς. οἱ δὲ <ἐγερσικύβηλιν>
25 ἐν τῷ δράματι γράφουσι, τὸν ἐφ' ἑαυτὸν ἐγείροντα τὸν πέλεκυν.

1 B 325, 8 C Sui. Hes. 2 B 335, 20 3—5 Zwei Glossen B 325, 26
und 27 Sui. 6 B 325, 18 C Sui. 7—10 B 335, 22 vielleicht aus Pausanias,
Eust. 1399, 60 (Schwabe p. 88) 11. 12 B 325, 19 C Sui. Hes. 13 B 325, 25 A
Sui., vgl. Hes. 14—18 B 325, 31 19 B 328, 2 Sui. aus Harp. (vgl. An.
Ox. II 488, 3) 20 B 326, 6 A Sui. 21 B 326, 7 A Sui. Hes. 22 Vgl.
B 326, 21 Hes. Et. Symeons Ἀγερμός, οὐκ ἀγυρμός. Πλάτων δὲ ἀγερμὸν
εἶρηκε τὸν συναθροισμὸν (ohne Quellangabe) 23—25 B 336, 15, vgl. Hes. Et.
gen. Ἀ. κύβηλις λέγεται ὁ πέλεκυς ὁ μαντικός. οἱ δὲ τὸν ἐφ' ἑαυτῷ ἐγείροντα
τὸν πέλεκυν <ἢ θύτην. ἄγερσιν γὰρ ἀγερμὸν ἢ ἀθροισμὸν. Κρατῖνος ἐν Δρα-
πέτιν> (cod. B erg. aus Et. magn. 7, 9; ohne Quellangabe)

3 ιδιωτικῶν B richtig ρεμβωτῶν b 8 ὑπερίδης b 9 πίνειν (i aus
ei) b 13 συναγεῖρει B

Ἄγει· ἀντὶ τοῦ κομίζει καὶ ἡγεῖται καὶ τιμᾶ καὶ céβεται. Δη-
μοσθένης δὲ ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους (129) τὸ τίμημα λέγει <ἡ>
τὴν ποσότητα τῆς ὀλκῆς φάσκων· ‘καὶ τὸν ἀκινάκην τοῦ Μαρδο-
νίου, ὃς ἦγε τριακοσίους δαρεικοῦς’. καὶ κατὰ Δημάδου· (fr. 2 S.)·
‘ἦγε δὲ πέντε μνᾶς’.

5

Ἀγέλαστος· ὁ πρὸς γέλωτα οὐκ ἐπιτήδειος, καὶ ὁ στυγνός.
ἔστι δὲ καὶ πέτρα Ἀθήνησιν οὕτω λεγομένη. Αἰσχύλος (fr. 290) δέ
φησι καὶ φρὴν ἀγέλαστος. οὐκοῦν οὐκ ἐκώλυσε λέγειν καὶ νοῦς
ἀγέλαστος καὶ διάνοια καὶ τὰ ὅμοια.

Ἀγέλας πόνων· Εὐριπίδης εἶπεν (Herc. f. 1275), ἀνδρῶν δὲ 10
ἀγέλας Πλάτων (Leg. III. 694 e). — Ἀγέλαστα δὲ πρόσωπα
Αἰσχύλος (Ag. 785).

Ἀγελαιοκομική· Πλάτων (Politikos 275 e) ἐχρήσατο.

Ἀγενὲς καὶ στενὸν φθέγμα· ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ μικρὰν καὶ
ἀηδὴ φωνὴν ἐχόντων.

15

Ἀγερωχία· ὑπερηφανία.

Ἀγέρωχος· ἐντιμος, ἀνδρεῖος.

Ἀγέρωχος· ταῦρος, σεμνός, ὑπερόπτης, θρασύς.

Ἀγεται· τὸ ἡγεῖσθαι καὶ οἶεσθαι.

Ἀγευστος θοίνης, ἀστείως βίου ἔχων· καὶ ἀπλῶς ἄγευστος 20
τοῦδε χρὴ λέγειν.

Ἀγευστοι· ἄπειροι.

Ἀγεωργίου δικάζεσθαι· εἴρηται μὲν ὡς λειποταξίου, ἀγαμίου,
ἀλογίου, σημαίνει δέ, ἐπειδάν τις χωρίον παραλαβὼν ἀγεώργητον καὶ
ἀνέργαστον ἐάσῃ, ἔπειτα ὁ δεσπότης δικάζεται τῷ παραλαβόντι.

25

Ἄγη· θαῦμα, χαρά, ἀπιστία καὶ ζῆλος, παρ’ Ἡροδότῳ (6, 61)

1—5 Vgl. B 335, 27 6—9 B 337, 6 wohl aus Phrynichos 10—12
B 336, 29 (zweiter Teil Schluß der vorausgehenden Glosse. Die Stellung bei
Phot. richtiger) 13 B 336, 28 14. 15 B 336, 19 aus Phrynichos 16 B
326, 8 A Sui. 17 B 326, 9 A Sui. Et. gen. Ἀ. ῥητορικὴ ἢ λέξις· σημαίνει δὲ
τὸν αὐθάδη, παρὰ τὸ ἄγαν αὐχεῖν. ἢ ὁ ἐντιμος καὶ ἀνδρεῖος, παρὰ τὸ ἄγαν
γερουχεῖν. οὕτως Ὁρίων (ῥητ. ἢ λέξ. ist ans Ende zu stellen und gehört zum
zweiten Teil) 18 B 336, 21 19 B 326, 10 A 20. 21 B 326, 11 aus
Phrynichos Sui. 22 B 326, 12 A Sui. 23—25 B 336, 22 aus Phrynichos
(Bek. 20, 26) 26—16, 2 B 326, 14 A Sui. Et. magn. 8, 1 im Diogenienteil

4 ὃς εἶχε τ’ b 8 ἐκώλυσα b (α aus anderm Buchst.) 13 Ἀγελαιοκω-
μική b 18 Lies γαῦρος 19 Lies Ἄγετε und ἡγεῖσθε καὶ οἶεσθε 20 Lies ἔχων βίου

καὶ βασκανία· παρ' Ὀμήρῳ (Φ 221) δὲ ἔκπληξις, πληγή, θραύσις, κλάσις, ἀπώλεια· ἔνιοι δὲ ἰέρεια.

Ἀγηλατεῖν· ἄγος καὶ ἐναγεῖς τινὰς ἐλαύνειν.

5 Ἀγηλατῶν· ἀντὶ τοῦ διώκων, φυγαδεύων. οὕτως Νικόμαχος (fr. 2 N).

Ἀγήλαι· τιμῆσαι θεόν, ἀγλαΐσαι. Εὐπολὶς Δήμοις (fr. 119)·
 ἄναθῶμεν νῦν χήμεῖς τούτοις τὰς διττὰς εἰρεσιώνας καὶ προσαγήλωμεν
 ἐπελθόντες. χαίρετε πάντες, δεχόμεθα'. Ἀριστοφάνης Εἰρήνη
 10 (396 B)· 'καὶ σὲ θυσίαισιν ἱεραῖσιν προσόδοις τε μεγάλαις ἰδία πάντες,
 ὦ ποτνία, καλοῦμεν ἡμεῖς αἰεί'. Ἑρμιππος Ἀρτοπώλιδι (fr. 8)·
 73· 'φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς οἷους ἐγὼ καὶ θυμιάσω τοῦ τέκνου σε-
 цωσμένου'. Θεόπομπος Πηνελόπη (fr. 47)· 'καὶ σὲ τῇ νουμηνία
 ἀγαλματίοις ἀγαλοῦμεν αἰεὶ καὶ δάφνῃ'. τῶν πάντων δὲ Ἀττικῶν ἐστὶν
 ἡ λέξις. καὶ ἀγήλω καὶ ἀγαλοῦμεν ἐρεῖς καὶ ἄγαλλε καὶ προσαγαλεῖ
 15 τὸν θεόν, ἀντὶ τοῦ εὐξεται καὶ τιμῆσαι. καὶ ἄγω ἀντὶ τοῦ τιμῶ. τό-
 τε οὖν ἄγειν καὶ τὸ ἀγήλαι Ἀττικά, ἀλλὰ τὸ μὲν ἄγειν πολιτικόν, τὸ
 δὲ ἀγήλαι κωμωδικόν καὶ ἐγγὺς γλώττης. φεύγειν μὲν οὖν χρὴ τὸ
 τῶν γλωττῶν. εἰ δέ γέ σοι εἴη ἀρχαία φωνὴ καὶ σπουδὴ σεμνότητος
 λόγων, χρήσαιο <ἄν> τῷ τοιούτῳ χαρακτῆρι τῶν ὀνομάτων, φησὶν ὁ
 20 Φρύνιχος.

Ἀγημα· τὸ προῖον τοῦ βασιλέως τάγμα ἐλεφάντων καὶ ἵππων
 καὶ πεζῶν. οἱ δὲ τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως.

Ἀγήνωρ· ὁ ἄγαν ἀνδρείος· ἢ ὁ ἀγαστὸς ἐν ἀνδρείᾳ. σημαίνει
 δὲ καὶ τὸν ὑπερήφανον. ἔστι δὲ καὶ κύριον.

25 Ἀγήρατον· ἀρρενικῶς εἶπε Σοφοκλῆς (Antig. 608?), θηλυ-
 κῶς δὲ Ξενοφῶν (Cyrop. VIII 7, 22). καὶ ἀγήρων Πλάτων (Pol. 273e)
 μὲν ἀρρενικῶς, Εὐριπίδης (Suppl. 1178) δὲ θηλυκῶς. καὶ οὐδετέρως
 Θουκυδίδης (II 44) καὶ Πλάτων Τιμαίῳ (33a).

3 B 328, 32 Sui. 4. 5 B 337, 11 6—20 B 328, 9 Sui. aus Phrynichos
 Et. gen. Ἀ. τιμῆσαι θεόν, ἀγλαΐσαι. Εὐπολὶς 'καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόν-
 τες'. καὶ Ἀριστοφάνης 'καὶ σὲ θυσίαις προσόδοις τε μεγάλαις ἀγαλοῦμεν' (ohne
 Quellangabe) 21. 22 B 327, 26 A Sui. Hes., vgl. Eust. 1877, 60; anders 1399, 61
 (Aelius Dion. Schwabe p. 88) Et. magn. 10, 36 23. 24 B 327, 29 A Sui.,
 vgl. Hes. 25—28 Vgl. Pollux II 14

2 ἰερεῖα b 3 Lies Ἀγηλατεῖν 4 Lies Ἀγηλατῶν 7 ταςδὲ τὰς Porson
 richtig 8 δεχόμεθα b 9 Lies μεγάλαις διὰ παντός—ἀγαλοῦμεν 10 ἀρτο-
 πώλοισι b B 11 οἷους so Phot. Lies ἰοῦς 12 πηνελόπῃ b 14 προ-
 σαγήλει b 21 Lies ἱππέων

Ἀγήρω· τὰ μὴ γηρῶντα. ἅγια ἢ σεβάσμια. <Ἀγήρω> καὶ cὺν τῷ ᾗ Ἀγήρων. οἱ δὲ ἄνευ τοῦ ᾗ θηλυκὸν φασιν εἶναι, οἱ δὲ τὸ μὲν cὺν τῷ ᾗ τὴν αἰτιατικὴν δηλοῦν πτώσιν, τὸ δ' ἄνευ τούτου τὴν γενικήν τε καὶ δοτικήν.

<Ἀ>γῆς· τοῦτο ἀπὸ συνθέτου καταλείπεται τοῦ ἐναγῆς ἢ παναγῆς. 5 Ἐμπέδοκλῆς (fr. 47 Diels)· ἄθρεϊ μὲν γὰρ ἄνακτος ἐναντίον ἀγέα κύκλον'.

Ἀγησίλαος· ὄνομα κύριον. ἦν δὲ Λακεδαιμονίων ἐπιφανὴς καὶ γενναῖος βασιλεύς, καὶ ἄδεται παρὰ πολλοῖς τῶν ῥητόρων.

Ἀγιάσαι· καρπῶσαι, καῦσαι ἀγίως. 10

Ἀγιάσατε· προευντροπίζετε, κηρύζετε.

Ἀγιος· ὁ σεβάσμιος. καὶ Ἀγιον· τὸ σεβάσμιον καὶ τίμιον. λέγοιτο δ' ἂν καὶ ὁ μιαιρός, ἀπὸ τοῦ ἄγους, ὡς Κρατῖνος (fr. 373).

Ἀγηοχώς· ἐνέγκας.

Ἀγιστείας· ἀγιωσύνης, καθαρότητος, λατρείας. 15

Ἀγιστεύειν· ἀγιάζειν. καὶ Ἀγιασθέντων· ἀφιερωθέντων.

Ἀγιστεύσαντες· τὰ τῆς θυσίας ἐπιτελέσαντες.

Ἀγκαλι<δ>αγωγοί· οἱ ἀγκαλίδας ἄγοντες ἐν πλοίοις ἢ ἐπὶ θρεμμάτων, ἢ ἀγκαλι<δ>αγωγοῖς ὄνοισι οἱ ἀκολουθοῦντες παῖδες. λέγονται δὲ καὶ οἱ πιπράσκοντες τὰς ἀγκαλίδας ἀγκαλιδοπῶλαι. εἰς 20 δὲ ἀγκαλίδες αἱ τῶν φρυγάνων δέσμαι, οἷον ὃ ἔστιν ἀγκαλίσασθαι.

Ἀγκαλίδα· μερίδα.

Ἀγκαθεν· κατὰ συκοπὴν, ἀντὶ τοῦ ἀνέκαθεν. οὕτως Αἰσχύλος <Ag. 3>.

Ἀγκιστρον· τὸ | ἐπὶ τοῖς ἀτράκτοις. οὕτω Πλάτων Πολι- 73^v τείας ι' (616 c). 26

1—4 Sui., vgl. B 327, 22 (kürzer) zwei Teile: 1) bis σεβάσμια A (erweitert) Hes.; 2) attizistisch (etwa zu Thuk. 2, 43), zunächst: ἀγήρων und ἀγήρω sind für den Akkusativ gleich gut, dann abweichende Ansichten 5—7 B 337, 13 8. 9 B 329, 9 aus Harp. 10 B 328, 1 A Sui. 11 B 328, 3 A Sui. Hes. 12. 13 B 337, 16 14 B 325, 24 A Sui. 15 B 328, 4 A Sui. Schol. Plat. Axioch. 371 d 16 B 328, 5 A Sui. 17 328, 7 A Sui. 18—21 B 337, 19 (mehr) aus Pausanias vgl. Eustath. 1283, 42 (vgl. 1162, 37) Schwabe p. 90 — Et. gen. nach θρέμματων: ἀγκαλιδοφόροι δὲ αὐτοὶ οἱ φέροντες, ἀγκαλιδοπῶλαι δὲ οἱ πιπράσκοντες (ohne Quellangabe) 22 B 328, 8 A Sui. Hes. 23. 24 B 337, 25 25. 26 B 335, 21

6 ἄθρεϊ b 7 ἀγέα b 14 Ἀγειοχώς A 18 Ἀγγαλιαγωγοὶ zu ἀγκ. b Ἀγκαλιαγωγοὶ auch Et. gen. ἀγγαλίδας zu ἀγκ. b 19 ἀγγαλιαγωγοῖς zu ἀγκ. b

Ἀγκιστρεύει· δελεάζει.

Ἀγκράτος ἐλαύνω εἶπε Ξενοφῶν (An. I 8, 1) κατὰ συκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἀνὰ κράτος. cὺ δὲ ἄμεινον ποιήσεις μὴ χρώμενος τῇ λέξει.

Ἀγκύλη· ἀκόντιον, καὶ τοῦ ἀγκῶνος ἡ καμπή, καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ. 5 ὅθεν καὶ τὰ δόρατα ἀγκύλητά τε καὶ μεσάγκυλα ἐκάλουν. λέγεται καὶ εἶδος ποτηρίου, ᾧ ἐχρῶντο πρὸς τὴν τῶν κοττάβων παιδιάν. ἀλλὰ καὶ ἡ πρὸς κότταβον ἐπιτηδεῖα κύλιξ διὰ τὸ ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιάν χεῖρα ἐν τῇ προέσει. ἦν γὰρ τοῖς παλαιοῖς πεφροντισμένον καλῶς καὶ εὐσχημόνως κότταβον προΐεσθαι. ὠνομάσθη οὖν ἀπὸ τοῦ τῆς χειρὸς 10 σχηματισμοῦ, ὃν ποιοῦμενοι προθύμως ἐρρίπτουν εἰς τὸ κοττάβιον. ἔστι δὲ καὶ εἶδος τι ἄμματος, ὡς ᾽Αλεξίς Ἀχαΐδι (fr. 31)· ᾽αγκύλην τῆς ἐμβάδος οὐ καλῶς ἔσφιγξας λυθεῖσαν. ἐχρήσαντο καὶ ἄλλοι τῇ λέξει.

Ἀγκύλη καὶ Ἀράφη· δῆμος Αἰγηΐδος.

15 Ἀγκύλια· οἱ κρίκοι τῶν ἀλύσεων.

Ἀγκυλομήται· σκολιόβουλοι.

Ἀγκύλον· καμπύλον, ἐπικαμπές.

⟨Ἀ⟩γκυλόχειλος· σκολιόχειλος.

Ἀγκυραι· ἐκ μεταφορᾶς αἱ ἀσφάλειαι. Σοφοκλῆς (fr. 623)· ᾽άλλ' 20 εἰς μητρὶ παῖδες ἄγκυραι βίου.

Ἀγλαι· ὄμμα. Εὐριπίδης (fr. 1122).

Ἀγλαΐα· λαμπρότης.

Ἀγλαόκοιτος· πάνυ τίμιος.

Ἀγλαότιμον· λαμπρόν, τετιμημένον.

1 B 329, 1 Sui. Hes. 2. 3 B 337, 27 aus Phrynichos 4—13 B 337, 30 zwei Teile 1) bis κοττάβιον (10) aus Herodians Symp. (vgl. auch Hes. Eust. 344, 13) 14 B 388, 13 15 B 329, 2 A Sui. 16 B 329, 3 A Sui. 17 B 329, 4 A Sui. 18 B 329, 5 A Sui. 19. 20 B 338, 15 Hes. 21 B 338, 14 22 B 329, 17 A Sui. 23 B 329, 18 A Sui. 24 B 329, 19 A Sui. Hes.

1 <Ἀγκι>στρεύει Beginn von a fr. 2 2 Ἀγκράτος ἐλαύνω a 3 ἀνα-κράτο a 4 ἀκόντην a 5 λέγεται δὲ καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀγκύλη a B 5. 6 καὶ ἀγκύλη εἶδος a B 6 παιδιάν. ἀγκύλη οὖν καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ, ἀλλὰ καὶ a B 8 προαιρέσει a πεφορτισμένον ab 11 δὲ ἀγκύλη καὶ εἶδος a B 14 Lies Ἀραφήν und δῆμοι 17 Ἀγκύλην καμπύλην a 21 Ἀγλαι a 22 Ἀγλαΐα a Nach λαμπρότης: Ἀγλαΐαις λαμπρότησι a wie A Sui. 23 Ἀγλαόκοιτος a 24 Ἀγλαότιμον a

Ἄγλαυρος· ἐπώνυμον Ἀθηνᾶς. καὶ μία τῶν Κέκροπος θυγατέρων, ἣν διὰ τιμῆς ἔχουσι καὶ ὁμνύουσιν αἱ γυναῖκες· εἰς γὰρ τὴν τοῦ πατρὸς αὐτῆς Κέκροπος τιμὴν ἀπονειμαί τινα γέρα τὴν θεὸν τῇ Ἀγραύλῳ. οὕτω Βίων ὁ Προκοννήσιος.

Ἀγλευκέστερον· ἀηδέστερον. Ξενοφῶν Ἰέρωνι (1, 21).

Ἀγλευκές· τὸ ἀηδές· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ Οἰκονομικῷ (8, 3). δοκεῖ δὲ ξενικὸν εἶναι τὸ ὄνομα, Σικελικόν· πολὺ γοῦν ἐστὶν πάλιν παρὰ Ῥίνθωνι (fr. 28 Kaib.).

Ἀγλιθεσ· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ αἱ γελγίθεσ· ἐξ ὧν ἡ τοῦ σκορόδου κεφαλὴ κύκειται.

Ἀγλωπτία· ἡσυχία, σιωπή.

Ἀγμασι· κλάσμασι, τροπαῖς.

Ἀγνεΐα· καθαρότης.

Ἀγνεύεται τὴν πόλιν· ἀντὶ τοῦ ἐκ κατηγορίας παρασχήμου (Antiphon tetr. I 3, 11), ἀντὶ τοῦ ἀγνίζεται.

Ἀγνίας· ὄνομα <κύριον>.

Ἀγνίσαι· τὸ διαφθεῖραι κατὰ ἀντίφρασιν. καὶ τὸ ἀποθῆσαι. οὕτως Σοφοκλῆς (fr. 112).

Ἀγνίτης· ἰκέτης καὶ καθάρσιος. καὶ γὰρ ὁ μύσους ἀγνισθεὶς καὶ ὁ καθήρας οὕτως λέγονται.

Ἄγναπτος· καὶ διὰ τοῦ γ καὶ διὰ τοῦ κ ἔλεγον τοῦτομα. σημαίνει δὲ τὸ μὴ ἐγναμμένον. λέγεται δὲ καὶ ἀρρενικῶς καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως, ἀρρενικῶς μὲν ἄγναπτος χιτῶν, θηλυκῶς δὲ ἄγναπτος χλαῖνα, | οὐδετέρως δὲ ἄγναπτον ἱμάτιον. Πλάτων μέντοι ὁ κω- 74^ρ μικρὸς τὴν ἄγναπτον καὶ χλαῖναν καλεῖ· οὐ μέντοι γε πᾶσα χλαῖνα 35

1—4 Zwei Glossen (getrennt a): 1) bis Ἀθηνᾶς B 329, 24 Sui. aus Harp. (vgl. Apparat); 2) B 326, 17 (kürzer) vgl. Hes. 5 B 329, 21 A Sui. 6—8 B 329, 20 (kürzer) Sui. 9. 10 B 327, 15, vgl. Sui. Et. gen. (ohne Quellangabe) läßt τὸ δὲ—γελγίθεσ aus; die Stellung in B erweist es als Zusatz 11 B 329, 22 Sui. Hes. 12 B 329, 23 A Sui. 13 B 329, 27 A Sui. 14. 15 B 338, 17 aus Harp. 16 B 339, 26 Sui. aus Harp. 17. 18 B 339, 8, vgl. Hes. 19. 20 B 338, 19 Hes. 21—p. 20, 2 B 338, 27 (bis ἱμάτιον), vgl. Hes.

1 Ἄγλαυρος· ἡ θυγάτηρ Κέκροπος, ἔστι δὲ καὶ ἐπώνυμον Ἀθηνᾶς a B Sui. Dann Ἀγλ. μία a 3 γέροντα θεόν a 4 ἀγλαύρῳ a 5 Ἀγλιευκέστεραι—ἀηδέστεραι a ἀντὶ τοῦ ἀηδ. a A Sui. 6 Ἀγλιευκές a παρὰ ὀρίνθωνι a b 9 Ἀγλιηθές a καὶ ἐγέγλιθεσ a b καὶ γέλγιθεσ B 11 Ἀγλιωπτία a 14. 15 Lies Ἀγνεύετε τ. π. Ἀντιφῶν ἐν γ' κατηγορίας φόνου ἀπαρασχήμου—ἀγνίζετε 14 παρασίμου a 19 ἀγνιστὸς a ἀγνιστῆς b 21 διὰ τοῦτο καὶ a 22 ἐγνωμένην a 25 γε] τε a

καὶ ἄγναπτος. ἔστι δὲ χλαῖνα ἱμάτιον παχύ, εἴτε ἄγναπτον εἴτε ἐγναμμένον.

Ἄγνος· φυτόν, ὃν καὶ λύγον καλοῦσι.

Ἀγνόδικος· ἀγνοοῦσα τὸ δίκαιον.

5 Ἀγνοδικεῖς· οἱ θεοί.

Ἀγνοια· ὀλιγωρία.

Ἀγνοίη· λύπη. καὶ τὸ Ἀγνοεῖν· λυπεῖσθαι.

Ἀγνοπολεῖσθαι· τὸ σφαγίοις καθαίρεσθαι.

Ἀγνούσιος· Ἀγνοῦς δῆμος ἐστὶ φυλῆς τῆς Ἀκαμαντίδος, ἥς ὁ
10 φυλέτης Ἀγνούσιος.

Ἀγνωμόνως· ἀνοήτως ἢ ἀχαρίστως. λέγονται δὲ παρὰ Πλά-
τωνι (Rep. V 450 d) ἀγνώμονες οἱ ἀμαθεῖς.

Ἀγνωμόνως· Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς (Ol. 2, 26)
ἀντὶ τοῦ ἀλογίστως καὶ ἀβούλως.

15 Ἀγνώτας· μὴ ἐπιγινωσκομένους. ἄγνώτα δέ μοι προεκόμιζεν
ἄνθρωπον, ὃς καὶ ἑαυτῷ ἄγνως ἐτύγχανεν ὢν.

Ἄγνον· οὐχὶ λύγον καλοῦσι. καὶ ἀρσενικῶς Χιονίδης Ἡρωσι
(fr. 2)· ἑκαὶ μὴν μὰ τὸν Δι' οὐθὲν ἔτι γέ μοι δοκῶ ἄγνου διαφέρειν ἐν
χαράδρᾳ πεφυκότος. Πλάτων (Phaedr. 230 b)· ἥ τε γὰρ πλάτανος
20 αὕτη μάλα ἀμφιλαφῆς καὶ ὑψηλή, καὶ τοῦ ἄγνου τε τὸ ὕψος καὶ τὸ
κύσκιον πάγκαλον.

Ἀγορά· τόπου ὄνομα, καὶ τὰ ἀγοραζόμενα. Θεσσαλοὶ δὲ καὶ τὸν
λιμένα ἀγορὰν καλοῦσι <καὶ> Κρήτες τὴν ἐκκλησίαν. παρ' Ὀμήρῳ
πᾶς ἀθροισμός. <ὁ> τόπος ἢ ἡ ἐκκλησία ἢ τὸ συναμφότερον. Σόλων
25 (fr. 1, 2 B⁴) δὲ τὸ πεζῷ λόγῳ ἀγορεύειν.

Ἀγορά θεῶν· Ἀθήνησι τόπος ἐκαλεῖτο.

3 B 324, 15 Sui. aus Timaios, vgl. Hes. 4 B 338, 21 Hes. 5 B
338, 22 Hes. Ἀγνοδοχεῖς 6 B 338, 24 7 B 338, 23 8 B 338, 25 9. 10
B 329, 13 Sui. aus Harp. 11. 12 329, 30 A Sui. 13. 14 Sui. aus Harp.
(vgl. An. Ox. II 488, 4) 15. 16 B 329, 28 A (ohne Zitat) Sui. 17—21
Sui., Eust. 1638, 11 aus Aelius Dion. (Schwabe p. 90) 22—25 Hes.
26 Hes.

5 Ἀγνοδίκεις *ab* 9. 10 Lies οὐ ὁ δημότης 11 λέγονται καὶ ἐπὶ πλά-
τωνι *a* 16 δ *a* ἄγνός *ab* verb. Wentzel 17 ἀρρενικῶς *a* χιονίδης *b*
χιωνίδας *a* 18 γε] τε *b* ἐν] ἔ *b* 20 μάλλ' *b* 24 <ὁ> τόπος . .
συναμφότερον *b* am Rande (ist selbständige Homerglosse) καὶ ὁ τόπος παρ'
Ὀμήρῳ ἢ κτλ. *a* am Schluß Σόλων δὲ ἀγορὰν τῷ πεζῷ *a*

Ἄγοι· πολλὰ σημαίνει. Ἰσαῖος (fr. 67 S.) δὲ ἀντὶ τοῦ φέρειν καὶ ἐνάγειν καὶ ἔλκειν ἔλαβεν· ἔβλαψε γάρ με, φησὶ, Ξενοκλῆς ἀφελόμενος Εὐμάθην εἰς ἐλευθερίαν, ἄγοντος ἐμοῦ εἰς δουλείαν. Ἀντιφῶν δὲ ἀντὶ τοῦ ἡγοῖτο παρείληφε· φησὶ γὰρ ἐν τῷ περὶ Ἀληθείας (fr. 99 Bl.)· τοὺς νόμους μεγάλους ἄγοι.

Ἀγομένων τῶν ἡμετέρων· ἡγουν ἀρπαζομένων καὶ ληστευομένων.

Ἀγοράσω λέγουσι, τὸ δὲ ἀγορῶ βάρβαρον· παραδειγμάτων δὲ μετὰ πάντα, εἰλήφθω δ' ὅμως Ἀριστοφάνους ἐξ Αἰολοσίκωνος (fr. 2)· ἄλλ' ἄνυσον· οὐ μέλλειν ἐχρῆν, ὡς ἀγοράσω ἅπαξ ἅπανθ' ὅσα κελεύεις, ὦ γύναι. καὶ Ἀγοράσματα αὐτὰ τὰ ἡγορασμένα.

Ἀγοράς· Ὑπερείδης (fr. 150 Bl.) ἀντὶ τοῦ συνόδους. λέγει γὰρ ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου· οὔτοι πολλάκις ἀγοράς ποιοῦνται. δηλοῖ δὲ καὶ ἄλλα τοῦνομα.

Ἀγοράζειν· τὸ ὠνεῖσθαι τι καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν.

Ἀγορανομίας· λογιστείας. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἐπισκοπούντων τὰ τῶν πόλεων ὥνια.

Ἀγορανόμοι· οἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν διοικοῦντες ὥνια ἄρχοντες. δέκα δὲ ἦσαν, ὧν πέντε μὲν τὰ κατὰ τὸ ἄστυ, πέντε δὲ τὰ κατὰ τὴν χώραν διέταπτον.

Ἀγοράσαι· Ὑπερείδης (fr. 70 Bl.) τὸ ὠνήσασθαι.

Ἀγοραίαν· τὴν δικαιολογίαν.

Ἀγοραῖοι· οἱ ἐν ἀγορᾷ ἀναστρεφόμενοι.

Ἀγοραῖος νοῦς· ὁ πάνυ εὐτελὴς καὶ κυρφετώδης καὶ οὐκ ἀπόρρητος οὐδὲ πεφροντισμένος. οἱ γὰρ ἀγοραῖοι ἄνθρωποι ἀμαθεῖς καὶ ἀπαίδευτοί εἰσιν. οὕτως Ὑπερείδης (in Athen. 3 Bl.).

Ἀγοραῖος Ζεύς· βωμὸς Ἀθήνησιν, ὃς ἐκαλεῖτο Ἀγοραίου Διός.

1—5 B 329, 32 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 1) 6. 7 B 330, 5 A Sui. 8—11 331, 24 Sui. 12—14 330, 10 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 6) 15 B 330, 7 A, vgl. Sui., Hes. 16. 17 B 330, 17 A Sui. 18—20 Zwei Teile: 1) bis ἄρχοντες B 330, 13 Sui. Et. gen. (DC = Et. magn. 13, 8) 21 Sui. aus Harp. 22 B 330, 9 A Sui. 23 B 330, 15 A Hes., vgl. Sui. 24—26 B 339, 10 Sui. 27 B 338, 32 Hes.

1 Ἀγοί b 2 ἐγάγειν a 4 τὸ ἄγοι ἀντὶ τοῦ ἡγεῖτο a ἡγεῖτο auch b γὰρ] δὲ a 6 ἡμερῶν ab B 10. 11 Lies ἂν κελεύης 12 ὑπερίδης b 13 οὔτοι a 16 λογιστείας b B Sui. δὲ fehlt a 17 τῆς πόλεως a 18 τὰ κατὰ a 21 Ergänzt aus Sui., vgl. Harp. 22 Ἀγοραίαν τὴν δίκην τὴν δικ. BA Ἀγ. δίκην τὴν δικ. Sui. 26 εὐριπίδης ab B (Eur. fr. 1114 zu tilgen)

Ἀγοραῖος Ἑρμῆς· ἐν Ἀθήναις ἵδρυτο κατὰ τὴν ἀγοράν.

Ἀγορὰ Κερκώπων· Ἀθήνησι πλησίον τῆς ἡλιαίας, ἐν ἣ ἡ μάλιστα τὰ κλοπιμαῖα πιπράσκονται καὶ ὠνοῦνται. τοιοῦτους γὰρ καὶ τοὺς Κέρκωπας παρειλήφαμεν, κλέπτας καὶ κακούργους.

5 <Α>γορὰ ἐφορεία· οὕτως ἐλέγετο ἡ σύνοδος ἡ πρὸς τοῖς κοινοῖς ὅροις τῶν ἀστυγειτόνων γινομένη· ἐνταῦθα γὰρ συνιόντες οἱ ὄμοροι περὶ τῶν κοινῶν ὁμοῦ ἐβουλεύοντο.

Ἀγορὰς ὥραν· οὐ τῶν πωλουμένων, ἀλλὰ τῶν ἄλλων πράξεων τῶν κατ' ἀγοράν. ἔωθεν, ἥ καὶ πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι· Φερεκράτης
10 καὶ ἐν Αὐτομόλοις (fr. 29)· ἔπινειν αἰεὶ καὶ μεθύειν πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι·

Ἀγοραστήν· τὸν τὰ ὄψα ὠνούμενον, ὃν Ῥωμαῖοι ὀψωνιάτορα καλοῦσιν.

Ἀγοράσματα τὰ ὠνια λέγουσι, καὶ Ἀγορασμάτων, καὶ Ἀγο-
15 ράσεως· τῆς ὠνήσεως.

Ἀγορήν· ἐκκλησίαν.

Ἀγορηταί· σύμβουλοι, φρόνιμοι.

Ἄγος· κατ' ἀντίφρασιν τὸ μῦθος. καὶ ἐναγῆς, ὁ ἐνεχόμενος τῷ μύσει καὶ <ἀ>γηλατεῖν τὸ τοὺς ἐναγεῖς ἐλαύνειν. ὁ δὲ παναγῆς
20 τὸν ἄγνον καὶ καθαρὸν σημαίνει. καὶ παρωνόμασται ὁ μὲν ἐναγῆς ἀπὸ τοῦ ἄγους, ὁ δὲ παναγῆς ἀπὸ τοῦ ἄγνου καὶ καθαροῦ. σημαίνει δὲ καὶ ἄγνισμα καὶ θυσίαν.

Ἄγος· μίasma. ἡ ἀγκών. <λέγεται δὲ ἄγος> καὶ τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος, ἐξ οὗ καὶ ἱέρειαι παναγεῖς, καὶ ἄλλα τινά.

25 Ἀγός· ἡγεμών.

Ἄγος· ὁ Ζεὺς παρὰ Τροιζηνίοις.

Ἀγόμφιος αἰών· οὕτως ἔλεγον τὸν χρόνον, ἐν ᾧ τις ἐωρᾶτο γεγηρακώς· παρὰ τὸ μὴ ἐνεῖναι τοῖς γηρῶσι τοὺς γομφίους.

1 B 339, 1 2—4 Eustath. 1430, 36 (1669, 59) Hes. 5—7 Vgl. Bek. 204, 6 Et. gen. läßt οὕτως ἐλέγετο aus (= Et. magn. 13, 10) 8—11 B 330, 19 Sui. 12. 13 B 339, 13 14. 15 B 339, 3 Hes. 16 B 330, 16 A Sui., vgl. Hes. 17 B 330, 24 A Sui. 18—22 B 330, 26; mit dem Schluß vgl. Hes. 23. 24 B 330, 31 Sui.; zwei Teile 1) bis ἀγκών aus A 25 B 330, 25 A Sui. 26 B 338, 26 27—p. 23 3 B 339, 15

4 κακούργοι a 7 περὶ] παρὰ a 12 ὀψωνιάτορ a 17 ἀγορηταῖοι a
20 παρωνομάσθαι a 23 λέγεται δὲ ἄγος fehlen b 26 τροιζηνοῖς b κυ-
ζηνοῖς B 26 Wohl Ἀγός, vgl. Z. Ἀγήτωρ 28 ἐμμεῖναι E. Schwartz γέρουσι B

Διοκλῆς (fr. 14)· ἴμδεῖς ποθ' ὑμῶν, ἄνδρες, ἐπιθυμησάτω γέρων γενέσθαι, προνοησάτω δὲ ὅπως νέος ὦν ἀγαθόν τι τῇ ψυχῇ παθὼν εἰς ὥραν καταλύσῃ μὴδ' ἀτόμφιον ποτε αἰῶνα τρίψῃ¹.

Ἄγουσιν ἐορτὴν οἱ κλέπται· χαριεστάτῃ ἢ σύνταξις καὶ ἱκανῶς πεπαισμένη κατὰ τὴν κωμωδικὴν χάριν. σημαίνει δὲ τοὺς ἀδεῶς 5 κλέπτοντας. οὕτως Κρατῖνος.

Ἄγρα· Δήμητρος ἱερὸν ἔξω τῆς πόλεως πρὸς τῷ Εἰλισσῷ.

Ἀγραυλοὶ· οἱ ἐν ἀγρῷ διανυκτερεύοντες ἢ αὐλιζόμενοι.

Ἀγραπτότατος αὖτος βάτος· ἐπὶ τοῦ σκληροῦ καὶ αὐθάδους τὸν τρόπον. 10

Ἀγραφα ἀδικήματα· οἷον ὑπὲρ ὧν νόμος οὐ κεῖται.

Ἀγραφίου· εἶδος δίκης ἐστὶ κατὰ τῶν ὀφειλόντων μὲν τῷ δημοσίῳ καὶ ἐγγεγραμμένων, ὥστε ὀφείλῃν, ἀπαλειφθέντων δὲ πρὶν ἀποδοῦναι. ἐνίοτε δὲ τάττεται καὶ κατὰ τῶν ἐγγραφόντων τοὺς μὴ ὀφείλοντας. ὁ δὲ τοῦτο πράξας καὶ ἄλους αὐτὸς μὲν ἐνεγράφετο 15 ὀφείλῃν, ὁ δὲ μὴ δεόντως ἐγγραφεὶς ἠφίετο τῆς ἀδίκου ἐγγραφῆς.

Ἀγραφίου δίκη· τῶν ἐκ καταδίκης ὠφληκότων τῷ δημοσίῳ γράφουσι | τὰ ὀνόματα ἐν κανίσι· οἱ κατὰ καιρὸν περὶ τούτων διοι- 75^r κοῦντες, προστιθέντες ἀνὰ πόσον ἐστὶ τὸ ὄφλημα. ὅταν δὲ ἀποδιδῷ ἕκαστος, ἐξαλείφεται τῆς κανίδος τὸ ἐπίγραμμα. ἐὰν οὖν τις ἀναγραφῇ 20 μὲν ὠφληκέναι, δόξῃ δὲ μὴ ἀποδεδωκέναι, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐξηλειμμένον ἢ ἐκ τῆς κανίδος, συγκεχώρηται τῷ βουλομένῳ τῶν ἀστῶν εἰσάγειν κατ' αὐτοῦ δίκην ἀγραφίου.

Ἀγράφου μετάλλου δίκη· οἱ τὰ ἀργύρεια μέταλλα ἐργαζόμενοι ὅπου βούλονται καινοῦ ἔργου ἄρξασθαι, φαγερόν ἐποιοῦν<το> 25 τοῖς ἐπ' ἐκείνοις τεταγμένοις ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ ἀπεγράφοντο τοῦ τελεῖν ἔνεκα τῷ δήμῳ εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ καινοῦ μετάλλου. εἴ τις

4—6 B 331, 11 Sui. aus Phrynichos 7 Sui., vgl. Eust. 361, 37 aus Pausanias (Schwabe p. 91 vgl. Et. magn. 13, 13) 8 B 331, 3 A Sui. 9. 10 aus Phrynichos oder Pausanias 11 Vgl. B 331, 5 A Sui. 12—16 Vgl. Bek. 199, 28; z. T. gleich B 331, 21 Sui. aus Harp. Et. gen. (cod. D = Et. magn. 13, 15) bis ὀφείλοντας 17—23 Sui. 24—p. 24 2 Sui.

1 ὁ (vor Διοκλ.) rot b πῶθ' a 2 Ἀπρονοησάτω b (A rot) 3 Ἀχα-
ριεστάτῃ b (A rot) 9 Lies Ἀγραπτότατος 11 ἀδικήματα] ἀδοκίμαστα A
12 ἐστὶ] καὶ a 14 ἐγγραφόντων b 18 περὶ τοῦτο a περὶ fehlt b
20 ἐξηλειμμένον aus ἐξάλ. b 24 ἀργύρια a 25 ὅπου aus ὅπως b
26 τοὺς — τεταγμένους b

οὖν ἐδόκει λάθρα ἐργάζεσθαι μέταλλον, τὸν <μὴ> ἀπογραφάμενον
ἐξῆν τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι καὶ ἐλέγχειν.

Ἀγρευτικὴ στολή· ἡδεῖα ἢ λέξις καὶ ἀστεία.

Ἀγρεύματα· τὰ ἐπὶ τῆς ἀγροϊκίας κτήματα Σόλων εἶπε. ση-
μαίνει δὲ καὶ σκύλα.

Ἀγριόθυμος· ἄγριος τῇ ψυχῇ.

Ἀγριοι· τοὺς παιδεραστὰς οὕτως ἐκάλουν, ἥτοι ὅτι ἄγριον τὸ
πάθος, ἢ ὅτι ὁ Πάν ἐνοχός ἐστι τοῖς τοιούτοις. καλοῦσι δὲ αὐτοὺς
καὶ Κενταύρους. δῆλον ὅτι καὶ τὰ ἀνήμερα τῶν ζώων ἄγρια καλεῖται.
καὶ ἄγριος ὁ τὸ ἥθος δύσκολος καὶ ὀργίλος.

Ἀγρίους· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (52) τοὺς σφόδρα
ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικὰ οὕτως ὠνόμασε. καὶ Μένανδρος
(fr. 965) δὲ ἄγριον εἶπε κυβευτὴν τὸν λίαν περὶ τὸ κυβεύειν
ἐσπουδακότα.

Ἀγριος ἔλαιος· ἦν οἱ πολλοὶ ἀγριέλαιον καλοῦσιν. ἔστι παρὰ
Πινδάρῳ ἐν ὕμνοις (fr. 46 Schr.).

Ἀγροικεῖν. καὶ Ἀγροίκων· τῶν σωφρόνων. παρὰ δὲ τὸ
ἀγροϊκος γέγονε τὸ ῥῆμα ἀγροικεῖν.

Ἀγροικοι· γένος Ἀθήνησιν, ὃ ἀντιδιέστελλον πρὸς τοὺς Εὐπα-
τρίδας. ἦν δὲ τὸ τῶν γεωργῶν, καὶ τρίτον τὸ τῶν Δημιουργῶν.

Ἀγροϊκος· σκληρός. <ἄγροϊκος>, ἀσκιατρόφητος, [οῖον] ἐργάτης.
ἄφρων, δύσκολος. ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν.

Ἀγροϊκος ὁπώρα· ἀπεναντίως τῇ γενναίᾳ. ἐγένετο δὲ ὡς ἐν
διαφορᾷ, τῆς μὲν πρὸς τὸ ὁπωρίσαι, τῆς δὲ πρὸς ἀπόθεσιν καὶ οἶνο-
ποιΐαν καὶ τὰ τοιαῦτα. λέγει δὲ ὁ Πλάτων σαφῶς ἐν Νόμοις
(845 a b)· ὠνούμενος τὴν γενναίαν ὁπώραν ὁπωριζέτω, εἰ βούληται.

3 B 339, 32 aus Phrynichos (?) 4. 5 B 340, 16 zwei Teile: 1) bis
εἶπε; 2) aus Diogenian, vgl. Hes. 6 B 331, 9 C Sui., vgl. Hes. 7—10 B
339, 23 (vgl. 200, 21; Et. magn. 13, 47) 11—14 B 332, 26 Sui. aus Harp.
15. 16 B 339, 28 17. 18 B 340, 18 19. 20 Hes. Ἀγροῖται 21. 22 Zwei
Glossen (in a noch getrennt) 1) bis ἐργάτης wohl aus Phrynichos (daher Komi-
kerzitat herzustellen); 2) B 331, 6 C aus Timaios 23—p. 25 2 B 340, 8

1 ἀπεγραφάμενον a 4. 5 σημαίνει δὲ fehlt b 12 παρὰ τὰ a 13 περὶ
τοῦ Harp. E παρὰ τὸ a 15 ἔστι δὲ a 16 πίνδαρον a 17. 18 τὸ ἀγροϊκῶς
ab B 19 ἀντιδιέστελον a 21 ἀσκιατρόφητος ab verb. v. Wilamowitz
22 ἄφρων—κατοικῶν fehlt hier a 23 γενναία b 24 ὁπωρήσαι zu ὁπωρίσαι
a und B 25 nach τοιαῦτα fehlt ein Partizip.

καὶ πάλιν· τῆς μὲν γενναίας ἀπτέσθω, εἰάν βούληται, τῆς δὲ ἀγροίκου λεγομένης καὶ τὸν τοιοῦτον ὁ νόμος εἰργέτω’.

᾿Αγροβόας ἀνὴρ· ὁ ἀγροίκως φθεγγόμενος καὶ οὐκ ἀστείως οὐδὲ ἐμμελῶς. οὕτως Κρατῖνος (fr. 374).

᾿Αγρόμενοι· συναθροίζόμενοι.

5

᾿Αγροιλῆθεν· δῆμος ἐστὶ τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς ᾿Αγροίλη, ὁ δὲ δημότης πάλαι ἐλέγετο ᾿Αγροιλεύς.

᾿Αγρόμενοι· συναθροίζοντες. |

᾿Αγρονόμοι· οἱ ἐν ἀγροῖς διάγοντες.

75^v

᾿Αγρότας· ἀγροίκους.

10

᾿Αγροῦ πυγὴ· τὸ πιότατον· οἱ δὲ ἐπὶ τῶν προσκαθημένων τινὶ λιπαρῶς. οἱ δὲ ὑπερβολικῶς λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐν ἀγρῷ καθημένων. ἢ ἐπὶ τοῦ σφόδρα ἀγροίκου.

᾿Αγρυκτα καὶ ἄλεκτα πέπονθα· τὸ μὲν ἄγρυκτα ἐστὶν ὥστε μὴδὲ γρύξαι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν κακῶν. γρύξαι δὲ ἐστὶ τὸ βραχύ- 15
τατον φθέγγεσθαι, ὃ καὶ ἀναρθρόν ἐστι, μυγμῷ ἢ στεναγμῷ παραπλή-
σιον. κέχρηται δὲ αὐτῷ καινότατα Φερεκράτης (fr. 157)· ‘τί δ’ ἔπαθες;
ἄγρυκτα καὶ ἄλεκτα ἀλλὰ βούλομαι μόνῃ αὐτῇ φράσαι σοι’.

᾿Αγρῶσται· οἱ κυνηγέται, ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω ρήματος. Ὅμηρος 20
(ε 53)· ‘ἰχθὺς ἀγρώσσω’.

20

᾿Αγυιαί· ἄμφοδα, ῥῦμαι. ἢ ἐπιμήκεις ὁδοί· παρὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν πως γυῖα καὶ μέλη <καὶ> κάμψεις. τὰ δὲ ἄμφοδα ἔχουσιν ἐκατέρωθεν διεξόδους καὶ ταύτῃ διαφέρουσιν.

᾿Αγυιάν· τὸν στενωπὸν Ξενοφῶν (Cyr. II 4, 3). καὶ ὅλως 25
πολλὰ τὰ γλωσσηματικὰ παρ’ αὐτῷ.

25

᾿Αγυιεύς· ὁ πρὸ τῶν αὐλείων θυρῶν κωνοειδὲς κίων, ἱερὸς

3. 4 B 339, 30 aus Phrynichos 5 Sui., vgl. Hes. ᾿Αγρομένων 6. 7 B
332, 30 aus Harp. 8 B 331, 8 9 B 331, 19 Sui., vgl. Hes. ᾿Αγρονόμων
10 B 331, 20 Sui. 11—13 Eustath. 310, 2 aus Pausanias (?) 14—18 B
339, 33 aus Phrynichos (vgl. καινότατα) 19. 20 B 332, 8 C Sui. 21—23
B 332, 13 (wo Schluß aus Orion) C Sui. 24. 25 Sui. aus Phrynichos (?)
26—p. 26 4 Sui., vgl. Hes.

2 Lies τῶν τοιούτων 3 Nach εἰργέτω neue Glosse ᾿Αγροικός· ἄφρων
δύσκολος. ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν a 5 fehlt b συναθροίζοντες fügt a aus Z. 8 zu
6 ἀγροίλη (lies ᾿Αγρύλη) vor δῆμος a Harp. E B richtig 8 fehlt hier a
9. 10 fehlen a 11 πηγὴ τὸ πιότητον a 12 λιπαρῷ b 13 ἀδίκου a 14 ἐστίν] καὶ a
18 αὐτῇ a 19 ἀγρώσω a 23 ταῦτα C a (Wentzel) 23 διαφε b
24 τὸ στενωπὸν a 26 αὐλίων zu αὐλείων b αὐλίων a

Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτὸς <ὁ> θεός. Φερεκράτης Κραπατάλοις (fr. 87):
 ὦ δέσποτ' ἀγυιεύ, ταῦτα συμμένησό μοι'. καὶ τὸ κνισᾶν ἀγυιάς
 (Demosth. 21, 51) τοὺς ἀγυιάς δηλοῖ συνηρημένως, οὐ τὰς ἀγυιάς καὶ
 τὰς ὁδούς.

5 Ἀγυιάτιδες· παρ' Εὐριπίδῃ (Ion. 186) οἱ πρὸ τῶν θυρῶν βωμοί.

Ἀγυιάς· ἔνιοι μὲν ὀξύνουσι θηλυκῶς χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδούς.
 βέλτιον δὲ περισπᾶν ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιάς. ἀγυιεύς δέ ἐστι κίων εἰς
 ὀξὺ λήγων, ὃν ἰστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν. ἰδίους δὲ αὐτοὺς φασιν εἶναι
 Ἀπόλλωνος, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφοῖν. ἔστιν οὖν τὸ ὁλόκληρον
 10 ἀγυιεύς, καὶ κατὰ τὴν αἰτιατικὴν ἀγυιάς, ἐν συναλοιφῇ δὲ ἀγυιάς.
 ἔστι δὲ ἴδιον Δωριέων. εἶεν δ' ἂν οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι
 ἀγυιεῖς οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί, ὡς Σοφοκλῆς (fr. 341) μετάγων τὰ
 Ἀθηναίων ἔθνη εἰς Τροίαν φησί· ἴλαμπε δ' ἀγυιεύς βωμὸς ἀτμίζων
 πυρὶ ἐμύρνης σταλαγμούς, βαρβάρους εὐοσμίας'.

15 Ἀγύρτης· ἐπαίτης, φιλοκερδής. καὶ εἶδος βόλου. καὶ ὁ ἀλαζὼν
 καὶ ἀπατεῶν. τὸ δὲ ἀγείρειν καὶ περιαγείρειν τὸ περιέναι καὶ περι-
 νοστεῖν ἐπὶ νίκη ἢ τινι ἑτέρῳ τοιούτῳ σεμνύνειν. καὶ κυβευτικοῦ βόλου
 ἐστὶν ὄνομα.

Ἀγυρτικά· χυδαῖα ψεύσματα.

20 Ἀγυρμός· ἐκκλησία, συναγωγή.

Ἀγυρτώδη· κυρφετώδη.

Ἀγύρριος· δημαγωγὸς Ἀθηναίων οὐκ ἀφανής.

Ἀγχαζε· ἀντὶ τοῦ ἀναχώρει. οὕτως Σοφοκλῆς (fr. 886).

Ἀγχασκε· ἀνάχασκε. οὕτως Φερεκράτης (fr. 196).

25 Ἀγχέμαχος· ἐγγύθεν μαχόμενος.

Ἀγχι· ἐγγύς.

Ἀγχιθύρος· γείτων.

5 B 340, 20, vgl. Eustath. 166, 24 6—14 B 331, 30 Sui. aus Harp.
 (vgl. Eustath. 166, 22) 15—18 B 331, 14 zwei Teile (in *a* getrennt) 1) bis
 βόλου: erweitert aus A Sui. I; 2) aus Aelius Dion. Eust. 1430, 34 (Schwabe
 p. 88), vgl. Hes. Teil II, Sui. II, Et. magn. 14, 31 19 B 332, 11 Sui. Et.
 magn. 14, 35 20 B 331, 10 Sui., vgl. Hes. 21 B 332, 12 Sui. 22 B 331,
 29 Sui. aus Harp. 23 B 340, 22, vgl. Hes. 24 B 340, 21 25 B 332, 22
 Sui. (wo ἀγχιμαχος), vgl. Hes. 26 B 332, 23 C Sui. Hes. 27 B 332, 24, vgl. Sui.

2 ταῦτά σοι μέμνησό μοι *ab* verb. v. Wilamowitz κνισοῦν *ab* 3 συνηρη-
 μένας *a* 10 συναλιφῇ *b* 12 ὡς] καὶ *a* 15 βώλου *ab* καὶ ἀγύρτης
 εἶδος *a* Ἀγύρτης ὁ ἀλ. *a* 16 ἀπαιτέων *a* 17 ὁ δὲ ἀγύρτης καὶ κυβ. *a*
 βώλου *ab* 24 ἀνεχώρει *b* 25 fehlt *a*

Ἀγχίμολον· ἐγγὺς ἐλθών.

Ἀγχιμος· ἀντὶ τοῦ πλησία. Εὐριπίδης (fr. 867)· ἄλλ' ἄγχιμος γὰρ ἦδε Φοιβεία γυνή'. |

Ἀγχίνοια· σύνεσις.

76r

<Ἀ>γχίνους· σύνετός, ὁζὺς τὸν νοῦν.

5

<Ἀ>γχιστα· ἔγγιστα.

Ἀγχιστεία· συγγένεια. καὶ Ἀγχιστεῖς· οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος. οἱ δὲ ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνον. οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἴκοις οἰκεῖοι λέγονται.

10

Ἀγχίσποροι· ἐγγὺς γένους.

Ἀγχιστίνδην· [οἱ] κατὰ ἀγχιστείαν, ὥσπερ ἀριστίνδην καὶ πλουτίνδην, ἐπιρρηματικῶς.

Ἀγχίστροφοι· συστραφέντες, ἢ ταχὺ ἐπιστρεφόμενοι.

<Ἀ>γχιτέρμων· ὁ γείτων, ὁ ὁμορος.

15

Ἀγχοῦ· ἐγγύς.

Ἀγχωμάλου· τῆς ἴσης, τῆς ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ.

Ἀγωγή· ἀναστροφή, τρόπος. ἢ ἡ κομιδή, καὶ τὸ ἀγόμενον βάρος.

Ἀγωγεῖ· τῷ ἱμάντι, ᾧ ἄγεται ὁ ἵππος. ὁ καὶ ῥυτὴρ καλεῖται.

Ἀγωγεύς· ὁ ἱμᾶς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν. οὕτως Σοφοκλῆς (fr. 887).

Ἀγώγιον· τὸ ἀγόμενον βάρος ἐπὶ τῆς ἀμάξης. οὕτως Ξενοφῶν (Cyr. VI 1, 54).

Ἀγώγιμος· ἄγων. ἀγόμενος.

Ἀγωγίμων· φορτίων ἐμπορικῶν.

25

Ἀγωγόν· ἐπακτικόν.

1 B 332, 32 Sui., vgl. Hes. 2. 3 B 340, 24 4 332, 34 Sui., vgl. Hes. 5 B 333, 1 C Sui., vgl. Hes. 6 B 333, 2 C Sui. 7—10 B 333, 3 C Sui., vgl. Hes. 11 B 332, 25, vgl. Sui., Schol. Plat. Pol. 391 a 12. 13 B 333, 8 C Sui. 14 B 333, 10 Sui. 15 B 333, 15 Sui. ἀγχιτέρμονες οἱ γίτωνες und ἀγχιτέρμων ὁ ἐγγὺς τῶν ὄρων C 16 B 333, 11 C Sui. 17 B 333, 12 Sui. 18 B 333, 20 C Sui. 19 B 333, 17 C Sui. (Xenoph. de re. equ. 8, 3; 6, 5) 20. 21 B 340, 26 vgl. Hes. aus Phrynichos (Bek. 22, 20) 22. 23 B 333, 13 C Sui. 24 B 333, 16 C Sui. 25 B 333, 22 C Sui., vgl. Hes. Moeris 190, 9 26 B 333, 23 C

1 Ἀγχιμολῶν ab ἐλθόν a 3 φοιβία b B 4 Wiederbeginn von g 12 οἱ] τὸ B Sui. 12. 13 fehlt a 14 ἐγγὺς συστραφέντες C 26 ἀπακτικόν b

Ἀγωγούς· προπομπούς.

Ἀγωνία· ὁ ἀγωνισμός, καὶ ἀγών. λέγεται δὲ οὕτως καὶ ἡ ἀγωνιστική.

Ἀγωνία· Ξενοφῶν (Cyr. II 3, 15) ἀντὶ τοῦ ἀγῶνι.

5 Ἀγῶνα· καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἄσκησιν.

Ἀγωνιῶ· κινδυνεύω.

Ἀγών· ὄνομα κύριον δηλοῖ, ὡς Δοῦρις (fr. 75 M.) ἱστορεῖ. σημαίνει δὲ καὶ τὴν <ἀ>γωνίαν καὶ τὸ ἄθροισμα καὶ τὸν ναόν, ἔνθα ἀθροίζονται <οἱ θεοί>, καὶ τὸν τόπον, ἔνθα ἀθροίζεται τὸ πλῆθος.

10 Ἀγῶνα· καὶ Ὅμηρος (Ψ 273) τὸν τόπον αὐτόν, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται. Θουκυδίδης ε' (50)· 'προελθὼν εἰς τὸν ἀγῶνα ἀνέδρασε τὸν ἡνίοχον'.

Ἀγών οὐ δέχεται σκήψεις· τάττεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν ὄντησιν εἰς σκήψιν.

Ἀγωνιᾶν· Ἰσοκράτης (15, 183. 302) ἀντὶ τοῦ ἀγωνίζεσθαι. καὶ

15 Ἀγωνιῶντες <ἀντὶ τοῦ> ἀγωνιζόμενοι ὁ αὐτός (4, 91).

Ἀγωνος· κατὰ σχηματισμὸν ἀντὶ τοῦ ὁ ἀγών· ἀπὸ δὲ γενικῆς ἐσχηματίσθη. οὕτως Ἀλκαῖος ὁ λυρικός (fr. 121 B⁴) πολλάκις ἐχρήσατο.

Ἀγωνοθέτης· ὁ ἐν τοῖς σκηναίοις, ἀθλοθέτης δὲ ὁ ἐν τοῖς γυμνασίοις.

20 Ἀγῶνα· τὴν συναγωγὴν. οὕτως Ἀριστοφάνης (fr. 927).

Ἀδαγμός· ὁδαξισμός, ὅπερ ἐστὶ κνησμός. οὕτως Σοφοκλῆς (Trach. 770).

Ἀδαήμονες· ἄπειροι.

Ἀδαμάντινα· στερρά.

25 Ἀδαξῆσαι· τὸ κνῆσαι, οὐκ ἐν τῷ <ὀ> ὁδαξῆσαι. καὶ Ἀδαχεῖν· τὸ κνήθειν· 'ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἄχρον' ἐκλέγει τ' αἶψ'. Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσειν (fr. 410).

1 B 333, 24 C Sui. 4 B 333, 19 Sui. 5 Sui. 6 B 333, 25 A Sui. 10. 11 Sui. 12. 13 Sui. 14. 15 B 333, 26. 27 Sui. aus Harp. (zwei Glossen) 16. 17 Vgl. Hes. 18. 19 B 333, 28 C Sui. 21. 22 B 342, 22, vgl. Hes. 23 B 340, 32 C Sui., vgl. Hes. 24 B 340, 33 C Sui., Hes. 25—27 B 340, 28 Sui. Et. gen. Ἀ. σημαίνει τὸ κνῆσαι (ohne Quellangabe)

1 προπομπούς a 4 Ἀγωνία abg ἀγών dann Lücke b ἀγωνι dann Lücke g 9 Erg. E. Schwartz 10 τὸν τρόπον a ἀγωνίζεται a 12 καὶ ἐπὶ ag (aber καὶ in g vielleicht getilgt) 13 ὄντησιν a 15 ἀγωνιῶν a 16 Ἀγῶνος ab 23. 24 fehlt a 25 ὀ fehlt abg B Sui. 26 ἀδαχῶρα bg ἀθαχῶρα a ἀχῶρα B

Ἄδασμος· οὐδένα δασμὸν ἐκτίνουσα, οὐδὲ μερίζουσα δασμὸν τῆς οἰκίσεως. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 63).

Ἄδδιξ· μέτρον τετραχοϊνικόν. οὕτως Ἀριστοφάνης (fr. 709).

Ἄδεεὺς δέος (Plato Symp. 198a)· τάσσεται ἐπὶ τῶν τὰ μὴ φοβερὰ φοβουμένων. ἢ ἀσφαλές, οὐ φοβερόν. 5

Ἀδέητος· Ἀντιφῶν (fr. 80 Bl.) ἀντὶ τοῦ ἀνενδεής.

Ἀδείμαντα· ἄφοβα. |

Ἀδεκάστως· ἀμερίστως, δικαίως, ἀδωροδοκῆτως, ὀρθῶς. 76v

Ἀδεκατεύτους· ὧν οὐκ ἀνατίθεται ἡ δεκάτη τοῖς θεοῖς.

Ἀδελφίζειν· τὸ ἀδελφόν τινα πυκνῶς καὶ θεραπευτικῶς καλεῖν. 10 οὐ μόνη ἡ κωμῶδία, ἀλλὰ καὶ οἱ ῥήτορες τῇ λέξει ταύτῃ χρῶνται. οὕτως Ἰσοκράτης (19, 30).

Ἀδημονεῖν· κυρίως μὲν ἐστὶ τὸ ἀπορεῖν καὶ ἀμηχανεῖν ἐν τινὶ δῆμῳ ἢ χώρᾳ. Ὀμηρος....

Ἀδὴν· τῶν ἐν τῷ σώματι γεγενημένων ἐστὶ τοῦτο. γίνεται δὲ 15 περὶ βουβῶνας καὶ μασχάλας, καὶ ἔτι ὑπὸ τὰς CIAΓΟΝΟΣ. ὀξύνεται δὲ ἡ λέξις καὶ δασύνεται παραλόγως, ὥς φησιν Ἡρωδιανός.

Ἀδην· τὸ ἄλις. Πλάτων πολλαχοῦ κέχρηται. ἢ εἰς κόρον, ἱκανῶς, ἀρκούντως. ἐν Χαρμίδῃ (153 d)· ἔπει δὲ τῶν τοιούτων ἄδην εἵχομεν'. 20

Ἀδημονῶν· ἀγωνιῶν.

Ἀδήριτος· ἄμαχος.

Ἀδηπάγος· ἀθρόως ἐσθίων, πολυφάγος, γαστρίμαργος.

1. 2 B 342, 24, vgl. Hes. 3 B 342, 26 Hes. Et. gen. Ἄ. μέτρον τι, οἶμαι, τετραχοϊνικόν (ohne Quellangabe) vgl. Eust. 1854, 12 4. 5 Sui. 6 B 341, 3 (Hes.) aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 10); aus anderer Mittelquelle Sui. 7 B 341, 1 Sui. Ἀδείμαντον C 8 B 341, 4 C Sui. 9 B 342, 27, vgl. Hes. 10—12 anders B 341, 23 aus Harp., vgl. An. Ox. II 488, 11; wieder anders Hes. 13. 14 Vgl. B 341, 5 15—17 Vgl. Lentz, Her. I 15, 1. 16, 4. 508, 13. 539, 20 18—20 B 341, 15 Sui. (Πλάτων bis κέχρ. ausgelassen; dies aus anderer Quelle) Platoglosse vgl. Schol. Charm. 153 d Pseudo-Didymos Miller 400 21 B 341, 5 C Sui. 22 B 341, 8 C, vgl. Sui. Hes. 23 B 341, 9 Sui.

1 ἐκτείνουσα *abg* ἐκτελοῦσα Hes. 4 μὴ fehlt *a* 6 ἀντιφῶν fehlt *b* 7 Ἀδείματα *bg* 14 Lücke wohl mit einer Ableitung von ἀδέω (vgl. μ 281 und Eustath. 1721, 60) auszufüllen, vgl. Hes. 16 παρὰ βουβ. *a* nach βουβῶνας: ἢ ἐ ἰσχία δὲ *a* 19 χαρμ δ ἐπει *bg* (die Lücke vor und nach δ etwa für 3 Buchstaben *b*) χαρμ ἐπει *a* ἄδειν *b*

Ἀδηνέως· ἀπλῶς καὶ ἀταλαιπύρως, κατὰ στέρησιν τῶν δηνέων καὶ μεριμνῶν.

Ἀδηφάγον ἄρμα· τὸ τέλειον καὶ μέγα.

Ἀδηφάγοι τριήρεις· αἱ μεγάλαι οὕτως ἐλέγοντο· ἢ ἔχουσαι
5 τὰ πληρώματα ἐντελῇ. <καὶ ἀδηφάγα ἄρματα τὰ μεγάλα καὶ τέλεια.>
καὶ ἔστι πεποιημένον ἀπὸ τοῦ ἄδην ἐσθίειν ἦτοι δασιλῶς. λέγοντ'
ἂν αἱ ἐντελόμισθοι καὶ πολλὰ ἀναλίσκουσαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τελείων
καὶ ἀγωνιστῶν ἵππων. Ἀλκαῖος δὲ ἐν τῇ Κωμωδοτραγωδίᾳ (fr. 21)
τοὺς πότας λύχνους ἀδηφάγους εἶπεν.

10 Ἀδήωτον· ἀπόρθητον, ἀπραΐδευτον.

Ἀδηφάγοι· ἀγωνισταὶ ἵπποι οὕτως ἐκαλοῦντο, ὡς Ἀριστοφάνης
(fr. 736) καὶ Φερεκράτης (fr. 197). ἔφη δὲ καὶ ἀδηφαγοῦσα Σοφοκλῆς
(fr. 889) καὶ ἀδηφαγεῖν Ἑρμιππος (fr. 84). ἀλλὰ καὶ ἀδηφάγον εἶπε
Λυσίας (fr. 103 S.) τὴν τέλειον μισθὸν λαμβάνουσαν τριήρη. Ἀλκαῖος
15 δὲ ὁ κωμικὸς (fr. 21 K.) <καὶ τοὺς πότας λεγομένους λύχνους> ἀδηφά-
γους ἔφη χαριεντιζάμενος. καὶ δρομεῖς δέ τινες ἐν Νεμέᾳ ἀδηφάγοι
ἐλέγοντο· καὶ οἱ γυμναστικοὶ παρὰ Ἀργείοις οὕτως. λέγουσι δέ τινες
καὶ τὸν ἱερὸν λόχον ἀδηφάγον.

Ἀδιάντον· ξηρόν, ἄβροχον. ἢ φυτὸν παρ' ὕδασι φυόμενον, τὸ
20 καλούμενον πολύτριχον.

Ἀδιάφθορον· ἄμωμον. λέγεται δὲ καὶ τὸ μήπω μετ' ἀνδρὸς
παιδικάριον γεγονός, ὡς Μένανδρος (fr. 984). καὶ μὴν ἀδιάφθορον
τὸ μηδεμιᾶ ὑποκείμενον φθορᾷ, ὡς Πλάτων ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς
(106 e)· 'ὁπότε δὴ τὸ ἀδιάφθορον καὶ ἀθάνατον οἴχεται'. λέγεται δὲ
25 καὶ τὸ μὴ παρακεκινημένον τῆς ὀρθῆς γνώμης, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Νό-
μων 5' (768 b)· 'ἀδιαφθόρους ταῖς δεήσεσι δικάζειν'. προάγεται δὲ ἡ
λέξις καὶ ἐπιρρηματικῶς, ὡς Αἰσχίνης (I 137) φησὶν, ἀδιαφθόρως.

Ἀδιαίτητος· ἀλλότριος, ἀήθης.

1. 2 B 341, 21 Sui. (Miller, Mélanges p. 382) 3 B 343, 26 4—9 Zwei
Glossen, in *a* getrennt: 1) bis δασιλῶς B 343, 27 (vgl. Bek. 203, 19); 2) von
λέγοντ' ἂν Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 12) 10 B 341, 7 C Sui.
11—18 Vgl. Hes. 19. 20 B 343, 1 Hes. 21—27 B 343, 3 28 B
341, 13 C Sui.

3 Ἀδηφάγων *a* καὶ μέγα in *b* am Rand, fehlt *ag* B (vgl. die folgende
Glosse) 5 καὶ ἀδηφάγα . . τέλεια fehlt *b* 6 nach δασιλῶς: Ἀδηφάγοι
τριήρεις *ag* richtig 7 τῶν fehlt *a* 15 καὶ τοὺς . . λύχνους fehlt *b*
πόδας *a* 21 δὲ ἀδιάφθορον καὶ *ag* 24 δὴ fehlt *a* ἀδιάφθορον καὶ *ag*
25 περὶ κεκινημένον *a* 25. 26 νόμῳ *ab* 27 ἀδιαφθόρως *b* 28 Ἀδιαίτος C

Ἀδιάκριτος· ἀδιαχώριστος. λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ γινωσκόντων | τὰ δέοντα, ἢ ἀφρόνως φλυαρούντων. 77r

Ἀδιαλώβητον· ἀβλαβές.

Ἀδιάρθρωτον· ἄσημον, ἀτράνωτον.

Ἀδίαυλος τόπος· ὅθεν μὴ ἔστιν ἐπανελθεῖν. οὕτως Εὐριπίδης (fr. 868).

Ἀδιαφορία· ἀμέλεια χωρὶς παρατηρήσεως.

Ἀδιάστατον· τὸ μήπω διεστηκὸς μηδὲ διακεκριμένον. Ἀντιφῶν (fr. 144 Bl.) εἶπεν.

Ἀδιάβατος· ὁ μὴ ῥάκτως, ἢ ὁ μὴδ' ὅλως διαβῆναι δυνάμενος. 10

Ἀδιάγλυπτον· ἣν οὐκ ἔστι διαγλύψαι καὶ διελθεῖν. Ἰαβὴν γάρ, φησὶν, ἄφυκτον ἀδιάγλυπτον.

Ἀδιάλλακτον ἐχθρόν· Δημοσθένης (10, 15) ἔφη, καὶ ἀδιάπαυστον Ξενοφῶν (Ag. 1, 4).

Ἀδιάλυτον· τὸ μὴ διαφθειρόμενον, ὡς Πλάτων ἐν τῷ περὶ 15 Ψυχῆς (80 b).

Ἀδιάστατον· ὡς Ξενοφῶν· 'καὶ τὸ οἰκοδόμημα ἀδιάστατον'. ἔφη δὲ Πλάτων ἐν Τιμαίῳ (25 d) τὸ ἀδιερεύνητον.

Ἀδίδακτος· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου (21, 17)· 'ἀδίδακτος ἂν εἰσῆλθεν ὁ χορός'. 20

Ἀδιεξίτητον· ἀδιεξέλευστον.

Ἀδικίου· οἶον ἀδικήματος. ἔστι δὲ εἶδος καὶ ὄνομα δίκης Ἀθήνησιν. ἀποτίννυται δὲ τοῦτο ἀπλοῦν, ἐὰν πρὸ τῆς ἐνάτης πρυτανείας ἀποδοθῇ. εἰ δὲ μή, διπλοῦν καταβάλλεται. ἀδίκιον δὲ τινές φασι τὴν ἐπὶ τῷ ἀδικήματι τιθεμένην ζημίαν. καὶ γὰρ Κλείδημος 25 ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ἀτθίδων οὕτω γράφει· 'νόσου γὰρ τοῖς Αἰγινήταις

1. 2 B 341, 11 C Sui. 3 B 341, 14 C Sui., Hes. 4 B 341, 17 C Sui. Hes. 5. 6 B 343, 31 (mehr) 7 B 341, 18 C Sui. 8. 9 B 341, 27 Sui. aus Harp. 10 B 343, 24 11. 12 B 344, 17 13. 14 B 344, 4 15. 16 B 344, 19 19. 20 B 344, 21 21 B 341, 20 C Sui. 22—p. 32 3 Drei Glossen, in *a* noch getrennt: 1) bis καταβάλλεται B 341, 29 Sui. aus Harp.; 2) von ἀδίκιον bis ἀδίκιον vgl. Hes.; 3) von λέγεται καὶ vgl. Bek. 199, 32. Dies wörtlich gleich Et. gen. (ohne Quellangabe)

2 nach φλυαρούντων endet *g* 3 εὐλαβές *a* 10 ῥάκτος *ab* περατός E. Schwartz 11 διελεῖν E. Schwartz 17 Ἀντιφῶν E. Schwartz 21 Ἀδιεξή-
τιτον C Ἀδιεξήτητον *b* verb. *b*¹ 22 εἶδος καὶ und Ἀθήνησιν fehlt *a* B Harp.
interpoliert aus Glosse 2 23 ἐνάτης *ab* 24 nach καταβάλλεται: Ἀδικίου
εἶδος δίκης Ἀθήνησιν οὕτω καλουμένης *a* als Anfang einer neuen Glosse nach
Gl. Ἀδικος δίκη 26 αἰγινίταις *a*

γινομένης καὶ μαντευομένοις προηνέχθη τὸ ἀδίκημα καὶ κατεγνώσθη ἐπὶ τούτῳ τὸ ἀδίκιον¹. λέγεται καὶ ἡ δίκη κατὰ τῶν τὴν πόλιν ἀδικούντων. τὸ δὲ τίμημα αὐτῆς ἀργύριόν ἐστιν ἀποτιννύμενον ἀπλοῦν.

᾿Αδικος δίκη· ἡ ἐκ συκοφαντίας γινομένη, ὡς Κρατῖνος· ὥστε
5 δίκας τ² ἀδίκους νικᾶν ἐπὶ κέρδεσιν αἰσχροῖς³.

᾿Αδικομάχους ἵππους· Ξενοφῶν (Cyr. II 2, 26) τοὺς δυσπειθεῖς λέγει. καὶ δίκαιον ἄρμα τὸ εὐπειθές.

᾿Αδιόρθωτον· Δημοσθένης (4, 36)· ᾿άοριστα ἀδιόρθωτα πάντα.⁴

᾿Αδίοπον· ἄναρχον καὶ ἀφύλακτον.

10 ᾿Αδιούνιος ταῦρος· ὁ ᾿Απόλλων ὑπὸ τῶν Κρητῶν οὕτως λέγεται. φασὶ γὰρ τὴν πόλιν μετοικίζοντα ταύρῳ πως εἰκασθέντα προηγείσθαι.

᾿Αδμήτου λόγον· ἀρχὴ σκολίου (21 B⁴), ὃ οἱ μὲν ᾿Αλκαίου, οἱ δὲ Σαπφοῦς φασιν.

᾿Αδολεσχία· ἀκαιρία, φλυαρία, συνέχεια.

15 ᾿Αδολεσχεῖν· σημαίνει μὲν τὸ φιλοσοφεῖν περί τε φύσεως καὶ τοῦ παντός διαλεσχαίνοντα. οἱ μέντοι ἀρχαῖοι κωμικοὶ λεσχαίνειν ἔλεγον τὸ διαλέγεσθαι. καὶ λέσχαι οἱ τόποι, εἰς οὓς συνιόντες λόγοις διημέρουσιν.

᾿Αδόλως· τὸ ἀπλῶς καὶ ἀληθῶς. τὸ γὰρ ἀληθές ἀπλοῦν τι καὶ
20 ἄνευ δόλου ἐστί, τὸ δὲ ψεῦδος περιπεπλεγμένον καὶ δόλου μεστόν.

᾿Αδοκίμαστος· δοκιμασθῆναι λέγεται τὸ εἰς ἄνδρας ἐγγραφῆναι. ἀδοκίμαστος δὲ ὁ μήπω ἐγγεγραμμένος. οὕτως Λυσίας (fr. 73 S.).

᾿Αδουλος βίος ἐρεῖς, τουτέστιν ὁ μὴ δοῦλον ἔχων. ἐρεῖς δὲ καὶ ἀδιάλεκτος βίος καὶ ἀγέλαστος βίος καὶ ἄγαμος βίος.
25 Φρύνιχος Μονοτρόπῳ (fr. 18)· ὄνομα δὲ μοῦστι Μονότροπος, ζῶ δὲ Τίμωνος βίον, ἄγαμον, ἀ<κύ>ζυγον, ὀξύθυμον, ἀπρόκοδον, ἀγέλαστον, ἀδι-
77^ο ἀλεκτον, ἰδιογνώμονα.⁵

6. 7 B 344, 6 9 B 344, 8 Sui. Et. gen. (ohne Quellangabe), Hes. (mehr)
10. 11 B 344 10 12. 13 Eust. 326, 38 vgl. Hes. aus Pausanias (Schwabe p. 91) 14 B 341, 19 C Sui. 15—18 B 344, 13 19. 20 B 342, 1 Sui. (kürzer) 21. 22 B 341, 22 Sui. aus Harp. 23—27 B 344, 29 aus Phrynichos (Bek. 25, 14)

1 γινομένης oder γενομένης b γενομένοις a 2 ᾿Αδικίου λέγεται ἡ δίκη a als neue Glosse (nach Gl. 2) 3 διπλοῦν a 4 γενομένη a 5 ἀδίκας a νικᾶ ab verb. v. Wilamowitz 6 lies ᾿Αδίκους ἵππους, wozu Glosse μαχομένους 8 καὶ ἀδιόρθωτα b 10 ὁ ἥλιος B falsch verstandene Abkürzung 11 φησὶ ab Lies προηγῆσθαι 12 σκολίου (so) ab δν b 19 ᾿Α. τοῦτο σημαίνει τὸ a 20 παραπεπλεγμένον a 24 βίος (an dritter Stelle) fehlt b ᾿Αφρύνιχος b (A rot) 25 nach μονότροπος Lücke 26 ἀκύζυγον E. Schwartz (ἄδουλος stammt aus anderem Zitat, vgl. oben 21, 26)

Ἀδούλευτος οἰκέτης· ὁ ἐνὶ δεδουλευκῶς καὶ μὴ παλίμπρατος. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους· ἄδούλευτον ἢ βάρβαρον πριάσθω. λέγει δὲ καὶ τὸν νυμφίον ὁ Μένανδρος.

Ἀδουλος· ἐρεῖς ὡς Εὐριπίδης (Andr. 593), ἀλλὰ καὶ ἄδούλευτος ὡς Ὑπερείδης. 5

Ἀδόνητον· ἀκάλευτον.

Ἀδοξα· τὰ παράδοξα, ἃ οὐκ ἂν τις δοξάσειεν.

Ἀδόξαστον· τὸ ἀνέλπιστον. Σοφοκλῆς (fr. 204).

Ἀδοξον· τὸ ἄτιμον, ὡς Ἰσοκράτης ἐν Εὐαγόρῃ (66) καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς (8, 66). 10

Ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων· ἀντὶ τοῦ ἐν ἀδοξίᾳ εἶσιν παρὰ ταῖς πόλεσιν. οὕτως Ξενοφῶν ἐσχημάτισεν ἐν τῷ Οἰκονομικῷ (4, 2). φησὶ γάρ· 'καὶ γὰρ οἱ γε βάνανθοι καλούμενοι ἐπίρρητοί τέ εἰσι καὶ εἰκότως ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων'.

Ἀδρανές· ἀσθενές. 15

Ἀδράστεια· ἡ Νέμεσις, ἣν οὐκ ἂν τις ἀποδράσειεν. οἱ δὲ φασιν ἑτέραν εἶναι τῆς Νεμέσεως, καὶ οἱ μὲν ἀπὸ Ἀδράστου φασὶ ταύτην ὀνομασθῆναι, ὅτι μόνος σωθεὶς τῶν ἑπτὰ πάλιν μόνος τὸν υἱὸν ἀπέβαλεν ἐν τοῖς ἐπιγόνοις, οἱ δὲ ἀπὸ τινος Ἀδράστου Μυσοῦ ἱδρυσαμένου αὐτῆς ἱερὸν. βέλτιον δὲ ἀπὸ τοῦ μηδὲν αὐτὴν ἀπο- 20 διδράσκειν. καὶ οἱ μὲν ταῦτόν τῇ Νεμέσει λέγουσι, λαβεῖν δὲ τοῦνομα παρὰ Ἀδράστου τινὸς βασιλέως. ἢ ἀπὸ Ἀδράστου τοῦ παλαιοῦ, νεμεσηθέντος ἐφ' οἷς τῶν Θηβαίων κατηλαζονεύσατο, ἱδρυσαμένου ἱερὸν Νεμέσεως, ὃ μετὰ ταῦτα προσηγορεύθη Ἀδραστείας. Δημήτριος δὲ ὁ Σκήψιος Ἀρτεμίν φησιν εἶναι τὴν Ἀδράστειαν 25 ὑπὸ Ἀδράστου τινὸς ἱδρυμένην. ὁ δὲ Ἀντίμαχος (fr. 23) λέγει· 'ἔστι <δέ> τις Νέμεσις μεγάλη θεός, ἣ τάδε πάντα πρὸς μακάρων ἔλαχε<ν>, βωμὸν δὲ οἱ εἶσατο πρῶτος Ἀδρηστος ποταμοῖο παρὰ ῥόω'.

1—3 Hes. 4. 5 Wohl aus Phrynichos, vgl. oben zu 32,23—27 6 B 341, 26 C Sui. Hes. 7 B 344, 27 Hes., vgl. Sui., Soph. fr. 68 8 B 344, 28 Hes. 9. 10 B 344, 25 11—14 B 345, 5 aus Phrynichos 15 B 342, 2 C Sui. Hes. 16—p. 34 2 Drei Teile: 1) bis ἀποδράσειεν (16): Sui. Hes. abgekürzt C; 2) bis ἀποδιδράσκειν (20/21): Eustath. 355, 38 aus Pausanias (Schwabe p. 92); 3) B 342, 6 Sui. aus Harp.

2 εὐριπίδης *ab* verb. v. Wilamowitz vgl. Z. 5 15 fehlt *a* 17 ἑταίραν *ab* 18 ὀνομασθῆναι (so) Ende von *a* 20 Lies μηδένα 21 ταῦτόν *b* Harp. E ταύτῃ B lies τὴν αὐτὴν 23. 24 ἱδρυσάμενος *b* ἱδρυσαμένων Harp. E 26 ἀπὸ] *b* 28 ῥόον Harp. E

ἔνιοι μέντοι ὡς διαφέρουσιν συγκαταλέγουσιν αὐτῇ τῇ Νεμέσει, ὡς Μένανδρος (fr. 321) καὶ Νικόστρατος (fr. 37 K.).

Ἄδραστα· ἀποίητα. Ἑρμιππος.

Ἄδράφαξ· τὸ λάχανον, ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀνδράφαξιν καλοῦσι.
5 Φερεκράτης Κοριαννοῖ (fr. 75)· ἄδράφαξιν ἔψουσα εἶτα ὀκλᾶξ
καθημένη.

Ἄδρὸν· μέγα, δασιλές, πλούσιον. καὶ Ἄδρότης· ἡ ὑψηλότης.

Ἄδρύνοιτο· αὐξάνοιτο.

Ἄδρῦναι· ἄδρὸν ποιῆσαι καὶ μέγα. Σοφοκλῆς (fr. 892).

10 Ἄδρύφακτον· ἄπονον καὶ ἀταλαίπωρον.

Ἀδύνατα εἶναι (Thuk. I 59)· ἀντὶ τοῦ ἀδύνατον. πολλάκις γὰρ
κέχρηται Θουκυδίδης τοῖς πληθυντικοῖς ἀντὶ ἐνικῶν, μάλιστα δὲ ἐπὶ
ταύτης τῆς λέξεως.

Ἀδύνατοι· οἱ μέρος τι βεβλαμ<μ>ένοι τοῦ σώματος ὡς μηδὲ
15 ἐργάζεσθαι. οἱ καὶ ἐχορηγοῦντο τὰ πρὸς τὸ ζῆν παρὰ τῆς πόλεως,
μισθοφορούντων αὐτοῖς τῶν ἐντός τριῶν μνῶν περιουσίαν κεκτη-
μένων. ἐδοκιμάζοντο δὲ οἱ ἀδύνατοι ὑπὸ τῆς τῶν φ' βουλῆς καὶ
ἐλάμβανον τῆς ἡμέρας, ὡς μὲν Λυκίας (24, 26) λέγει, ὀβολὸν ἓνα, ὡς
δὲ Φιλόχορος (fr. 68 M.) πέντε· Ἀριστοτέλης (Rep. Ath. 49, 4 Ken.)
20 δὲ δύο <φρσίν>. |

78^r Ἀδυναμία· ἐρεῖς, ὡς Δημοσθένης (19, 186), καὶ ἀδυνασία,
ὡς Ἀντιφῶν (fr. 143 Bl.), καὶ ἀδυνατία ὡς Δεινόλοχος (fr. 9
Kaibel).

Ἀδυνάτων ἐρᾶν· Εὐριπίδης (Herc. 318).

25 Ἀδυσώπητον· ἀπροσώποληπτον. ἢ τὸ πρὸς τὰς δεήσεις ἀμεί-
λικτον καὶ ἀνεπίστροφον καὶ σκληρόν.

Ἄδυτον· σπήλαιον. ἢ τὸ ἀπόκρυφον μέρος τοῦ ἱεροῦ.

3 Wohl aus Phrynichos (vgl. Bek. 7, 6), vgl. Hes. 4—6 B 345, 10, vgl. Hes. Et. magn. 18, 35 aus Diog. 7 B 342, 4 C Sui., vgl. Hes. 8 B 342, 3 Sui. 9 B 345, 13, vgl. Hes. aus Phrynichos (Bek. 21, 2) 10 B 345, 14 11—13 B 342, 19 C Sui. 14—20 B 345, 15 Hes. (vgl. Bek. 200, 3); z. T. anders Sui. aus Harp. 21—23 B 345, 26 25. 26 B 345, 23 zwei Teile: 1) bis ἀπροσώποληπτον C Sui. 27 B 345, 25 C Sui. Hes.

1 αὐτῇ b Harp. E lies αὐτὴν 4 οἱ παλαιοὶ ἀδράφαξιν b, verb. aus B 5 κοριάνει b ἀνδράφαξιν B ἔψουσα b ἔψουσα B ὁ βλάξ B 11 Ἀδύνατα oder Ἀδύνατοι b 16 ἐν τοῖς τριῶν B (?) μηνῶν b 22 καὶ Θουκυδίδης fñgt B nach Ἀντ. ein

Ἀδώνιδος κῆποι· ἐν ὀστράκοις ταῦτα κατὰ τὰς οἰκίας ἐσπείρετο. χρῶνται δὲ αὐτῷ παροιμιωδῶς ἐπὶ τῶν ἐπιπολαίων καὶ κούφων. ἔσπειρον δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ τῶν καρπῶν τὴν εὕρεσιν ἀνατιθέντες.

Ἀδώνιος· Φερεκράτης (fr. 198) εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ἀδώνιδος. λέγει δὲ καὶ τὴν αἰτιατικὴν τὸν Ἀδώνιον. οὕτω δὲ καὶ Πλάτων 5 (fr. 4 Meineke II 694, 59) καὶ Κρατῖνος (fr. 376), ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης (fr. 737) καὶ ἑτεροί. λέγουσι δὲ καὶ Ἀδωνιν αὐτὸν πολλάκις.

Ἀδώνια· συνεσταλμένως· Ἀδώνι ἄγομεν καὶ τὸν Ἀδωνιν κλάομεν. Φερεκράτης (fr. 170). καλοῦσι δὲ καὶ τὸ εἶδωλον τὸ τοῦ Ἀδώνιδος οὕτως, Ἀδώνιον. 10

Ἀδώνια· βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν, ὡς Ἀριστοφάνης (Pac. 420) καὶ Φερεκράτης (fr. 170) διὰ τῶν μέτρων μαρτυρεῖ. ἔστι δὲ τὰ Ἀδώνια ἑορτή, οἱ μὲν φασιν εἰς τιμὴν Ἀδώνιδος ἄγομένη, οἱ δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ. ἔστι δὲ Φοινίκων καὶ Κυπρίων.

Ἀδωρήτος· ἐρεῖς, ὡς Εὐριπίδης (Hec. 42)· ὁὐδ' ἀδωρήτος 15 φίλων ἔσται πρὸς ἀνδρῶν. καὶ Θουκυδίδης δευτέρα (65)· χρημάτων τε ἀφανῶς ἀδωρήτος γενόμενος. Πλάτων μέντοι γε ἐν Συμποσίῳ (197d) ἄδωρος εἶπεν· καὶ γάρ φησιν· ἄδωρος δυσμενείας, ἀντὶ τοῦ μὴ διδοῦς δυσμένειαν. ἐρεῖς δὲ καὶ ἀδωροδόκητος ὡς Δημοσθένης (z. B. 19, 27), ἀλλὰ καὶ ἀδωροδοκήτως ὡς ὁ αὐτός (z. B. 20 18, 250).

Ἀδωρος χάρις· ἢ μὴ ἐπὶ τέλος ἐλθοῦσα δωρεά. οὕτως Εὐριπίδης (fr. 869)

Ἀεὶ· ἀντὶ τοῦ ἕως καὶ ἀντὶ τοῦ μέχρι. κοινότερον μὲν ἐπὶ τοῦ κατὰ πάντα χρόνον καὶ ἐν παντὶ καιρῷ, ἔστι δὲ ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ 25 ἕως καὶ μέχρι. Πλάτων ἐν Συμποσίῳ (217d)· ἔπειδ' ἡ δεδειπνήκαμεν, διελεγόμεν ἅει πόρρω τῶν νυκτῶν, καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. καὶ Εὐριπίδης ἐν Μηδείᾳ (670)· ἅπαις γὰρ δεῦρο ἅει τείνεις βίον. καὶ ἄλλοι πολλοί.

1—3 Vgl. Sui. Gl. 1; aus Pausanias(?) 4—7 B 346,1 8—10 Sui.
11—14 B 345, 29 15—21 B 346, 11 22. 23 B 346, 19 aus Phrynichos
(Bek. 26, 11) 24—29 Zwei Teile: 1) bis μέχρι (24) Sui., vgl. Harp.; 2) B
346, 21, vgl. Hes. vgl. Photios Amphiloch. Diels Hermes 26, 256.

2 ἐπιπό^α b 4 Lies ἀντὶ τοῦ Ἀδωνις 12 μερῶν b 17 διαφανῶς
ἀδωρότατος Thuc. cod. (cf. Hes. Sui. s. v. Ἀδωρότατος) 19 δυσμενεία b
23 Lücke von 8—10 Buchstaben für den Titel. Eurip. benutzt Soph. Aias 665.
28 τείνεις εἰς βίον b

Ἀειδέε· λυπηρόν.

Ἀειθαλήε· αἰεὶ θάλλων.

Ἀεὶ κολοιδε παρὰ κολοιδόν ἰζάνει· παροιμία. ὅτι οὐ μόνον ἐστὶ τὸ ζῶον φιλάλληλον καὶ ἀγέληδόν πετόμενον, ὡς οἱ ψᾶρες, ἀλλὰ καὶ ἀλίσκεται διὰ τὴν ἑαυτοῦ σκιάν προσερχόμενον ταύτῃ καὶ καθ' ὕδατος ὁραθείη, ὡς φησι Κλέαρχος.

Ἀείζων· ἐρεῖε τρισυλλάβως, ὡς οἱ Ἀττικοί, καὶ Ἀείζων τετρασυλλάβως. ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ αἰίνω, ὃ σημαίνει τὸ ἀένναον. ὥσπερ οὖν ἀπὸ τῆς cῶος εὐθείας δισυλλάβου γίνεται cῶος εὐθεία 10 μονοσύλλαβος, καὶ ἡ αἰτιατικὴ cῶν, οὕτως ἀπὸ τῆς ζῶος ὀρθῆς μονοσυλλάβου, ἥ κέχρηται καὶ Ὀμηρος (E 887), γίνεται ἡ αἰτιατικὴ ζῶν καὶ 78^ε κατὰ σύνθεσιν αἰίζων, ὡς Αἰσχύλος | Γλαύκῳ Ποντίῳ (fr. 28)· ὁ τὴν αἰίζων ἀφθιτον πόαν φαγών. Σοφοκλῆς (fr. 674) δὲ τὴν εὐθείαν ἔφη· ἁείζως γενεά. ἀπὸ δὲ τῆς ζωός δισυλλάβου εὐθείας 15 φιλόζωος εἶπεν ὁ κωμικὸς Πλάτων, ἥς ἡ γενικὴ ζωῦ. ἦν Αἰσχύλος (fr. 29) κατὰ σύνθεσιν προάγει εἰπών· καὶ γεύομαί πως τῆς αἰιζώου πόας.

Ἀείζων πένθος ἐρεῖε, ὡς Σοφοκλῆς (fr. 675), καὶ αἰίζων ἔλκος.

Ἀειλογία· πολυλογία ἢ ταυτολογία. τὸ μέντοι ῥῆμα, ἥτοι τὸ 20 αἰιλογεῖν, ἀδόκιμον. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐκάστοτε διδόναι λόγον καὶ ἀπολογίαν καὶ τὸ διὰ παντός ἐξεῖναι λέγειν. καὶ τὸ αἰεὶ λόγον καὶ εὐθύνας ὑπέχειν. οὕτω Δημοσθένης (19, 2) καὶ Ἰσαῖος (fr. 141 S.).

Ἀειλα· τὰ πολύσκια χωρία κατὰ στέρησιν τῆς ἑλης. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 334).

25 Ἀείνων· τὸ ἀένναον, Ἀριστοφάνης τρισυλλάβως Βατράχοις (146) καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ἀείνωε γλῶσσα καὶ αἰίνωε φωνή καὶ ὀργή καὶ ἐπιθυμία, καὶ

1 Vgl. unten S. 38, 24 2 B 346, 29 C Sui. Hes. 7—17 B 347, 16 aus Phrynichos (Bek. 22, 16) 18 B 347, 30 wohl aus Phrynichos 19—22 Zwei Teile: 1) bis λέγειν (21) B 346, 31 Sui. aus Phrynichos (Bek. 21, 18); 2) Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 15) Et. gen. (bis ὑπέχειν, ohne Quellenangabe) 23. 24 B 347, 32, vgl. Hes. Bis ἑλης Et. gen. (ohne Quellenangabe) 25. 26. B 348, 1 Sui. 27— p. 36, 6 B 347, 7 aus Phrynichos

1 Lies Ἀηδέε 3 παρκολοιδόν b 4 ψᾶρες b 6 ὁραθείε b 8 Also ging Glosse Ἀείνωε voraus, wie in B 9 δισυλλάβως b 18 καὶ fehlt B (daher Sophokles-Fragm. falsch erklärt; es wird durch Aesch. Suppl. 988 ἄχθος αἰίζων gesichert); mit α. ἔλκος vgl. Lukrez I 34 *aeterno vulnere amoris*, daher wohl alexandrinisch αἰίζων ἔλκος <ἔρωτος>. 25 ἀένναον b

ἐπὶ τῶν ὁμοίων, χρῶ. Κρατῖνος (fr. adesp. 37 K.)· ὁ γλῶσσαν τέ σοι
δίδωσιν ἐν δῆμῳ φορεῖν καλῶν λόγων ἀείνων, ἥ πάντα κινήσεις
λέγων. ἐρεῖς δὲ καὶ τὸ ἀείνω ποταμός καὶ κρήνη διὰ τὸ ἐγ-
κεῖσθαι τῇ λέξει τὸ νάειν, ὅπερ ἐστὶ ρεῖν· ἴδιον δὲ ὕδατος τὸ ρεῖν.
τὸ δὲ γλῶττα ἀείνω πανυ καινὸν καὶ ἐναργῶς εἴρηται ἐπὶ τῆς 5
δεινῆς εἰπεῖν.

Ἀείταν· τὸν ἐταῖρον, Ἀρίσταρχος δὲ τὸν ἐρώμενον.

Ἀειφυγία· ἡ εἰς ἀεὶ φυγή.

Ἀελλα· ἀνέμων κυτροφή.

Ἀελλόπους· ταχεῖα τοὺς πόδας.

10

Ἀελλάδες ἵπποι· αἱ ταχεῖαι. καὶ τοῦτο τραγικόν (Soph. O.
R. 466).

Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι· ἐπὶ τῶν εἰς πάντα
εὐδαιμονούντων, οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωρουμένων.

Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος· ἐπὶ τῶν ἐλπίδι μὲν ἀεὶ 15
τρεφομένων ἀπαλλάττεσθαι τῶν δεινῶν, τοῖς αὐτοῖς δὲ πάλιν περι-
πιπτόντων.

Ἀειεστῶ· Ἀντιφῶν τὴν αἰδιότητα ἐν Ἀληθείας β' (fr. 97 Bl.),
καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἐστάναι. ἡ λέξις Διογενιανοῦ.

Ἀερκτον· ἀντὶ τοῦ ἀφρακτον καὶ πανταχόθεν ὀρώμενον. Λυ- 20
σίας (7, 28).

Ἀεροβατεῖν· εἰς τὸν ἀέρα περιπατεῖν.

Ἀετός· τό τε πτηνὸν ζῷον καὶ τὸ ἐπὶ τῷ προπυλαίῳ, ὃ καὶ
νῦν ἀέτωμα λέγεται. ἡ γὰρ ἐπὶ τοῖς Προπυλαίοις κατασκευὴ αἰτοῦ
μιμεῖται σχῆμα ἀποτετακότος τὰ πτερὰ. ἔστι δὲ τις καὶ βοτάνη ἐν 25
Λιβύῃ. οἱ δὲ φασιν αἰτὸν τῶν οἰκοδομημάτων τὸ κατὰ τὸν ὄροφον.

Ἀετὸν ἵπτασθαι διδάσκει· ἐπὶ τῶν ἐγχειρούντων διδάσκειν
τινάς, ἃ ἐπίστανται μᾶλλον τῶν ἐθελόντων διδάσκειν.

7 B 348, 2, vgl. Sui. (Aristophanes Fr. 738 ist zu streichen) 8 B 346, 30
Sui. 9 B 346, 33 C Sui. 10 Sui., vgl. B 346, 32 C 11. 12 aus Phry-
nichos, vgl. Hes. 15—17 Sui. 18. 19 Sui. aus Harp., vgl. Hesych (Dio-
genian) 20. 21 B 347, 4 Sui. aus Harp. 22 B 347, 6 Sui. Hes.
23—26 Zwei Teile: 1) bis Λιβύῃ (25) B 348, 1 zum Teil aus Diogenian, vgl.
Hesych und Pamphilos bei Galen de simpl. med. fac. 6; 2) aus Harp. (vgl. An
Ox. II 488, 17) 27. 28 Sui.

1 γλῶτταν B 2 νικήσεις Meineke, aber vgl. Arist. Equ. 213ff. und die
Einleitung 7 Lies Ἀίταν Ἀριστοφάνης B 14 ἀξίων b 18 Ἀεὶ ἔστω b
23 προπυλῶ b

Ἄζα· ξηρασία. σημαίνει καὶ τὸ ἐν ἀγγεῖῳ ὀλίγον ὑγρόν. οὕτως Πραξιφάνης.

Ἀζάλιον· ξηρόν. ἢ ἄγαν ζέον.

79᾽ Ἀζειν· τὸ διὰ τοῦ στόματος | ἀθρόως ἐκπνεῖν Ἀπτικοί, μιμού-
5 μενοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος. οὕτως Νικοχάρης (fr. 19). καὶ τὸ
στένειν Σοφοκλῆς (fr. 893).

Ἀζήν· ὁ πώγων κατὰ Φρύγας. ἡ λέξις Ἡρωδιανοῦ.

Ἀζηνία· καὶ Ἀμαξέντια καὶ Ἀναγκαῖα ἔτι δὲ <Ἀ>χερδοὺς καὶ
Ἀγριάδαι δῆμοι πάντα ταῦτα Ἰπποθοωντίδος. καὶ φυλαί, ἀφ' ἧς ὁ
10 φυλέτης Ἀζηνιεύς [Ἀζηνεύς].

Ἀζηνιεῖς καὶ Ἐρχιεῖς καὶ Ἀλιεῖς καὶ πάντα τὰ ὅμοια δασέως
φησὶ φθέγγεσθαι τοὺς Ἀπτικούς παλαιούς Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς
Ἀδαῖον καὶ Ἀντίγονον (fr. 65 Preller).

Ἀζησία· οὕτως ἡ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 894), οἱ δὲ τὴν
15 εὐτραφή.

Ἀζήτητον· τὸ ζήτησιν καὶ κατηγορίαν ἔχειν κεκωλυμένον. οὕτως
Αἰσχίνης (III 22).

Ἀζύμου κράσεως· ἀντὶ τοῦ γλίσχρας. καὶ τὸ ἄζυμον ἐν Τι-
μαίῳ (74 d)· τὴν δὲ δὴ τῶν νεύρων φύσιν ἐξ ὀστοῦ καὶ σαρκὸς
20 ἄζυμου κράσεως μίαν ἐξ ἀμφοῖν'. λέγεται γὰρ κρέα γλίσχρα τὰ
ἄσαρκα καὶ δερματώδη. τινὲς δὲ γλίσχρον τὸ ἐπίπονον καὶ ταλαίπω-
ρον. Πολιτείας γ' (?).

Ἀζυξ· ὁ μὴ συνεζευγμένος γάμω.

Ἀηδές· λυπηρόν.

25 Ἀηδόνα· ἔστι μὲν ἡ ὄρνις, ἐκ μεταφορᾶς δὲ οἱ τραγικοὶ τὴν
γλωσσίδα τῶν αὐλῶν λέγουσιν, ἔστι δ' ὅπου καὶ τὸν αὐλόν. ἡ λέξις
Διδύμου (Schmidt p. 86).

Ἀηδόνειος θρῆνος· Αἰσχύλος (fr. 291)· ἔθρηνεῖ δὲ γόον τὸν

1. 2 B 348, 14 3 B 348, 16, vgl. Hes. 4—6 B 348, 18. 17 Hes.,
vgl. Et. magn. 22, 53 7 B 348, 21 Herod. Lentz I 15, 8, vgl. Et. gen. =
Et. magn. 22, 36 8—10 Zwei Teile 1) bis Ἰπποθοωντίδος B 348, 23, vgl.
Hes.; 2) B 348, 12 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 19) 11—13 Sui., vgl.
Hes. 14. 15 B 348, 26, vgl. Hes. 16. 17 Sui. aus Harp. 18—22 B
348, 28 23 B 348, 10 Sui. 24 B 349, 1 C Hes., vgl. oben S. 36, 1
25—27 B 349, 3, vgl. Hes. Gl. 2 28— p. 39, 3 Drei Teile: 1) bis ἀηδόνειον:
(39, 1) B 349, 6; 2) bis αἰτιῶ (39, 2) B 349, 8; 3) B 349, 10

3 Lies Ἀζαλέον 5 νικόχαρις b B 8 So auch B, lies Ἀμαξαντία καὶ
Ἀνακαῖα 9 ἰπποθοωντίδος b 9 Lies καὶ Ἀζηνία δῆμος τῆς Ἰπποθοωντίδος
φυλῆς, ὁ δημότης 10 ἀφ' ἧς ὀφειλέτης ἀζη|Ανιεύς b (A rot, in Zeilentrennung)

Ἀηδόνειον'. καὶ ὕπνος· Νικοχάρης (fr. 16 K.)· 'εἰ πεύσομαι τὸν Ἀηδόνειον ὕπνον τῆς νυκτὸς ἀποδαρθέντα καυτὸν αἰτιῶ'. καὶ κλαγγή. Νικόμαχος (fr. 1)· 'μέλπουσι τὴν Ἀηδόνειον κλαγγή<ν>'.

Ἀηδόνος· ἐπὶ μὲν ὕπνου τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ δὲ λύπης τὸ σφοδρότατον.

5

Ἀηνα· δένδρα μικρὰ ἄκαρπα.

Ἀησιν· ἀναπνεῖ. Αἰσχύλος ἐν Ὀπλων κρίσει· 'καὶ διὰ πνευμόνων θερμὸν ἄησιν ὕπνον'. καὶ ἀντὶ τοῦ χειμῶνα Εὐριπίδης Ἀλκμέωνι· 'ὥς ἀμελές, ὦ δύστηνε, σῶμ' ἔχεις σέθεν. — ἐν τοῖσδε ἄησιν καὶ θέρος διέρχομαι'.

10

Ἀήσυρον· ἀσθενὲς καὶ κενόν.

Ἀητον· πολὺ, ἀβλαβές, καὶ οἶονεῖ ἄατον (Φ 395)· 'θάρος ἄητον ἔχουσα'. οἱ δὲ ὁρμὴν ἀποδεδώκασιν, ἀπὸ τῶν ἀητῶν μετενεγκόντες, οἱ εἰσι βίαια καὶ σφοδρὰ πνεύματα.

Ἀθαμβής· ἄφοβος.

15

Ἀθάρην· οὐκ ἀθάραν τὴν ἐρεικτὴν καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (673) 'ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε κειμένη.' <καὶ ἐν> Γῆρα '<ἀ>θάρης ἀνακαλύψασα μεστὸν τρύβλιον'. Κράτης Ἡρώσιν (fr. 9)· 'οὐκοῦν ἔτνους χρή δεῦρο τρύβλιον φέρειν καὶ τῆς ἀθάρης'.

Ἀθέλδεται· διηθεῖται. Διοκλῆς Μελίτταις (fr. 7)· 'καὶ διὰ 20 τετρημένων ἀθέλδεται τύπων'.

Ἀθεσμος βλάβη· ἦσαν τινες ἄθεσμοι καλούμεναι βλάβαι, περὶ ὧν νόμος οὐκ ἦν κείμενος. τὸ δὲ αὐτὸ ἐκαλεῖτο καὶ ἄθεσμος δίκη.

Ἀθέμιστα· ἄδικα.

Ἀθέμιστος· ἄνομος.

25

Ἀθεσίαν· παραβασίαν.

Ἀθέμιστα καὶ ἀνόσια δρᾶν· Δείναρχος (fr. 89, 4 S.) εἶπε καὶ Ξενοφῶν (Sophokl. fr. 676). καὶ ἀθεμιστότεροι Ξενοφῶν (Cyr. VIII 8, 5), | καὶ 'ἀθέμιστοι μοῦσαι' εἶπεν Ἀγάθων ἐν Ἀλκμέωνι (fr. 2). 79^v

4. 5 Hes. 6 Hes. 7—10 B 349, 2 (bis ἀναπνεῖ) 11 B 349, 12 Et. magn. 23, 20 12—14 Hes. 15 B 349, 13 Sui. 16—19 B 351, 33 ff., vgl. Sui. 20. 21 B 350, 14 Hes., anders Sui. Et. gen. Ἀθέλδεται· διηθεῖται (ohne Quellangabe) 22. 23 B 350, 16, vgl. Hes. 24 B 349, 14 C Sui. 25 B 349, 15 C Sui. 26 B 350, 20 C Sui. 27—29 B 353, 5

1 νικόχαρις b B 4 Ἀηδόνος] ἀηδονὸν b ἀηδόνων Hes. 9 ἀλκμαίῳνι b ἀμελές E. Schwartz ἀμπελον b 16 οὐκ ἀθάρην b ἐρικτὴν b 17 ἀνακαλύψασε με εἰς τὸ τρ. b 20 διατετριμμένον B διατετριμμένων b 25 παράβασιν C 29 ἀθέματοι B ἀλκμαίῳνι b ἀλκμαίῳνι B

Ἀθετεῖν· ἐπὶ τοῦ μὴ ἀρμόζειν. Δίφιλος κέχρηται.

Ἀθετος· ὁ ἀποίητος. οὕτως Ποσειδίππος (fr. 39 K.).

Ἀθεώρητος· ὁ ἀθέατος.

Ἀθήλυντον· ἀδάμαστον, σκληρόν.

5 Ἀθηλον· τὸ μὴ τεθηλός.

Ἀθηλον παιδίον· τὸ ἄτροφον, τὸ τροφῆς μὴ μετειληφός. οὕτως Ἀριστοφάνης (Lys. 881).

Ἀθηναῖα ἵππια· ἢ ὅτι ἐκ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς, ὡς ὁ μῦθος, μεθ' ἵππων ἀνήλατο, ἢ ὅτι, ὡς Μνασέας (fr. 2), ἢ Ποσειδῶνος καὶ Κόρης τῆς
10 Ὠκεανοῦ θυγάτηρ Ἀθηναῖα τὸ ἄρμα τῶν ἵππων ἐξεύρεν. ἄλλοι δέ φασιν [ὡς] Ἀδραστον φεύγοντα καὶ ἐπὶ Κολωνοῦ στήσαντα τοὺς ἵππους Ποσειδῶνα καὶ Ἀθηναῖαν ἵππίους προσαγορεύσαι.

Ἀθηναίας· ὁ Μεγακλείδης οὗ φησι καλεῖσθαι τὰς γυναῖκας, ἄλλ' Ἀττικάς, ἐν τοῖς περὶ Ὀμήρου, ἅμα καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδιδούς·
15 μόνους γάρ φησι τοὺς ἐκεῖθεν ἄνδρας μὲν Ἀθηναίους ὀνομάζουσι, γυναῖκας δὲ Ἀττικάς, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ κατασχύνωσιν. Φερεκράτης δὲ ἐν Γραυσί φησιν (fr. 34)· Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς συμμάχοις καὶ Κάνθαρος (fr. 5 K.) Τηρεῖ· γυναῖκα Ἀθηναίαν καλήν τε καὶ ἀγαθήν· καὶ Φιλήμων
20 Πτερυγίῳ (fr. 66)· τὰς Ἰππονίκας τάςδε καὶ Λυσιστράτας καὶ Ναυσινίκας τὰς Ἀθηναίας λέγω· — οἱ δὲ μὴ δεῖν φάσκοντες Ἀθηναίας λέγεσθαι τὰς Ἀττικάς [καὶ] τὴν ὁμωνυμίαν αἰτιῶνται, ἣν ἐπιδέχονται πρὸς τὴν θεόν — Ἀθηναία γὰρ ἡ θεὸς καλεῖται — ἄλλ' ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίας φασὶν ἅστας λέγεσθαι καὶ Ἀττικάς. πλὴν πολλή γε ἡ
25 χρῆσις τῆς φωνῆς ἐπὶ τῶν γυναικῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς οἱ τε προειρημένοι ποιηταὶ μαρτυροῦσι καὶ Δίφιλος ἐν Ἀμάστριδι (fr. 10)· καὶ Ἴων δὲ τὴν Θεμιστοκλέους θυγατέρα Ἀθηναίαν ξένην φησὶ καὶ

1 B 350, 19 2 B. 350, 21 3 B 349, 28 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 20) 4 B 349, 16 C Sui., vgl. 350, 22 Teil II 5 B 350, 22 (mehr), vgl. Hes. 6. 7 B 350, 23 8—12 B 350, 25 (= Bek. 207, 32, Teil II aus Harp. Ἰππία Ἀθηναῖα). 13—p. 41 3 Sui. Zwei Teile: 1) bis λέγω (21) aus Aelius Dion. oder Pausanias, vgl. Eust. 84, 17 und 1456, 44 (Schwabe p. 122, vgl. auch 50); 2) aus Oros (vgl. Stephanos Byz.) gegen Phrynichos, der z. T. dieselben Belegstellen benutzt hatte. Vgl. Einleitung

8 ἵππεια b B 9 ἵππου B Lies Κορύφης 11 nach ὡς schwerlich Name ausgefallen 12 ἵππείους b προσαγορευθῆναι B 17 δέ] τε b ἄλλ' ἰδοῦ Sui. richtiger 18 τοῖς συμμ. b 20 πτέρυγι b Sui. 20 ἵππωνίκας b 21 λέγων b 24 ἅστας] αὐτάς Sui.

Πίνδαρος ἐν Σκολίοις. ὁ μέντοι Φρύνιχος ἀνάπτικόν φησιν εἶναι τὴν φωνὴν <καὶ> θαυμάζει, πῶς ὁ Φερεκράτης ἀπτικώτατος ὦν χρῆται τῇ λέξει.

Ἀθηνόδωρος· <ὄνομα> κύριον. ἦν δ' οὗτος στρατιώτης Ἀθηναῖος.

Ἀθμονεύς· Ἀθμονία δῆμος ἐστὶ φυλῆς τῆς Κεκροπίδος, ἀφ' οὗ 5 ὁ δημότης Ἀθμονεύς.

Ἀθήρ· ἡ ἀκμή τοῦ ἠκονημένου σιδήρου κατὰ μεταφορὰν ἐκ τοῦ ἀθέρος, ὅς ἐστι τοῦ στάχυος τὸ ἄκρον καὶ λεπτότατον, ἀφ' οὗ τὸ ἀθηρηλοιγόν καὶ ἀθερίζειν πεποιήται. οὕτως Φιλωνίδης.

Ἀθηρος ἡμέρα· σεμνὴ πάνυ ἡ συμπλοκὴ καὶ ἀξίωμα οὐ μικρὸν 10 ἔχουσα. καὶ γὰρ ὁ χρησάμενος τῇ φωνῇ καὶ τῇ φράσει Αἰσχύλος ἐστὶν ἐν Τοξότισι (fr. 241). πρόσεστι δὲ τῷ σεμνῷ τῆς λέξεως καὶ τὸ πολιτικόν. λέγεται δὲ ἐπὶ Ἀκταίωνος· 'οὕπω τις Ἀκταίωνα ἄθηρος ἡμέρα κενόν, πόνου πλουτοῦντα, ἔπεμψεν εἰς δόμους'. συγγραφέων χρῶ, φησὶν ὁ Φρύνιχος.

15

Ἀθάρη καὶ Ἀθήρα καὶ Ἀθέρα καὶ Ἀθάρα τὸ αὐτὸ φασιν. ἐστὶ δὲ ἡ ἀθάρη ἡ ἐκ πυρῶν ἠψημένων καὶ διακεχυμένων ὥσπερ ἔτνος τροφή. διαφέρει δὲ τοῦ ἔτνους, ὅτι τὸ μὲν ἔτνος ἐκ κυάμων ἢ πισῶν ἢ ἀπλῶς κατερεικτῶν ὠντινωνοῦν | σκευάζεται, ἡ δὲ ἀθάρη, 80 ὥσπερ εἴρηται, πυρῶν ἠψημένων καὶ διακεχυμένων. ἐστὶ δὲ ἡ χρῆσις 20 τῆς λέξεως πολλὴ παρὰ τοῖς Ἀπτικισταῖς, κατὰ μὲν τὸ τέλος διὰ τοῦ ἡ προαγομένη, κατὰ δὲ τὴν μέσην διὰ τοῦ ᾱ. κατὰ δὲ πολλοὺς ἄλλους κατὰ μὲν τὸ τέλος διὰ τοῦ ᾱ, κατὰ δὲ τὴν μέσην διὰ τοῦ ἡ. οὕτως δὲ καὶ Ἑλλάνικος (fr. 179) καὶ Σώφρων (fr. 77 Kaibel) ἐχρήσαντο. ἐκτείνουσι δὲ <καὶ> τὸ ᾱ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀθήρα τῆς λέξεως 25 μεταληφθείσης. ἴσως δέ, φασίν, ἀθέρα ἦν ἡ λέξις διὰ τοῦ εἶ τὸ πρῶτον, ἡ ἐκ τῶν ἀθέρων κεκαθαρμένη τροφή καὶ ἠψημένη ἐκ τῶν πυρῶν,

4 B 349, 29 Sui. aus Harp. 5. 6 B 349, 30 Sui. aus Harp. 7—9 B 350, 32 = 353, 15 (zum Schluß hiervon vgl. unten S. 42, 20) aus Phrynichos (Bek. 21, 14) 10—15 B 351, 4 aus Phrynichos 16—p. 42, 6 B 351, 12 aus Phrynichos (vgl. Bek. 10, 12); zu 42, 4 vgl. Phryn. Bek. 62, 20, wo es sich für Phryn. um Ionismen handelt

1 σχολίοις b cχδ codd. Sui. Es ist weder auf fr. 124^a Schr. (89 Boe) zu beziehen (nur um die Bezeichnung von Frauen handelt es sich), noch mit Hiller (Hermes 21, 368) an Scholien zu denken 5 Ἀθμωνεύς ἀθμωνία b Sui. 6 ἀθμωνεύς b Sui 9 ἀθηρήλαττον καὶ ἀθερίζον b vgl. Phryn. 14 πλουτοῦντ' B πονοῦντ' Gomperz überflüssig ἐς B 17 ἠψημένων b B 19 κατερικτῶν b 20 ἠψημένων b B 21 ἀπτικοῖς B wohl richtig 25 καὶ aus B ergänzt 27 ἠψημένη b B

ὑστερον δὲ εἰς τὸ ἦ τὸ εἰ ἐξετάθη, ὥσπερ καὶ τὸ ἔθος εἰς ἦθος. τὸ μέντοι ἀθέρα εἰς τὸ ἀθάρα Δωρικῶς γέγονεν. οἱ δὲ ἀθάρην λέγοντες Ἰακῶς φασιν· καὶ γὰρ καὶ ἄλλοις ἐχρήσαντο Ἰακοῖς διὰ τὴν ἄνωθεν συγγένειαν, ἐσημηνάμην λέγοντες αἰεὶ καὶ σημηνάμενος· ὥστε τὸ ἀθάρη
 5 παρὰ τοῖς Ἀπτικοῖς λεγόμενον τὴν μὲν παραλήγουσαν κατὰ τὴν Δωρίον, τὴν δὲ κατάληξιν κατὰ τὴν Ἰωνικὴν ἔσχε διάλεκτον.

Ἀθῆναι πατρίς μου ἐστὶ χρυσάμπυκες· Πλάτων ὁ κωμικός ἔφη.

Ἀθήναζε· Πλάτων Παρμενίδῃ (126a). τὸ μέντοι ἐν τῷ περὶ
 10 Ψυχῆς (57a) ἐπίστασιν ἔχει ὥς ἡμαρτημένον. φησὶ δὲ οὕτως· 'καὶ γὰρ οὔτε τῶν πολιτῶν Φλιασίων οὐδεὶς πάνυ τι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήναζε'. καὶ τὸ παρὰ Ἀντιφῶντι δὲ ἐν τῷ περὶ ἀνδραποδισμοῦ λόγῳ (fr. 7 Bl.) ἐπίστασιν ἔχει ὥς ἡμαρτημένον τὴν σύνταξιν· γράφει δὲ οὕτως· 'ἐπειδὴ γὰρ ἀπωκίσθην Ἀθήναζε καὶ ἀπηλλάγην
 15 τῆς κληρουχίας'.

Ἀθηρῆς· ἴσως μὲν ὁ ἀτειρῆς, ἢ ὁ ἄγαν θεριστικός. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι (fr. 128)· 'χαλκὸν ἀθήρητον ἀσπίδος ὑπερτενῆ'. ἢ ὁ λαμπρός, ὁ διὰ λαμπρότητα ἀθρούμενος· ἢ ὁ ἀθερίζων καὶ οὐδενὸς ἔχων λόγον διὰ σκληρότητα· ἢ <ὁ> ὀξύς, παρὰ τοὺς ἀθέρας.

20 Ἀθήρ· λέγεται μὲν οὖν καὶ ἡ ἐπιδορατὶς. λέγεται δὲ καὶ ἀθήρ πυρός, ὡς Εὐριπίδης Σθενεβοίᾳ· 'παίω Χιμαίρας εἰς σφαγὰς, πυρὸς δ' ἀθήρ βάλλει με καὶ τοῦδ' αἰθάλη πυκνὸν πτερόν'.

Ἀθλον· ἀγώνισμα, ἢ τιμή. ὁ μισθός, τὸ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον.

Ἀθλος δὲ ἀρρενικῶς τὸ ἔργον. διαφέρει δὲ τοῦ οὐδετέρου, ὅτι τὸ
 25 μὲν οὐδέτερον δηλοῖ κυρίως τὸ ἔπαθλον, τοῦτο δὲ τὸν ἀγῶνα.

Ἀθραυστον· ἰσχυρόν, ἄκλαστον.

Ἀθρεῖ· ὄρα, βλέπε.

Ἀθρεῖν· τὸ ἐπισκοπεῖν καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾶν. παραδειγμάτων δὲ πάντα μεστά.

7. 8 aus Phrynichos 9—15 B 352, 23 16—19 B 353, 9, vgl. Hes. Ἀθηρῆς. u. Ἀθειρῆς Et. magn. 25, 1 aus Diog. 20—22 Vgl. B 353, 16 Hesych, aus Atticist, vgl. Eust. 1206, 10 23—25 Zwei Glossen: 1) bis βραβεῖον (23) B 349, 19 C Sui. (vgl. Hes.); 2) B 349, 20 C Sui. 26 B 349, 26 C Sui. 27 B 349, 27 C Sui. Hes. 28. 29 B 350, 1 Sui. wohl aus Phrynichos

2 λ' b 4 ἐσημηνάμην vgl. Phrynichos Bek. 62, 29 7 Plato: πατρίς δ' Ἀθῆναι μοῦστιν αἱ χρυσάμπυκες 11 τῶν πολιτῶν alte Interpolation. Lies Φλει-
 ασίων 16 ἀτειρῆς b ἀτηρῆς B Hes. θεριστικός Hes. beidemal ἢ ὁ ἀντεριστικός b
 ἀντερειστικός B 16 Μέμνονι Wellauer 17 ἀνθερητόν b der Vers ist noch nicht
 geheilt 22 αἰθήρ b καὶ τοῦδ' αἰθάλης E. Schwartz (vgl. Tro. 1298) 29 πάντων b

Ἀθροίζει· συνάγει.

Ἀθρόους καὶ Ἀθρους λέγουσι διςυλλάβως.

Ἀθράνευτον· τὸ ἄστρωτον.

Ἀθρακτός· ἀτάραχος. καὶ τὸ συνεχύθη ἐθράχθη, ὡς Σοφοκλῆς (fr. 952). 5

Ἀθρους· εἰς <ἐν> ἅπαν<τας> συνηγμένους ὁμοῦ, ἢ ἀθρόως.

Ἀθηνᾶ τὸν αἴλουρον· ἐπὶ τῶν κακῶς συγκρινόντων τὰ κρείττονα τοῖς ἥττοσι διὰ μικρὰν ὁμοιότητα ἢ παροιμία εἴρηται, ὡς εἴ τις διὰ γλαυκότητα τὸν αἴλουρον τῇ Ἀθηνᾷ συμβάλοι[εν].

Ἀθυμος· ὁ τε ἀόρητος παρὰ Πλάτωνι (Rep. V 456 a) καὶ τὸ 10 περίλυπος παρ' Αἰσχίνῃ (3, 147?). ἢ ἀντὶ τοῦ ἀθυμήτης. Πλάτων ἐ' Πολιτείας (456 a). | ἢ ὁ λελυπημένος. 80^v

Ἀθυμία· Ἡρόδοτος ἐν τῷ α' αὐτοῦ λόγῳ (37) τὴν ἀτυχίαν λέγει.

Ἀθυμεῖν· ἐπὶ τοῦ τῇ ψυχῇ καταπεπτωκέναι. πολὺ ἐστὶν ἐν τῇ τραγωδίᾳ. οὕτως Αἰσχύλος (Prom. 490). 15

Ἀθυρόγλωσσος· Εὐριπίδης Ὀρέστη (903)· ἄνῃρ τις ἀθυρόγλωσσος. εἴρηται δὲ ἢ παρὰ τὸ θύραν μὴ ἐπικεῖσθαι τῇ γλώττῃ, ἢ παρὰ τὸ ἀθύρειν, ὅπερ ἐστὶν ἀδιακρίτως ὁμιλεῖν. σημαίνει δὲ τὸν ἀθυρόστομον, τὸν μὴ κατέχοντα τὴν γλῶτταν.

Ἀθυρμα· παίγνιον. Κρατῖνος Ὀδυσσεῦσι (fr. 145)· ἄνεοχμὸν 20 παρῆχθαι ἄθυρμα. καὶ ἀθύρειν τὸ παίζειν. Πλάτων Νόμοις (VII 796 b)· ἢ δ' αὖ παρ' ἡμῖν Κόρη καὶ Δέσποινα, εὐφρανθεῖσα τῇ τῆς χορείας παιδιᾷ, κεναῖς χερσὶν οὐκ ᾤθη δεῖν ἀθύραι.

Ἀθύρων· παίζων.

Ἀθύρωτος· ἀκλειστός. Ἀριστοφάνης (Ran. 838). 25

Ἀθώπευτον· ἀκολάκευτον, ἄσπλαγχνον.

Ἀθων· τὸ ὄρος, θηλυκῶς.

Ἀθῶος· ἀζήμιος· θωῇ γὰρ ἢ ζημία. ἢ ὁ ἔξω τῆς αἰτίας.

Ἀθῶον δὲ τὸ ἀτιμώρητον.

1 B 350, 5 C Sui. 2 B 350, 3 Sui. 3 B 352, 15 Hes. (Eurip. fr. 569)
4. 5 B 352, 16, vgl. Hes. 6 B 350, 3 Sui. Hes. 7—9 Sui. 10—12
Zwei Teile: 1) bis Αἰσχίνῃ (11) B 350, 12; 2) Sui. 13 B 352, 20 14. 15
B 352, 18 16—19 B 352, 5 20—23 B 350, 6 Sui. (zwei Glossen); C nur:
Ἀθυρμα παίγνιον, πῆδημα 24 B 350, 11 C Hes. 25 B 352, 11, vgl. Sui.
26 B 352, 12 C Sui. Hes. 27 B 352, 13, vgl. Sui. 28. 29 B 352, 14,
vgl. Hes. u. Sui. mehr C

6 εἰς ἅπαν b ἢ ἀφ' ὧν B(?) Vielleicht ἢ ἀθρόως ταχέως E. Schwartz
9 συμβάλειεν b 11 Vielleicht ἀθυμοειδής E. Schwartz 13 ἀτυχείαν b
18 ἀθυρεῖν b 21 παρῆφθαι b

Αἰ<αί>· ἡθικὸν τοῦτο. Πλάτων Γρυψίν (fr. 16)· '⟨A⟩ἰαί· γελῶν δ' ἐπηκροώμην πάλαι'. ἔστι δὲ πολὺ παρὰ τοῖς τῆς μέσης κωμωδίας καὶ τῆς νέας ποιηταῖς.

⟨A⟩ἰ<αί>· ἀκόντιον Ἀθήνησι καὶ τὸ Αἰακοῦ τέμενος.

- 5 Αἰ· ψιλούμενον μὲν καὶ περισπώμενον τὸ ὄφελον σημαίνει, κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ αἶθε, δακυνόμενον δὲ ἄ<ρ>θρον θηλυκὸν [καὶ] ἀναφορικόν. σημαίνει δὲ καὶ ἐπίρρημα θρηνητικὸν περισπώμενον καὶ ψιλούμενον, ὃ καὶ διπλασιάζεται· 'αἶ αἶ τάλαινα' (Lykophr. 31).

Αἰβοῖ· σχετλιασμοῦ δηλωτικὸν ἐπίφθεγμα παρὰ Δωριεῦσιν.

- 10 Αἰγάλεως· ὄρος ἐν τῇ Ἀττικῇ ἀπαντικρὺ Σαλαμῖνος.

Αἶ γάρ· εἶθε γάρ.

- Αἰγείρου θεά καὶ ἡ παρ' αἰγείρον θεά· Ἀθήνησιν αἰγείρος ἦν, ἥς πλησίον τὰ ἴκρια ἐπήγνυον εἰς τὴν θεάν πρὸ τοῦ τὸ θέατρον γενέσθαι. οὕτως Κρατῖνος (fr. 339).

- 15 Αἰγιάζειν· ἀντὶ τοῦ περὶ αἰγῶν λαλεῖν. Εὐπολῖς (fr. 2)· 'εὐ δ' αἰγιάζεις ἐνθαδὶ καθήμενος'.

Αἰγίζει· ἀντὶ τοῦ καταιγίζει. οὕτως Σοφοκλῆς.

Αἰγίβοτος· ἐπιτηδεῖα αἶγας βόσκειν.

- Αἰγίθαλλος· ὄρνεον κωλυτικὸν πράξεως. Ἀλκαῖος Γανυμήδη 20 (fr. 3)· 'ἔοικεν αἰγίθαλλος διακωλύειν τὸ πρᾶγμα'. τῷ δὲ τόνῳ ὡς ἀρύβαλλος.

Αἰγίς· τὸ ἐκ τῶν στεμμάτων δίκτυον, καὶ πλέγμα, καὶ θῶραξ, καὶ ἡ ἐν ταῖς πεύκαις οὐλότης, καὶ τὸ τοῦ Διὸς ὄπλον, καὶ ἀνέμου κυστροφὴ, ἦν καὶ καταιγίδα καλοῦσιν.

- 25 Αἰγίπυρος· πόα πυρρά, ἦν αἶγες νέμονται.

1—3 B 360, 6 4 B 360, 10, vgl. Hes. Αἰάκειον 5—8 B 353, 18 Sui. Hes. 9 B 360, 11 10 B 360, 13 11 B 353, 25 Sui. Hes. 12—14 B 354, 25 Sui. Phot. θεάν παρ' αἶγ. 15. 16 B 353, 26 Sui. 17 Vgl. Hes. 18 B 353, 29 C Sui. 19—21 B 360, 14 22—24 B 354, 4 (mehr) aus Aelius Dion. und Pausanias (Eust. 603, 16, Schwabe p. 92): ähnlich Hes.; Sui. kontaminiert es mit der Harpokrationglosse (unten S. 45, 21) und drittem Bestandteil. Falsch beurteilt von Schwabe 25 B 360, 19 aus λεξ. ῥητ. Eust. 307, 29 (Schwabe p. 226), anders Hes.

2 γελω δ ἐπικροώμην B δὲ πικρῶς ὤμην b <cou> πάλαι Bergk 4 Αἰαί] Für A Lücke für den Rubrikator, dann i, dann Lücke für zwei bis drei Buchst. b (vgl. B). Vermischt sind drei Glossen Αἰαί, Ἀἰγανέα ἀκόντιον und Αἰάκειον· οὐ φασιν Αἰακὸν οἰκῆσαι Ἀθήνησι κτλ. 15 περιάγων b B verb. Bekker 16 ἐνθαδὴ b 17 Αἰγιάζει b 23 πευκίαις b B

Αἰγίναϊον σκάφος· τὸ ἐξ Αἰγίνης, καὶ Αἰγίνηθεν ἐρεῖς ηὐτο-
μόληκας.

Αἰγίς· περιβολαίου εἶδος ἱεροῦ. οὕτω Δημῶναξ καὶ ἕτεροι.

Αἰγύπτιον γῆρας· Σοφοκλῆς (fr. 363)· ἔπρωτον ὄψει λευκὸν
ἀνθοῦντα στάχυν, ἔπειτα φοινίζαντα γογγύλον μόρον, ἔπειτα γῆρας 5
λαμβάνεις Αἰγύπτιον· σημαίνει δὲ

Αἰγύπτιον· ὄνομα ἔθνικόν καὶ κύριον τοῦ Ἰθακησίου γέροντος.

Αἰγύπτῃς· κυβώτης, νομεύς.

Αἴγυπτος· ὁ Νεῖλος ποταμός, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα ὑπὸ τῶν
νεωτέρων Αἴγυπτος ἐκλήθη. 10

Αἰγυπτιάζειν· τὸ πανουργεῖν | καὶ κακοτροπεύεσθαι. 81r

Αἰγυπιόν· οἱ παλαιοί, οὐ γῦπα.

Αἰγέα καὶ Ἐρεχθέα καὶ πάντων τῶν τοιούτων ἐκτείνουσι τὸ
τελευταῖον ᾱ. Δαιταλεῦσιν Ἀριστοφάνης (fr. 211)· ἔτον Ἐρεχθέα
μοι καὶ τὸν Αἰγέα κάλει'. 15

Αἰγεῖον· Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου (fr. 3, 1). Αἰγεῖον
ἐστὶν Αἰγέως ἡρώων ἐν Ἀθήναις.

Αἰγεῖδαι· Δημοσθένης ἐν τῷ ἐπιταφίῳ (28), εἰ γνήσιός
ἐστίν. ἔστι δὲ Αἰγηῖς φυλὴ ἀπὸ Αἰγέως τοῦ Πανδίωνος, ἧς οἱ φυλῆται
Αἰγεῖδαι. 20

Αἰγίδες· τὰ τῶν στεμμάτων δίκτυα, ὡς Λυκοῦργος (fr. 23)
καὶ Ἡρόδοτος (4, 189). Νυμφόδωρος (fr. 22 M.) δὲ ταῦτα ὑπὸ
Λιβύων αἰγέας φησὶ καλεῖσθαι.

Αἰγίλιεύς· Αἰγιλία δῆμος ἐστὶ φυλῆς Ἀντιοχίδος, ἧς ὁ δημότης
Αἰγίλιεύς. 25

Αἰγίς· καταιγίς. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις (fr. 117)·
οἱμοι κακοδαίμων, αἰγίς <αἰγίς> ἔρχεται'.

1. 2 B 361, 29, vgl. Sui., wohl aus Phrynichos 3 Über die αἰγίς der
Priesterin vgl. Sui. 4—6 B 361, 19 7 B 361, 24 8 B 361, 28, vgl. Hes.
9. 10 B 361, 26 Hes., vgl. Sui. 11 B 354, 13 Sui., vgl. Hes. Et. gen. (ohne
Quellenangabe) 12 B 354, 28 Sui. 13—15 Sui. 16. 17 B 354, 8 Sui.
(Teil 2) aus Harp. 18—20 B 354, 10 Sui. aus Harp. (abweichend An. Ox. II
488, 21) 21—23 Sui (vgl. B 354, 4) aus Harp. 24. 25 Sui. aus Harp.
26. 27 Sui.

3 ἱερόν b 4 Lies πρῶτον <μέν> 5 γογγύλων b B 6 λαμβάνει
σφ' Herwerden 6 nach δὲ Lücke für 6 Buchst. (vgl. B) 16 Αἰγιον b
ἄγειον b 17 ἀθήνες b 21 Lies τὰ ἐκ τῶν . . δικτ. 21 Ursprünglich καὶ
Νυμφόδωρος, Ἡρόδοτος δὲ

Αἰγίλιψ· ὑψηλὴ πέτρα, ὡς καὶ τὰς αἶγας λείπεσθαι αὐτῆς ἐπιβαίνειν. ἔστι καὶ πόλις Κεφαλληνίας οὕτως καλουμένη.

Αἶγλη· λαμπεδών, αὐγή, φέγγος, φῶς. καὶ ἡ θυσία δὲ ἡ ὑπὲρ τοῦ κατακλυσμοῦ [ἡ] εἰς Δελφοὺς ἀπαγομένη αἶγλη ἐκαλεῖτο, <καὶ
5 ποπάνου τι εἶδος, ἐν ᾧ διεπλάσσετο εἶδωλα. καὶ βόλος φαῦλος κυβευτικός αἶγλη ἐκαλεῖτο>, ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη. καὶ τοῦ ζυγοῦ τὸ περὶ μέσον. καὶ παιδιά τις, καὶ ὁ Ἀσκληπιός. καὶ χλιδών δέ τις οὕτως ἐκαλεῖτο. ἔνιοι δὲ φασὶ σημαίνειν καὶ τὸν περιπόδιον κόσμον, ἢ τὸν ἀμφιδέα, ἢ ἀπλῶς ψέλλιον. σημαίνει δὲ καὶ τὴν πέδην ὡς παρ'
10 Ἐπιχάρμῳ (fr. 20 Kaib.).

Αἶγληεντος· λαμπεροῦ.

Αἶγλης Χάριτες· πιθανῶς ἐγενεαλόγησαν τὰς Χάριτας Αἶγλης καὶ Ἡλίου, ἐπεὶ τὰς Χάριτας λαμπρὰς εἶναι δεῖ.

Αἶγλη· χλιδών. παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 527).

15 Αἶγος τρόπον μάχαιραν ἐσκάλευσά <μοι>· λέγεται μέντοι καὶ ἐτέρως ἢ παροιμία Αἶξ ποττὰν μάχαιραν, ὡς Χρύσιππος καὶ Κλέαρχος. τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς προξενούντων κακά. ἡ γὰρ αἶξ σκάλλουσα τὴν μάχαιραν εὕρισκε, δι' ἧς θύεται. καὶ ἄλλως· ἀπὸ Κορινθιακῆς παροιμίας Ἡ αἶξ δοῦσα τὴν μάχαιραν. οὕτω λέγεται· Κοριν-
20 θίων γὰρ τῇ Ἀκραίᾳ Ἡρᾷ θυόντων, ἣν λέγεται ἰδρύσασθαι Μῆδεια, οἱ τὴν παροχὴν μεμισθωμένοι γῇ κρύψαντες τὴν μάχαιραν ἐσκήπτοντο ἐπιλελῆσθαι, ἡ δὲ αἶξ αὐτὴν τοῖς ποσὶν ἀνεσκάλευσεν. ἄλλοι δὲ φασιν ὅτι ἐν Κορίνθῳ τῆς Μηδείας παισὶ μετὰ τὸ ἐναγίσαι τὴν μάχαιραν ἀποκρύπτουσι, τῷ δὲ ἐξῆς ἔτει τὸ μέλλον πάλιν ἐναγίζεσθαι ἱερεῖον
25 τοῖς κέρασιν ἀνορύττει τὴν μάχαιραν.

Αἰδέσιμον· ἀξιοτίμητον, καλόν.

1. 2 Sui., vgl. Hes. Et. gen. (vgl. magn. 47, 43 αἰγίλιψ, εἰς ἣν (ἡς B εἰς ὃν τόπον C D) καὶ αἶξ μὴ δύναται ἀναβῆναι. οὕτως Ὠρίων. ἔστι δὲ καὶ ῥητορικὴ ἢ λέξις. 3—10 B 354, 15 Sui. aus Pausanias und Nebenquelle vgl. Eust. 823, 27 (Schwabe p. 95), vgl. außerdem C (Αἶγλη· λαμπεδών, αὐγή) und Hes. Αἶγλη Gl. 2 Αἶγλῆρ Αἶγλας Αἶγλη Gl. 1 11 B 354, 14 C Sui. Hes. 12. 13 B 355, 11 Sui. Hes. 14 Hes. 15—25 Zwei Teile: 1) bis θύεται (18); 2) erste Hälfte, bis ἀνεσκάλευσεν Phot. Ἡ δὲ αἶξ (= Sui. Αἶγος τρόπον und Αἶξ). Anders Hes. 26 B 353, 30 C Sui.

4 ergänzt aus B (doch scheint nach Sui. mehr ausgefallen) 7 wohl καὶ <Αἶγλῆρ> ὁ Ἀσκλ. vgl. Hes. 7 χλιδών b 12 ἐγενεαλόγησαν: Antimachos vgl. Pausanias IX 35, 5 16 παρ' τῶν b, verb. E. Schwartz 19 δοῦς b 20 ἀσκραία b 22 ἀνεσκάλλευσεν b 24 τὸ δὲ ἐξῆς ἔτι b

Αἰδέσασθαι· ἀντὶ τοῦ μεταπεισθῆναι. οὕτως Λυσίας (fr. 74 S.) καὶ Δημοσθένης (38, 22). ἐν δὲ τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους (72) ἀντὶ τοῦ ἐξιλάσεται καὶ πείσκειν.

Αἰδέσιμος· . . .

81^r

Αἰδοῖ εἰκων· αἰδούμενος.

5

Αἰδοσύνη· ἐπὶ τῶν ἀποκεκρυμμένων καὶ ἀφανῶν καὶ λανθάνειν βουλομένων.

ἄιδεις ἔχων· ἴσον τῷ μάτην λέγεις καὶ ληρεῖς.

Αἰδοῦς βωμός· <Αἰδοῦς> καὶ Ἀφελείας βωμοὶ εἰς περὶ τὸν τῆς Πολιάδος βωμὸν καὶ νεῶν, καθάπερ Ἰστρος (vgl. fr. 15) ἱστορεῖ. 10

Αἰδήμων· αἰδέσιμος.

ἄιδνόν· τὸ ἀφανιστικόν. οὕτως Αἰσχύλος.

ἄιδρις· ἄπειρος, ἀμαθής. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι (1091)· 'τούτων ἄιδρίς εἰμι τῶν μαντευμάτων'.

ἄιδρος· Ἰων Τεύκρῳ (fr. 34)· 'ἡμεῖς τ' ἄιδροι πρὸς πέτρας 15 ἐπταίομεν', ἀντὶ τοῦ ἄιδριες. καὶ ἐν Φοίνικι· 'ἐκ τῶν ἄιδρων'.

ἄιδρα· ὁμοίως μὴ πειραθέντα. ὁ αὐτὸς Ἰων Ἀλκμήνῃ· 'καὶ μὴν ἅπαντα τίκτεται πρῶτον γοναῖς ἄιδρα, πειραθέντα δὲ ἐκ- διδάσκεται'.

ἄιδροδίκης· Σοφοκλῆς ἔφη.

20

ἄιδρυτα· τὰ κακά, τὰ κατάρата, ἃ ἄλλοι αὐτοῖς οὐκ ἂν ἰδρύ- cαιντο. εἴρηνται δὲ καὶ αἱ σεμναὶ θεαὶ ἄιδρυται ὑπὸ Κλειδήμου.

ἄιδος κυνέη· ἀθάνατόν τι νέφος, ὃ περιβάλλονται οἱ θεοί, ὅταν θέλωσιν ἀλλήλοις μὴ γινώσκεσθαι. οἷον νεφέλη ἀφανής, ἣν ὑπο- 25 δυσάμενοι οἱ θεοὶ ἀθεώρητοι γίνονται ἀλλήλοις.

ἄιδειν· ἐπὶ τῶν ἀλεκτρυόνων Ἀττικοὶ φασι, κοκκύζειν δὲ οὗ φασι πλὴν μωκώμενοι τινὰ ξένον. δηλοῖ δὲ καὶ λέγειν καὶ ὀνομάζειν.

1—3 B 354, 33 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 23) 5 B 354 30 Sui., vgl. Hes. (C anders) 6. 7 B 354, 31 C Sui., (trotz Eust. 613, 24 nicht aus Pausanias) 8 Hes. 9. 10 Hes., aus Pausanias (Eust. 1279, 40, Schwabe p. 93) 11 B 354, 29 C Sui., vgl. Hes. 12 Vgl. Hes. 13. 14 Vgl. B 363, 9 Sui. bis ἀμαθής C 15. 16 Vgl. Hes. ἄιδροι 21. 22 Vgl. B 363, 10 Et. magn. 42, 10 23—25 Hes. 1756 26. 27 Hes., vgl. Phrynichos Bek. 21, 24.

3 ἐξιλάσεται καὶ πείσκειν auch Harp. E. 6 Lies ἄιδος κυνῇ (Aristoph. Ach. 390) 8 Αἴδης b τὸ b 12 ἄιδνον b 14 ματευμάτων b 15 πέτραις b 16 αἰδριδες b 22 Wohl αἰδρυτοί. Cl. erwähnte in der Atthis die volkstümliche Bezeichnung. Der αἰδρυτος heißt Arist. Lys. 809—11 Ἐρινύων ἀπορρώξ. 25 γίνωνται b

Αἰδέεωσ· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου (43)· 'τοὺς δὲ ἀκουσίως αἰδέεωσ καὶ φιλανθρωπίας πολλῆς ἠξίωσαν'. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ αἰδέσεται φησὶν ἀντὶ τοῦ αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἀξιώσας οἰκτεῖρη καὶ ἐξίλασθῃ ἐν τῷ πρὸς Πανταίνετον (59), ἀντὶ δὲ τοῦ ἐξιλάσεται
 5 ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους (72) εἶπε· 'καὶ φεύγειν, ἕως ἂν αἰδέσεταιί τινα τῶν προσγενῶν τοῦ πεπονθότος'.

'Αἰδεῖν ὅμοιον· καινοτάτη ἢ σύνταξις καὶ Ἀττικῶς, εἰ καὶ τις ἄλλη, εἰρημένη. σημαίνει δὲ τὸ μάτην λέγειν, ὡς εἰ καὶ ἄλλος ἄδειν ἐθέλοι τις ἐν οὐδενὶ πράγματι ἀνυσίμῳ. Εὐπολὶς ἐν Ἀστρατεύτοις
 10 'ὅμοιον ἄδειν' οὐ γὰρ ἔστ' ἄλλως ἔχειν'. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Γεωργοῖς ἐξηγούμενος τὸ ἄδεις, ὅπερ ἐπὶ τοῦ μάτην λέγεις τίθεται, παροιμιῶδες αὐτὸ ποιεῖ· φησὶ γάρ· 'καὶ τὰς δίκας οὖν ἔλεγον ἄδοντες τότε, νῆ Δία· φράσω δ' ἐγὼ μέγα σοι [καὶ] τεκμήριον· ἔτι γὰρ λέγουσι [οἱ] πρεσβύτεροι καθήμενοι, ὅταν κακῶς <τις> ἀπολογῇται τὴν δίκην,
 15 ἄδεις'. <ἐν> συνουσίᾳ χρῶ κατὰ Φρύνιχον.

Αἰδῶ· χωρὶς τοῦ $\bar{\epsilon}$. 'ἀγαθὴ δὲ ἐπὶ ἡθεσιν αἰδῶ'. ἡ λέξις Ἡρωδιανοῦ.

'Αἰδῇ τεκεῖν τέκνα· Εὐριπίδης Πολυίδῳ· 'δύστηνοι καὶ πολύμοχθοι ματέρες αἰδῇ τίκτουςαι τέκνα'.

20 Αἰδῶς· παρ' Ὀμήρῳ πολλάκις, σπάνιον δὲ παρὰ τοῖς ἄλλοις.

82^α Αἰδῶ· τὸ αἰδοῖον, καὶ ἡ σελήνη παρὰ Χαλδαίοις. καὶ ἡ ῥίπη παρὰ Λάκωσιν. καὶ ἡ τροφὸς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ὁ βωμὸς ὁ ἐν τῇ ἀκροπόλει.

'Αἶειν· ἀκούειν καὶ αἰσθάνεσθαι.

25 'Αἰδεῖν τὰ Τελαμῶνος· ἦν τι σκόλιον γεγραμμένον ἐπὶ Αἴαντι, οὗ καὶ ὁ Τελαμὼν κατεμέμικτο.

Αἶα· τὰ λεγόμενα ὄα. φυτὰ δέ ἐστι. Διονύσιος δέ φησι· 'τὰ δὲ ὄα τινὲς βάμμα, οἱ δὲ αἶα, οἱ δὲ λεονέον προσαγορεύουσιν.'

1—6 B 361, 32 7—15 aus Phrynichos vgl. Bek. 13, 8 16. 17 Herod. Lentz II 763, 20. Philetas-Fragment 18. 19 wohl aus Phrynichos
 20 Phrynichos. 21 B 355, 14 Sui. Hes. (der Schluß sicher aus Pausanias vgl. Eust. 1279, 41) 24 B 363, 11 C Sui. 25. 26 Hesych, wohl aus Pausanias
 27. 28 B 362, 3, vgl. Hes. Ὀα (von Schwabe p. 92 falsch unter die Fragmente des Aelius D. aufgenommen; vgl. Reitzenstein De scriptorum rei rust. qui intercedunt inter Catonem et Columellam libris deperditis 58)

1 μηδείου *b* τοῦ *b* 2 ἠξίωσεν *b* 3 αἰδέσεται *b* B 3 οἰκτεῖρει *b* 4 ἐξιλάσθη *b* 6 τῶν ἐν γένει Dem 10 ἔχων *b* 13 τῷ τε *b* λέγουσιν *b* 14 ἀπολογῇται aus ἀπολογεῖται *b* 18 πολυεῖδῳ *b* 19 αἰδῇ *b* 21 Αἰδῶ *b* 27 Αἶα beidemal *b* 28 βάμμα *b*

Αἰεὶ· δι' αἰῶνος (B 400)· 'θεῶν αἰειγενετάων'. καὶ τὸ κατὰ χρόνον.
καὶ τὸ συνεχῶς καὶ πυκνῶς. καὶ τὸ δι' ὅλου (A 541)· 'αἰεὶ τοι φίλον
ἔστιν ἐμεῦ ἄπο νόσφιν ἑόντα'. καὶ τὸ καθ' ὥραν τεταγμένην συμ-
βαῖνον (ι 134)· 'μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ'. καὶ τὸ ἐν βραχεὶ χρόνῳ
συνεχές (Ψ 502)· 'αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ραθάμιγγες ἔβαλλον.' 5

Αἰειγενετάων· διὰ παντὸς ὄντων, ἢ διὰ παντὸς ἐνεργούντων
καὶ γενεσιουργούντων.

Αἰεὶ νέον ἐρχομενάων· οἶονεὶ διὰ παντὸς νεωστὶ ἐρχομένων.

<A>ἰετὸν κἀνθαρος μαιεύσομαι· παροιμία. τὰ γὰρ ψὰ τοῦ
ἀετοῦ ἀφανίζουσιν οἱ κἀνθαροὶ κυλίωντες, ἐπεὶ οἱ ἀετοὶ τοὺς καν- 10
θάρους ἀναλέγουσιν.

Αἰεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος· λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ ἰ·
ἀεὶ γεωργός. μέμνηται δὲ τῆς παροιμίας καὶ Θεόπομπος ὁ κωμικός
ἐν τῇ Εἰρήνῃ ὡς καὶ ἐν Δελφοῖς ἀναγεγραμμένης· ἔπειτα κἀν
Δελφοῖσιν ἀνατεθῇ γραφεῖς· ἀεὶ γεωργός [ὅτι] χρηστὸς ἦν, πρῶτον πολὺ 15
τὸν λιμὸν ἀποφεύγων. ἔστι καὶ παρὰ ἄλλοις ἢ ὑπόμνησις, ὡς φησιν
Εἰρηναῖος.

Αἰέλουρος· τετρασυλλάβως Ἀριστοφάνης (Ach. 879) καὶ Σοφοκλῆς.

Αἰετοί· τὰ προνόμια τῶν ναῶν, καὶ τὰ φατνώματα τῶν ὀρόφων,
διὰ τὸ εἰκέναι πτέρυξιν ἀετοῦ. 20

<A>ἰθάλη· σποδός, τέφρα, τὸ ἐκ καμίνου μέλαν.

Αἰθαλίδης· δῆμος ἔστιν Αἰθαλίδαι τῆς Λεοντίδος φυλῆς, ἥς ὁ
φυλῆτης <A>ἰθαλίδης.

<A>ἰθαλόεν· κεκαυμένον

Αἰθαλώδης· σκοτώδης. 25

Αἰθέρα· οὕτω τὸν ἐμπυρισμὸν λέγουσιν Ἀπτικοὶ ἀπὸ τοῦ αἶθεσθαι.

Αἶθ' ὄφελεν· παραλλήλως τὰ εὐκτικὰ μόρια κείμενα κατὰ
τοῦτο διαφέρει, ὅτι τὸ μὲν ἔστιν ἀπαρέμφατον προσώπων, τὸ δὲ
ὄφελον τὰ πρόσωπα ἐμφαίνει.

1—5 B 361, 6 Hes.

6. 7 B 361, 4 Hes.

8 B 361, 15 Hes.

9—11 Hes., vgl. Sui. Ἀετόν 12—17 Irenaeus wohl sicher durch Mittelquelle
(Helladios?) benutzt 19. 20 B 361, 17 21 B 355, 3 C Sui., vgl. Hes.

22. 23 B 355, 6 Sui. (vgl. Hes.) aus Harp. 24 B 355, 4 C Sui. Hes.

25 B 355, 5 Sui. Hes. 26 Hes. 27—29 B 355, 8 C Sui.

2 πυκνῶς b τοι]τι b 5 αἰ b 7 καὶ γενεσιουργούντων b am Rand
8 νέων b 10 αἰετοῦ b 15 γραφεῖς b, verb. E. Schwartz ὅτι getilgt v.
E. Schwartz. Das Zitat ist zum Schluß verkürzt, die Anspielung auf εἰς νέωτα
πλούσιος weggefallen 23 Lies δημότης 28 πρόσωπον b

Αἶθε· εἶθε.

Αἶθεσι· λαμπροῖς.

Αἰθήρ· ὁ ἐν ὕψει ἀήρ, ὁ ἐπάνω τοῦ ἀέρος καιόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

5 Αἰθιόπιον· τῆς Εὐβοίας ἐστὶ χωρίον.

Αἰθόμενος· καιόμενος.

Αἰθρία· εὐδία.

Αἶθριος· ὁ ὑπὸ τὸν ἀέρα.

Αἶθρια στέφη· τὰ αἰθέρια, ἢ μεγάλα, οἱ δὲ τὰ ἀπὸ τῶν δένδρων,
10 ἢ τὰ ἐξ Ὑπερβορέων τιθέμενα.

Αἶθυγμα· οἶον σκίασμα καὶ σῆμα.

Αἰθύσσειν· ἀνακαίειν, ἀνασεύειν.

Αἶθων· ἀνδρείος καὶ πολεμικός.

Αἰκάλλειν· ἀντὶ τοῦ καίνειν, ὅπερ οἱ κύνες ποιοῦσιν. οὕτως
15 Πλάτων.

Αἰκία· εἶδος δίκης ἐπὶ πληγαῖς. εἰσήγετο δὲ ἐντὸς ἡμερῶν τεσσάρων, πρὶν ἢ τὰ ἵχνη τῶν πληγῶν ἀφανισθῆναι. καὶ ὕβρις ἔμπληρος.

82^v Αἰκίζει· κακοῖ, τύπτει. | καθυβρίζει.

20 Αἰκίας· εἶδος δίκης ἐστὶν ἰδιωτικῆς ἐπὶ πληγαῖς λαγχανομένης, ἥς τὸ τίμημα ἐν τοῖς νόμοις οὐκ ἔστιν ὠρισμένον, ἀλλ' ὁ μὲν κατήγορος τίμημα ἐπιγράφεται, ὁπόσου δοκεῖ ἄξιον εἶναι τὸ ἀδίκημα, οἱ δὲ δικασταὶ ἐπικρίνουσιν.

Αἰκῶς· χαλεπῶς. δυσλλάβως, ἀπὸ τῆς αἰκίας. οὕτως Πλάτων
25 (fr. 225).

Αἶλινον· κοινῶς καὶ ἐπὶ θρήνου καὶ ἐπὶ ὕμνου ἐστίν, ἀπὸ Αἰλίνου τοῦ Καλλίοπης.

1 C Sui. Hes. 2 B 355, 17 C Sui. 3. 4 B 355, 18 C Sui. 5 B 355, 32 Sui. aus Harp. 6 B 355, 20 C Sui., vgl. Hes. 7 B 355, 21 C. Hes. 8 B 355, 22 Sui. C Hes. 9. 10 B 355, 29 Sui., vgl. Hes. 1868 (Cratin. fr. 22) 11 B 360, 20 12 B 360, 21, vgl. Sui. 13 B 360, 22 14. 15 Anders B 358, 26; vielleicht Phrynichos, vgl. Bek. 21, 26 16—18 Zwei Teile: 1) bis ἀφανισθῆναι; 2) Sui., vgl. B 355, 23 (C ὕβρις πληγῇ) 19 B 355, 27 C Sui. 20—23 B 356, 1 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 26) 24. 25 B 360, 26, vgl. Hes. 26. 27 B 358, 29 Sui., vgl. Hes.

10 Ergänze aus B: ἐξ Ὑπερβορέων <κοιζόμενα, ὡς ἀεὶ ἐν ὑπαίθρῳ> τιθέμενα (vgl. Sui.) 20 Αἰκία b 26 Lies ἀπὸ Αἶλινου

Αἵμασις· τὸ ἐκ χαλίκων ὑποδομημένον τείχιον, ἢ, <ὥς> τινες, ἄρπεζον. καὶ οἱ Ἰωνες οὕτω χρῶνται. δηλοῖ δὲ Ἡρόδοτος ἐν τῇ α (180). φαύλως δὲ οἱ πολλοὶ τὸ χωρίον αὐτὸ τοῦτο τὸ δι' αἵμασις περιεχόμενον αἵμασις καλοῦσιν.

Αἵμασις· τοῖς φραγμοῖς κυρίως τοῖς ἡκανθωμένοις.

5

Αἵματι κλαίειν· ἐπὶ τῶν πάντα πραττόντων καὶ μὴ δυναμένων πείσαι τινα οὕτω λέγουσιν οἱ ἄρχαῖοι.

Αἷμα νίψαι· οὕτως οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ἐκνίψαι φόνον, ὡς καὶ Δημοσθένης (fr. 50 S.).

Αἱματοέντα· αἱματώδη.

10

Αἱματοπώτης· οἱ Ἀττικοὶ μηκύνοντες τὸ ὁ προφέρουσι τὴν λέξιν, ὥσπερ καὶ τὸ οἰνοπώτης καὶ ὑδροπώτης, ἐπεὶ καὶ τὸ πόμα οἱ μὲν ἄλλοι διὰ βραχείος τοῦ ὁ γράφουσιν, Ἀττικοὶ δὲ ἐπεκτείνοντες.

Αἱματώσαι· φονεῦσαι. Σοφοκλῆς (fr. 897).

Αἷμα· τὸ γένος (Z 211)· ταύτης τοι γενεῆς καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι. καὶ τῶν ἐν ἡμῖν τεσσάρων χυμῶν τὸ κυριώτατον. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἡλέκτρᾳ (1394) τὴν μάχαιραν αἷμά φησιν.

Αἱμ<ατ>ηρόν· αἵματος πλήρη.

Αἱμούς· τοὺς δρυμούς. Αἰσχύλος (fr. 9).

Αἱμύλος· κόλαξ, ἀπατεών.

20

Αἱναρέτης· ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκτημένος.

Αἰνίγματα· ζητήματα.

Αἶνειν· τὸ ἀναδέυειν καὶ ἀνακινεῖν τὰς κριθὰς ὕδατι φυρῶντα.

1—4 B 356, 6 (interpoliert aus der folgenden Glosse) aus Aelius Dion. vgl. Eust. 1851, 23 (Schwabe p. 93). Bis τείχιον auch Et. gen., wo zum Schluß: οὕτως Ὠρίων. ἔστι δὲ καὶ ῥητορικὴ ἡ λέξις (so umzustellen) 5 B 356, 6 (vgl. oben) C Sui. 6. 7 B 356, 13 Sui. 8. 9 B 360, 28, vgl. Eur. fr. 71 N², welches hierdurch gesichert wird 10 B 355, 28, C Sui. 11—13 aus Aelius Dion. Eust. 1716, 37 Schwabe p. 108 (aus Photios Tzetzes zu Lykophr. 796) 14 B 360, 18 Hes. Et. magn. 35, 8 15—17 B 356, 17 Sui. Hes. Et. magn. 35, 4 18 B 356, 16 C Sui. 19 B 360, 30 (mehr) Hes. Αἱμοί; aus Aelius Dion. (Eust. 1851, 27) 20 B 356, 22 C Sui. 21 B 356, 23 (mehr) C Sui. (vgl. Hes.) 22 B 356, 25 C Sui. 23 B 360, 32 aus Aelius Dion. (Eust. 801, 57 Schwabe p. 94). Et. magn. 36, 19 und codd. CD (die Glosse fehlt B) Αἶνειν (so) τὸ ἀναβράττειν τὸν ἀληγεσμένον σίτον, τουτέστιν ἀναδέυειν καὶ ἀνακινεῖν τὰς κριθὰς ὕδατι φυρῶντα (ohne Quellangabe)

1 ὑποδόμημα b | ἢ τινὲς b B 6. 7 in b verkürzt, vgl. B Sui. 18 Αἱμα-
τηρῶν C. 18 πλήρη darüber πλήρης b 19 Αἱμοῦς b 20 ἀπαταιῶν b
21 Ἀναρέτης b 23 Αἶνειν b

Αἶνος· λόγος παροιμιώδης. ἢ ἔπαινος καὶ ἐγκώμιον. 'αἶνός τίς ἐστίν ὡς ἀνὴρ τε καὶ οὐκ ἀνὴρ'.

Αἰνίους· Αἶνος πόλις ἐστὶ τῆς Θράκης, ἣν Ἕλληνες τὰ πρῶτα Ἀλωπεκοννήσιοι κατώκισαν· ὕστερον δὲ ἐκ Μιτυλήνης καὶ Κύμης
5 ἐπηγάγοντο ἐποίκους. ἀπὸ γοῦν τῆς Αἶνου τὸ ἐθνικὸν Αἴνιοι.

Αἰζωνίδα τρίγλην (Cratin. fr. 221)· τὴν ἀρίστην φαγεῖν. κάλ-
λιστα γὰρ αἱ Αἰζωνικάι.

Αἰζωνεύεσθαι· ἐπὶ τῶν κακούργων τάττεται. ἀπὸ δήμου Αἰζω-
νέων. ἢ ἡ κατηγορία τοῦ Αἰζωνέως, ὡς ἀπὸ Ἀβδήρων ὁ Ἀβδηρίτης.
10 ὡς ἐπὶ βλασφημία δὲ διαβέβληται. φησὶ γὰρ ὁ κωμικός (Menand. fr. 256)·
'γραῦς τις κακολόγος ἐκ δυοῖν Αἰζωνέοιν'.

Αἰζωνῆσιν· Αἰζωνεῖς δῆμός ἐστι φυλῆς Κεκροπίδος· ἐκωμωδοῦντο
δὲ ὡς βλάσφημοι· ἀφ' οὗ καὶ τὸ κακῶς λέγεσθαι αἰζωνεύεσθαι ἔλεγον.

Αἰόλη νύξ (Soph. Trach. 94)· ἡ μέλαινα, ἡ ποικίλη διὰ τὴν τῶν
15 ἄστρον ὄψιν.

Αἰόλη· ἡ ταχεῖα. οὕτως Αἰσχύλος (Septem 481).

Αἰολίζειν· τὸ ποικίλλειν. οὕτως Σοφοκλῆς (fr. 826).

Αἰολίδας· τοὺς ποικίλους.

Αἶολος· ποικίλος, εὐκίνητος.

83· Αἰζηοί· νεανῖαι τῷ αἵματι ζέοντες, ἢ οἱ ἄγαν θερμοὶ καὶ θυμώδεις. | ἢ
21 ὕψηλοί, μεγάλοι, ἰσχυροί.

Αἰονᾶν· καταντλεῖν. καὶ τὸ κατέχειν ἢ λούειν.

Αἵματωπόν· Εὐριπίδης (fr. 870)· 'δράκοντος αἵματωπὸν αἶμα'.

Αἵματοσταγῇ· ὁ αὐτὸς (fr. 871) καὶ Ἀριστοφάνης (Ran. 471),

25 Αἷματος ἄσαι Ἄρῃα· αἷματος κορέσαι τὸ δόρυ. ἢ αἵματι
μολῦναι καὶ χρῶσαι. ἄσῃ γὰρ ἡ ρυπαρία. ὅθεν καὶ ἁκάμινθος, ἐν ἣ
τὴν ἄσῃν μινύθοντες ἐλούοντο, ὃ ἐστὶ τὴν ρυπαρίαν μειοῦντες.

1. 2 B 356, 11 Sui (mehr) 3—5 B 358, 20 Sui. aus Harp. 6. 7 Vgl. Sui. Hes. 8—11 Zwei Glossen: 1) bis τάττεται und Schluß; 2) aus Timaios; beide vereinigt B 353, 31 12. 13 B 358, 23 Sui. aus Harp. 14. 15 B 359, 3 Sui. Hes. 16 B 361, 1 17 B 361, 2 Hes. 18 B 361, 3 Hes. 19 B 356, 21 C Sui. Hes. 20. 21 Hesych. 22 B 363, 16, vgl. Hes. Et. magn. 37, 27 23 B 362, 7 24 B 362, 9 (mehr) 25—27 B 358, 31 Sui. Hes.

4 καὶ ἄλωπεκ. B vgl. Sui. κατώκησαν b 6 τρίγλαν b 12 Αἰζωνίειν αἰζωνεῖς b 13 Lies λέγειν 14 ἡ μέλαινα b 14. 15 διὰ τὰ ἄστρο B Sui. Hes. 18 ποικίλλους b 19 ποικίλλος b 20 Αἰζηοί b 22 κατέχειν] wohl καταχέειν oder βρέχειν oder ἐμήχειν vgl. Et. Sui. Hes. 23 ὄμμα Boissonade richtig 27 τὴν ἄσῃ b

Αἵμαχάναι· αἰμάσαι.

Αἰμεῖον· σφάγιον.

Αἵματοσταγής· Εὐριπίδης (fr. 871) ἔφη· 'αἵματοσταγεῖ κηλίδι τέγγει'.

Αἰμάτου· ἔξαιμάτου. ὁ αὐτός (Andr. 260)· 'αἰμάτου θεᾶς βωμόν'. 5

Αἰμορρυγία· Δωρίον ἐστὶ τοῦνομα, πλὴν καὶ ὁ Ἀττικὸς Ἑρμιππος (fr. 80) ἐχρήσατο τῇ φωνῇ εἰπών· 'ἐγὼ σου σήμερον τύπτων τὸ πρόσωπον αἰμορρυγίαν ποιήσω'. σημαίνει δὲ καθημάχθαι τὸ ρύγχος. Φρύνιχος μέντοι οὐκ ἐγκρίνει τὴν φωνήν.

Αἰμοφθόρος· Θέσπις. σημαίνει . . . 10

⟨Α⟩ἵματοςπόδητος· Σοφοκλῆς· 'τὸν προβώμιον κλύω δαίμονα αἵματοςπόδητον'.

Αἵματορρόφος· Ἀρχιππος εἶπε. σημαίνει δὲ . . . <Σοφοκλῆς δὲ> (fr. 677)· 'τίς<ις> δ' ἄνωθεν εἰσὶν αἵματορρόφος'.

Αἰμόφυρτα· Νικόμαχος εἶπε. σημαίνει δὲ . . . 15

Αἰμῶδεῖν· καὶ τούτῳ προσεκτέον τὸν νοῦν. οἱ γὰρ πολλοὶ αἰμῶδιαν λέγουσιν ὥσπερ κυλοιδίαν, τοῦ Κρατίνου ἐν Διονυσιαλέξανδρῳ ἀπὸ τοῦ αἰμῶδῳ κλίνοντος· 'εὐθὺς γὰρ ἡμῶδεις ἀκούων τῶν ἐπῶν τοὺς προσθίους ὀδόντας'. αἰμῶδεῖν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ τοὺς ὀδόντας μετὰ κνησμοῦ τινος ἄλγεῖν. 20

Αἶμον· τὸ ὄρος οὐδετέρως Ἐκαταῖος (fr. 143) διὰ παντός καὶ Διονύσιος καὶ Ἐλ<λ>άνικος ἐν α' Ἀτθίδος (fr. 101) καὶ Τίμαιος καὶ Εὐδοξος.

Αἵμασιώδεις· Πλάτων (Leg. III 681a) εἶπε· 'περιβόλους τινὰς αἵμασιώδεις'. ἦτοι τοὺς ἐκ λίθων ἄνευ πηλοῦ κατεσκευασμένους, ἢ τοὺς 25 ἀπὸ τινων ἀκανθῶν περιπεφραγμένους.

Αἵμασιολογεῖν· Θεόπομπος (fr. 73)· 'ὅς αἵμασιολογεῖν ἄριστ' ἠπίστατο'.

1 B 363, 15 Hesych. 2 Hes. 3. 4 Vgl. B 362, 9 (oben 52, 24)
5 B 362, 12 6—9 B 362, 15 (vgl. Hes.) mittelbar aus Phrynichos 13. 14
B 362, 21 16—20 Phrynichos (? Bek. 10, 6); zum Schluß vgl. Αἰμῶδεῖν Et.
Gud. p. 617 21—23 B 362, 24 (Schwabe p. 93, doch ist Dionysios sicher
nicht der Lexikograph, sondern der Milesier. Das Hellanikos-Fragment wird
für die Atthis gesichert) 24—26 B 362, 26 27. 28 B 362, 29

1 αἰ μαχαναί· αἰ ἄμασαι Dobree, denkbar αἶμα χανεῖν αἰμάσαι b 2 Αἶμιον
cod. Hes. 3 αἵματοσταγή und τέγγει (η über ει) b 6 Wohl Αἰμορρυγίας
(mask.) 8 τὸ πρόσωπον τύπτων b 8 ποιήσω auch B ποῶ Bekker 10 Ohne
Zeichen der Lücke b (ebenso im folgenden) 13 τίς<ις>]τίς B τίς b verb. Bekker
εἰσιν] ἔστιν· ἦ (ἢ) B b verb. Bekker 17 κοιλιδίαν b verb. E. Schwartz

Αἰμυλίοις· τοῖς μετ' ἐμπειρίας συνετοῖς καὶ προσηνέσι, καὶ οἷονεὶ
δολίοις τις καὶ παραλογιστικοῖς, μεθ' ἡδονῆς καὶ κολακείας ἀκουομένοις.

Αἰμύλος· ὁ ἔμπειρος. ἢ ἡδὺς ἐν τῷ ἀπατᾶν. καὶ κόλαξ.
Πλάτων (Leg. VII 823e) 'αἰμύλος Ἔρως' φησὶ καὶ Σοφοκλῆς (fr. 1015),
5 Εὐριπίδης (fr. 1095) δὲ καὶ αἰμύλην εἶπε θηλυκῶς, Σοφοκλῆς (Aias
389) δὲ καὶ αἰμυλώτατον, Κρατῖνος (fr. 379a. b) δὲ αἰμυλόφρων
καὶ αἰμυλοπλόκος εἶπεν.

Αἰπόλια· αἰγονόμια.

Αἰπόλος· ὁ ἐρμαφρόδιτος ὑπὸ Σινωπέων οὕτω καλεῖται.

10 Αἶρασθαι· προσενέγκασθαι. Κρατῖνος Τροφωνίῳ (fr. 218)· 'οὐ
cίτον αἶρασθαι οὐχ ὕπνου λαχεῖν μέρος'.

Αἶρεθέν· θεληθέν.

Αἶρησαμένων· βουλευσαμένων.

Αἶρε μασχάλην· οὕτως εἰώθαι λέγειν ἀντὶ τοῦ ὀρχήσασθαι ἢ
15 κωθωνίζεσθαι.

Αἶρεῖ· καταλαμβάνει.

Αἶρετίζειν· οἱ περί τι σπουδάζοντες λέγονται. πολὺ τοῦτο
παρὰ τοῖς νεωτέροις τῶν κωμικῶν.

Αἶρήσειν· συλλαβεῖν, ἐλκύσαι, χειρώσασθαι, πορθῆσαι. καὶ Αἶρή-
20 σεσθαι· λαβεῖν.

83^v Αἶρήσομαι· κέψομαι, λήψομαι, βουλεύσομαι, ἐκλέξομαι.

Αἶρε δάκτυλον· τίθεται ἐπὶ τῶν ἀπαγορευόντων ἐν τῇ ἀγωνίᾳ.
ἐπαίρεσθαι γὰρ τὴν χεῖρα σύμβολον τοῦ νενικῆσθαι.

Αἶρεῖσθαι· ἐργάζεσθαι.

25 Αἶρειν· καὶ τὸ προσφέρειν δηλοῖ καὶ τὸ παρατιθέναι· 'αἶρ' αἶρε
μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ (1), καὶ μετὰ
τῆς προθέσεως Φερεκράτης Πετάλῃ (fr. 137)· 'πρόσαιρε τὸ κανοῦν,
εἰ δὲ βούλει, πρόσφερε'. ἐτίθεσαν δὲ τὴν λέξιν καὶ ὡς ἡμεῖς ἐπὶ τοῦ
παρακειμένην ἀφελεῖν τὴν τράπεζαν. Μένανδρος Κεκρυφάλῳ

1. 2 B 362, 31 Hes. 3—7 B 363, 1 (anders Schol. Plat.) 8 B 356,
27 Sui. Hes. 10. 11 B 358, 2 Sui. 12 B 356, 28 C Sui. 13 B 356, 30
C Sui. Hes. 14. 15 B 356, 31 Sui. (beide weniger) Hes. Αἶρειν μ. 16 B
357, 2 C Schol. Plat. Theaet. 142 b 19. 20 Zwei Glossen: B 357, 1 C Sui.
und B 357, 3 C Sui. Hes. 21 B 357, 5 C Sui. Hes. 22. 23 B 357, 30 Sui.
24 B 358, 1 Sui. 25—p. 55 4 B 358, 4

4 καὶ fehlt b (?) 10 Lies Ἀρασθαι οὐχ ὕπνου λ. μ. οὐ cίτον αἶρ. b
(verb. von b selbst) 14 Lies Ἀραι 16 Αἶρει b 19 Αἶρήσασθαι b Sui.
27 πετάλοις b

(fr. 273)· 'εἴτ' εὐθὺς οὕτω τὰς τραπέζας αἵρετε· μύρα στεφάνους ἐτοίμασον, σπονδὰς ποίει'. καὶ Συναριστώσαις (fr. 451)· 'ἂν ἔτι πιεῖν μοι δῶ τις. ἀλλ' ἢ βάρβαρος ἅμα τῇ τραπέζῃ καὶ τὸν οἶνον ὥχετο ἄρασα ἀφ' ἡμῶν'.

Αἰνῶ· παραιτοῦμαι καὶ ἐπαινῶ. Σοφοκλῆς (fr. 105).

5

Αἰρόμενος· φερόμενος.

Αἰρούμενος· βουλόμενος.

Αἰρεῖ· καταλαμβάνει.

Αἶρειν ἔξω πόδα πηλοῦ· παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ βουλομένων ἐν πράγμασιν εἶναι. λέγεται δὲ καὶ αἶρειν ἔξω πόδα αἰτίας.

10

ἘΑἰπερ· ὥσπερ.

Αἰόλλει· πλανᾷ.

Αἴσιος· ὁ καθήκων, ἀληθής.

Αἰσυητῆρι· χοιροβοσκῷ.

Αἶξ οὐρανία· τὰ τοῦ λευκοῦ κυάμου γένη, ᾧ ἐπεψήφιζον καὶ 15 ἐχειροτόνουν. ὁ δὲ Κρατῖνος (fr. 244)· 'καθάπερ [τοῦ] Διὸς αἶγα Ἀμαλθείαν τροφόν,' οὕτως [καὶ] 'τῶν δωροδοκούντων αἶγα οὐρανίαν'. οἱ δὲ τὰ εἰς τὸ ἀργυρίζεσθαι τισιν ἀφθόνως ἀφορμὴν παρέχοντα οὕτως εἰώθασιν λέγειν κωμῶδοντες [καὶ καταλαμβάνειν].

Αἶσακος· ὁ θαλλὸς τῆς μυρρίνης, ὃν κατέχοντες ἀντὶ βαρβίτου 20 παρὰ πότον ἤδον. οἱ δὲ φασὶ τῆς δάφνης τὸν κλάδον, ὃν κατέχοντες ὕμνουν τοὺς θεούς.

Ἀἰστωθείη· ἀφανισθείη.

Ἀἰστωρ· ἀνήκοος, μὴ πεπεισμένος νόμῳ.

Ἀἰστώσας· ἀντὶ τοῦ διαχέας, τήξας. Σοφοκλῆς (fr. 493).

25

Αἴσχιον· ἀντὶ τοῦ αἰσchrόν. Θουκυδίδης (II 40?).

Αἴς<θ>εσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι. ἔνιοι διαφορὰν ὑπέλαβον εἶναι τούτων καὶ δὴ ἀπεφήναντο τοὺς ῥήτορας κεχρῆσθαι τῷ αἴς<θ>εσθαι

5 B 358, 28 Sui. Hes. 6 B 357, 4 C Sui. 7 B 358, 19 Sui.
8 B 357, 2 C Sui., vgl. oben S. 54, 16 9. 10 Sui. 11 Hes. 12 B 360,
5 Sui. (beide mehr), vgl. Hes. 13 B 357, 8 Sui. δίκαιος ἀληθής C 14 B
537, 9 C Sui. 15—19 Sui., vgl. Hes; anders Photios u. Sui. Οὐρανία αἶξ und
Pausanias (Eust. 917, 47 Schwabe p. 95) 20—22 Zwei Glossen 1) bis ἡδον
vgl. Plut. quaest. conv. I 1, 5 p. 615 b 2) B 359, 26 Sui. Hes. 23 B 363,
13 Sui. 24 Plato-Glosse (Leg. 8, 845 b), anders B 363, 12 Sui. Timaios
25 Hes. 26 B 363, 5 27—p. 56 4 B 359, 6 gegen Sui. (der reicher)

2 ποίησον B (?) 11 Αἶπερ b 16 ἀμαλθείαν b 19 καὶ καταλαμβάνειν
(so auch Sui.) vielleicht aus Glosse Αἶρειν B 359, 20 28 τῷ]τὸ b

μὲν ἐπὶ τοῦ ἀκριβῶς εἰδέναι τι, τῷ δὲ αἰσθάνεσθαι ἐπὶ τοῦ ὑπονοεῖν.
 ἡμεῖς δὲ περὶ ἀμφοτέρων ἐροῦμεν. τὸ αἰσθάνεσθαι κατὰ ἀλήθειαν οἱ
 παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ εἰδέναι τι ἔταξαν· οὕτως Ἀντιφῶν (fr. 68 Bl.)· καὶ
 ἐπὶ τοῦ ὑποπτεῦν, ὡς Λυσίας (fr. 8 S.)

5 Αἰσχος· ἀτιμία.

Αἰσχίω· χεῖρω.

Αἰσχροεπεῖν· αἰσχρολογεῖν.

Αἰσχυνόμενος περιπλέκει τὴν συμφορὰν· ἐν συνουσίᾳ <χρῶ>.

Αἰτιαζομένους· τοὺς ἐν αἰτίᾳ ὄντας.

10 Αἴτιον γενέσθαι· ἀντὶ τοῦ ἐν αἰτίᾳ. Θουκυδίδης (VIII 56).

Αἰτναῖον πῦρ· τὸ Σικελικὸν πῦρ ἐκ τοῦ ὄρους τοῦ λεγομένου

Αἴτνη καὶ αἰτμίζοντος·

Αἰχμάσουσι· δορατομαχέουσιν.

Αἰχμή· ἡ ἐπιδορατίς, ὁ σίδηρος τοῦ δόρατος.

15 Αἰχμητής· πολεμικός. |

84r Αἰών· μυελός, ὡς Ἰπποκράτης (Epid. VII 122 L.), ἢ βίος, ἢ χρόνος
 αἶδιος, ἢ ζωή.

Αἰῶ· τὸν αἰῶνα κατὰ ἀποκοπὴν Αἰσχύλος.

Αἰωνίζει· διὰ παντός ἐστίν.

20 Αἰώρα· ἡ μετέωρος κίνησις. ἀγχόνη, ὕψος, ἔπαρσις.

Αἰωρήσεις· κρεμάσεις.

Αἰωροῦνται· κρέμανται.

Αἰτούμενος· κιχράμενος. Μένανδρος Ὕμνιδι· (fr. 476)· οὐ
 πῦρ γὰρ αἰτῶν οὐδὲ λοπάδα αἰτούμενος·

25 Αἰνίζομαι· <θαυμάζω>, ἐπαινῶ. ἢ καταπλήσσομαι. παρὰ τὸν αἶνον.
 ὃ ἐστὶ δεινόν. τὸ εἰς αἶνον καὶ παραβολὴν ἄγω· οἷον αἰνιγματοῦμαί σε.

Αἶρα· σφύρα, ἢ ἀξίνη.

- 5 B 357, 11 C Sui. 6 B 357, 10 C Sui. Hes. 7 B 363, 6 aus
 Phrynichos (Bek. 26, 15) 8 B 359, 4 Sui. aus Phrynichos (Bek. 3, 22)
 9 B 363, 7 10 B 363, 8 11. 12 B 357, 13 C Sui. 13 B 357, 12 C Sui.
 Hes. 14 B 357, 15 C Sui. Hes. 15 B 357, 16 C Sui. 16 B 357, 18,
 vgl. Sui. Hes. (Erot. p. 74 Kl.) 18 B 363, 17 19 B 357, 19 Sui.
 20 Zwei Teile 1) bis κίνησις 2) B 357, 20 C Sui. 21 B 357, 21 C Sui.
 22 B 357, 22 C Sui. 23. 24 B 359, 14 Sui. (Ammonius) vgl. Harp. Ἡτήμην.
 25. 26 B 359, 16, vgl. Hes. 27 B 359, 19 Hes., vgl. Sui.

1 μὲν]μου b τὸ δὲ b ἐπὶ τοῦ ἐπινοεῖν b 7 Αἰσχροπρέπειν b 8 χρῶ fehlt auch
 B Sui. 12 αἰτνίζοντος B Sui. vielleicht καιομένου καὶ αἰτμίζοντος 13 Αἰχμάσουσι
 auch Hes. δορατομ. b 17 ἡ ζωὴ b 20 μετέωρος zu μετεώρων b 25 θαυμάζω Hes.
 fehlt b μαζω B 26 ὃ ἐστὶ δ. Einschub aus der Erklärung des Kommos (vgl. Hes. B)

Αἶρειν· κατὰ κράτος τι λαμβάνειν. καὶ καταλαμβάνειν. ἢ αὔξειν.

Αἶρεῖς· δοξάζεις, ἡγῇ.

Αἰρόπινον· σκοτεινόν. καὶ κόσκινον, ἐν ᾧ πυροὶ κήθονται ὑπὲρ τοῦ τὰς αἶρας διελθεῖν.

Αἴσθων· αἰσθανόμενος. καὶ βασανιζόμενος. ἢ ἐκπνέων. 5

Αἴσιμα· τὰ προσήκοντα, παρὰ τὴν αἴσαν. ἐνίοτε δὲ τὰ καθήκοντα, ἢ τὰ ἀγαθά. ἔσθ' ὅτε δὲ τὰ εἰμαρμένα.

Αἴσιον· μέτριον, δίκαιον. καὶ ὑπεραίσιον· τὸ ὑπὲρ τὸ μέτριον.

Αἰσυμνήται· οἱ τοῦ ἀγῶνος προεστῶτες. ἢ νεανίαί. ἢ νεμηταί, ὃ ἐστὶ βραβευταί. 10

Αἰσυμνήτην· βασιλέα, ἄρχοντα, ἐπιστάτην. ἢ τύραννον καὶ βραβευτὴν καὶ πάρεδρον.

Αἰσχύνει· αἰκίζεται, λυμαίνεται, αἰσχος περιτίθησι.

Αἰτήσασθαι· τὸ χρήσασθαι. Μένανδρος Τίτθῃ (fr. 461)· ἢ ἂν τις ὑμῶν παιδίον ἡτήσατο ἢ κέχρηκεν, ἄνδρες γλυκύτατοι; καὶ ἐν 15 Ὑμνιδί (fr. 476)· οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶ〈ν〉 οὐδὲ λοπάδα αἰτούμενος.

Ἀκαδημία· τρία ὑπῆρχον γυμνάσια, Λύκειον Κυνόσαργες Ἀκαδημία. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ καθιερώσαντος αὐτὸ Ἀκαδήμου.

Ἀκάθεκτος· ἀκατάσχετος.

Ἀκαθωσίωτον· ἄνομον, ἄκοσμον, ἀπόβλητον. 20

Ἀκαινα· μέτρον δεκάπουν. ἔστι δὲ ῥάβδος, [ἐν] ἢ κεντοῦσι τοὺς βόας, ὡς τῶν Πελασγῶν τοῦτο εὐρόντων.

Ἀκακος· ὁ κακοῦ μὴ πεπειραμένος, οὐχ ὁ χρηστοθήης. οὕτως Σαπφώ (fr. 149 B⁴). λέγεται δὲ καὶ ὁ χρηστὰ ἦθη ἔχων, εἰ καὶ ἐπ' ἔλαττον. 25

Ἀκακία· ἀπλότης.

Ἀκαλήφη· κνίδη καὶ ἡ χερσαία καὶ ἡ θαλαττία, ἥτις ἐστὶ

1 Zwei Glossen 1) bis καταλαμβάνειν B 359, 20 (verschrieben für Αἶρειν?)
2) B 359, 21 Sui. 2 B 359, 22 Sui. Hes. 3. 4 B 359, 24 Sui. Hes. (anders Phrynichos Bek. 22, 11) 5 B 359, 28 Sui. 6. 7 B 359, 29 Sui., vgl. B 357, 7 Et. magn. 39, 23 8 B 359, 32 Sui. Et. magn. 39, 21 9. 10 B 359, 33 Sui., vgl. Hes. 11 Vgl. Et. magn. 39, 15 13 B 360, 3 Sui. Hes. 14—16 B 360, 4 (kürzer) Sui. 17. 18 B 363, 18 Sui. aus Harp. 19 B 357, 23 Sui. (C. Ἀκ. ἀκράτητος, vgl. Hes.) 20 B 357, 24 Sui. (C bis ἀκόσμιτον so), vgl. Hes. 21. 22 B 357, 25 C Sui., vgl. Schol. Apoll. Rh. 3, 1323 und Hes. 23—25 B 370, 14 26 B 370, 17 27—p. 58 6 B 370, 18 Sui. aus Herodians Symp., vgl. Ath. III 90a Hes. (Miller Mélanges p. 382)

κογχυλίδιον τι. Ἀριστοφάνης Φοινίσσαις (fr. 560)· 'εἰκὸς δὴπου πρῶτον
 πάντων ἀναφῦναι καὶ τὰς κραναὰς ἀκαλήφας'. Φερεκράτης Αὐτο-
 μόλοις (fr. 24)· 'νὴ τὴν Δήμητρ', ἀνιαρὸν ἦν τὸ κακῶς ἄδοντος
 ἀκούειν. βουλοίμην γὰρ κἂν ἀκαλήφαις τὸν ἴσον χρόνον ἔστεφανῶ-
 5 σθαι'. τὰς δὲ θαλαττίας καὶ Ἀριστοτέλης ἀκαλήφας ἐν τῷ πρώτῳ
 περὶ ζῴων (p. 487a 25) καὶ Θεόφραστος ἐν ἑβδόμῳ Φυσικῶν.

Ἀκαμαντίς καὶ Ἀκάμας· μία τῶν δέκα φυλῶν, ἀπὸ Ἀκάμαντος
 τοῦ Θησέως.

Ἀκάμπιον· ἀντὶ τοῦ ἀκαμπές. Σοφοκλῆς.

10 Ἀκάμπιος· ὁ ἐπ' εὐθείας δρόμος καὶ περίπατος.

Ἀκανοί· οὕτως αἱ ἄκανθαι.

Ἀκαπήλευτον· ἄδολον, καθαρὸν, ἀραδιούργητον.

Ἀκαρῇ· βραχύ, ὀξύ, ὃ οὐχ οἶόν τε κεῖραι.

84^v Ἀκαρῆς· ὀξύς, βραχύς. διττῶς δὲ λέγεται παρὰ τοῖς | Ἀττικοῖς,
 15 καὶ ὀνομαστικῶς, οἶον ἀκαρῆς χρόνος, καὶ τῷ ἀκαρεῖ, καὶ τὸν ἀκαρῇ,
 καὶ ἐπιρρηματικῶς ἀκαρῇ ἀντὶ τοῦ βραχέως καὶ συντόμως.

Ἀκαριαῖον· μικρόν, βραχύ. ῥοπή.

Ἀκαρ· τὸ μικρὸν ἢ οὐδέν. οὕτως Ἀντιφῶν (fr. 146 Bl.).

Ἀκασκα· ἥκυχα, βραδέα. Κρατῖνος Νόμοις (fr. 126)· 'ἢ
 20 πρεσβῦται πάνυ γηραλέοι σκήπτροισιν ἄκασκα προβῶντες'.

Ἀκαταλήκτως· ἀκαταπαύστως.

Ἀκαταλλήλως· ἀναρμοδίως.

Ἀκάτιον· μικρὸν πλοῖον.

Ἀκάτια· ὑποδημάτων εἶδος.

7. 8 B 363, 29 Sui. aus Harp. 9 B 370, 31 10 B 363, 21 Sui. (vgl.
 Hes.) aus Pausanias (Eust. 1328, 22 Schwabe p. 96), ähnlich Methodios im Et.
 gen. 11 B 370, 32 12 B 357, 28 C Sui. 13 Sui. Ἀκαρές, vgl. Hes.
 (B 363, 23 mit der folgenden Glosse verbunden) Schol. Plat. Axioch. 366 c
 14—16 B 363, 23 (C bis βραχύς) 17 B 363, 28 C Sui. 18 B 363, 31 Sui. aus
 Harp. (E) 19. 20 B 371, 1 Hes. aus Aelius Dion. (Eust. 668, 28 Schwabe
 p. 96) 21 B 363, 32 C Sui. 22 B 363, 33 C Sui. 23 B 364, 1 C
 24 B 371, 4 Hes.

1 εἰκὸς δὴπου b B Sui. ἔχε τὸν Ath. πρῶτον φναφῦναι B πρῶτον ἀπάν-
 των φύα φῦναι Sui. (?) πρῶτον πάντων ἴφνα φῦναι Ath. 2 καὶ] εἰθ' ἐξῆς
 Ath. 3 νὴ] μὰ b <ἄρ'> ἦν Dind. 6 φυτῶν B φυτ κῶν Küster 15 ἀκα-
 ρεῖ] ἀκαρῇ b 17 Lies <καὶ ἀκαριαία> ῥοπή 18 Ἀκαρ für ἀκαρῇ auch Harp. E.
 20 πρεσβύταις . . γηραλαίοις b 20 προβῶντες b

Ἄκατος· φιάλη, διὰ τὸ εἰκέναι στρογγύλῳ πλοίῳ. οὕτως
Θεόπομπος (fr. 3 K.).

Ἀκατεύναστος· ἀκοίμιστος.

Ἀκεανοί· τὰ ἐν τοῖς φακοῖς στρογγύλα καὶ δυσκατάκοπτα ὄσπρια.

Ἀκέραιον· ἄκακον, ὁλόκληρον, καθαρὸν. σημαίνει καὶ τὸν 5
ἔξω κήρας.

Ἀκερδῆς χάρις· ἡ μὴ δεόντως διδομένη.

Ἀκειρεκόμης· τὴν κόμην μὴ κειρόμενος.

Ἀκέραιος· ὁ μηδὲν κακὸν πεπονθώς.

Ἀκέσασθαι καὶ ἀκέσαι· ἰάσασθαι. ὅθεν καὶ Ἀττικοὶ τὴν ἡπῆτριαν 10
ἀκέστριαν καλοῦσιν.

Ἀκεῖσθαι· λέγεται θεραπεύειν, παραιτεῖσθαι, ἰᾶσθαι. καὶ ἀπάγειν
ἐπαγωγὰς ἐκ γοητείας καὶ μαγανείας ἐπηγμένας τιςί. Πλάτων ἐν
δευτέρῳ Πολιτείας (364c). Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀντιγόνη (1027)
ἐκλαμβάνει τὸ ἀκεῖσθαι ἐπὶ τοῦ ἀμαρτίαν ἐπανορθοῦσθαι κατὰ μετα- 15
φοράν.

Ἀκεσιν· ἰασιν.

Ἀκεσίπονον· θεραπευτικόν.

Ἀκέςματα· ὑγιάσματα, ἰάματα.

Ἀκεσμόν· ἰατροίαν.

20

Ἀκεσίας· ἰατρός. καὶ Ἀκέστωρ.

Ἀκέστας· ἰατρούς.

Ἀκεσταί· οἱ τὰ ἱμάτια ἀκούμενοι. Ξενοφῶν (Cyrop. I 6, 16).
ὥσπερ ἱματίων ῥαγέντων εἰς τινες ἀκεσταί.

Ἀκέφαλον· ἀτελείωτον. Πλάτων Νόμων ἔκτῳ (752a)· μῦθον 25
ἀκέφαλον ἐκὼν καταλείπομαι.

1. 2 B 371, 5 aus Herodians Symp., vgl. Athen. XI 502 a Hes. Ἀκάτιον
3 B 364, 2 C Sui. Hes. 4 B 371, 7 Hes. aus Aelius Dion. (Eust. 1528, 44
Schwabe p. 96) 5. 6 B 364, 5 Sui.; zwei Teile: 1) bis καθαρὸν aus C; 2) aus
Timaios 7 B 364, 3 Sui. 8 B 364, 4 C Sui. 10. 11 B 364, 8
C Sui. (vgl. Hes.) vgl. Aelius Dion. (Eust. 1647, 57 Schwabe p. 97) 12—16
Vgl. Sui. und Hes aus Phrynichos (Bek. 27, 26) 17 B 364, 10 C Sui.
Hes. 18 B 364, 11 C Sui. 19 B 364, 12 C Sui. Hes. 20 B 364, 13
C Sui. Hes. 21 B 371, 19 und 364, 14 C (unter Ἀκέστωρ und Ἀκεσίας
danach Ἀκέστας ἰατροὺς καὶ ἀκέστωρ) 22 B 364, 14 C Sui. 23. 24
B 364, 15 25. 26 B 371, 20

4 Ἀκέανοι B 6 κήρας auch Tim. vgl. Ruhnken 12 ἀπάγειν ἀπ-
αγωγὰς b 15 ἐκλαμβάνεται b 22 Lies Ἀκεστάς 25 μῦλον zu μῦθον b
26 Lies καταλίπομι

- Ἀκή· ἀκμή σιδήρου. καὶ ἡ ἡσυχία.
 Ἀκήδεστοι· μηδεμιᾶς φροντίδος τυχόντες. ἢ ἀκήδευτοι καὶ ἄταφοι.
 Ἀκηδής· ὁ μὴ φροντίζων. καὶ ἄταφος.
 Ἀκήματα· ἰάματα.
 5 Ἀκη· πόλις ἐν Φοινίκη, ἣν οἱ μὲν τὴν νῦν Πτολεμαΐδα καλου-
 μένην οὕτω πάλαι φησὶν ὀνομάζεσθαι, Δημήτριος δὲ οὐ τὴν πόλιν
 ἀλλὰ τὴν ταύτης ἀκρόπολιν.
 Ἀκηλίδωτον· ἄσπιλον, ἀκήρατον.
 Ἀκήρατος· ἄφθαρτος, ἀπαθής, ἀκέραιος.
 10 Ἀκίβδηλον· καθαρὸν.
 Ἀκίβδηλος ἀνὴρ· ὁ πολλοῦ ἄξιος καὶ δόκιμος. οὕτω Φρύνιχος.
 Ἀκίδας· τοῦ βέλους τὰς ὀξύτητας.
 Ἀκιδωτὸς ὄρμος· συγκεείμενος ἐκ πολλῶν ἀκίδων.
 Ἀκιδνότερον (c 130)· ἀσθενέστερον, μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ μὴ
 15 κίειν, ἥγουν μὴ ἰσχύειν, ἢ κίκυν μὴ ἔχειν, οἷον ἰσχύν, διὰ τὴν τῆς
 ψυχῆς ἀσθένειαν. Δίδυμος δὲ τάλαιπωρότερον καὶ ἀθλιώτερον ἔφη.
 Ἀκιкус· ἀσθενής, ἀδύνατος. κατὰ στέρησιν ἦτοι τοῦ κίειν, ἢ
 τῆς κίκυος, ἣτις παρὰ τὴν κίνησιν λέγεται, ἰσχύς οὖσα.
 Ἀκινάκης· μικρὸν δόρυ Περσικόν.
 20 Ἀκκιζόμενος· θρυπτόμενος, προσποιούμενος, γυναικιζόμενος. ἢ
 μωραίνων, ἀπὸ τινος γυναικὸς μωρᾶς, ἣτις ἐκαλεῖτο Ἀκκώ. σημαίνει
 δὲ καὶ τὸν θέλοντα μὲν, προσποιούμενον δὲ μὴ θέλιν.
 Ἀκκιςμούς· προσποιήσεις, ὑποκρίσεις.
 Ἀκιόμενοι· ἐπισκευάζοντες. μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν.
 25 Ἀκίονες· ἀστήρικτοι.
 85^r Ἀκληρεῖ· οὐ μετέχει, | οὐ κεκλήρωται.

1 B 364, 20 C Sui. Hes. 2 B 364, 22 Sui., anders C 3 B 364, 21, vgl. Sui. 4 B 364, 25 C Sui. Hes. 5—7 364, 17 Sui. aus Harp. (Et. gen.=magn. 47, 25 benutzt Oros, der aus Harp. schöpft) 8 B 364, 24 Sui. Hes (C mehr) 9 B 364, 27 C (bis ἀπαθής) Sui. 10 B 364, 28 C Sui. 11 B 371, 22 (mehr) aus Phrynichos 12 B 364, 29 C Sui. Hes. 13 B 371, 24 14—16 B 371, 9 (weniger), vgl. Hes. Sui. 17. 18 B 371, 10 Hes. 19 B 364, 30 Sui. (C umgeformt), anders Harp. 20—22 B 364, 32 C Sui. (vgl. Et. gen.=magn. 49, 3) 23 C Sui., vgl. B 364, 31 Hes. 24 B 371, 14, vgl. Hes Ἀκίμενοι (vgl. Et. magn. 46, 38) 25 B 371, 13 Hes. 26 B 365, 3 C Sui.

6 φησὶν auch Harp. E. 15 κίκυν b 17 Ἀκικης b 24 Lies Ἀκειόμενοι (ἀκιόμενοι auch B) 26 Ἀκληρί b

- Ἀκληροὶ· ἔξω τοῦ κεκληρῶσθαι. Εὐριπίδης (Troad. 32).
 Ἀκληρία· ἀτυχία. Σοφοκλῆς (fr. 898).
 Ἀκλήρῳ (λ 489)· πτωχῷ, κλῆρον μὴ ἔχοντι μηδὲ οὐσίαν· κλῆρος
 γὰρ ἡ οὐσία, ὅθεν καὶ ἐπὶ κληρος.
 Ἀκλυτον· ἀνώνυμον. 5
 Ἀκλητί· ἄνευ κλήσεως.
 Ἀκλόνητον· ἄσειστον, ἀδόνητον.
 Ἀκμάζει· νεάζει.
 Ἀκμάζεις· τὰ νέων πράττεις. οὕτως Ὑπερείδης (fr. 122 Bl.)
 καὶ Λυκίας (fr. 188 S.). 10
 Ἀκμαῖος· νεανίσκος σφριγῶν.
 Ἀκμή· ὀξύτης, αὐτὴ ἡ ῥοπὴ τῆς τοῦ πράγματος ἐπιτάσεως. καὶ
 ἡ δύναμις. καὶ ἡ νεότης. Ἀκμή δὲ καιροῦ· ἡ εὐτυχία. οὕτω καὶ
 Ἰσοκράτης (2, 33)· τὸ μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν· λαμβά-
 νεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔτι. οὕτως Ὑπερείδης (fr. 116 Bl.) 15
 Ἀκμή καλεῖ· καιρὸς καλεῖ.
 Ἀκμηῆτες· μὴ κάμνοντες.
 Ἀκμητί· ἀκαμάτως.
 Ἀκμοθέτω· τῷ κοιλώματι, ἐν ᾧ ὁ ἄκμων τίθεται.
 Ἀκμονίδης· ὁ Χάρων καὶ ὁ Οὐρανός. Ἀκμονος γὰρ παῖς. 20
 Ἀκνίσωτος οἶκος· ὁ ἄνευ πυρὸς καὶ κνίσης. οὕτως Αἰσχύλος
 (fr. 292).
 Ἀκοιτις· γαμετή.
 <Ἀ>κολασία· ἀκρασία.
 Ἀκόλαστον· ἀκρατῇ, θρασύν. 25
 Ἀκόλαστον καὶ ὑβριστὸν πρᾶγμα ἡ ἄνθρωπος. λέγοι δ'
 ἂν τις καὶ ὑβριστικόν.

1 B 367, 14 2 B 367, 15. 3. 4 B 371, 16 Hes. 5 B 371, 18 Sui.
 Hes. 6 B 365, 4, vgl. Sui. 7 B 365, 5 Sui. 8 B 365, 7 C Sui. 9. 10
 B 365, 9 Sui. aus Harp. (An. Ox. II 488, 28) 11 B 365, 8 Sui. 12—15 B 365,
 10 Sui. (C nach Ἀκμάζει νεάζει: ἀκμή γὰρ ἡ νεότης als neue Glosse, dann Ἀκμή
 καιροῦ κτλ.) 16 B 365, 15 C Sui. Hes. 17 B 365, 16 Sui. Hes. (C um-
 geformt) 18 B 365, 17 C Sui. 19 B 367, 11 Hes. 20 B 367, 12 Hes.
 21. 22 B 368, 29 23 B 365, 19 24 B 365, 20 C Hes. 25 B 365, 21
 C Sui. 26. 27 B 365, 23 Sui. aus Phrynichos

2 ὁ σοφοκλῆς b (ὁ rot) 5 Ἀκλυτον in B richtig überliefert; Phot. las,
 wie die Reihenfolge zeigt, Ἀκλητον wie Sui. Hes. 14 Ἀμὴ κάμνοντες b (A rot)

Ἀκόλαστος ὄχλος· Εὐριπίδης (Hec. 607) ἔφη, ἀκόλαστον δὲ σῶμα Σοφοκλῆς (fr. 678)· ἀκολαστήματα δὲ λέγουσιν μὲν κατὰ κόρως οἱ Ἐπικούρειοι, πλὴν καὶ Ἀναξανδρίδης (fr. 73) κέχρηται τῇ λέξει καὶ Ἀριστοφάνης (Lys. 398).

5 Ἀκολασία· ὁ Θουκυδίδης (III 37) ἔφη· ἀκολαστία δὲ Ἄλεξις (fr. 345), ἀκολαστότατον δὲ Ἀριστοφάνης καὶ ἀκολαστοτέραν Νικόλαος (fr. 2).

Ἀκόλαστον καὶ ὑβριστὸν πρᾶγμα· Ἀττικῶς συντέθεται, διττὴν δὲ ἔχει τὴν θεωρίαν, μίαν μὲν ὅτι ἐχρήσατο τῷ ὑβριστὸν ἀντὶ τοῦ ὑβριστικοῦ, ὅμοιον ὃν τῷ τύπῳ τοῖς τοιοῖσδε τῶν ὑπερθετικῶν βέλτιστον κάλλιστον κράτιστον καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἑτέραν δὲ διότι συμπλέκεται τὸ ὑβριστὸν τῷ ἀκολάστῳ. Πλάτων δὲ ἐχρήσατο ἐν Πεισάνδρῳ (fr. 98) λέγων· ὕμνη γάρ, ἣν μὲν αὐτὴν αἰὲς κολάζῃς, ἐστὶν πάντων κτημάτων κράτιστον· ἐὰν δὲ ἀνῆς, ὑβριστὸν χρήμα καὶ
15 ἀκόλαστον. Φερεκράτης (fr. 162) δὲ τῷ κόβαλον συμπλέξας τὸ ὑβριστὸν εἶπεν· ὑβριστὸν ἔργον καὶ κόβαλον εἰργάσω. συγγραφικαὶ δὲ αἱ συνθήκαι.

Ἀκολαστανεῖτε· Ἀριστοφάνης (Aves 1227) ἔφη ὁμοίως τῷ σημανεῖτε, Πλάτων δὲ ἐν ἑκτῷ (VIII 555d IX 590a 591a?) Πολιτείας
20 ἀκολασταίνειν.

Ἀκόλουθος· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος (4) ἀντὶ τοῦ δούλου. ὡσαύτως δὲ καὶ Ξενοφῶν (Rep. Ath. I 19).

Ἀκόλουθον· οὐδετέρως μὲν Ἀριστοφάνης, θηλυκῶς δὲ Πλάτων ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς (111c). Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ πρὸς Πανταίνε-
25 τον (24) ἐν ἴσῳ τῷ ἐφεξῆς εἶπε τὸ ἀκόλουθον, Ἀντιφῶν (fr. 147 Bl.) δὲ τὰ ἐπόμενα καὶ σύμφωνα.

Ἀκολουθία· ἡ ἀκολούθησις. Σοφοκλῆς (fr. 899).

Ἀκολουθοῦντε· ἀντὶ τοῦ ἀκολουθοῦσαι δυϊκῶς. οὕτως Ἑρμιππος (fr. 85). καὶ γὰρ κέχρηται ταῖς ἀρσενικαῖς μετοχαῖς ἀντὶ θηλυκῶν πολλάκις.

1—4 B 367, 20 5—7 B 367, 24 (vgl. auch Erotian 42, 11 Klein)

8—17 B 368, 12 aus Phrynichos 18—20 B 368, 26 aus Phrynichos (vgl. σημανεῖτε Bek. 62, 29 oben S. 42, 4) 21. 22 B 367, 27 23—26 B 367, 29 und 367, 31 27 B 367, 32 28—30 B 367, 33 aus Phrynichos (?)

2 ἀκολαστάματα B falsch 3 ἐπικούριοι b ἀλεξανδρίδης b (?) 6 ἀκολαστότατα δὲ Ἀριστοτέλης B falsch 9 τῷ]τὸ b 12 ὑβριστικὸν b B 13 κολάζεις b 15/16 τὸ ὑβριστικὸν b 25 τὸ ἐφεξῆς b

Ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ· οὕτως συντάσσουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ | ἀκολουθεῖν αὐτῷ. καὶ γὰρ Λυσίας (12, 12) οὕτω κέχρηται **85^v** καὶ Πλάτων (Menex. 249d), ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ (823)· ἔπου' φησὶ 'μετ' ἐμοῦ, παιδάριον'. καὶ Μένανδρος (fr. 616)· 'νίκη μεθ' ἡμῶν εὐμενὴς ἔποιτο αἰεὶ' κὰν τῇ Παρακαταθήκῃ (fr. 388)· **5** 'συνακολουθεῖ μεθ' ἡμῶν' φησι.

Ἀκόμπαστος λόγος· Εὐριπίδης (fr. 872) φησί, καὶ ἀκόμπαστος φάτις (fr. 873).

Ἀκομψον· ἀπάνουργον καὶ φαῦλον. ἢ κομψείας καὶ πανουργίας ἀπηλλαγμένον. οὕτω Φρύνιχος. **10**

Ἀκονιτί· ἄνευ ἀγῶνος καὶ μάχης. ἢ <εὐμαρῶς>, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν τῶν εὐμαρῶς περιγινομένων, ὥστε μὴδὲ κονίσασθαι.

Ἀκοήν· ἀντὶ τοῦ οὖς. Φερεκράτης (fr. 199).

Ἀκοος· ἀντὶ τοῦ ἀκουστικός. Πλάτων (fr. 226).

Ἀκοήν· τὸν λόγον, ὡς καὶ τὰ ἡμέτερα λόγια· ἄκοήν ματαίαν μὴ **15** παραδέχου', οἷον μάταιον λόγον μὴ προσδέχου.

Ἀκοπος ἀνὴρ· ἀντὶ τοῦ οὐδέπω ἡνωχλημένος ὑπὸ τινος. οὕτως Ἀμειψίας (fr. 29).

Ἀκος· ἱασις, θεραπεία.

Ἀκοςμα· ἀπρεπὴ, ἄτακτα. **20**

Ἀκόρητος· ἀκόσμητος· κορεῖν γὰρ τὸ καίρειν παρὰ Ἀττικοῖς.

Ἀκορεσταίνω· ἀκόρεστα πράττω.

Ἀκοςμήτως· ἀντὶ τοῦ ἀτάκτως· Πλάτων (Leg. VI 781b).

Ἀκούει καλῶς· ἀντὶ τοῦ εὐφημεῖται. οὕτως Ἡρόδοτος (III 131).

Ἀκουε· ἀντὶ τοῦ σίγα. Κρατῖνος (fr. 284). οἷον τόπον δίδου **25** διὰ τῆς σιγῆς τῇ ἀκοῇ. '<ἄκουε, σίγα>, πρόσεχε, τὸν νοῦν, δεῦρ' ὄρα' καὶ Σοφοκλῆς (fr. 1014)· 'ἄκουε, σίγα, τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή;'

1—6 B 368, 3 aus Phrynichos (? vgl. Bek. 82, 21) 7. 8 B 369, 18
9. 10 B 365, 22 aus Phrynichos (Bek. 6, 19 Ἀκομψον καὶ φαῦλον) vgl. B 368, 31
(ἀπάνουργον vgl. Bek. 213, 27, vgl. Sui. und Hes., wo Schmidt richtig <Κρατῖνος>
> Ἀρχιλόχοις vermutet) 11. 12 B 365, 25 C Sui. (vgl. Bek. 213, 24) 13 B
369, 1 14 B 368, 33 (vgl. Et. magn. 51, 24) 17. 18 B 365, 30 Sui. 19 B
365, 32 C Sui. 20 B 365, 33 C Sui. Hes. Et. gen. fügt μωρά zu 21 B
365, 28 C 23 Vgl. unten S. 66, 12 B 369, 2 24 B 366, 1 25—27
Zwei Glossen B 369, 15 und 372, 10 zusammengearbeitet

6 συνακολουθεῖ b 11 ergänzt aus B Sui. 14 Lies Ἀκοός 14 ἀκου-
στικῶς B falsch 21 Ακορεῖν b (A rot)

Ἀκουσίμη· ἀντὶ τοῦ ἀκουστή.

Ἀκουσείων· ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος. Σοφοκλῆς (fr. 900).

Ἀκουτίσαι· διδάσαι.

Ἀκοῦσαι ὀργῶ· Κρατῖνός φησιν, ἀλλὰ καὶ Θουκυδίδης (IV 108):

5 Ἰακεδαιμονίων ὀργώντων. σημαίνει δὲ τὸ ὀργᾶν <τὸ> πάνυ ἐπαίρεσθαι
πρὸς τὸ πράξαι τι ἢ ἀκοῦσαι. καθόλου δὲ ποικίλως χρῶνται τῷ ὀνό-
ματι· καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ βρέξαι, ὡς Ἀρχίλοχος, Αἰσχύλος δὲ ἐπὶ τοῦ
παίοντα ἐξελαύνειν καὶ μαλάττειν τίθῃσι, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Αἰγεί
<φησι> τὸν Θησέα στρέφοντα καὶ μαλάττοντα τοὺς λύγους ποιῆσαι
10 δεσμὰ τῷ ταύρῳ. λέγει δὲ οὕτως· ἑκλωστήρι χερῶν ὀργάσας κατ-
ήνυσε σείραϊα δεσμὰ. καὶ Ἡρόδοτος δὲ ἐν τετάρτῳ (64) ἀντὶ τοῦ
μαλάσας κέχρηται τῷ ὀργάσας. οὐκοῦν ἐπεὶ τὸ μαλάσαι καὶ βρέξαι
σημαίνει ἢ φωνή, ὀργᾶν λέγεται τὸ σπαργᾶν καὶ μετεωρίζεσθαι; καὶ
γὰρ τὰ βρεχόμενα ὑποιδεῖ. θεατέον δὲ καὶ οὕτω τὴν δύναμιν τῆς
15 φωνῆς· ὀργάδες καλοῦνται πάντα τὰ ἀνείμένα εἰς ὕλην καὶ ἀνημέρωτα
καὶ ἄργα, ὡς καὶ Σόλων φησίν. ἀπὸ τούτου οὖν τὸ ὀργᾶν εἴρηται
ἐπὶ τοῦ ἀνείεσθαι πρὸς τὸ πράξαι τι ἢ ἀκοῦσαι. ἢ ἐπεὶ αἱ ὀργάδες
ἄτμητοι οὔσαι αὔξουσιν εἰς ὕψος, διὰ τοῦτο καὶ τὸ ὀργᾶν ὑψοῦσθαι
καὶ ἐπαίρεσθαι πρὸς τὸ ἀκοῦσαί τι ἢ πράξαι σημαίνει. δοκεῖ δέ μοι
20 καὶ τὸ ὀριγνᾶσθαι καὶ ἡ ὀργή ἐντεῦθεν γεγονέναι, οἷον ὄρεξις τις
86^r καὶ ἔφεσις καὶ αὔξηςις καὶ μετεωρισμὸς οὔσα τῆς ψυχῆς. συγγρα-
φικὴ μέντοι ἢ φωνὴ ἢ ἀκοῦσαι ὀργῶ.

Ἀκούειν· ἐπὶ τοῦ πείθεσθαι. Δημοσθένης (z. B. 18, 6?) καὶ Ἡρό-
δοτος (III 61) καὶ πρὸ αὐτῶν Ὀμηρος (η 11).

25 Ἀκούοντα ἄριστα· ἀντὶ τοῦ εὐφημούμενος. Ἡρόδοτος (VIII 93)
καὶ Εὐπολῖς (fr. 375).

Ἀκούων διατεθρύλληται· τοῦτο προστιθέντες ἐνίοτε καὶ τὰ
ᾧτα χρῶνται (Plat. Lys. 205b Rep. II 358c).

1 Vgl. unten S. 65, 16 = B 373, 1 aus Phrynichos 2 B 369, 13 (aus Phrynichos? vgl. unten 65, 3) 3 B 366, 3 Sui., vgl. Hes. Ἀκουτίσας 4—22 aus Phrynichos, vgl. Bek. 7, 3 u. 53, 31. Die Glosse scheint aus einem längeren Traktat über Ὀργάζω herausgelöst. 23. 24 B 369, 14 25. 26 B 372, 6 27. 28 aus Phrynichos(?)

7 Anders das bei Didymos zu Demosth. col. 14, 14 erhaltene Fragment 8 ἐναργῆ b (ähnlich Schol. Od. η 106 ἐναργῶς und ἐν ἄργει) 10 κλώστρος b 16 vgl. Photios Ὀργεῶνες: Seleukos im Kommentar zu den Ἀξονες erklärte dies Wort 25 Ἀκούων τὰ ἄρ. b 27 διατεθρύλληται b

᾿Ακούε τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς· ἀντὶ <τοῦ> τῶν ἐμῶν ἐπιστολῶν.
Αἰσχύλος (fr. 293) εἶπεν.

᾿Ακουσέτην Σοφοκλῆς (fr. 900). ᾿Ακούσεσθαι δὲ ᾿Αριστοφάνης.

᾿Ακουσμα, οὐκ ἀκρόαμά φασι τινες λέγειν τοὺς ᾿Αττικούς, δια-
μαρτάνουσι δέ. καὶ γὰρ πλεονάζουσι μὲν ἐν ταύτῃ τῇ φωνῇ, χρῶνται 5
δὲ ὅμως καὶ τῷ ἀκροάματι, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος
(241)· ᾿βαρύτερον τῶν ἔργων, ὧν πεπόνθαμεν, τὸ ἀκρόαμα γίνεται· καὶ
Ξενοφῶν δὲ χρώμενος τῷ ἀκούσματι, οὐδὲν ἥττον καὶ τῷ ἀκροάματι
κέχρηται ἀλλαχοῦ τε λέγων καὶ ἐν τῷ Συμποσίῳ (2, 2) τὸν Σωκράτην
εἰσάγων λέγοντα· ᾿νῇ Δία, ὦ Καλλία, τελέως ἡμᾶς ἐστιᾶς· οὐ γὰρ 10
μόνον τὸ δεῖπνον ἄμεμπτον παρέθηκας, ἀλλὰ καὶ θεάματα καὶ ἀκροά-
ματα ἥδιστα παρέχεις. Δίφιλος (fr. 122) δὲ ἐκ παραλλήλου τέθεικε
τὰς λέξεις· ᾿μόνος γὰρ ἦν λέγων ἀκουσμα καὶ ἀκρόαμα.

᾿Ακούεις ᾶ λέγει σε· οὕτως Φερεκράτης (fr. 73) ἔφη λέγων·
᾿ὦ Ζεῦ πολυτίμητε, ᾶρα ἀκούεις, ᾶ σε λέγει ὁ πανοῦργος υἱός; 15

<᾿Α>κουσίμη· ἀντὶ τοῦ ἀκουστή. Σοφοκλῆς (fr. 679)· ᾿σπουδὴ γὰρ ἡ
κατ' οἶκον ἐγκεκρυμμένη οὐ πρὸς θυραίων οὐδαμῶς ἀκουσίμη. δύναται
λέγεσθαι καὶ φωνὴ <ἀκουσίμη. καὶ ᾿Ακούσιμα καὶ> ἀκουστά, ὡς
ἐν τῇ Κρεούσῃ (fr. 330)· ᾿ἄπελθ', ἄπελθε παῖ· τάδ' οὐκ ἀκουστά σοι.
καὶ Εὐριπίδης (fr. 334, 4) δὲ πολλάκις. ὁ μέντοι Σοφοκλῆς ἀκού- 20
σιμα φησί. πολιτικώτερον δὲ λέγει ὁ Φρύνιχος τὸ ἀκουστά μᾶλλον
ἢ τὸ ἀκούσιμα.

᾿Ακούσας ἤκειν; οὐχ ἤκοντα. Ξενοφῶν ἐν ᾿Απομνημονεύ-
μασιν (3, 1, 1). καὶ Μένανδρος (fr. 966) δὲ καὶ ἄλλοι πολλοί.

1. 2 B 372, 8 aus Phrynichos (? Vorausg. wohl Kratinos Fr. 285, wie
in der in B unmittelbar folgenden Glosse ᾿Ακούε σίγα Kratinos dem Sophokles
vorausgeht) 3 B 372, 14 4—13 B 372, 16 aus Phrynichos (vgl. φωνή);
dagegen Thomas Mag. Moeris. Eine attizistische Einlage der Codices DC des
Etymol. bietet: ᾿Ακούσματα· πλεον ᾿Αττικοὶ τῷ ἀκροάματι κέχρηται· <καὶ>
ἀκούειν μὲν φασι, ἀκουστήν δὲ οὐκέτι, ἀλλ' ἀκροατήν, καίτοι θεάσασθαι φασι καὶ
θεατὴν ὁμοίως. λέγουσιν ᾿Ακέραιον δύναμιν ἀντὶ τοῦ ἀκεραίαν, καὶ βέβαιον κόλασιν
καὶ φαῦλον πράξιν, καὶ ἄλλα θηλυκὰ ὀνόματα διὰ τοῦ ᾱ κοινῶς προφερόμενα
᾿Αττικοὶ διὰ τοῦ ὄς λέγουσιν. ᾿Ακαιρία καὶ ἀκαίρως Δημοσθένης· ᾿τὴν ἀκαιρίαν
τὴν ἐκείνου' (1, 24 u. prooem. 38). ᾿Ακούσας ἤκειν τόνδε, οὐχ ἤκοντα· οὐδε-
τέρως (οὐδὲ ἐτέρως?) μετὰ τοῦ ῥήματος. Das scheint nach Anfang und Schluß
Exzerpt aus Phrynichos, vgl. unten Z. 23 14. 15 B 372, 31 aus Phrynichos
16—22 B 373, 1 aus Phrynichos 23. 24 B 373, 10 aus Phrynichos

3 Lies ἀκούσεσθε 15 ce fehlt B 17 πρὸς θυραῖον B πρὸς θυραϊον b
19 coi fehlt B 20 <καὶ> ἀκούσιμα Ellendt richtig (wohl auf fr. 679)

⟨Ἀ⟩κούμενος· θεραπευόμενος ἢ θεραπεύων.

Ἀκουσία· τὸ πρᾶγμα. Σοφοκλῆς (fr. 680)· ἑξαίρετον τίθημι τὴν ἀκουσίαν·.

Ἀκοινώνητος· Πλάτων ἐν Νόμων ζ' (768b), καὶ Ἀκοινώ-
5 νητα. καὶ Ἀντιφῶν δὲ καὶ Εὐριπίδης (Andr. 470). καὶ ⟨Ἀ⟩κοι-
ωνία Πλάτων ἐν ταῖς πρὸς τὸν Διονύσιον ἐπιστολαῖς (III 318e).

⟨Ἀ⟩κοίτιδος· Εὐριπίδης.

Ἀκονῶ· Δημοσθένης ἐν Ἐπιστολαῖς (II 11)· ἄκονῶν τὴν πόλιν·.

10 Ἀκόρεστα· Εὐριπίδης (Med. 638), ἀκορεστότερα δὲ Ξενο-
φῶν (Symp. 8, 15).

Ἀκοςμοῦντες· Σοφοκλῆς (Phil. 387. vgl. Ant. 730). ἀκοςμεῖ δὲ
καὶ ἀκόσμους, καὶ ἀκοςμήτως ἀντὶ τοῦ ἀτάκτως Πλάτων ἐν Νό-
μων ζ' (781b)· τὸ περὶ τὰς γυναῖκας ἀκοςμήτως περιορώμενον·.

15 Ἀκοςμεῖν· τὸ μηδὲν ἐν κόσμῳ καὶ τάξει ποιεῖν, ἀλλ' ἀκολασταίνειν.
Σοφοκλῆς. *

Ἀκοςμία· Εὐριπίδης (Iph. A. 317)· τίς ποτ' ἐν θύραισι θόρυβος
καὶ λόγων ἀκοςμία·.

⟨Ἀ⟩κος περίαπτον· Ἀττικῶς εἴρηται. κέχρηται τῇ συνθήκῃ
20 Κρατῖνος.

Ἀκραγγές· ἀκρόχολον, ἀσθενές, χαλεπόν.

Ἀκράδαντον· ἀκάλευτον, ἀκίνητον.

Ἀκραιφνές· καθαρόν, ὑψηλόν, τέλειον. ἢ ἀκραιφνοῦς οἶον
86° ἀκηραφανοῦς ἀβλαβοῦς· | κῆρ γὰρ ὁ θάνατος.

25 Ἀκρα κόρυμβα· τὰ ἀκροστόλια τῶν νεῶν τὰ ἐξέχοντα κατὰ
πρύμναν ἢ πρῶραν.

Ἀκρέμονες· βλαστοί, κλάδοι.

Ἀκραςίας· ἀνωμαλίας, παρὰ τὸ μὴ συγκεκράσθαι.

Ἀκράτισμα· ἔμβρωμα.

1 B 373, 12 2. 3 B 373, 13 8. 9 B 369, 11 10. 11 B 369, 20
12—14 Vgl. B 369, 2 oben S. 63, 23 15. 16 B 369, 5 aus Phrynichos (Bek.
18, 22) 17. 18 B 369, 10 aus Phrynichos (? Fortsetzung der vorigen Glosse)
19. 20 B 369, 10 aus Phrynichos (Bek. 16, 29) 21 B 369, 17 Hes. Et. gen.
(codd. CD u. Et. magn.) 22 B 366, 4 C Sui., vgl. Hes. 23. 24 Zwei
Glossen: 1) bis τέλειον B 366, 8 Sui. (C weniger) 2) B 366, 10 Sui. 25. 26
B 366, 6 Sui. 27 B 366, 5 C Sui. Hes. 28 B 366, 12 C Sui. Hes.
29 B 366, 13 A Sui.

16 ὁ vor Σοφοκλῆς rot b 17 θύρεσι b πύλαισι cod. Eur. 19 περι-
απτόν b 21 ἀκρόχωλον b 23 Ἀκραιφνές (αι aus ε) b 24 Ακῆρ b (A rot)

Ἀκρατής γάμων· σεμνὸς καὶ εὐπρεπὴς ὁ λόγος ἐπὶ γυναικὸς
τιθέμενος ἀκολάστου καὶ μοιχικῆς. οὕτως Φρύνιχος.

Ἀκρατής χειρὸς· ὁ κλέπτης. ὅμοιον τῷ πρώτῳ.

Ἀκρατῇ γίνεσθαι τοῦδε· οἷον μὴ κατακρατεῖν διὰ τὸ πλήθος
τῶν ἐπιρρεόντων πραγμάτων ἢ λόγων. 5

Ἀκρατος· κατὰ τὸ ἐναντίον τὸ πολύκρατος.

Ἀκρατίσασθαι· τὸ μικρὸν ἐμφαγεῖν πρὸ τοῦ ἀρίστου.

᾿Ακριβοῦν· ἐγνωκέναι τὸ ἀκριβές.

Ἀκριτί· ἄνευ κρίσεως.

Ἀκριτος· ἀντὶ τοῦ ἀδιάκριτος. οὕτως Δημοσθένης (z. B. 1⁴, 18). 10

Ἀκριτα· ἀχώριστα.

Ἀκριτόμυθος· πολύλογος, ἀδιακρίτους ἔχων τοὺς λόγους.

Ἀκριτόφυλλον· σύμφυτον πολλοῖς δένδροις, ὥστε μὴ διακρίναι
αὐτῶν τὰ φύλλα, ἃ φέρει. ἢ κατάσκιον.

Ἀκροᾶσθαι· ἀντὶ τοῦ ὑπακούειν, οὕτως Ἀντιφῶν (fr. 62 Bl.) 15

Ἀκροβολίζεται· τὸ ἐν πολέμῳ προκατάρχεσθαι τῆς συμβολῆς.
ἢ τὸ ἄκραις συμπλέκεσθαι χερσίν· ἢ καὶ τὸ διὰ βελῶν μάχεσθαι, καὶ
τὸ ἐπιδείκνυσθαι τὸν πόλεμον.

Ἀκροβελίδας· τὰ ἄκρα τῶν ὀβελίσκων. Ἀρχιππος Ἡρακλεῖ
γαμοῦντι (fr. 10)· 'τὸ πῦρ πολὺ λίαν· ὑπάγε τὰς ἀκροβελίδας'. 20

Ἀκροβολίζεται· τὰ ἄκρα τοῦ σώματος

Ἀκροβόλοι· ἀκοντισταί, τοξόται.

Ἀκροβολισμός· ἐρεθισμός.

Ἀκρόδρυα· καρποὶ δενδρικοί.

1. 2 B 369, 22 aus Phrynichos (Bek. 28, 24 danach zu korrigieren)
3 B 369, 25 aus Phrynichos (Bek. 28, 31, danach zu korrigieren, vgl. den
Komikervers Plutarch Aristid. 4, Wilamowitz Hermes 14, 183) 4. 5 B 369,
27 aus Phrynichos (?) 6 B 371, 25 7 B 371, 26 aus Phrynichos (Bek.
23, 15) 8 B 366, 14, vgl. Sui. 9 B 366, 15 Sui. 10 B 366, 16 Sui.
aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 30) 11 B 366, 17 A Sui. 12 B 366, 18 A
Sui. 13. 14 B 366, 20 A Sui., vgl. Hes. 15 Sui. B 366, 28 (aus Platoglosse
interpoliert, vgl. Hes.) aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 1) 16—18 B 366, 22,
vgl. Hes. 19. 20 B 371, 28, vgl. Hes. (Et. magn. 53, 40) 21 A Sui. 22 B
366, 26 A Sui. Hes. 23 B 366, 25 A Sui. 24 B 366, 27 A Sui. (vgl. Schol.
Plat. Crit. 115b)

6 τὸ] τῷ Bekker, falsch; ἄκρατος ist erklärt wie ἄξυλος. 7 Ἀκρατή-
σασθαι b 11 ἀδιαχώριστα B 16 Lies Ἀκροβολίζεται 17 ἄκροις b
19. 20 Ἀκρωβελίδας b 21 Das Verbum fehlt auch A 22 Ἀκρόβολοι b B
24 Ακαρποὶ (A rot) b

Ἀκροδίκαιος· ὁ εἰς ἄκρον δίκαιος.

Ἀκροθίνια· τὰς τῶν ἐνιαυσιαίων καρπῶν ἀπαρχάς. κυρίως δέ, ἅς ἀνατιθέασιν οἱ ἐξ ἐμπορίας, παρὰ τὸ ἀπὸ τοῦ θινός, τουτέστιν τοῦ αἰγιαλοῦ, σεσῶσθαι αὐτά. ἄλλοι δὲ τὰ ἀπὸ τῶν πολέμων, παρὰ τὸ
5 εἶνεσθαι ἐν τῷ πολέμῳ πολλούς, τουτέστι βλάπτεσθαι. ἢ τὰ ἄκρα τῶν σωρῶν.

Ἀκροκώλια δῖεφθα. Τηλεκλείδης (fr. 48).

Ἀκρόκομοι· μετρίως κομῶντες, ἢ λίαν, ἢ τὰ ἄκρα τῆς κεφαλῆς κομῶντες.

10 Ἀκρώνια· τὰ ἄθροίσματα. καὶ ἡ ἀκρότης. καὶ ἡ ἀκμή. καὶ τὸ ἐπίλεκτον κύστημα.

Ἀκρομανής· ὁ φρενήρης.

᾿Ακρόνυξ· οἶον ἀρχὴ νυκτός. Σοφοκλῆς (Ai. 285).

Ἀκροπόλιν· ἀκρωρείαις.

15 Ἀκρον φρονεῖν, ἄκρον δρᾶν· οἶον ἐξέχων ἐν τῷ φρονεῖν καὶ πράττειν. οὕτως Σοφοκλῆς (nicht auf El. 1499).

Ἀκροσφαλεῖς· ἀκροσφαλισμένους.

Ἀκρότομος· σκληρός, ὑψηλός.

᾿Ακροσφαλές· τὸ ἄκρως σφαλερὸν καὶ μὴ δυνάμενον παγίως
20 ἐν ἀσφαλείᾳ εἶναι. οὕτως Φρύνιχος.

87· Ἀκρώρεια· | ἐξοχή, κορυφή. εἰς τρία γὰρ διηρεῖτο τὸ ὄρος, εἰς ἀκρώρειαν, εἰς ὑπώρειαν, εἰς τέρμα. ἀκρώρεια μὲν ἐστὶν ἡ κορυφή, ὑπώρεια δὲ τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους, τέρμα δὲ τὰ τελευταῖα.

Ἀκροτελεύτιον ἔπους· τὸ ἔσχατον κεφαλαίου τινὸς ποιητικοῦ.
25 κυρίως γὰρ ἐπὶ ποιημάτων τιθέασιν Ἀττικοὶ ἀκροτελεύτια. οὕτως Φρύνιχος.

Ἀκροφύσιον· τὸ τῇ χώνῃ προστιθέμενον. Σοφοκλῆς (fr. 901).

2—6 A Sui. B 366, 30 (erweitert aus Theognost) 7 B 371, 32, vgl. Sui.
8. 9 B 367, 9 A Sui., vgl. Hes. 10. 11 B 372, 2, vgl. Hes. 12 B 372, 4
13 B 372, 1 Sui. 14 B 369, 29 A Sui. 15. 16 B 372, 5 17 B 367, 17
A Sui. (Schol. Plat. Pol. 403 c) 18 B 369, 30 A Sui. 19. 20 B 367, 18
aus Phrynichos (Bek. 20, 4) 21—23 B 370, 1 A Sui. 24—26 B 369, 31
Sui. aus Phrynichos 27 B 373, 15

2 ἀπαρχάς, ἀκροθίνια δὲ κυρίως καλοῦσι (καλεῖσθαι φασί) τὰς ἀπαρχὰς ἅς
A Sui. B 10 Ἀκρωνία B vgl. M. Schmidt zu Hes. 14 Lies Ἀκροπόλοισιν
(E 523) 14 ἀκρωρείαις b verb. b¹ 15 Lies Ἀκρος oder ἐξέχοντα 17 Lies
ἄκρως ἐσφαλισμένους 19 Ακαὶ b (A rot) 20 ἀσφαλῇ zu ἀσφαλείᾳ corr. cod.
Phryn. ἀσφαλεῖ Bekker 25 Lies ἀκροτελεύτιον

Ἀκροχειρίζεσθαι· πυκτεύειν ἢ παγκρατιάζειν πρὸς ἕτερον ἄνευ συμπλοκῆς. ἢ ὅλως ἄκραις ταῖς χερσὶ μετ' ἄλλου γυμνάζεσθαι.

Ἀκροχόρδων· ἐξοχή τις περὶ τὴν ἑδραν καὶ περὶ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος.

Ἀκταινῶσαι· ἀντὶ τοῦ ὑψῶσαι καὶ ἐξᾶραι καὶ μετεωρίσαι. πε- 5
ποίηται δὲ οὕτως· ἔστι δένδρον, ὃ καλεῖται ἀκτὴ, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται. οὕτως Ἀνακρέων (fr. 137 B⁴).

Ἀκταίνειν· γαυριᾶν καὶ ἀτάκτως πηδᾶν. ἢ πρὸς συνουσίαν ὁρμᾶν.

Ἀκτὴ· αἰγιαλός, παραθαλάσσιος <τόπος>. ἰδίως ἐπιθαλαττίδιος τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς. ὅθεν καὶ ὁ ἀκτίτης λίθος. ἐκάλουν δὲ οὕτως 10
καὶ τὴν Ἀττικὴν, οἱ μὲν ἀπὸ τινος Ἀκταίωνος βασιλέως, οἱ δὲ διὰ τὸ τὴν πλείω τῆς χώρας ἐπιθαλάττιον εἶναι.

Ἀκτια· ἀγὼν παλαιός, ὡς Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ τῶν ἀγώνων (fr. 1) δῆλον ποιεῖ.

Ἀκύκλιος· ὁ ἀπαίδευτος παρὰ Πλάτωνι (fr. 227).

15

Ἀκυλος· ὁ τῆς πρίνου καρπὸς ὑπὸ τῶν παλαιῶν, βάλανος δὲ ὁ τῆς δρυός· 'καὶ τὰς βαλάνους καὶ τὰς ἀκύλους καὶ τὰς ἀχράδας περιόντας'. Φερεκράτης Ἀγρίοις (fr. 186).

Ἀκύμονα· ἀτάραχον, ἀσάλευτον.

Ἀκύμων· <ῆ> μὴ γεννῶσα, ὡς ἐγκύμων ἢ συνειληφυῖα. καὶ <ἀκύ- 20
μων> θάλασσα ἢ μὴ ἀνέμοις ταρασσομένη καὶ κυμαινομένη.

Ἀκώπητον· ἀπαράσκευον. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν νεῶν τῶν μὴ ἐχουσῶν κώπας μηδὲ τὰ πρὸς τὸν πλοῦν εὐτρεπισμένα.

Ἀκωδώνιστον· ἀβασάνιστον· ἢ ἀδοκίμαστον. οὕτως Ἀριστο-
φάνης (Lys. 485).

25

Ἄλα· θάλασσαν. ἢ τὰς τῶν ὀνύχων ὀξύτητας.

1. 2 B 370, 5 Sui. aus Timaios (Schol. Plat. Alc. 107 e) 3. 4 B 373,
16, vgl. Hes. 5—7 B 373, 18 aus Phrynichos (Bek. 23, 7) 8 B 370, 12
Sui. Zwei Teile: 1) bis πηδᾶν aus Timaios (vgl. Schol. Plat. Leg. 672 c)
9—12 Zwei Teile: 1) bis παραθαλάσσιος (τόπος) A Sui., vgl. Hes.; 2) B 370, 8
Sui. aus Harp. 13. 14 B 373, 30 Sui. aus Harp. 15 B 373, 21 Hes. (Et.
magn. 55, 4) 16—18 B 373, 25, vgl. Sui. Hes. aus Phrynichos (Bek. 22, 6)
19 B 365, 18, vgl. Sui. Hes. 20. 21 Zwei Teile: bis συνειληφυῖα A Sui., vgl.
Hes.; 2) aus Phrynichos (Bek. 6, 1). Beide vereinigt B 373, 22 22. 23 B
373, 32 Hes. (vgl. Et. magn. 55, 6) 24. 25 B 374, 1 Sui. Hes. (beide mehr) aus
Phrynichos (Bek. 29, 1) 26 Zwei Teile: 1) bis θάλασσαν A Sui. Hes. Beide
vereinigt B 374, 5

2 ἄκρως b 3 Ἀκροχόρδων so b B Hes. 8 γαβριᾶν b (?) 23 εὐτρε-
πισμένων E. Schwartz 26 θάλα b

Ἀλαβαστοθήκας· <τὰς θήκας τῶν ἀλαβάστων> Δημοσθένης (19, 237) <λέγει>, ὅς ἐν τῇ συνηθείᾳ μυροθήκας καλοῦσιν. ἀλάβαστοι δὲ εἰσι λήκυθοι, ὧν οὐκ ἔστι λαβέσθαι διὰ λειότητα. <Ἀλάβαστος>· οὕτως Μένανδρος ἄνευ τοῦ ρ Ὀργῇ (fr. 990)· 'καὶ Λαμπρίας ὅπισθεν ἀλά-
 5 βαστον φέρων'. σημαίνει δὲ μυροθήκην. ἔνιοι δὲ αὐτὴν προάγουσι
 cὖν τῷ ρ.

Ἀλαζών· ὑπερήφανος. κυρίως δὲ ὁ ἀπατεὼν καὶ κομπ<ηρ>ός·
 ψεύστης καὶ κομπαστής. οὕτως Κρατῖνος (fr. 380).

Ἀλαζονεύεσθαι· τὸ ψεύδεσθαι λέγουσι, καὶ ἀλαζόνα τὸν ψεύστην
 10 καὶ φένακα.

Ἀλαλαγμός· ἐπινίκιος ὕμνος.

<Ἀ>λαιοεύς· ὄνομα δήμου.

Ἀλαλητόν· θόρυβον.

88r Ἀλαπάξαι· πορθῆσαι, κε|νῶσαι, ὁμαλίσαι.

15 Ἀλάττωρ· ὁ ἁμαρτωλός, κατὰ μὲν Χρύσιππον (fr. 158 Arn.) τὸν

1—6 Zwei Glossen: 1) bis λειότητα B 375, 12 Sui. (vgl. Hes. Et. magn. 55, 34) aus Harp.; 2) aus Aelius Dion. Eust. 1161, 30 (Schwabe p. 98); aus anderer Quelle B 374, 6 (Teil I = A) 7. 8 B 374, 18, vgl. A Sui. 9. 10 B 381, 20 11 B 374, 9 A Sui. Hes. 12 B 375, 18 Sui. aus Harp. 13 B 374, 10 A Sui. 14 A B 374, 12 (mehr) Sui. (mehr) Hes. 15—p. 71 19 Vgl. Et. gen. (cod. B u. Et. magn.) Ἀλάττωρ· ὁ ἁμαρτωλός. ἢ ὁ φονεύς, ἢ ὁ ἐφορῶν τοὺς φόνους Ζεὺς. κατὰ μὲν Χρύσιππον τὸν φιλόσοφον ἐπὶ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ φονέως <ἀπὸ τῆς ἐλάσεως>, ὁ ἄξιός τοῦ ἐλαύνεσθαι διὰ φόνον. [ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλᾶσθαι τοῦ πλανᾶσθαι ἢ ὁ ἄλαστα δρῶν]. κατὰ δὲ Ἀπολλόδωρον ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν, ὅ ἐστιν ἀλιτανεύτως ἀδικεῖν. μήποτε δὲ ἐστιν ὁ διὰ μέγεθος τῶν πεπραγμένων αὐτῷ λιτῆς μὴ καταξιούμενος, ἢ ὁ τοιαῦτα τολμήσας πράττειν, ὧν μὴ ἔστιν ἐπιλαθέσθαι; ἐπὶ δὲ τοῦ Διός, οἷον 'ἀλάττωρ Ζεὺς', ἀπὸ <τοῦ> τοῖς <ἄλας>τα πάσχουσιν ἐπαμύνειν. [ἢ ὁ τὰ ἄλαστα τηρῶν τουτέστι τὰ χαλεπά]. Μένανδρος· 'ὁ δ' ἀλάττωρ ἐγὼ καὶ ζηλότυπος ἄνθρωπος'. <οὕτως εὖρον εἰς τὸ λεξικὸν τὸ ῥητορικόν, συμφωνεῖ δὲ αὐτῷ καὶ Μεθόδιος εἰς τινα.> (Nur die steil eingeklammerten Sätze könnten aus Methodios stammen). Photios Amphil. vgl. Hermes 26, 256: καὶ ἀλάττωρ δὲ σημαίνει μὲν ἀπλῶς τὸν κακοῦργον, σημαίνει δὲ καὶ τὸν αὐτοχειρίᾳ φόνον εἰργασμένον, ἀλλὰ γε δὴ καὶ τὸν ἐπεξιόντα τούτους ὡς τὰ ἄλαστα ἐπισκοποῦντα καὶ τοὺς εἰργασμένους εἰσπράττοντα δίκας. ἔνθεν παρ' αὐτοῖς καὶ ὁ Ζεὺς ἀλάττωρ. Vergleiche hiermit Eust. 474, 22: παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ 'Ζεὺς ἀλάττωρ', ὃν ἔλαθεν οὐδέν, ἢ ὁ τοῖς ἄλαστα πάσχουσιν ἐπαμύνων κατὰ τοὺς παλαιούς. κοινῶς μέντοι ἀλάττωρ, φαcίν, ὁ ἁμαρτωλός, ἢ κατὰ Χρύσιππον ὁ φονεύς, διὰ τὸ ἄξιός εἶναι ἀλᾶσθαι,

1 Ergänzt aus B Sui. Harp. 2 λίκυθοι b 4 Ὀργῇ] ῥήγη b 5 μυρο^θ
 7 ἀπαταιῶν b κόμπος b 14 Blatt 87^v ließ der Schreiber frei, weil die Tinte durchgeschlagen war

φιλόσοφον ἀπὸ τῆς ἐλάσεως, ὁ ἄξιος ἐλαύνεσθαι διὰ φόνον, κατὰ δὲ Ἀπολλόδωρον (fr. 211) ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν, τοῦτο δέ ἐστιν ἀλιτανεύτως ἀδικεῖν, κατὰ δὲ Δίδυμον ἀπὸ τοῦ τοῖς ἄλαστα πάσχουσιν ἐπαμύνειν. μήποτε δέ ἐστιν ὁ διὰ μέγεθος τῶν πεπραγμένων αὐτῷ κακῶν λιτῆς μὴ καταξιούμενος; ἢ ὁ ἀλιτῶν εἰς τινα, ὅπερ ἐστι τοιοῦτόν τι διαπραξάμενος, 5 ὁ μὴ λιταῖς ἀναλύσῃ. μήποτε δὲ ὁ αὐτός ἐστι τῷ ἀλιτηρίῳ καὶ ἀλιτρῷ; Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας (305)· ἑβάρβαρον πολλάκις καὶ ἀλάστορα τὸν Φίλιππον δημηγορῶν ἀπεκάλει. λέγουσι δὲ καὶ τὸν Δία, ὡς οὐδὲν αὐτὸν τῶν τολμωμένων παρὰ ἀνθρώποις λαθεῖν δυνάμενον. Νικοχάρης (fr. 18 K.) δὲ καὶ θηλυκῶς ἔφη ἑτὴν 10 ἀλάστορα σφίγγα. καὶ δαίμων τις καλεῖται ἐπεξιῶν τοὺς ἄλαστα εἰργασμένους, καὶ αὐτὸς ὁ πράξας τι τοιοῦτον, μάλιστα δὲ φόνον αὐτοχειρία. Περικειρομένη Μένανδρος (fr. 862 Grenfell-Hunt Oxyrh. pap. II N. 211, 12)· ὁ δ' ἀλάττωρ ἐγὼ καὶ ζηλότυπος ἄνθρωπος. <καὶ> ἐν Ὁργῇ· ἐμφαίνεται, ὅτι πρόσφατος ἦν ἐπιχωρία. — καὶ τοῦνομα 15 τί λέγεις; — Ἀλάττωρ, φησί. τοῦτο δὲ τοῖνον καινὸν λεγόμενον, εἰ μὴ πρὸς τραγωδοποιούς τινας λέγεται κατακόρως χρωμένους τῷ ὀνόματι. ὁ δὲ Αἰσχύλος (fr. 294) ἑμέγαν ἀλάστορον εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ἀλάστορα, ἀπὸ εὐθείας τῆς ἀλάστορος.

ἢ ἀπελαύνεσθαι. βαρύτερον (?) δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τινων δαιμόνων κεῖται. δαίμονες γὰρ ἀλάστορες οἱ κακύνοντες (aus derselben Quelle hat Eust. 1415, 13 ff. eine Glosse Ἐπαλαστεῖν interpoliert, vgl.: φθονερὸν δαιμόνιον. καὶ Ἑὺς ἀλαττωρ, οὗ ἡ βλάβη ἄλητος, ἢ δὲ οὐκ ἔστι λαθεῖν, ἢ ὁ ἐπαμύνων τοῖς ἄλαστα παθοῦσι. λέγεται δέ, φαίν, ἀλάττωρ καὶ ὁ τιμωρὸς καὶ ὁ φυγῆς ἄξιος εἰργασμένος). Die in B 374, 22 stark verkürzte Hauptglosse, welche aus Aelius Dion. oder Pausanias stammt, ist von Photios aus B 382, 26 und B 382, 29 interpoliert. Im Anfang erweist sich Photios besser als B und das ῥητορικόν, indem er das Sätzchen B 374, 28—29 ἢ bis ἐπιλαθέσθαι, welches aus der Harpokration-Epitome stammt, als selbständige Glosse (verbunden mit einer bei Suidas erhaltenen) bietet, (unten S. 72, 4). Dagegen haben B und Photios fälschlich κατὰ δὲ Δίδυμον (διῶ) für ἐπὶ δὲ τοῦ Διὸς (διῶ) gelesen und daher diesen im ῥητορικόν richtig gestellten Satz verschoben und ἐπὶ τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ φονέως gestrichen. Das ῥητορικόν des Etymol. genuin. ist also nicht das Werk des Photios, wie Wentzel und ich früher annahmen, sondern gehört einer selbst B vorausliegenden Entwicklungsstufe (vgl. Meier bei Gaisford Et. magn. praef. XIX). Didymos *sed. dub.* fr. 1 (p. 401 Schmidt) ist zu streichen.

8 ἀπεκά b 10 νικόχαρις b 13 περικειρομένη b 15 πρόσφατως und ἐπὶ χωρία b vielleicht ἐπιχώριος Interpunktion von E. Schwartz 17 λ b

Ἀλάστορα προσβαλεῖν· οἷον μύκος καὶ ἀνοσιουργίαν. Εὐριπίδης (fr. 874)· 'οὐ σοὶ παραινῶ μηχανωμένη κακὰ ἐχθροῖσι, καυτὴν προσβαλεῖν ἀλάστορα.'

Ἀλάστωρ· ὁ τοιαῦτα τολμήσας, ὧν μὴ ἔστιν ἐπιλαθέσθαι. ἢ
5 φονικὸς δαίμων τιμωρῶν καὶ ἀνεπίληστα ποιῶν. ἢ ὁ πάντα ποιῶν τὰ κακά.

Ἀλᾶται· πλανᾶται, ῥέμβεται.

Ἀλγεα· κακά, λυπηρά.

Ἀλδαίνων· αὐξόμενος.

10 Ἀλέα· θερμὴ, ἔλλαμψις. καὶ πόλις Θεσσαλική. οἱ δὲ πολῖται Ἀλεῖς.

Ἀλεεινός· θερινός, θερμός.

Ἀλεῖται· πηδῆσει.

Ἀλείτης· ἁμαρτωλός. πλανήτης.

Ἀλείφατι· ἐλαίῳ, ἢ ἐτέρῳ ἀλείμματι.

15 Ἀλειφοίβιον· τὸν περὶ παλαίστραν ἀναστρεφόμενον καὶ ὑπηρετοῦντα. Ἀριστοφάνης (fr. 740).

Ἀλείψας· διεγείρας, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν.

Ἀλέξανδρος· ὄνομα, οὗ μνημονεύει Δημοσθένης ἐν ἔκτῳ Φιλιππικῶν (6, 11), ὁ καλούμενος Φιλέλλην, υἱὸς μὲν Ἀμύντου τοῦ βασιλέως, πατὴρ δὲ Περδίκκα. ἕτερος δὲ ἔστιν ὁ ἀδελφὸς Φιλίππου, οὗ ὁ αὐτὸς ἐν τῷ <περὶ> παραπρεσβείας (195) μνημονεύει. ἄλλος δὲ ἔστιν ὁ Θετταλός, περὶ οὗ ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους (23, 120) λέγει.
88^ο ἄλλος | δὲ ἔστιν ὁ Μολοττός, ἀδελφὸς Ὀλυμπιάδος τῆς γυναικὸς Φιλίππου· μνημονεύει δὲ καὶ τούτου ἐν ἐβδόμῳ Φιλιππικῶν (7, 32),
25 καὶ γνήσιος ὁ λόγος.

Ἄλας ἄγων καθεύδεις· ἐπὶ τῶν ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ καθευδόντων καὶ ῥακτωνευσόμενων. ἐμπορίου γάρ τινος τὴν ναῦν ἀλῶν πληρώσαντος καὶ καθεύδοντος τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι καὶ ἐκτῆσαι τοὺς ἄλας. ἔνθεν ἡ παροιμία.

1—3 B 382, 31 4—6 Drei Glossen: 1) bis ἐπιλαθέσθαι aus Harp.; 2) bis ἀνεπίληστα ποιῶν Sui. 7 B 374, 33 A Sui., vgl. Hes. 8 B 375, 1 A Sui. 9 B 382, 16 10 Zwei Glossen: 1) bis ἔλλαμψις B 375, 2 A Sui.; 2) aus Harp. 11 B 375, 4 A Sui. 12 B 375, 5 A Sui. Hes. 13 B 375, 6, vgl. Sui. Zwei Glossen in A und Hes. Ἀλείτης und Ἀλήτης. 14 B 375, 7 A Sui. Hes. 15. 16 B 382, 17 17 B 375, 8 A Sui. 18—25 B 375, 19 aus Harp. 26—29 Sui. (mehr)

2 Lies καυτῇ 5 ἀνέλιπτα b 7 Ἀπλανᾶται b (A rot) 15 Lies Ἀλειφοίβιον 20 περδίκκα b 25 καὶ auch Harp. E (lies εἰ) 26 καθεύδης b verb. b¹

- Ἀλέξειν· ἀποτρέπειν.
 Ἀλεξίκακον· κακίας καθαρτικὸν καὶ θεραπευτικόν.
 Ἀλεξίλογα· οὕτω τὰ γράμματα κέκληκε Κριτίας ὁ τύραννος
 (fr. 1, 9 B⁴).
 Ἀλέξιμα· τὰ βοηθήματα. 5
 Ἀλεξητῆρα· βοηθόν.
 Ἀλεξήκοντα· βοηθήκοντα.
 Ἀλεξιφάρμακον· ἀντιφάρμακον.
 Ἀλεξιφάρμακα· ἀλεξιτήρια φαρμάκων. Μένανδρος Παιδίω
 (fr. 371)· Ἐφέσια τοῖς γαμοῦσιν οὗτος περιπατεῖ λέγων ἀλεξιφάρμακα'. 10
 Ἀλε<αῖν>οιμι· θερμαινόμεν. Ἀριστοφάνης (Ecc. 540).
 Ἀλετρίβανον· ὁ αὐτός (Pax 265).
 Ἀλεσούριον· θαλάσσιον αἰδοῖον. καὶ γένος κογχυλίων.
 Ἀλευάδαι· οἱ ἐν Λαρίσῃ τῆς Θετταλίας εὐγενέστατοι, ἀπὸ
 <Ἀ>λεύου βασιλέως τὸ γένος ἔχοντες. 15
 Ἀλευρόμαντις· ὁ Ἀπόλλων διὰ τὸ καὶ ἀλεύροις μαντεύεσθαι.
 Ἀλευρόττης· ὡς τὰ ἄλευρα διαπτῶσιν, οἱ δὲ τηλίαν αὐτὸ
 καλοῦσιν, ἔνιοι δὲ καὶ τηλίαν. ὁ καὶ κόσκινον.
 Ἀλευραττίς· ἀγγεῖον εἰς ἄλφιστα.
 <Ἀ>λεύσω· φυλάξω. 20
 Ἀληθῆ καὶ τὰς ἀληθείας πληθυντικῶς λέγει Μένανδρος
 Ἀφροδισίῳ (fr. 87)· εἰ τὰς ἀληθείας, ἅς ἀπλῶς τίς σοι λέγει.
 Ἀληθες· ὅταν ἡ πρώτη ὀξύνηται, σημαίνει τι ἐν ἐπερωτήσῃ λεγόμενον, οἷον ὄντως, ἀληθῶς.
 Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρα· ἐπὶ τῶν ἀληθεστάτων μὲν, οὐ 25
 πιστευομένων δέ. Σάγρα ποταμὸς τῆς Λοκρίδος. μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν Ἀνατιθεμένῃ (fr. 34). Λοκροὺς δέ φασι τοὺς Ἐπιζεφυρίους πόλεμον ἔχοντας πρὸς τοὺς πλησιοχώρους Κροτωνιάτας

1 B 375, 9 A Sui. 2 B 375, 12 A Sui. 3. 4 B 382, 19 6 B 375,
 10 A Sui. 7 B 375, 11 A Sui. 8 B 375, 31 Sui. 9. 10 B 375, 31 Sui.
 11 B 376, 1 Sui. aus Phrynichos (Bek. 14, 24: ἀλέαι ἀλεαίνομι, so cod.) 12 B
 379, 24, vgl. Bek. 79, 14 13 B 382, 21 Hes. 14. 15 B 375, 29 Sui. aus
 Timaios (vgl. Schol. Plat. Menon 70 c) 16 B 382, 22 Hes. 17. 18 B 382,
 24 (vgl. Hes.) 19 B 383, 3 20 B 383, 4 (Soph. fr. 902) 21. 22 B
 376, 4 Sui. 23. 24 Vgl. B 376, 7 u. Sui. 25—p 74, 7 Sui. Teil I, aus
 Pausanias (vgl. Eust. 278, 5 Schwabe p. 99)

6 Ἀλεξιτῆρα b 10 οὕτως b 11 Ἀλέοιμι auch B θερμαίνομι b B
 14 Ἀλευάδαι b 15 ἀπὸ λεύου b 19 Ἀλεύραττις B 20 ἅς auch B Sui., zu tilgen

αἰτῆσαι συμμαχίαν τοὺς Λακεδαιμονίους. τῶν δὲ στρατὸν μὲν οὐκ ἔχειν φησάντων, δίδόναι δ' αὐτοῖς τοὺς Διοσκούρους τοὺς [δὲ] Λοκροὺς οἰωνισαμένους τὸ κερτομηθὲν τήν τε ναῦν ἀποστρέψαι καὶ δεηθῆναι τῶν Διοσκούρων συμπλεῖν αὐτοῖς. νικησάντων δὲ αὐθημερόν καὶ τῆς φήμης διαγγελθείσης εἰς Σπάρτην τὸ μὲν πρῶτον ἀπιστηθῆναι, ἐπεὶ δὲ εὐρέθη ἀληθῆ, ἐπιλέγεσθαι τοῖς ἀληθεστάτοις μὲν, οὐ πιστευομένοις δέ.

Ἀλληλίζειν· ἀλλήλους πειρᾶν, ὃ ἐστὶ λόγους περὶ συνουσίας προσφέρειν.

10 Ἀληθέγγυος ὁμηρος· ὁ τὴν ἀλήθειαν ἐγγυώμενος.

Ἀληλιμμένον· τὰ τοιαῦτα Ἀττικοὶ ἀναδιπλοῦντες λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ ἡλειμμένον. οὕτως Θουκυδίδης (IV 68).

Ἀλήπτως· <ᾰ>καταγνώστως.

Ἀλητεύω· πλανητεύω.

15 Ἀλητόν· τὸν ἀληλεσμένον κύτον.

Ἀλλ' ἢ· ἀντὶ τοῦ εἰ μή. καὶ ἀντὶ [τοῦ] ἀπλοῦ τοῦ ἢ. τίθεται δὲ 89· ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ ἄρα καὶ ἀντὶ ἀπλοῦ τοῦ ἄρα. Πλάτων (Gorg. 447a)· 'ἀλλ' ἢ κατόπιν ἐορτῆς ἤκομεν'; ἀντὶ τοῦ ἄρα.

Ἀλεία· πορεία.

20 Ἀλιάδας· μικρὰ σκαφίδια.

Ἀλιεύεσθαι· τὸ ἀλιεύειν· λέγουσι δὲ καὶ ὡς ἡμεῖς.

Ἀλιακή· ἀλιευτική.

Ἀλίστατον· τὸ μάταιον. Εὐριπίδης (fr. 1123). ἔστι δὲ καὶ τὸ ἀνέγκλητον, ὃ οὐκ ἔστι φυλάσασθαι, κατ' ἀπόφασιν.

25 Ἀλίβας· ὁ νεκρός. ἢ ποταμὸς ἐν Ἀίδου. λέγεται καὶ τὸ ὄζος, ἀπὸ τοῦ μὴ λείβεσθαι τοῖς θεοῖς.

Ἀλιμον· βοτάνη δενδροειδῆς ἐσθιομένη.

Ἀλιμούσιος· Ἀλιμοὺς δῆμος τῆς Λεοντίδος.

8. 9 B 383, 5 (kürzer) 11. 12 B 383, 6 (vgl. Sui.) aus Phrynichos (Bek. 20, 1) 13 B 375, 33 Sui. vgl. A 14 B 375, 3 A Sui.

15 Vgl. Hes. Erotian (47, 4) 16—18 B 376, 8 Sui. 19 B 376, 12 A Sui. Hes. 2814 20 B 376, 13 A Sui. Hes. 21 B 381, 23 Sui. (aus Phrynichos?)

22 B 376, 3 Sui. 23. 24 B 383, 8 25. 26 B 376, 21 A Sui., vgl. Hes.

27 B 376, 23 Sui., vgl. A 28 B 376, 25 Sui. aus Harp. (fehlt E)

3 ὑποστρέψαι b 6 ἐπιλέγειν b 8 Ἀληλίζειν ἀλλήλους b περαίνειν B sinnlos 10 ὁ] ὡς b 11 Ἀληλειμμένον b 12 εἰλημμένον b 14 πλανιτεύω b 15 Ἀλητόν so mit Doppelakzent b 19 Ἀλία b Sui. 24 Lies ἀνέγκλιτον Nauck 26 λίβεσθαι b

Ἀλίνουσι· λεπτύνουσι. Σοφοκλῆς (fr. 904).

Ἀλίπαστα· οἶονται οἱ πολλοὶ τὰ ταριχηρά, οὐ χρῶνται δὲ οὕτως Ἀττικοί, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀλσι πεπασμένων κρεῶν ὀπτῶν προσφάτων.

Ἀλινδῆθραι· κυλίστραι.

Ἀλίπεδον· ὁμαλὸν ἔδαφος παρὰ τῇ θαλάσῃ. τινὲς τὸν Πει-
ραιᾶ φασιν. ἔστι δὲ καὶ κοινὸς τόπος, ὃς πάλαι μὲν ἦν θάλασσα,
αὔθις δὲ γέγονε πεδίων. διὸ καὶ δακυντέον τὴν πρώτην, ἀλὸς γὰρ
πεδίων. ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ δύνασθαι ἐν αὐτῷ ἵππους ἀλινδεῖσθαι,
τουτέστι κονίσασθαι, τὴν ὀνομασίαν λαβεῖν.

᾿Αλίπλοα· ἐν θαλάσῃ πλέοντα.

10

Ἀλιρρόθιον· κῦμα θαλάσσης. καὶ υἱὸς Ποσειδῶνος.

᾿Αλιν· ἀφύης μοι, παρατέταμαι γὰρ ἐσθίων· Ἀριστο-
φάνης Ταγηνισταῖς (fr. 506).

᾿Αλιν· ἱκανῶς, δασιλῶς. Εὐριπίδης (Ale. 907, vgl. Schol. u. Hes.)
δὲ ἀντὶ τοῦ μετρίως.

15

Ἀλίσαι· κυλίσαι τὸν ἵππον.

Ἀλινγηθέν· ἐστιαθέν. μισηθέν ἢ λυπηθέν.

Ἀλινγημάτων· τῶν μiasμάτων ἐκ μιανῶς τῶν εἰδώλων θυσίας.

Ἀλίσκει· νικᾷ.

Ἀλίσκεται· καταλαμβάνεται, κρατεῖται.

20

᾿Αλιν τοῦδε· οἶον ἀπόχρη καὶ ἱκανῶς ἔχει. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς
ἀλός, ὅτι καὶ αὐτὴ δασιλῆς καὶ ἱκανή. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄλες, ὅπερ ἐστὶν
ἀθρόον.

Ἀλίπαρτον· κυρίως τὸ ἀλὶ κατεσπαρμένον χωρίον, καὶ τὸ
ἄλευρον δὲ οὕτως λέγεται. οἱ δὲ ἰδιῶται συνήθως ἐπὶ τοῦ ἀχρήστου
γεγονότος χρῶνται τῇ φωνῇ.

1 B 383, 11 2. 3 B 383, 12 attizist. Quelle, vgl. Eust. 1827, 60
4 Vgl. Hes., vgl. Phryn. Bek. 4, 32 5—9 Zwei Teile: 1) bis θαλάσῃ A;
2) aus Harp. Beide Teile B 376, 14 Sui. 10 B 376, 24 A Sui., vgl. Hes.
11 Zwei Glossen: 1) bis θαλάσσης 376, 26 A Sui. Hes; 2) B 377, 22 Sui. aus
Harp. 12. 13 Sui. (aus Phrynichos?) 14. 15 B 376, 27 Sui., vgl. Hes.
16 B 383, 15 (Sui. Hes. ᾿Αλίσας) 17 Zwei Teile: 1) vgl. Hes. ᾿Αλινγηθῆ; 2) B
377, 4. Beide vereinigt auch B 376, 33 Sui. Etwas anders C ᾿Αλινγηθέν (so)
μιανθέν. λέγεται δὲ καὶ ἐσθιαθέν. καὶ λυπηθέν. 18 B 377, 1 Sui., vgl. Hes.
19 B 377, 3 Sui. Hes. C ᾿Αλίσκειν· νικᾶν, κρατεῖν. 20 B 377, 5 Sui. 21—23 B
383, 24 aus Phrynichos (Bek. 11, 16) 24—26 B 383, 27, vgl. Et. gen. =
Et. magn. 65. 12, vgl. Hes.; aus Phrynichos (vgl. φωνῇ)

6 Lies κοινῶς 12 ἐσθίων] τὰ λιπαρὰ κάπτων Athen. II 96 c richtig 16 ᾿Αλίσαι
und κυλίσαι b 17 ἐσθιαθέν b C 18 θρησκείας καὶ θυσίας C 22 δασιλὶς b

Ἀλιτρία· ἁμαρτία. Ἀριστοφάνης (Ach. 907).

<Ἀ>λιτήμων· ἁμαρτωλός.

Ἀλιτήριος· ἀνόσιος, ὁ ἐνεχόμενος μιάσματι καὶ ἐξημαρτηκῶς εἰς θεούς. Ἀριστοφάνης Ἰππεύειν (445)· ἔκ τῶν ἀλιτηρίων σέ φημι
5 γεγονέναι. οἱ ἁμαρτωλοὶ δὲ ἀλιτήριοι ἐντεῦθεν ἐκαλοῦντο καὶ
πονηροί· λιμὸς κατέλαβέ ποτε τοὺς Ἀθηναίους, καὶ οἱ πένητες διήρ-
παζον τὰ τῶν ἀλούντων ἄλευρα. ἀπὸ γοῦν ἐκείνων καταχρηστικῶς
ἐλέχθησαν οἱ τοὺς ἀλούντας τηροῦντες καὶ ἀρπάζοντες ἀλιτήριοι. παρ-
έτεινε δὲ τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι ποιοούντων ἀπὸ τῆς
10 σιτοδείας τῆς κατὰ τὸν Αἰτωλικὸν πόλεμον γενομένης. ἔστι δὲ καὶ
παράγωγος ἀπὸ τοῦ <ἄ>λιτραίνειν, ὃ ἐστὶν ἁμαρτάνειν.

Ἀλιτρίας· ἁμαρτωλίας. Ἀριστοφάνης (Ach. 907).

Ἀλκάθω καὶ Ἀλκάθειν· Σοφοκλῆς (fr. 905) καὶ Αἰσχύλος
(fr. 411). σημαίνει δὲ τὸ βοηθεῖν.

89^v Ἀλκαία· οὐρὰ ζῶου, | κυρίως δὲ τοῦ λέοντος, ἀπὸ τοῦ ἀλαλκεῖν,
16 ὃ ἐστὶν βοηθεῖν, ὥσπερ οὐρὰ ἀπὸ τοῦ οὐρεῖν, ὃ ἐστὶ φυλάσσειν. ἔνιοι
δὲ ἀλκαίαν διὰ τὸ εἰς ἀλκὴν παρορμᾶν, ἐπεὶ ὁ λέων ἰσχία τε καὶ πλευ-
ράς μαστίζων τῇ οὐρᾷ εἰς μάχην ἑαυτὸν ἐποτρύνει. καὶ ταῦρος δὲ
καὶ κύων καὶ ἄλλα ζῶα πολλὰ τῇ οὐρᾷ πρὸς ἀλκὴν κέχρηται. φασὶ
20 δέ τινες καὶ τὴν οὐρὰν εἰρῆσθαι ἀπὸ τοῦ ὀρίνειν καὶ παρορμᾶν εἰς
ἀλκὴν.

Ἀλκμαίων· ἰσχυρῶν, ἀνδρείων, γενναίων.

1 B 377, 6 Sui., vgl. Eust. 1529, 45 Et. magn. 65, 10 2 B 377, 7 C Sui.
(vgl. Eust. a. a. O.) 3—11 Zwei Glossen: 1) bis γεγονέναι (5) Sui.; 2) B 377,
11 wieder aus zwei Teilen: a) 377, 11—14 (ἐκάλουν) und 377, 18—21 (παρέτεινε bis
ἁμαρτάνειν) = C. Die Συναγωγή benützt hier wie oft Plato-Scholien
(Leg. 854 b), die ihrerseits Aelius Dionys. benutzen (Schwabe p. 100, vgl. auch
L. Cohn Jahrb. f. Phil. Suppl. XIII 821 ff.) b) B 377, 14—18 (καὶ ἄλλως—ἀλι-
τήριοι) durch eine andere lexikalische Quelle (Miller Mélanges 411 = Schol.
Plat. Rep. 470 c) ebenfalls aus Aelius. Beide Teile schon vereinigt in Et gen.
Ἀλιτήριος· ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ ἄδικος. ἀλιτήριοι δὲ ἐντεῦθεν κτλ. wörtlich gleich
B 377, 11 (15 δὲ fehlt, 18 παρέτεινε richtig, 20 παράγωγον) Quellangabe:
ταῦτα ἐκ τοῦ λεξικοῦ σχηματίζεται καὶ ἄλλως. Der Anfang ist hier in ursprüng-
licher Fassung erhalten 12 Vgl. Hes. (wo ἁμαρτωλίας zu schreiben). Vgl.
oben S. 76, 1 13. 14 B 383, 31 15—21 B 384, 24, vgl. Didymos Schol.
Apoll. Rh. IV 1614 22 B 376, 28 C: Ἀλκμαῖον· ἰσχυρόν, ἀνδρεῖον

1 Ἀλέτρια b 6 καὶ πονηροί aus dem Schluß des ersten Teiles in B
8 παρεγίνετο b (falsch aufgelöst παρέτεινε) 10 γινομένης b 11 Lies
παράγωγον 20 ὀρίνειν b 20 εἰς] τὴν b 22 Lies Ἀλκαίων

Ἀλκμαιωνίδαι· γένος ἐστὶν ἐπιφανὲς Ἀθήνησιν ἀπὸ Ἀλκμάνος.

Ἀλκυὼν· ὄρνεον θαλάσσιον, ἣτις τίκτει κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην (ζῶων ἱστ. V 8 p. 542 b 4) περὶ τροπὰς χειμερινάς, καὶ γίνεται τὸ πέλαγος ἀκί-
νητον ἐπὶ ἡμέρας ἰδ'. καὶ καλοῦνται αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι ἀλκυονίδες.
τίκτει δὲ ἡ ἀλκυὼν ε' καὶ ἐκτρέφει. γίνονται δὲ αἱ ἀλκυονίδες ἡμέραι 5
οὐ πανταχοῦ, ἀλλὰ περὶ τὴν Σικελίαν. δυσκοιωνιστον δὲ εἶναι λέγεται
τὸ ζῶον. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀλκυὼν ὁ μὲν Ποιητὴς (I 563) συστέλλει τὸ ὕ,
ὁ δὲ Εὐφορίων ἐκτείνει. λέγεται δὲ παρὰ τισι καὶ ἀλκυδῶν ἢ ἀλκυὼν,
καὶ δαίμων τις Ἀλκύων παρὰ Λάκωσι.

Ἀλκυονίδες ἡμέραι· περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται. Σιμωνίδης 10
γὰρ ἐν Πεντάθλοις (fr. 12 B⁴) ἰα' φησὶν αὐτάς, καὶ Ἀριστοτέλης
ἐν τοῖς περὶ ζῶων (V. 8), Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος (fr. 3) ἑπτὰ, Φιλό-
χορος (fr. 180 M) ἑννέα. τὸν δὲ ἐπ' αὐταῖς μῦθον Ἀγῆσανδρος ἐν
τοῖς περὶ ὑπομνημάτων (fr. 4 b) λέγει οὕτως· Ἀλκυονέως τοῦ γίγαντος
θυγατέρες ἦσαν αὗται· Χθονία Ἀνθη Μεθώνη Ἀλκίππα Παλλήνη Δρυμῶ 15
Ἀστερίη, αἱ μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν ἀπὸ Καναστραίου, ὃ ἐστὶν
ἄκρον τῆς Πελλήνης, ἔρριψαν αὐτάς εἰς τὴν θάλασσαν, Ἀμφιτρίτη δ'
αὐτάς ὄρνιθας ἐποίησε καὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἀλκυόνες ἐκλήθησαν. αἱ
δὲ νήνεμοι καὶ γαλήνην ἔχουσαι ἡμέραι ἀλκυονίδες καλοῦνται.

Ἀλκαρ· βοήθημα, ἀλέξημα. 20

Ἀλκύωρον· εἶδος μαγγάνου. ἢ λίνον θηρευτικόν.

Ἀλκέτας· Μολοττῶν βασιλεὺς. ἀλλὰ καὶ ὑποστράτηγος ἄλλος
Ἀλεξάνδρου.

Ἀλκιβιάδης· ὁ Κλεινίου παῖς, ἀλλὰ καὶ ὁ πρόπαππος αὐτοῦ.
ἄλλος δὲ ἐστὶν Ἀλκιβιάδης, οὗ μνημονεύει Ἀντιφῶν (fr. 8 S.). 25

Ἀλκίμαχος· στρατηγός ἐστὶν οὗτος Ἀναγυράσιος τὸν δῆμον.
ἕτερος δὲ ἐστὶν ὁ Μακεδών, οὗ μνημονεύει Ὑπερείδης (fr. 77 Bl.).

1 B 378, 11 Sui aus Harp. 2—9 Zwei Glossen: 1) bis θαλάσσιον (2) B 376, 29 C Sui.; 2) Nicht attizistisch, vgl. Hesych Ἀλκύων· εἶδος ὀρνέου. καὶ δαίμων τις (so zu schreiben, Ἀλκίων und δῆμος cod.) 10—19 Sui. B 377, 26 (aus Etymol. gen. erweitert), Photios aus Pausanias, vgl. Eust. 776, 33 (Schwabe p. 101) 20 Hes. 22. 23 B 378, 18 Sui. aus Harp. (E) 24. 25 B 378, 20 aus Harp. (E) 26. 27 B 378, 23 Sui. aus Harp. (E)

1 Lies Ἀλκμειωνίδαι Ἀλκμέωνος 2 θαλά b (wie meist) θαλάσσης B 5 καὶ ἐκτρέφει fehlt bei Arist. 6 δυσκοιωνιστον b 7 ἀλκύων b wie 9 11 ἰα'] vielmehr ἰδ' 13 Lies Ἀγῆσανδρος 15 Αχθονία b (A rot am Zeilenanfang), φθονία χθονία B (über χ war ursprünglich φ geschrieben) 15 παλλίνη b δρειμῶ b B 16 καναστρέου b 17 πελλίνης b 20 ἀλέξιμα b

Ἄλλ' ἄναξ· ἐξοδίου κιθαρωδικοῦ ἀρχή, ὥσπερ κωμικοῦ μὲν ἥδε καλλιστέφανος, ῥαψωδῶν δέ· ἔνυν δὲ θεοὶ μάκαρες τῶν ἐσθλῶν ἀφθονοὶ ἐστέ.'

Ἀλλὰ οὐ· ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ πάλιν· Πλάτων Νυκτὶ μακρᾷ (fr. 83).
5 ἄλλὰ οὐ γέλοιον ἄνδρα μοι φροντίσαι μηδέν.'

Ἀλλὰ γάρ· ἀντὶ τοῦ δέ. Εὐπολις Βάπταις (fr. 68). ἄναρί-
90^r στήτος ὦν καὶ οὐ | βεβρωκώς, ἀλλὰ γὰρ στέφανον ἔχων'.

Ἀλλὰ χρή· ἔστω. ἢ τοῦτο δηλοῖ συγκατάθεσιν οἶον καὶ μάλα.

Ἀλλαχοῖ καὶ ἀλλαχόσε· τὸ εἰς τόπον, ἀλλαχοῦ δὲ καὶ ἀλλα-
10 χόθι τὸ ἐν τόπῳ.

Ἀλλάχθητε· ἀντὶ τοῦ διαλλάχθητε. Σοφοκλῆς (fr. 906).

Ἀλληγορία· ἐπειδὴν ἄλλο τὸ γράμμα κατὰ τὸ πρόχειρον δηλοῖ, καὶ ἄλλο τὸ νόημα καταλαμβάνεται.

Ἄλλη· ἀντὶ τοῦ ἄλλως. ἢ κατ' ἄλλο. Θουκυδίδης (VI 96).

15 Ἀλλογνοεῖν· τὸ μὴ σαφῶς τι γνωρίζειν. ὅμοιον δέ ἐστι τὸ ἀμφιγνοεῖν.

⟨Α⟩λλοδαπά· ξένα, παντοῖα.

Ἀλλήλων· ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν. οὕτως Εὐριπίδης (fr. 1124). καὶ Θουκυ-
δίδης (II 70). 'καὶ πού τινες ἀλλήλων ἐγείσαντο', ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν.

20 Ἀλλοθρόους· ἀλλοφώνους.

Ἀλλόκοτον· ἄτοπον, ἐναντίον, ξένον, ἀλλοφυές, ἐξ ἄλλου, ἀσυνάρτητον, ἀλλότριον. Πλάτων (fr. 228) δὲ καὶ ἀλλοκοτώτατον καὶ ἀλλοκοτώτερον εἶπεν.

Ἀλλοκότως· ἐπιρρηματικῶς. Φερεκράτης (fr. 201).

25 Ἀλλοπρόσαλλος· ὁ εὐμετάβλητος.

Ἀλλοτριόγνωμος· ὁ τὰ ἀλλότρια ἐν γνώμῃ ἔχων καὶ μὴ τὰ ἑαυτοῦ.

1—3 Aus Aelius Dion., vgl. Eust. 239, 20 (Schwabe p. 102), vgl. Hes.
4. 5 B 384, 10 6. 7 B 377, 8 Sui. 8 Sui. Zwei Teile B 376, 30 C und B 378, 26 9. 10 B 378, 27 Sui. 11 B 376, 31 Sui. (C etwas umgestaltet)
12. 13 B 377, 23, vgl. Sui. 14 B 377, 25 Sui. 15. 16 B 385, 5 aus Phrynichos (Bek. 13, 3) 17 B 378, 16 Sui. C bis ξένα. 18. 19 B 378, 13 Sui. 20 B 378, 17 C Sui. Hes. 21—23 B 378, 31 Zwei Teile: 1) bis ἀλλότριον Sui. aus C der ξένον ἐναντίον ἐξ ἄλλου ἀσυνάρτητον ἀλλότριον ἀλλογενές.
24 B 379, 1 25 C Hes. Erweitert B 378, 29 Sui. 26. 27 B 385, 7

2 καλλιστέφας b 4 οὐ b B αὖ Bekker richtig μοι] μου Bekker
7 κούδεν (richtig) B? 13 καταλαμβάνεται b 15 τὸ] lies τῷ E. Schwartz
22 Lies ἔξαλλον 26 μὴ] τιμὴ b

Ἀλλοτρίως· πολεμίως.

Ἄλλως· μάτην. ἢ μάλιστα, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον.

Ἄλλως τε· μάλιστα.

Ἀλλοτριονομοῦντες· ἐναλλαγὴν ὀνομάτων ποιοῦντες. ἢ ὅλως
τιςί τινα μὴ προσηκόντως διανέμοντες. 5

Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε· ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς αἰτούντων τι, ἢ
παρὰ τῶν αὐτῶν δανειζομένων.

Ἄλλος <ᾗ>λλον· ἀντὶ τοῦ ἀλλήλου.

Ἄλλος· ἀντὶ τοῦ ἕτερος. Ὀμηρος (I 313)· ὅς χ' ἕτερον μὲν
κεύθει ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπῃ. τάσσεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ τις (λ 127)· 10
<ὅπ>πότε <κεν ἄλλος>.

Ἄλλο ἕτερον· ἐκ παραλλήλου λέγεται. Μένανδρος Μέθη
(fr. 322)· εἴτ' οὐκ εἶχεν οὐ πῦρ οὐ λίθον οὐκ ἄλλ' ὅτιοῦν ἕτερον.
Κράτης Παιδιαῖς (fr. 24)· τοῖς δὲ τραγωδοῖς ἕτερος σεμνὸς πᾶσιν
λόγος ἄλλος ὅδ' ἔστιν [ἄλλος μάτην]. 15

Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς· παροιμιῶδες ἐπὶ Θησεῖ λεχθὲν τὸ
πρῶτον, ἢ τῷ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων Ἡρακλεῖ, ἢ τῷ Ἀλκμήνης διὰ
τοὺς παλαιότερους.

Ἀλλόφασις· θόρυβος ταραχώδης.

Ἀλλοφάσκειν· ἑτεροχροεῖν, περιορᾶν, οὐχ ὑποφέρειν βάρος. 20

Ἀλλοφάτοις· ὑπὸ ἄλλων πεφατισμένοις, οἷον ἀνηρημένοις.

Ἄλμα· πήδημα.

<Ἀ>λμάδες· κολυμβάδες ἐλαῖαι.

Ἀλμυρίδες· τόπος τις περὶ τὰς ἐσχατίας τῆς Ἀττικῆς. Ἀρι-
στοφάνης τηρεῖ (fr. 132)· ἔδει δέ γε σε βληθεῖσαν εἰς Ἀλμυρίδας 25
τῇ θυγατρὶ δει<λῇ> μὴ παρέχειν σε πράγματα.

Ἀλμυρόν· τὰ πολλὰ ἐκτεταμένως. λέγουσι δὲ καὶ ἄλυκόν.

1 B 379, 3 C Sui., vgl. Hes. 2 B 379, 4 C Sui., vgl. Hes. 3 B 379, 5
C Sui. Hes. 4. 5 B 379, 7 Sui. aus Timaios 6. 7 Sui. 8 B 379, 9 Sui.
9—11 B 379, 11 12—15 B 379, 31 Sui. 16—18 Sui. Teil 2 aus Aelius
Dion. (Eust 589, 41 Schwabe p. 101) 19 B 386, 8 Hes. 20 B 386, 9. 10 Hes.
21 B 386, 11 Hes. 22 B 379, 6 C Sui. Hes. 23 B 379, 15 C Sui. Hes.
Et. magn. 69, 7. Ähnlich Herodians Symp. vgl. Athen. IV 133a 24—26 B
383, 16, vgl. Hes. 27—p. 80 2 B 383, 20

8 ἀλλήλως b 10 κεύθει auch Eudemos, lies κεύθη 13 ἄλλ' ὅτιοῦν Porson
ἄλλο τι οὐχ b ἄλλοτιοῦθ' B Sui. 14 πασιλόγος b 15 Rest einer Glosse Ἄλλως
vgl. oben Z. 2 17 ἀλκμήνης b 20 Lies Ἀλλοφάσκειν (vgl. Hes.) παρορᾶν B
25 Lies Γήρα und ἐκβληθεῖσαν (Seidler, Bergk) μὴ τῇ θυγατρὶ δεῖ b τηδὶ μὴ B
δει<λῇ> E. Schwartz

Ἀριστοφάνης Λυσιστράτη (403)· ἡνὶ τὸν Ποσειδῶ τὸν ἀλυκὸν δίκαιά γε.

90^v Ἀλοάσαντα· ἐν τῷ $\bar{\alpha}$ Φερεκράτης | Ἰπνῷ (fr. 65)· ὑποζυγίοις ἀλοάσαντ' εὐθὺς ἐκποιῆσαι. τὸ δὲ συγκόψαι πληγαῖς <ᾱ>λοῆσαι ἐν
5 τῷ η .

Ἀλοᾶν· τύπτειν, βάλλειν. καὶ τὸ θρύπτειν ἐπὶ τῆς ἄλλω $\epsilon\iota\tau\omicron\nu$.

Ἀλοῖα· ἔτυπτεν. ἀφ' οὗ καὶ πατραλοίας Ἀττικῶς, ὁ πατροτύπτης.

Ἀλοῖεν· ληφθεῖεν.

10 Ἀλογήσει· ἀμελήσει, οὐ φροντίζει.

Ἀλογίου· δίκη, ἣν φεύγουσιν οἱ ἄρχοντες λόγον οὐ δόντες τῶν τῆς ἀρχῆς διοικημάτων.

Ἀλογα· <ᾱ>ρρητα. Σοφοκλῆς (fr. 241).

Ἀλογοὶ ἐρανισταί· οἱ μήπω τὸν ἔρανον ἀνηρημένοι, μηδὲ
15 καταθέμενοι τὴν τοῦ ἐράνου καταβολήν, οἷς οὐδεὶς ἐστὶ λόγος πρὸς τὸ μὴ ὀφείλιν. ἢ οἱ μήπω ἐξειληχότες τὸ ἐπιβάλλον ἑαυτοῖς.

Ἀλῶα· ἑορτὴ Δημητρὸς καὶ Διονύσου. προσηγόρευται δὲ διὰ τὸ ταῖς ἀπαρχαῖς <ταῖς> ἀπὸ τῆς ἄλλω τότε καταχρήσασθαι φέροντας εἰς Ἐλευσίνα. ἢ ἐπεὶ ἐν ἄλῳσι ἐπαιζον ἐν τῇ ἑορτῇ. ἤγετο δὲ ἐπὶ
20 τῇ συγκομιδῇ τῶν καρπῶν ἑορτὴ Ἀλῶα, ἐν ἣ καὶ Ποσειδῶνος πομπή. ἀπὸ δὲ τοῦ συναυλίζεσθαι εἴρηται, ὅθεν καὶ ἄλως, καὶ ἡλιαία δέ, ἐπεὶ πολλοὶ δικασταὶ συναθροίζονται.

Ἀλοῶν· ἀντὶ τοῦ περιάγων, ὡς οἱ ἀλοῶντες βόες. οὕτως Ἀριστοφάνης (Thesm. 2).

25 Ἀλύειν· ἔνιοι τὸ μὲν ἐπαίρεσθαι δακέως ἀξιοῦσι προφέρεσθαι

3—5 B 379, 28 Sui. (anders Phrynichos Bek. 16, 1) 6 B 384, 6, vgl. Et. magn. 69, 57 7. 8 B 384, 8 Hes. Ähnlich (nur ἔτυπτεν παρὰ τὸ ἀλοιῶ, ὅθεν καὶ) Et. gen. ohne Quellenangabe. 9 B 379, 17 C Sui. (κρατηθεῖεν zugefügt C) 10 B 379, 16 C Sui. Hes. 11. 12 Sui. Hes. Et. magn. 70, 34 13 Hes. B 385, 16 (mehr) 14—16 Zwei Glossen: 1) bis ὀφείλιν (16) B 380, 6 Et. magn. 70, 34 2) Sui. aus Harp. 17—22 B 384, 31 aus Pausanias (Eust. 772, 25 Schwabe p. 104), dieser z. T. aus Philochoros 23. 24 B 384, 3 (das hier angefügte Komiker-Fragment ἀλοᾶν χρῆ τοὺς γνάθους, angeblich Aristoph. fr. 661, gehört zur folgenden Glosse Ἀλοᾶν· τύπτειν), vgl. Sui. und Schol. Thesm. 2 25— p. 81 6 B 380, 20 Sui. (beide interpoliert) aus Aelius Dion. (Eust. 1636, 25 wörtlich; es folgt Pausanias; falsch behandelt Schmidt. a. a. O. und Schwabe p. 103 Anm.)

1 ποσειδῶν b 3 Αἴπνω b (A rot) 7 πατραλοίας b 16 ἐξειληχότες b
17 Ἀλοῖα b 18 φέροντες b 19 ἔπεζον b 20 ἄλῳα b 21 συναυλίζεσθαι
Schwabe richtig (vgl. Eust.) 23 Lies τοὺς βόας 25 ἐνίετε μὲν b

(c 333)· ἡ ἄλυσις ὅτι Ἴρον ἐνίκησας; τὸ δὲ λυπεῖσθαι ψιλῶς (E 352)· ὥς ἔφαθ', ἡ δ' ἄλυσουσα ἀπεβήκατο'. Δίδυμος (Comment. Od. fr. 9 p. 185 Schmidt) δὲ ἀμφοτέρω ψιλῶς· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀλεαίνεσθαι φησι, τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ἄλης. Ἀττικώτερον δὲ τὸ ἀμφοτέρω δασέως. καὶ γὰρ τὸ ἀλεαίνεσθαι δακύνουσιν οἱ Ἀττικοὶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα· ἀμὶς ἅμαζα ἀμνός Ἀλαεῖς ἀνύειν ἀμῶς.

Ἀλόντες· ληφθέντες.

Ἀλὸς ἄχνη· ἀφρὸς θαλάσσης.

Ἀλὸς θείοιο· τοῦ ἐντίμου, διὰ τὴν πολλὴν αὐτοῦ καὶ πανταχοῦ χρήσιν. ἢ τοῦ καθαροῦ καὶ ἀφθάρτου. ἢ τοῦ δικαίου καὶ ἀναγκαίου, 10 δικαίου μὲν, καθότι μυστικῶς οὕτως προσαγορεύεται· σπονδαὶ γὰρ καὶ ὁμεστίων . . . καὶ ἱερῶν [καὶ ἱερέων] καὶ τραπέζης κοινωνία τούτῳ χαρακτηρίζονται· ἀναγκαίου δὲ πρὸς διαμονὴν καὶ ἐπιτηδειότητα καὶ εὐεξίαν τῶν χρησίμων ἀνθρώποις. καὶ τὸ πῦρ δὲ θεῖον καὶ ἡ θάλασσα ἔοικε διὰ τινὰ τοιαῦτα καλεῖσθαι. ἢ διὰ τὸ καθάρσιον λυμάτων εἶναι. 15 ἔτι τε τὸ σπουδαῖον <καὶ καλόν> καὶ ἀγαθόν, ἢ τὸ μέγα καὶ ἄριστον θεῖον λέγεται.

Ἀλοστατεῖ· στρατεύεται.

Ἀλοκίζειν· ἀροτριᾶν.

91r

Ἀλοιμός· τὸ τῶν τοίχων χρίσμα.

20

Ἀλοιφή· τὸ λίπος.

Ἀλοπον· ἀλέπιστον.

Ἀλογοὶ ἐρανισταί·

Ἀλογίαν· τὸ μηδένα λόγον ἔχειν, ἀλογιστὶ δὲ πράττειν. οὕτως Δημοσθένης (23, 168) καὶ Πλάτων [ἄ].

25

Ἀλόνησος· νηκύδριον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει.

Ἀλόπη· Κερκύονος θυγάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Ποσειδῶνος Ἴπποθόων, ὁ τῆς Ἴπποθοωντίδος φυλῆς ἐπώνυμος.

7 B 379, 19 Sui. 8 B 379, 21 C Sui. Hes. 9—17 B 384, 13, vgl. Schol. zu I 214, Plut. quaest. conv. V 10 18 B 381, 22 Sui. 19 B 385, 10 Hes. Et. magn. 70, 37, vgl. Sui. 20 B 385, 9, vgl. Hes. Ἀλοιμα Eust. 764, 15 aus den ῥητορικὰ λεξικά 21 B 379, 18 Sui., vgl. Hes. 22 B 379, 20 Sui. Hes. Et. magn. 70, 38 23 Der Stellung nach Wiederholung der Harpokration-Glosse oben S. 80, 14 24. 25 B 380, 4 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 2) 26 Sui. aus Harp. 27. 28 B 380, 10 Sui. aus Harp.

1 ἡ] τί b 6 ἀλάεις b 11 καθότι] κα b (am Zeilenschluß) 12 ohne Lücke b B 13 ἀναγκαῖον b B 15 καθάρσια b 18 Lies Ἀλλοστατεῖ (? Dind. im Thes.) 23 Lücke von etwa 10 Buchstaben b 26 Ἀλόνησοι b αἰγέω b

Ἄλκυον τῆς ἐν ἀλὶ γενομένης. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος τῆς θαλάσσης ἀπέδωκεν.

Ἄλκυον· θαλασσοπόρφυρα. ἄλκυονικά δὲ τὰ πορφυροβαφῆ νήματα καὶ λεπτά.

5 Ἄλκυον· πορφύρα.

Ἄλκυον· ἡ πορφυροπωλική λεγομένη. οὕτως Ἰσαῖος (fr. 38 S.).

Ἄλκυον· ἀντὶ τοῦ ἄλκυον. Ἀριστοφάνης.

Ἄλκυον· ἀγέννητος.

10 Ἄλκυον· ληφθεῖσα.

Ἄλκυον· λίμνη λέγεται ἐν Ὑπερβορείοις.

Ἄλκυον· μεταλλαγή. ἢ ἄλλη.

Ἄλκυον· ἀδημονεῖ, δυσχεραίνει, ἀθυμεῖ, ἀπορεῖ.

Ἄλκυον· δυσφορεῖν.

15 Ἄλκυον· ἐκφυγεῖν. ἢ καταξύσαι.

Ἄλκυον· ὁ μὴ λυπούμενος. λέγεται δὲ καὶ ἄλκυον. Θεόπομπος (fr. 81 Kock).

Ἄλκυον ἄνθος ἄνθια· εἰ θέλοις εἰπεῖν ἐπὶ τινος πράγματος, ὃ λύπης ἀπαλλάττει, οὕτως ἂν χρήσαιο, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ
20 Διονυσιακῷ τῷ σατυρικῷ (fr. 174) ἐπὶ οἴνου πρῶτον γευμαμένων τῶν κατὰ τὸν χορὸν σατύρων· 'πόθεν ποτὲ ἄλκυον ὦδε εὖρον ἄνθος ἄνθια;' ὅλον δὲ τὸ μελύδριον πολιτικῶς ἄγαν γέγονε. μετὰ γὰρ τῆς ἄλλης ἐναργείας λελυμένην ἔχει τὴν ἐρμηνείαν καὶ μεθύουσιν ἀρμόττουσαν. δεῖ δὲ τὰς λύσεις τῆς ἐρμηνείας ἀρμόττειν τοῖς νοήμασι καὶ
25 μὴ κφίγγειν, καὶ μηδαμοῦ σύνδεσμον παρατιθέναι, ἀλλ' ἀκήρατον τὴν λύσιν φυλάττειν.

1. 2 B 384, 1, vgl. Sui. Hes. 3. 4 B 379, 23, vgl. Sui. (Hes.) 5 B 379, 22 C, vgl. Sui. 6. 7 379, 25 Sui. aus Harp. 8 B 380, 14 Sui. Ἄλκυονίδιον 9 B 380, 13 C Sui., vgl. Hes. 10 B 380, 12 C Hes. 11 B 380, 9, vgl. Et. magn. 70, 41 12 B 385, 12, vgl. Hes. Ἄλκυον ἄλλη 13 C Sui. 14 B 385, 13 atticist., vgl. Eust. 1636, 29 15 B 380, 19 C Sui. (ἢ καταξύσαι aus Glosse Ἀμύξαι) 16. 17 B 385, 14 18—26 B 385, 18 aus Phrynichos

2 θαλαῶν ἀπέδωκεν b 5 Lies πορφυρᾶ <χλανίς> wie Sui. 8 Lies Ἄλκυονίδιον ἄ. τ. ἄλκυον. Ἀντιφάνης (fr. 310; die Lemmata sind auch in den Handschr. des Et. gen. in Majuskeln geschrieben; Aristoph. fr. 741 ist zu streichen) Ἄλκυονίδιον B Sui. ἀντιφάνης B Sui. 11 ὑπερβοραίοις b 12 Lies Ἄλκυον ἄλλη· μεταλλαγή 16 λέγει b 18 θέλεις b 21 τῶν] τὸν b 23 ἐναργείας b λελυμένην b 23 μεθύουσιν b

Ἀλυσθαίνειν· ἀδυνατεῖν.

Ἄλυσ· ἡ ἄλη καὶ ὁ ῥίπασμός. καὶ ἀλύειν τὸ μηδὲν πράττειν. 'τί δ' οὐ ποιεῖς ἄριστον; ὁ δὲ ἀλύει πάλαι κατακείμενος.' Μένανδρος Ἐπιτρέπουσιν.

Ἀλυσιτελές· τὸ ἀσύμφορον.

Ἀλύσιον· ἀλυσίδιον, πλόκιον <περὶ τὸν τράχηλον>. Μένανδρος <Καρίνη> (fr. 258)· 'περὶ τὸν τράχηλον ἀλύσιόν τί σοι δότω'.

Ἀλυσκάζειν· τὸ διεκδύεσθαι καὶ ἀποδιδράσκειν. ἢ περιίστασθαι, ἐκκλίνειν.

Ἄλφα· τοῦτο ὑπὸ Φοινίκων βοὸς κεφαλὴ ἐκαλεῖτο. καὶ Μωϋσῆς 10 δὲ ὁ νομοθέτης ὑπὸ Ἰουδαίων διὰ τὸ πολλοὺς ἔχειν ἀλφούς ἐν τῷ σώματι οὕτως ἐκαλεῖτο. ἀλλὰ καὶ τοῦτο Νίκαρχος ὁ τοῦ Ἀμμωνίου ἐν τῷ περὶ Ἰουδαίων (FHG III p. 335) φλυαρεῖ. οὕτω καὶ ὁ κύς ὁ πλήξας τὸν Ἄδωνιν. | ἐκλήθη δὲ οὕτως ὑπὸ ἀσβωτῶν τῶν ἐν Φοινίκη. 91^ο παρὰ Φοίνιζι δὲ καλεῖται καὶ ἀπηνῆς καὶ ἄγριος. Ἄλφα δὲ καλεῖται 15 καὶ ὁ Ὀσίρις ὑπὸ Βυβλίων, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐλάχιστον.

Ἀλφάνει· εὕρισκε. Μένανδρος Ὀμοπατρίοις (fr. 362)· 'ἦν δηλοιοῦτι νυμφίος τε ἀλφάνει'. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (β' fr. 324)· 'οἴμοι κακοδαίμων τῆς τόθ' ἡμέρας, ὅτε εἶπεν μ' ὁ κῆρυξ· οὗτος ἀλφάνει.' Εὐπολὶς Ταξιάρχαις (fr. 258)· 'οὐ θάπτον αὐτὴν 20 δεῦρό μοι τῶν τοξοτῶν ἄγων ἀποκηρύξει τις, ὅ τι ἂν ἀλφάνη'. καὶ ὁ Ποιητής (Φ 79)· 'ἐκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον'.

Ἀλφαίνειν· τὸ παραλλάσσειν. ἔξ οὗ καὶ οἱ ἐν τῷ σώματι ἀλφοί· παραλλάσσουν γὰρ κατὰ τὸν χρόνῳ.

Ἀλφαίνει· ζητεῖ, εὕρισκε. ἔνθεν τιμαλφὴ ἢ πολλὴν εὕρισκον 25 τιμὴν.

1 B 385, 31 aus Atticist, vgl. Eust. 1636, 29 Et. magn. 70, 47 Ἀλυσιαίνειν
2—4 Atticist. Eust. 1636, 25 ἄλυσ· ἄλη ῥίπασμός, καὶ ἀλύειν τὸ μηδὲν πράττειν
5 B 381, 3 C Sui. Hes. 6. 7 B 380, 30 Sui., vgl. Hes. 8. 9 Zwei Teile:
1) bis ἀποδιδράσκειν vgl. Hes. Gl. 2; 2) Sui., aus Atticist, vgl. Eust. 1636, 28
10—16 B 381, 27; bis ἐκαλεῖτο (10) vgl. Hes. Ἄλφα; Rest wohl z. T. aus Ptole-
maios Hephaistion, vgl. Phot. Bibl. I p. 151b 7 Bekker (vgl. auch Helladios
ebenda II p. 529 b 27) 17—22 Sui. B 382, 8 23. 24 B 382, 4 25. 26
B 382, 6

2 ἢ ἄλης b 4 ἐπιτρεπούς b 6 Ἀλύσιον immer b 14 ἀπὸ b Ἀσδωτίων
(Ἀζωτίων) E. Schwartz φοινίκι^η so b 16 βιβλίων b B 18 δηλοιοῦτι b δηλονοῦνι
Sui. codd. B E¹ 19 τις ποθ' b 21 ἀλφάνει b 22 τοι] τι b 24 γάρ] δὲ b

Ἀλφινία· ἡ λευκή.

Ἀλφηστῆσιν· ἐντίμοις.

Ἀλφι· <ᾱ>λπιτον. τοῦτο δὲ καλεῖται ἀπότρωκτον, ὃ φασὶ πρῶτον εὐρεῖν Ἐπίχαρμον.

5 Ἀλφिता· κυρίως μὲν τὰ ἀπὸ πεφρυγμένων καὶ ἄλεσθαισιν κριθῶν θραύσματα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ ἀπὸ πυρῶν ἢ φακῶν.

Ἀλφिताμοιβοί· ἄλφιτοπῶλαι, οὐ πρὸς ἀργύριον, ἀλλὰ ἄλφίτων κριθᾶς ἀμειβόμενοι.

Ἀλφιτόχρωτος· τῆς λευκῆς. ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς τῆς πολιᾶς
10 Τελεμῆςσεῦσιν Ἀριστοφάνης (fr. 533).

<Ἀ>λφιτεῖς· οἱ τὰ ἄλφита ποιοῦντες. Ὑπερείδης (fr. 224 Bl.).

Ἀλφίτων στοά· ἡ ἄλφιτόπωλις, ἐν ἣ καὶ ἡ Ζεύξιδος ἀνέκειτο Ἑλένη.

<Ἀ>λφός· ἡ μὲν τις λευκὴ παραλλαγή κατὰ τὸ χρῶμα μετὰ τινων
15 λεπτῶν στιγμάτων, καὶ καλεῖται λευκὸς ἄλφος, ἡ δὲ ὑπομελανίζουσα, καὶ καλεῖται μέλας ἄλφος.

Ἀλφούς· λευκούς, ἢ λευκάς.

Ἀλω· ἀντὶ τοῦ ἄλες. Φιλύλλιος (fr. 28).

Ἀλῶ· πιασθῇ, καταγνωσθῇ.

20 Ἀλῶα· Ποσειδεῶνος πέμπτη φθίνοντος. ἑορτὴ ἐστὶν Ἀττική. Φιλόχορος (fr. 161 M.) δὲ φησὶν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἄλως ποιεῖσθαι.

Ἀλwaί· ἄλωνίαι. ἢ παράδεισοι.

1 B 386, 18 aus Diogenian. Hes. Ἀλφινία· ἡ λευκή. Περῶραιβοί. 2 B 386, 17, vgl. Hes. Ἀλφισταί. 3. 4 B 381, 1 Sui., vgl. Hes. (vgl. Strabo 8, 364) 5. 6 Schol. Plat. Pol. II 372b. Atticist vgl. Eust. 868, 41 7. 8 B 386, 1, vgl. Hes. (entgegengesetzt Schol. Ar. Nub. 640) 9. 10 B 386, 6 (vgl. Hes.) atticistisch vgl. Eust. 868, 37 (Quelle οἱ παλαιοί) 976, 53 11 B 381, 7 Sui. 12. 13 B 385, 32, vgl. Sui. Ἀλφιτόπωλις; attic. Eust. 868, 37 (nach Ἀλφιτόχρωτος) 14—16 B 386, 13, vgl. Hes. 17 B 381, 4 C Sui. 18 B 381, 6 Sui. 19 B 381, 5 Sui., vgl. Hes. C: Ἀλῶ κρατηθεῖ καταγνωσθεῖ (so) 20—22 Zwei Glossen: 1) bis φθίνοντος atticistisch (indirekt aus Philochoros, das Datum ist neu); 2) B 381, 14 Sui. aus Harp. 23 B 381, 8 Sui. C: Ἀλwaί· ἄλωνίαι καὶ αἱ ἄμπελοι. καὶ ὅταν μὲν γράφηται διφθόγγῳ σημαίνει ταῦτα, ὅταν δὲ διὰ μικροῦ ὁ σημαίνει ξυλαλόην.

1 Ἀλφινία b 10 τελεμῆςσεῦσιν b 11 Ἀλφιστεῖς B 12 Ἀλφίτων B
vielleicht Ἀλφίτων? 12 ἄλφιτόπολις b 18 Lies Ἀλῶ ἀντὶ τοῦ ἄλέω (Pierson
zu Moer. 17) φιλίλλιος b φιλάλλιος B 19 πιασθεῖ καταγνωσθεῖ b vgl. C
20 Ἀλwa b αἰτική b

Ἀλώβητον· ἄμωμον, ἀβλαβές.

Ἀλώμενος· πλανώμενος.

Ἀλωπόχρους· ὁ πολιός.

᾿Αλῶνητος· οἶον βάρβαρος. οἱ γὰρ Θρᾶκες ἀνδράποδα ἁλῶν ἀπεδίδοντο.

5

Ἀλῶναι· ληφθῆναι, συνδεθῆναι.

Ἀλώπηξ δωροδοκεῖται· ἐπὶ τῶν ῥαδίως δώροις ἀλικομένων. Κρατῖνος Νόμοις (fr. 128)· | ὕμῶν εἰς μὲν ἕκαστος ἀλώπηξ δωροδο- **92^r** κεῖται·

Ἀλώπηξ τὸν βοῦν ἐλαύνει· τάττεται ἐπὶ τῶν μὴ κατὰ λόγον **10** ἀποβαινόντων.

Ἀλωπεκῆθεν· δῆμος ἐστὶν ἡ Ἀλωπεκὴ τῆς Ἀντιοχίδος, καὶ ὁ δημότης Ἀλωπεκεύς.

᾿Αλωπεκόννητος· πόλις ἐστὶ μία τῶν ἐν Χερρονήσῳ.

Ἀλώσιμα· εὐληπτα.

15

Ἀλωτοί· ληπτοί, χειρωτοί.

Ἀλωπεκέως· ἀμπέλου εἶδος.

Ἀμα· ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ. καὶ ἐκ διαφόρων τόπων εἰς ἓνα τόπον. καὶ ὁμοσε.

Ἀμάδρυα· κοκκύμηλα. Σικυώνιοι.

20

Ἀμᾶν· θερίζειν. παρὰ τὸ ἄμα.

Ἀμάδοκος· δύο γεγονάσι, πατὴρ καὶ υἱός, ὃς Φιλίππῳ συμμα-
χῶν ἦλθεν εἰς τὸν κατὰ Κερσοβλέπτου πόλεμον.

Ἀμαζόνιον· ἱερόν, ὃ Ἀμαζόνες ἰδρύσαντο. οὕτως Ἰσαῖος
(fr. 27 S.).

25

Ἀμαθίας ὕψος· λαμπρὰ καὶ συγγραφικὴ ἡ φράσις. Πλάτων
ἐχρήσατο ἐν Ἐπιστολαῖς (VII 351 e).

Ἀμαθία· ἀντὶ τοῦ ἀναισθησία. Πλάτων (z. B. Leg. III 689 a).

1 B 381, 9 C Sui., vgl. Hes. 2 B 381, 10 C Sui. Hes. 3 B 381, 11
Sui. Eust. 1968, 40 4. 5 B 380, 16 Sui. (Teil 2), vgl. Hes. 6 B 381, 12
C Sui. Hes. 7—9 Sui. (vgl. Bek. 218, 29) 10. 11 Sui. 12. 13 B 381,
17 Sui. aus Harp., vgl. Hes. 14 B 381, 19 Sui. aus Harp. 15 B 381, 13
C Sui., vgl. Hes. 16 C Sui. Et. gen.: Ἀλωτός· ληπτός, χειρωτός. εἴρηται
περὶ τούτου εἰς τὸ Δῶρον, εἰς τὸ Δ. στοιχείον. ἔστι δὲ ῥητορική. 17 B 386, 16,
vgl. Hes. 18. 19 Hes. 20 Hes. 21 B 386, 20 C Hes. 22. 23 Sui.
aus Harp. 24. 25 Sui. aus Harp. 26. 27 aus Phrynichos 28 Sui.

Ἀμαθής· ἀντὶ τοῦ ἀπαίδευτος καὶ ἀκόσμητος. ὁ αὐτός (z. B. Theaet. 171 d). τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ δυσμαθοῦς καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ μαθόντος, φύσει δὲ ἐπισταμένου.

Ἀμαιμάκ<ετ>ον· ἀνυπόστατον.

5 Ἀμαλθείας βίος· ὁ λιπαρὸς καὶ εὐδαίμων.

Ἀμαλθείας κέρας· τὸ πάντων ἐπιτυχάνειν, ἐπειδὴ οἱ εὐχόμενοι τῇ οὐρανίᾳ αἰγὶ ἐπιτυχάνουσιν. Ἀριστοφάνης· ἡ μὲν πόλις ἐστὶν Ἀμαλθείας κέρας, ἐν ᾧ μόνον εὖξαι καὶ πάντα πάρεσται.

Ἀμαλθεύειν· τρέφειν. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρῳ. ἔνθεν καὶ ἡ
10 Ἀμάλθεια.

Ἀμαλδύνεσθαι· ἀφανίζεσθαι.

Ἀμάλθακτον· ἀνένδοτον, ἐδραῖον.

Ἀμαλόν· ἀσθενές.

Ἀμαλλεῖον· νῦν δὲ οὐλόδετον τινές. οἱ δὲ ὠρόδεσμον, τὸν ἐκ
15 τῆς καλάμης στρεφόμενον δεσμόν, ᾧ δεσμοῦσι τὰ δράγματα καὶ τὴν συγκειμένην ἐκ τούτων ἀμάλλαν· ἀμάλλαι γὰρ αἱ ἐκ τῶν δραγμάτων ἀγκαλίδες. οἱ δὲ τὸν δεσμόν τοῦ δράγματος. ἀμάλλας γὰρ τὰ δράγματα ἐκάλουν. Καλλίας Πεδήταις· ὅτε ἀμαλλεῖω παῖς ὦν ἐδέθη.

Ἀμάμαξος· ἄμπελος ἀναδενδράς.

20 Ἀμαμιθάδες· ἡδυμὰ τι σκευαστὸν διὰ κρεῶν εἰς μικρὰ κεκομμένων.

Ἀμαμηλίδας· τὰς ἀπίους.

Ἀμαξα τὸν βοῦν ἔλκει.

<Ἀ>μαξα· ἡ ναὺς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ ἴσως εἰκάζουσιν αὐτὴν
25 ἀμάξη ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν τὴν θάλασσαν. ἡ λέξις παρ' Αἰσχύλῳ.

Ἀμαξαντεύς· Ἀμαξάντεια δῆμος ἐστὶ τῆς Ἱπποθωωντίδος φυλῆς.

Ἀμαξίδας· τὰ μικρὰ ἀμάξια, ἃ τοῖς παιδίοις ἐποιοῦν παίγνια.

1—3 Sui. 6—8 Hes. (Teil I) 9. 10 Vgl. Hes. 11 Sui. 12 Sui. C: κληρόν, ἐδραῖον 13 Vgl. Hes. 14—18 Atticist vgl. Eust. 1162, 31 und das ῥητορικόν des Symeon Reitzenstein Gesch. d. griech. Et. 263, 9 19 Vgl. Sui. 20. 21 Hes. Ἀμμαμηθάδες (hiernach zu verbessern, vgl. Hes. Ἀμιθάς, cod. Ἀμιθα) 22 Vgl. Hes. Ἀμαμηλὶς und das ῥητορικόν des Symeon a. a. O. 263, 11 23 Sui. 26 aus Harp. (vgl. Hes.) 27 Atticist, vgl. Eust. 913, 50 (οἱ παλαιοί)

1 ἀκώμητος b (?) 7 Lies πόλις κοί γ' ἐστ' Ἀμ. κ. εὖξαι μόνον καὶ πᾶν 10 ἀμαλθεία b 13 Lies ἀσθενῆ, Eurip. Herakleid. 75 14 Ἀμάλλιον b verb. aus Symeon und dem Fragment 14 ὠρόδεσμον b 15 τρεφόμενον b 16 ἀμαλλον b 18 παιδίταις b ἀμαλλίῳ b 20. 21 κεκομμένον b 23 ἔλκει] ἐλαύνει d. h. ἐλαύνει b 27 Ἀμαξιάδας b

Ἀμαξιαῖα ῥήματα· μεγάλα, ἃ φέρει ἄμαξα, οὐκ | ἄνθρωπος ἢ 92^ο
 ὑποζύγιον. Πολύζηλος ἐν Διονύσου γοναῖς· ῥήματ' ἄμαξιαῖα'.
 ὁ δὲ Κάνθαρος ἐν Τηρεῖ ἄμαξιαῖα κομπάσματα' εἶρηκεν. οὐ χρήσι
 δὲ cū τῇ τοιαύτῃ φράσει· κωμικὰ γάρ, ἄλλ' οὐ πολιτικὰ τὰ τοιαῦτα.

Ἀμαξεύς· ζευγηλάτης. 5

Ἀμαξιτόν· ὁδὸν δημοσίαν.

Ἀμαρ· ἡμαρ, ἡμέρα.

⟨Α⟩μάραι· αἱ ἐν τῷ ὠτὶ κοιλότητες.

Ἀμάρακος· γένος τι μύρου, ἀπὸ φυτοῦ ὁμωνύμως καλουμένου.

Ἀμάραντον· φυτὸν θαμνῶδες, ἐξ οὗ τοῦ ἄνθους οἱ στέφανοι. 10

Ἀμαρεῖν· ἀκολουθεῖν, πείθεσθαι.

Ἀμάρην· ὀχετόν, τάφρον.

Ἀμάρησι· πόροις.

Ἀμάρη· ἡ ὑδρορροή, διὰ τὸ τὰ ἐν αὐτῇ ὄντα φυτὰ ⟨α⟩μάραντα
 εἶναι. ἢ παρὰ τὸ ἄμα καὶ ἴσως καὶ ὁμαλῶς ρεῖν. 15

Ἀμαρία· παραγωγὸς ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ.

Ἀμαρυγή· λαμπηδών.

Ἀμάρυγμα· φόρημα, εἶδωλον, κίνησιν, λαμπηδόνα. οἱ δὲ αἶθυγμα,
 ὃ ἐστὶ σκίασμα, ἢ ὁμοίωμα, ἢ κίνημα.

Ἀμαρύσσει· στίλβει, λάμπει. 20

Ἀμαρυγὰς· ὄψεις. οἱ δὲ ἀκτῖνας ὄψεως.

Ἀμαρύσια· ἐορτὴ Ἀθήνησιν.

Ἀμαρυστεῖν καὶ Ἀμαρύζειν· καὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες διχῶς καὶ
 Ἀμφάσειν καὶ Ἀφανίζειν.

Ἀμαρτυρήτως· ἀμαρτύρως. οὕτως Ἀντιφῶν. 25

Ἀμαρτυς· Ἀγάθων εἶρηκεν· ἄλλ' οὐκ ἄμαρτυς ἢ χάρις δοθή-
 σεται'.

1—4 aus Phrynichos (Bek. 24, 32, wo ῥήματα zu schreiben, vgl. Meineke Fr. com. IV p. 663) 5 Hes. 6 B 386, 21 A Sui. 7 Hes. 8 Vgl. Et. magn. 77, 23 9 Hes. 10 Vgl. Hes. 11 Hes. (vgl. auch Ὀμαρτεῖν) 13 Hes. Et. magn. 77, 24 14.15 Hes., vgl. Eust. 1235, 56 u. Lex. Αἰμωδεῖν 621, 16 16 Hes. (ebenso Methodios Et. gen.) 17 B 386, 22 A Sui. 18.19 Zwei Teile: 1) bis λαμπηδόνα A; beide vereint B 386, 24 (die Worte nach οἱ δὲ durch Zufall verloren) und Sui. der aus der ebenso verstümmelten Glosse etwas neues macht. 20 Hes. 21 B 386, 23 A Sui. 22 Hes., vgl. Pausan. I 31, 5 25 Sui.

5 Ἀμαξεύς b Hes. 8 κοιλότηταις b 14 ὑδρορόη b φυτὰ ὄντα b 16 τοῦ νῦ b 18 λαμπηδόνα (ὁ aus ὠ) b 23. 24 Lies Ἀμαρύσσειν καὶ Ἀμαρύζειν (vgl. Zonaras 158) καὶ Ἀφάσειν καὶ Ἀφάζειν (vgl. Hes. u. d. W.) 25 ἀντιφάνης Sui. (fr. 311)

Ἀμαρτεῖν (Soph. Phil. 231)· ἀποτυχεῖν.

Ἀμαρτίαν· οἱ Ἀπτικοί, Ἀμαρτάδα Ἡρόδοτος (I 91) καὶ οἱ ἄλλοι Ἴωνες.

Ἀμαρτωλῶς· ἐπιρρηματικῶς. Εὐπολις.

5 Ἀμαρτωλία· Ἀριστοφάνης (Pa. 415).

Ἀμαρτωλή· Φρύνιχος. καὶ Σοφοκλῆς Ἀμαρτάς.

Ἀμαρτάδας· Αἰσχύλος καὶ Ἀμάρτια Πλάτων (Kom.).

Ἀματροχία· ὁ τύπος τῶν τροχῶν· καίτοι τινὲς παρ' Ὀμήρῳ (Ψ 422) τὰς συμπτώσεις τῶν τροχῶν ἀκούουσιν.

10 Ἀμαυρά· σκοτεινά, ὅθεν καὶ ἀμαυρόν, τὸ μὴ διαφανές.

Ἀμαυρόβιοι· Ἀριστοφάνης (Aves 685) ἔφη, καὶ ἀμαυροῦν Ξενοφῶν (Kyn. 5, 4), καὶ ἀμαυροῦσθαι Φίλιστος. ἀμαυρόν δὲ Ὀμηρος (δ 824)· 'εἶδωλον ἀμαυρόν'. οὕτως καὶ Μένανδρος.

Ἀμαυρός· θηλυκῶς. Πλάτων Ελλάδι· 'αὐτὴ δ' ἀμαυρὸς ἀσθενής τ' ἐγινόμην'. Εὐριπίδης δὲ 'ἀμαυρὰ γλῶσσαι'.

Ἀμαυροῖς· Ἀριστοφάνης· 'αὐτὸν δ' ἀμαυροῖς, ὥστε λήσει<ς> τῷ χρόνῳ'.

Ἀμαχον <κακόν>· τὸ καθ' ὑπερβολὴν κακόν, πρὸς ὃ οὐδὲ μαχέσασθαι ἐνι. δυσκαταμάχητον. Πίνδαρος (Ol. 13, 13)· 'ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος'.

Ἀμαχον πνίγος· τὸ ὑπερβάλλον κατὰ τὴν ἰσχύν, ὡς μὴδὲ μαχέσασθαι πρὸς αὐτό. οὕτω Κρατῖνος. ἐρεῖς δὲ καὶ ἄμαχον πρᾶγμα καὶ ἄμαχος χειμῶν.

Ἀμαχος· ἀντὶ τοῦ μὴ μαχόμενος. Ξενοφῶν (Hell. IV 4, 9. Cyr. 93^r IV 1, 16). καὶ ἀμάχητοι (Cyr. VI 4, 14) | οἱ μήπω μεμαχημένοι.

26 Ἀμαχί· Ξενοφῶν (Anab. I 7, 9)· 'οὐκ ἄμαχί ταῦτα ἐγὼ λήψομαι'. καὶ Θουκυδίδης α' (143).

1 Sui., vgl. Hes. 2. 3 Sui., vgl. Hes. Ἀμαρτάδας 5 Vgl. Antiattic. 79, 3 7 Sui. Hes. 8. 9 Et. gen. (nach Schol. II.) ἀματροχία δὲ ἐστὶν ὁ τύπος καὶ ἡ ἐγχάραξις τοῦ τροχοῦ (ohne Quellenangabe). 10 B 386, 26 A Sui. 14. 15 Zitiert war von Eur. wohl Andr. 204 αὐτὴ τ' ἀμαυρά, hierauf aus anderem Dichter ἀμ. γλ., vgl. Hes. Ἀμαυρῇ γλώσσει. Vielleicht Phrynichos, vgl. oben Note zu 65, 4 21—23 aus Phrynichos (Fortsetzung) ἄμαχον πρᾶγμα wohl Menander fr. 403, 6 24. 25 Sui.

7 ἀμάρτημον b (ἀμάρτημα ist zu bekannt, um hier ausgeführt zu werden)

8 Ἀματροχία b Lies Ἀματροχία 15 ἐγενόμην b 21 ὑπερβάλων b

22 ἐρεῖσθαι δὲ b

Ἀμαχητί· Ἡρόδοτος (IX 2)· ὅπως ἀμαχητὶ πᾶσαν Ἑλλάδα κατα-
στρέφεται’.

Ἀμάχετοι· Σοφοκλῆς· ἁμάχετοι λοχαγοί’.

Ἀμαχοι· οἱ μὴ μαχεσάμενοι.

Ἀμάχαιρος· Φερεκράτης (fr. 82)· ἁμάχαιρος ἐπὶ βόεια νοστήσω 5
κρέα’.

Ἀμβλίσκουσιν· ἀποβάλλουσιν.

Ἀμβλύς· ὁ μὴ ὀξύς, ἀλλὰ σκοτεινός. καὶ ἀμβλύτερος Θουκυ-
δίδης (z. B. II 65).

Ἀμβλυώττειν· τυφλώττειν. 10

Ἀμβλωθρίδια· ἐκτρώματα. τὰ ἐξημβλωμένα ἔμβρυα.

Ἀμβλῶσαι καὶ ἐξαμβλῶσαι· τὸ φθεῖραι βρέφος. καὶ Ἀμβλω-
θρίδιον· αὐτό τε τὸ φθόριον φάρμακον καὶ δὴ καὶ τὸ διαφθαρέν.

Ἀμβλωσις καὶ Ἀμβλωθέντες· Λυκίας (fr. 24 S.). καὶ Ἀμ-
βλουχία Σοφοκλῆς καὶ Ἀμβλωμα Ἀντιφῶν (fr. 148 Bl.). 15

Ἀμβλωπός· Εὐριπίδης Ἀνδρομέδα· ἁμβλωπὸς ὄψις’. καὶ
ἐν Θησεΐ· καὐτῷ δ’ ἔπεισι νυκτὸς ἀμβλωπὸν céléας’. καὶ ἀμβλῶπας
ὁ αὐτὸς ἐν Θυέστη· ἁμβλῶπας αὐγὰς ὁμμάτων ἔχεις céléεν’. καὶ
Ἴων καὶ Σοφοκλῆς καὶ Πλάτων.

Ἀμβλυφαεΐ· Σοφοκλῆς Τυνδάρει· ἁμβλυφαεΐ δ’ ὄμμ’ ὑπὸ 20
γήρως’.

Ἀμβλυδερκές· Νικόμαχος Ἀλεξάνδρῳ· Διὸς γὰρ οὐκ ἀμ-
βλυδερκές ὄμμα’.

Ἀμβλύς ὄρθρος· Ἴων· νῦν δ’ ἐγγὺς ἡοῦς ἡνίκ’ οὐδέπω φάος
οὔδ’ ἀμβλύς ὄρθρος’. 25

Ἀμβρακοῦ καὶ Ἀπαμβρακοῦ. Πλάτων Λαῖω· ἁπαμβρακοῦ
καὶ μὴ προδῶς καυτήν’, ἀντὶ τοῦ καρτέρει, ἀνδρίζου. τικτούσῃ δὲ
παρακελεύεται.

Ἀμβρόσιον· θεῖον, ἢ ἀθάνατον. ἢ θαυμαστόν.

Ἀμβροτα· θεῖα, ἄφθαρτα. 30

7 B 386, 29 A, vgl. Sui. 8. 9 Zwei Teile: 1) bis σκοτεινός A Sui., vgl.
B 386, 30 10 Vgl. B 386, 31 A Sui. Hes. 11 B 386, 32 A Sui. Hes.
12. 13 Sui. 14. 15 Vgl. Pollux II 7 26—28 Vgl. unten S. 155, 25
(B 418, 8 Hes. Ἀπαμβρακοῦ) 29 B 386, 33 A Sui. 30 B 387, 1 A Sui.,
vgl. Hes.

11 Ἀἔμβρυα b (A rot) 17. 18 ἀμβλωπὰς (beidemal) b vgl. ἀμβλῶπες αὐγαί
Rhesos 737 25 οὐτ’ b verb. E. Schwartz 26 λαῖα b ἀπαμπρακοῦ b

Ἀμβρακία· πόλις ἐν τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, ἄποικος Κορίνθου.

Ἀμβρυττοι καὶ Ἀμβρύττιοι ἐχῖνοι· οἱ δὲ πέτρας ἀπέδσαν, ἐφ' ὧν φυκία πέφυκεν ἐπιπολῆς. Εὐριπίδους δὲ εἰπόντος· ἄβρυττος(?) μέγας· τινὲς τὴν τελευταίαν διὰ τοῦ ἡ γράφουσιν, οὐκ ὀρθῶς, <ὡς> μαρτυρεῖ Ἡρωδιανός. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τοῖς περὶ ζῴων (Ζ. ἱστ. IV p. 530 a 34) πλείω γένη φησὶ τῶν ἐχίνων, ἐν μὲν τὸ ἐσθιόμενον, ἐν ᾧ τὰ λεγόμενα ᾧα μεγάλα γίνεται καὶ ἐδώδιμα ὁμοίως ἐν μείζονι καὶ ἐλάττονι· καὶ γὰρ εὐθὺς ἔτι μικροὶ ὄντες ἔχουσι ταῦτα. ἄλλα δὲ δύο γένη τό τε τῶν σπατάγγων καὶ τῶν καλουμένων ἀμβρύττων. γίνονται δὲ οὗτοι πελάγιοι καὶ σπάνιοι. φησὶ δὲ ὁ Ἡρωδιανός ὅτι Ἀριστοτέλης καὶ διὰ τοῦ τ καὶ διςυλλάβως τὴν λέξιν προφέρεται· βρυσσὺς γὰρ αὐτοὺς λέγει.

Ἀμβωνες· τὰ χεῖλη τῶν λοπάδων, καὶ οἱ λόφοι τῶν ὄρων καὶ ἡ ἰτὺς πᾶσα καὶ οἶον ὄφρυς καὶ ὑπεροχή. Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός (Eur. fr. 52 K.)· ἄλλ' ᾧ πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείζας· καὶ οἱ ὄρεινοὶ τόποι καὶ αἱ προσαναβάσεις.

Ἀμέθυστον· οὐδετέρως Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ λίθων (fr. 2, 31)· τὸ δ' ἀμέθυστον οἶνωπὸν τὴν χροάν·

Ἀμείβεςθαι· ἀποκρίνεςθαι. μεταβάλλεςθαι.

20 Ἀμείβεται· ἀντὶ <τοῦ> παραιτεῖται. Εὐριπίδης (fr. 156).

93^v Ἀμείβων | ἀλλάσων.

Ἀμείβεται· ἀντικελεύεται. Δίδυμος.

Ἀμειδές· στυγνόν, σκυθρωπόν.

Ἀμείλικτος· ἀπάνθρωπος. ἀπηνής.

25 Ἀμείλιχος· σκληρός, ἀκολάκευτος.

Ἀμέλει· τοιγαροῦν. δηλαδή, πάντως· ἐπίρρημα γὰρ ἔστι συγκατάθεσιν δηλοῦν.

1 Sui. aus Harp. 2—12 aus Herodians Symp. (vgl. Athen. III 91 b Hes.) 13—16 Zwei Teile: 1) bis περιλείζας aus Aelius Dion. (Eust. 1636, 50 Schwabe p. 106, vgl. Erotian p. 52 K.); 2) vgl. Hes. Zum Ganzen vgl. Methodios Et. gen. 19 Zwei Teile: 1) bis ἀποκρίνεςθαι B 387, 2 A; beide vereinigt Sui. 20 Hes. 21 B 387, 3 A Sui. Hes. 22 Neues Fragment 23 B 387, 4 Sui., vgl. Hes. 24 Zwei Glossen B 387, 5. 6 A Sui., vgl. Hes. 25 B 387, 7 A Sui. 23. 27 Zwei Teile: 1) bis τοιγαροῦν B 387, 11 A Sui.

3 ἐφ' ᾧ b Lies βρυσσὺς 6 γένει b 9 πατάγων b βρύσων codd. Ar. (oder βυρσῶν, βυρῶν) 11 διςυλλάβως b 15 περιλίζας b 16 προσβάσεις b 18 τῇ χροᾷ Edd. Theophr.

Ἀμελλητί· ἀνυπερθέτως, ταχέως.

Ἀμελία καὶ ἀμέλεια· ἀμφότερα Ἑλληνικά· καὶ γὰρ καὶ διὰ τοῦ ἰ γράφεται καὶ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου.

Ἀμειψόμεθα· ἀνταποδώσομεν.

Ἀμέργειν· καρπολογεῖν. Ἀριστοφάνης Νήσοις· ὁ μὲν τις 5 ἀμπέλους τρυγῶν ἄν, ὁ δ' ἀμέργων ἐλάας'.

Ἀμήρυτον· πολύ, ἐκτεταμένον, ἀτέλεστον, τουτέστι διηνεκῶς ἐπιμένον, ἀπέραντον.

Ἀμηγέπη· ὅπως δήποτε, καθοτιοῦν. λέγεται δὲ καὶ ἀμωσγέπως καὶ ἀμόθεν καὶ <ἀ>μηγέπου καὶ <ἀ>μηγέποι καὶ ἀμωσγέποι. 10

Ἀμήσαντες· θερίσαντες. ἢ ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ ἀποτεμόντες.

Ἀμητήρες· θερισταί.

Ἀμητός· αὐτὰ τὰ τεθερισμένα ὀξύτόνως. προπαροξύτόνως δὲ ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, ὡς καὶ τρύγητος ὁ καιρὸς τοῦ τρυγᾶν.

Ἀμηχανία· ἀπορία. 15

Ἀμήχανον· ὑπὲρ λόγον.

Ἀμης· γένος πλακοῦντος.

Ἀμήτορος· Εὐριπίδης· Ἐφιδνε Γαίας υἱὲ τῆς ἀμήτορος, οἶον τῆς αὐτόχθονος.

Ἀμίδα· δασέως. 'τί δῆτ' ἂν εἰ μὴ τὴν ἀμίδα καθεῦδ' ἔχων' 20 Εὐπολὶς Αὐτολύκῳ. καὶ ὁ Ἀριστοφάνης· 'κατεσκέδασέ μου τὴν ἀμίδα κεχηνότος'. λέγουσι δὲ καὶ ἄμαξαν δασέως καὶ καθημαξευμένα, καὶ ὅλως τῇ δασείᾳ προσωδία χαίρουσιν οἱ Ἀττικοί. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ [ὡς] λέγεται ἐν τῇ Θετταλῇ διὰ τοῦ θ ἢ συναλοιφῇ αὕτη· 'ἐκκαίδεκα κεῖνθ' ἀμίδες'. καὶ τὸ ἀμάξιον οὕτως λέγουσι θαμάξιον, 25 καὶ <οὐκ> ἀναβεβήκει πώποτε ἐφ' ἄμαξαν, ἀλλ' ἐφ' ἵππον'. Νικόστρατος ἐν Παρακολυμβώσῃ.

1 B 387, 12 A Sui., vgl. Hes. 2. 3 Sui. 4 Sui. Hes. 5. 6 aus Pausanias (Eust. 838, 55) 7. 8 B 387, 18 A Sui. 9. 10 B 387, 16 A Sui. Schol. Plat. Soph. 259 d, vgl. unten S. 93, 7 u. 105, 22 11 Zwei Teile: 1) bis θερίσαντες; 2) B 387, 20 A Sui. 12 B 387, 21 A Sui. Hes. 13. 14 B 387, 22 A Sui., vgl. Hes. 15 B 387, 25 A Sui., vgl. Et. magn. 83, 31 16 B 387, 26 A Sui. 17 Vgl. Sui. Ἀμητα Athen. XIV 644 f. 20—27 aus Aelius Dion. vgl. Eust. ὅθεν καὶ τὸ καθημαξευμένως, ὡς φησιν Αἴλιος Διονύσιος καὶ θαμάξιον τὸ ἀμάξιον· χαίρουσι γάρ, φησί, τῇ δασείᾳ οἱ Ἀττικοί vgl. oben S. 81, 5. 6 u. Eust. 1636, 27 καὶ γὰρ τὸ ἀλεαίνειν δακύνουσιν Ἀττικοί ὡς καὶ τὸ ἀμῖς καὶ ἄμαξα καὶ ἀμνός.

1 Ἀμελλητί b 4 ἀνταποδόσομεν b 6 ἀμπέλου b 10 Lies ἀμουγέπου καὶ ἀμοιγέποι 13 τὰ θερίσματα b 22 καθημαξευμένα b 24 ἐν τῷ θέτῃ b συναλοιφῇ b 25 ἐκκαίδεκάκινθ' b 26 πώποτ' b, verb. E. Schwartz ἵππων b

Ἀμίδας· τὰ ὑπηρεσία. ἰδίως δὲ Δημοσθένης (54, 4) τὰ σταμνίσκια, οἷς ἐνούρουν. λέγεται δὲ ἄμις καὶ ἡ χύτρα καὶ οὐχ ὁ ἵπνος, ἀλλὰ πλακοῦντος γένος. Μένανδρος Ὑποβολιμαίῳ (fr. 491)· ἄμιτα Χαρίππου κατὰ ἄδην πέμπει τινὰ ἄμιτα ἐν ἄδου προσδοκᾷ.
 5 ἔστι καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ὄνομα κωμικοῖς.

Ἀμιθρεῖν· τὸ ἀριθμεῖν. Νικοχάρης.

Ἀμιλλα· ἀνταγώνισμα, φιλονεικία, ἐξίσις.

Ἀμιλλητηρίους λόγους· τοὺς ἐναγωνίους.

Ἀμιλλον· τὴν ἄμιλλαν Δωρόθεος εἶρηκεν ἀρσενικῶς. καὶ
 10 ἄμιλλοφόρος Ἀριστοφάνης.

Ἀμισόν· τὴν πόλιν ἀρσενικῶς Δίφιλος εἶπεν.

94· Ἀμμάς· ἡ τροφὸς καὶ ἡ μήτηρ. καὶ ἡ Ῥέα, καὶ ἡ Δημήτηρ, καὶ Ἀρτέμιδος τροφός. καὶ τὰς ἀντλίας δὲ Λέσβιοι οὕτως ἔλεγον.

Ἀμμάθω· μεταμέλωμαι.

15 Ἀμμαλώ· ἑορτὴ παρὰ Τενεδίοις ἀγομένη Διῖ.

Ἀμματα· δεσμά.

Ἀμμωνίς· ἡ τοῦ Ἀμμωνος ἱερὰ τριήρης, ὡς Δείναρχος (fr. 14, 1 S.)

Ἀμμών· ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἀγομένη. καὶ ὄφεις οἱ Κυρηναῖοι. καὶ Στράττις· Ἀμμών ὁ κριοῦ δέρμα καὶ κέρατ' ἔχων.

20 Ἀμιππον· ἵπποι ἐζευγμένοι τοῖς τραχήλοις χωρὶς δίφρου, ὃ πάλαι καὶ ξυνωρίς ἐκαλεῖτο καὶ συνωρίς. ἦν δὲ ἐπὶ μὲν τοῦ ἑτέρου καθεζόμενος ἡνίοχος, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου ὀπλίτης. ἀπὸ οὖν τοῦ ἅμα ἀμφοτέρους καθεζέσθαι ἐκλήθη ἄμιππον.

1—5 Zwei Glossen: 1) vgl. B 387, 27 A Sui.; 2) von πλακοῦντος γένος zum Lemma Ἀμης gehörig aus Herodians Symp. vgl. Ath. XIV 644f. Hes. Ἀμητες 6 Hes. 7 B 387, 28 A Sui. 8 Hes. Ἀμιλτορίους (Ἀμιλλητηρίους Skaliger; schreibe ἐναγωνί<ους>) 9. 10 Dorotheos, vielleicht Verf. der von Phot. Bibl. cod. 156 erwähnten ξένως εἰρημέναι λέξεις, wird auch Et. magn. 87, 49 zitiert. 11 Vgl. Steph. Byz. 12. 13 Hes. (danach zu verb.). Diogenian erklärte zunächst das syrische Wort (vgl. z. B. Hist. Laus. p. 99, 18 Butler) und nannte dann die mit der syrischen Gottesmutter verbundenen griech. Gottheiten; dann glossographische Notizen. 14 Hes. 15 Hes. 16 B 386, 25 A Sui. 17 aus Harp. 18. 19 Hes. 20—23 aus Pausanias (Eust. 1539, 26 Schwabe p. 107), bei Sui. durch Umstellung verdorben, vgl. Hes.

2 ὁ ἵπνος verdorben 3 ὑποβολιμαία b 4 κτ' ἄδην b Vielleicht τὸν ἄμητα, Χαίριππ' οὐκ ἐς Ἀίδου πέμπετε; — τίν' ἄμητ' ἐν Ἀίδου 6 νικόχαρις b 11 Ἀμιον b 14 Ἀμμαθῶ καταμελοῦμαι b 18 Ἀμμων hier b (wohl Ἀμμώνια) ὄφεις] ὁ Ζεὺς Albertus zu Hes. 20 δύο ἵπποι Hes. Sui. τραχείλοις b

Ἄμῖπποι· οἱ cὺν ἵπποις στρατευόμενοι. οὕτως Ἰσαῖος (fr. 125 S.).

Ἀμογητί· ἀκόπως.

Ἀμόθεν· ἀπὸ τινος μέρους, ὁπόθεν θέλεις (α 10)· τῶν ἀμόθεν γε θεά, θύγατερ Διός, εἶπέ'. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μοναχὸς καὶ καθ' ἓνα τινὰ τρόπον.

Ἀμοιβή· ἀνταπόδοσις.

Ἀμοιγέποι· εἰς τινὰ τόπον. ἢ ἀντὶ τοῦ καθ' ἓνα τρόπον.

Ἀμοιβαία ἔκτισις· ἀνταπόδοσις ἢ ἐκ διαδοχῆς ὁμοία.

Ἀμοιβαδόν· ἐξαίφνης. ἢ ἐφεξῆς.

Ἀμοιρῆσαι· ἀποτυχεῖν.

Ἀμοιροί· ἀμέτοχοι. ἢ κακόμοιροι.

Ἀμολγόν· σκοτεινήν.

Ἀμόργινα· παραπλήσιά ἐστι βύσσων.

Ἀμοργίς· κυρίως ἡ λινοκαλάμη, ἐξ ἧς γίνονται ἐνδύματα ἀμοργίδια λεγόμενα. ἢ ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη καὶ ἡ τρυξ τοῦ οἴνου. 15 ἔστι δὲ σμηκτὴ. καὶ ἡ μᾶζα παρ' Ἡσιόδῳ (Op. 590). λέγεται δὲ ἀρκενικῶς καὶ θηλυκῶς.

Ἀμνήν θερίζειν· ὅταν γὰρ ἡ ἀμνίον, οὐκ ἀποκείρεται. θερίζειν δὲ τὸ διάγειν τὸ θέρος ἄκαρπον ὡς τὰ ἀμνία. ἔαρος γὰρ γεννώμενα τοῦ θέρους ἐᾶται ἄκαρπα. τίθεται οὖν <ἡ> παροιμία ἐπὶ τῶν χρόνῳ 20 ὕστερον τιμωρουμένων.

Ἀμνημοῦντες· οἱ ἀθυμοῦντες.

Ἀμνησία· ἡ ἡλιθυία.

Ἀμνήστευτος γυνή· ἡ παλλακή. Εὐριπίδης (fr. 818).

Ἀμνίον· τὸν ὑμένα τοῦ σώματος· τοῦτο γὰρ <τὸ> πρῶτον τοῦ ἐμ- 25

1 Sui. (mehr) aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 4) 2 B 387, 29 A Sui.
3—5 Hes., vgl. Timaios 6 B 387, 31 A, vgl. Sui. 7 Hes. 8 B 387, 32
A Sui. 9 B 387, 30 A, vgl. Sui. Hes. 10 B 387, 33 A Sui. Hes. 11 Sui.
12 Hes. (zu Eur. fr. 104) 13 aus Harp. 14—17 Zwei Glossen: 1) bis
οἴνου vgl. Sui., aus Paus. (Eust. zu Dion. Per. 525, Schwabe p. 108, vgl. Schol.
Plat. Epist. 363a); 2) aus Paus. Ἀμολγός (?) vgl. Eust. 838, 51 18—21 Eust.
1627, 14 aus Pausanias, vgl. unten S. 94, 5. 7, vgl. Hes. Ἀμνεῖν θερ., wo die
Ordnung Ἀμνήν verlangt 22 Hes. Ἀμνημόνεος 23 Hes. 24 Hes.
25— p. 94, 3 Hes., anders Schol. zu γ 444 und Methodios

3 τῶν] τὸν b 4 μοναχὸς auch Hes. für μοναχῶς 5 τόπον b 12 σκοτεινόν b
13 Ἀμόργινα aus Ἀμόργινα b Ἀμοργίνα und παραπλησία Harp. E (vgl. Sui.
Ἀμόργινον, anders Methodios Gesch. d. griech. Et. 28, 10) 14. 15 ἀμοργίδια auch
Eust. (ΔΙ = Ν) 16 σμηκτὴ b 18 Ἀμνην b ἡ] ἢ b 19. 20 ἄκαρπα für ἄκαρτα auch
Eust. 23 Vielleicht Ἀμνισία ἡλιθυία auch Hes. 25 Ἀμνίων b σώματος auch Hes.

βρύου. ἔστι δὲ ἐνδοτέρω τοῦ χορίου. λέγεται δὲ καὶ <ῆ> σκάφη, εἰς ἣν δέχονται τὸ αἷμα τῶν θυομένων. τινὲς δὲ φασὶ τὸ πεπληρωμένον ἀγγεῖον θαλάσσης.

Ἄμνοὶ τοὺς τρόπους (Ar. Pa. 935)· πᾶροι καὶ μαλακοί.

5 Ἄμνός· πρόβατον μέσον τὴν ἡλικίαν. καὶ ἄμνή τὸ θῆλυ. τρεῖς γὰρ ἡλικίαι· ἀρήν, ἄμνός, ἀρνειός.

Ἄμνόν· τὸν ἐνιαύσιον ἄρνα. Ἰστρος ἐν ταῖς Ἀττικαῖς (fr. 53)· ἄρνα, εἶτα ἄμνόν, εἶτα ἀρνειόν, εἶτα λιπογνώμονα, μοσχίαν δὲ τὸν πρῶτον.

Ἀμοργοί· τὰ κοινὰ διαμοργοῦντες καὶ λυμαινόμενοι ἄνδρες.

10 Ἀμόργματα· ἀρτύματα.

Ἀμοργοὶ πόλεως ὄλεθροί· οὕτως Κρατῖνος (fr. 214). καλοῦσι
94^v δὲ αὐτοὺς | <καὶ> μοργούς, τὸ ᾧ ἀφαιροῦντες, ὥσπερ καὶ μαῦρον τὸ
ἀμαυρὸν καὶ σφοδελὸν τὸ ἀσφοδελόν.

Ἀμοργίδα· ἐξεσβηκυῖαν τὸ γάλα.

15 Ἀμόρφωτος· ἀδιόρθωτος, ἄπλαστος, ἀσχημάτιστος.

Ἀμοχθί· ἄνευ πόνου. Αἰσχύλος Προμηθεῖ (224). συγγραφικὴ ἢ φωνή, ὥς φησιν ὁ Φρύνιχος.

Ἄμουσα· ἀτερπὴ, ἀηδὴ, ἀπαίδευτα.

Ἀμούσωτος· Σοφοκλῆς ἔφη· ἄμούσωτος γὰρ οὐδαμῶς ἄπει.

20 Ἀμπαλίνωρος· ἀναστρέφων τὴν αὐτὴν ὁδόν. Φιλέταιρος Μελεάγρῳ (fr. 11)· ὁ πρὸς γυναικὸς ὁ κόρος. οἴκαδε, ᾧ κόρη, ἄπιθι ἄμπαλίνωρος. δοκεῖ δὲ Βοιωτικὸν εἶναι τὸ ὄνομα. Κρατῖνος Θράτταις (fr. 310)· οὗτοι δ' εἰσὶν κυβοιωτοί, <κρου>πεζοφόρον γένος ἀνδρῶν. καὶ μετ' ὀλίγον ἄμπαλίνωρος. σημαίνει δὲ τοῦτο καὶ τὸ
25 ὀπίσω καὶ τὸ ὀλίγωρον καὶ τὸ παλιμπόρευτον. καὶ ὁδὸν τὴν ἐπιστροφὴν οὐκ ἔχουσιν.

4 Hes. (vgl. Sui.) 5. 6 Sui. Eust. 1627, 10 aus den παλαιοί (Pausanias)
7. 8 Sui., vgl. Eust. aus Pausanias (Fortsetzung) 9 aus Pausanias (?) vgl.
Eust. 1608, 57 und 838, 54, vgl. unten Zeile 11 10 Vgl. Hes. Ἀμόργμα (von
Photios nachträglich eingeschoben) 11—13 Sui. aus Pausanias (Fortsetzung;
vgl. Eust. 838, 55. 1608, 57. Schwabe p. 107) 14 Hes. 15 zu Soph. fr.
228, anders Hes. 16. 17 aus Phrynichos. 18 B 388, 1 A Sui. 20—26
Sui. (kürzer), anders Hes.

3 θαλά b verdorben 6 ἄρην ἀρνός b 8 ἀρνιόν b 8 τὸν α' b τὸν πρῶτον
Sui. (?) Lies τριετή. 9 διαφοροῦντες Eust. 838, 55 14 ἐξεσβικυῖα Hes.
ἐξησῶηκυῖα b (vielleicht ἀμοργίδα, für θρυαλλίδα, ἐξεσβηκυῖαν τὸ γάλα ἀπολω-
λεκυῖαν) 19 ἄπει b 20 Ἀμπαλίνωρος Blomfield 21 οὐκ οἶδα ᾧ b
22 ἄπειθι b 23 εἰς κυβοιωτοὶ πεζοφόρων b

Ἀμπεχόμενος· περιβαλλόμενος.

Ἀμπεχόνη· ἄμφιον, ἱμάτιον, παλλίον.

Ἀμπέλια· ἀρσενικῶς καὶ οὐδετέρως λέγουσιν.

Ἀμπελουργός καὶ Ἀμπελουργεῖν. Ἀριστοφάνης (Pa. 190).

Ἀμπέχονον· κύμμετρον καὶ λεπτόν περίβλημα, ὡς Ἀριστοφάνης 5
(fr. 320, 7).

Ἀμπέχει καὶ ἄπτει· διὰ τῆς εἰ λέγουσιν ἀντὶ τῆς ἥ.

Ἀμπλακίαις· ἁμαρτίαις.

Ἀμπρεύειν· ὡς ἡμεῖς τὸ πολλοῖς ζεύγεσιν ἐν μέρος ἔλκειν.

Ἀριστοφάνης Λυσιστράτη (286)· ἄλλ' αὐτὸ γάρ μοι τῆς ὁδοῦ λοι- 10
πόν ἐστι χωρίον τὸ πρὸς πόλιν, τὸ σιμόν, οἱ σπουδὴν ἔχω· <χῶ>πως
πότ' ἐξαμπρεύσομεν τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου'.

Ἀμπρευτής· χρήσιμος ἢ φωνή. Σοφοκλῆς· ὥσπερ ἀμπρευτῆς
ὄνος αἰεὶ μαστιγούμενος'.

Ἀμπρεύοντι· Εὐριπίδης Πρωτεσίλαω· ἔπου δὲ μῶνον ἀμ- 15
πρεύοντί μοι'. ἀντὶ τοῦ προηγουμένω καὶ ὁδηγοῦντί σε καὶ οἶον
ἔλκοντι.

Ἀμπρον· ὦ ἐχρῶντο ἀντὶ τοῦ ῥυμοῦ χοινίω μέσον τεταμένω
τῶν ἐλκόντων ζυγῶν.

Ἀμπυκας· χαλινούς.

20

Ἀμπυξ· δεσμός τριχῶν. ἢ κόσμος κεφαλῆς.

Ἀμπυκες· διάδημα. ἢ τροχοὶ κατὰ μεταφοράν.

Ἀμπυκοῖς καὶ καταμπυκοῖς· Σοφοκλῆς Μελεάγρω· ἑστεφά-
νοισι κράτα καταμπυκοῖς.' ὁ αὐτὸς δὲ καὶ ἀμπυκώμασιν.

Ἀμπωτις· ξηρασία ἢ πλημμύρα. Ἀττικοὶ δὲ ἀνάπωσιν μᾶλλον 25
λέγουσιν. ἰδίως δὲ [αὐ]τὰ περὶ τὰ παρὰ τῇ θαλάσῃ στενὰ συμβαί-
νοντα πάθη ἀμπώτιδες, οἶον αἱ τοῦ ῥοθίου ὑποχωρήσεις καὶ ἐπικλύσεις.

1 B 388, 2 A Sui. Hes. 2 B 388, 3 A Sui. 3 Vgl. Hes. Ἀμπέλιοι
ἀμπέλια (so zu schreiben) 4 aus Phrynichos (? vgl. Bek. 29, 17) 5. 6 Hes.
8 B 388, 5 A Sui. Et. gen. (ohne Quellenangabe) 9—12 Atticist., wohl
aus Phrynichos (?), anders Sui. 13. 14 aus Phrynichos (φωνή)
18. 19 Hes. Eust. 623, 38 20 B 388, 6 A Sui. 21 B 388, 7 A Sui.
22 Vgl. Hes., aus Pausanias (Eust. 1280, 57 Schwabe p. 109) 25—27 Zwei
Teile: 1) bis πλημμύρα B 388, 8 A Sui.; 2) attizistisch

2 Απαλλίον b (A rot) 16 οἶον] οἶνον b 18 χοινίον b verb. E. Schwartz
23 Ἀμπύκοις und καταμπύκοις (beidemale) b στεφάνουσι b 26 δὲ αὐτὰ τὰ
περὶ τῇ θαλάσῃ στενὰ (A rot) b

- Ἄμπωτις· καὶ ἡ ἀνάπωσις.
95r Ἄμυδρά· ἀφανῆ, | σκοτεινά.
 Ἄμυδρῶς· λεπτῶς, ἀσαφῶς, σκοτεινῶς.
 Ἀμύητος· ἄπειρος, ἀτέλεστος.
 5 Ἀμύμων· ἄψογος, ἄμεμπτος.
 Ἄμυνα· καὶ ἐπὶ ἀμοιβῆς καὶ ἐπὶ εἰσπράξεως δίκης. ἢ ὡς ἐν
 τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, οὐδέπω εὕρομεν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, τὸ δὲ
 χειμάμυνα παρὰ πολλοῖς.
 Ἄμυνάθειν καὶ <Ἀ>μυνάθετε· Ἀριστοφάνης (Nub. 1323) καὶ
 10 ἕτεροι (z. B. Soph. Oed. C. 1015).
 Ἀμυδροῦνται· ἐλαττοῦνται.
 Ἀμυδροῦται τὰ πράγματα· ἀντὶ τοῦ εἰς κατόπιν ἥκει, μει-
 όνως ἔχει.
 Ἀμυνίας· ὁ ἔτοιμος ἀμύνεσθαι.
 15 Ἀμυντρόν καὶ Ἀμυνάνδρως· Αἰσχύλος, Ἀμύνανδρον δὲ
 Σοφοκλῆς.
 Ἀμύνεσθαι· Θουκυδίδης (I 42) ἀντὶ τοῦ <ἀ>μείβεσθαι, Σιμω-
 νίδης (fr. 229 B⁴) δὲ ἀντὶ τοῦ χάριτας ἀποδιδόναι, Σοφοκλῆς (Oed.
 C. 872?) δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπαλεξῆσαι.
 20 Ἀμύντης καὶ Ἀλκήστης· στρατηγικὰ καὶ αἰσχυληρὰ τὰ ὀνόματα.
 Ἀμύναιντο· Κρατῖνος (fr. 171).
 Ἀμύντωρ· βοηθός.
 Ἀμύξ· ἀντὶ τοῦ μόλις. Εὐφορίων.
 Ἄμυξις· σπάραξις.
 25 Ἄμυρις μαίνεται· θεωρὸς ὑπὸ Συβαριτῶν πεμφθεὶς εἰς Δελ-
 φούς περὶ εὐδαιμονίας καὶ τοῦ θεοῦ χρήσαντος ἀπώλειαν Συβαριτῶν
 ἔσεσθαι τότε, ὅταν ἀνθρώπους θεῶν προτιμήσῃ, θεασάμενος δοῦλον

2 B 388, 9 A Sui. 3 A Sui. 4 B 388, 11 A Sui. 5 B 388, 12 A
 Sui. 6—8 Zwei Teile: 1) bis δίκης Sui. aus Timaios; 2) Phrynichos (? ἄμυνα
 = βοήθεια vgl. Herodian Philetairos bei Cohn Rhein. Mus. 43, 413) 9. 10 Vgl.
 Hes. 14 Sui., vgl. Schol. Arist. Equ. 573 17—19 Sui. 20 Sui., aus Phry-
 nichos, vgl. Apparat 21 Sui. (mehr) 22 B 388, 13 A Sui. Hes.
 24 B 388, 14 A Sui. 25—27 Sui. (Teil 2) aus Pausanias (Eust. 298, 4,
 Schwabe 171)

2 Ἀσκοτεινά b (A rot) 6 δίκη b ἢ wohl erst von b statt des wieder-
 holten Lemmas eingesetzt 9 Ἀμυνάθεται b 20 Lies Ἀμυντής καὶ ἀλκηστής
 (Dindorf im Thes.) τραγικὰ καὶ σκληρὰ (die Schreiber dachten bei ὀνόματα an
 Eigennamen) vgl. S. 12, 10 24 Lies Ἀμύξεις· σπαράξεις vgl. Hes. (Il. A 243) 26 ἀπὼ b

πρὸς ἱερῷ μαστιγούμενον καὶ προσφυγόντα τῷ ἱερῷ [καὶ] μὴ ἀπολυόμενον, ὕστερον δὲ εἰς τὸ τοῦ μαστιγούντος πατρὸς μνήμα καταφυγόντα ἀπολυθῆναι καὶ συνεῖς τὸ λόγιον, ἐξαργυρισάμενος τὰ ἴδια ἀπῆρεν εἰς Πελοπόννησον. ὁ οὖν λογισμῷ πεποίηκεν Ἄμυρις, τοῦτο εἰς μανίαν Συβαρίται μετέτρεψαν. ὁ δὲ τῷ χρόνῳ μᾶλλον διὰ τὴν προσποίητον μανίαν ἐθαυμάσθη. 5

Ἄμυροι· Σοφοκλῆς Ποιμέσιν ἄμυρους τόπους ἐπιθετικῶς αὐτῷ ἐχρήσατο, ὡς Ἡρωδιανός.

Ἄμυρσει· ξέει, σπαράζει.

Ἄμυστι πιεῖν· οὕτως Φερεκράτης (fr. 202) ἐπιρρηματικῶς. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπνευστὶ καὶ ἄνευ τοῦ ἀναπαύεσθαι πινόντων, 10 οἷονεὶ μὴδὲ μυσάντων. τοῦ αὐτοῦ ἔχεται καὶ τὸ ἐξαμυστίσαι. λέγεται δὲ καὶ ἀμυστίζειν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ.

Ἄμυστις· ἡ ἀπνευστὶ γινομένη πόσις.

Ἄμυσχῆναι· καθᾶραι, ἀγνίσαι.

Ἄμύττεται· τοῖς ὄνυξι ξέει...

15

Ἄμυσχρόν· καθαρὸν, ἀγνόν, ἀλλόχροον.

Ἄμυχή· ἐπιπόλαιον ἔλκος.

Ἄμυχρόν· τὸ μὴ μυσαρόν, ἀλλ' ἀγνόν καὶ καθαρὸν. οὕτως Σοφοκλῆς (fr. 909).

Ἄμύλους· καὶ τὸν ἄμυλον ἀρσενικῶς λέγουσι. <Τηλεκλείδης> 20 (fr. 32)· ἁίρω λαγῶσις ἐπ' ἀμύλῳ καθημένοις. Στράτις Καλλιπιδῆ· ὁδὸς νῦν τὸν ἄμυλον πρῶτον αὐτῷ τουτονί. Ἀριστοφάνης Νήσοις· ἄμυλος, τάριχος, πυός, ἰσχάδες, φακῆ.

Ἄμυγδαλή· περι|σπάται τὸ δένδρον, Ἄμυγδάλη δὲ ὁ καρπὸς 95^v παροξυτονεῖται. Εὐπολις Πόλεσιν· ὥφειλ' Ὑάκινθος ἀποθανεῖν 25 ἀμυγδαλή. ἀμύγδαλα δὲ ὡς ἡμεῖς τὸν καρπὸν καὶ Ἑρμιππος Φορμοφόροις (fr. 63, 20 vgl. Bek. A. G. 82, 19) καὶ Φιλήμων ἐν Μύ-

6. 7 Vgl. Herod. I 199, 18 L., vgl. Hes. Ἄμυροι 8 B 388, 15 A
9—12 Sui., vgl. Ath. XI 783d 13 Sui., vgl. Hes. 14 Hes. 16 Hes.
17 B 386, 16 A Sui. Hes. 18. 19 Sui. 20—23 aus Herodians Symposion,
vgl. Athen. XIV 648 e Hes. (vgl. Nachr. d. Kgl. Ges. d. Wiss. Gött. 1906 S. 44)
24— p. 98, 2 aus Herodians Symposion, vgl. Athen. II 53 f (aus Pamphilos) Hes.

8 ξέει σπαράσσει A B richtig 9 ποιεῖν b φερεκράτης οὕτως (so) b am
Rand (vgl. Sui. am Ende) 11 καὶ τοῦ b 15 nach ξέει Rasur dreier Buchstaben,
deren mittelster γ oder χ war (vielleicht Ἀμύττετε... ξέετε vgl. Hes. Ἀμυττέτωσαν)
16 ὀλόχροον Hes. vielleicht richtig 17 ἐπιπόλεον b 18 Lies Ἄμυσχρόν
21 καὶ ῥωγαλέοις b ἐπ' ἀμύλων b καλλιπιδῆ b 23 Ἀνήσοις b (A rot) ποιός b
25 ὀφείλεν b 25 wohl <ὕπ> ἀμυγδαλή (ἀμυγδάλη E. Schwartz)

στιδι καὶ Δίφιλος Τελεσία (fr.79)· ἑτρωγάλια, μυρτίδες, πλακοῦς, ἀμύγδαλα·.

Ἄμυδις· ἄμα, κατὰ τὸ αὐτό.

Ἄμυκλᾶδες· ὑποδημάτων εἶδος. προσγράφεται μὲν τὸ ἰ, οὐ μὴν καὶ συνεκφωνεῖται. κέκληται δὲ ἀπὸ τῶν ἐν Λακεδαίμονι Ἄμυκλῶν, ὡς ἐκεῖ κατασκευαζομένου τοῦ τοιοῦτου ὑποδήματος. οὕτως Ἀριστοφάνης καὶ Φρύνιχος.

Ἀμυλιδωτόν· χιτωνίσκου τι γένος καλοῦσιν. Ἑρμιππος Θεοῖς.

Ἀμφαξονεῖν· τὸ μὴ ἐπ' εὐθείας πορεύεσθαι.

10 Ἀμφαρίστερος· ἀμφοτέρωθεν <ἀριστερός>. οὐκ αἴσιος οὐδὲ ἐπιτήδειος. σκωπτικὴ δὲ ἡ φωνή, ὡς φησι Φρύνιχος.

Ἀμφ' αὐτούς· περὶ αὐτούς.

Ἀμφαδόν· Ἰων Φοίνικι· ὡς ἀμφαδὸν πέπραγα πανταχῇ καλῶς· τοῦτο καὶ ἀναφανδὸν ἔλεγον.

15 Ἀμφέξομαι· τὸ ἀμφιέσομαι. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις.

Ἀμφέμενον· τὸν ἐν μάχαις καὶ λοιδορίαις πρῶτον ὑπεῖξαντα κατὰ μεγαλοψυχίαν καὶ ἀφιλόνηκον οὕτως ἐκάλουν Λακεδαιμόνιοι.

Ἀμφηκες· ἀμφοτέρωθεν ἡκονημένον.

Ἀμφηρεφές· ἀμφοτέρωθεν ἐστεγασμένον. ἢ κατὰσκιον.

20 Ἀμφήρικον· μικρὸν <ἀ>κάτιον, ἐν ᾧ ἐπελαύνει τὰς δύο κώπας. ἔστι δ' ἐν δ' Θουκυδίδου (67) τὸ ὄνομα.

Ἀμφήριστον· ἄνισον, ἀμφίβολον.

Ἀμφηγάπαζες· Κάνθαρος Τηρεῖ· καὶ πρότερον οὖσα παρθένος αὐτὸν ἀμφηγάπαζες·.

25 Ἀμφί· περί. ἐξ ἐκατέρου μέρους.

3 Vgl. Hes. 4—7 Vgl. Hes. Phrynichos vielleicht der Grammatiker vgl. unten S. 104, 18 8 Vgl. Hes. 9 Atticist. vgl. Eust. 918, 63 (Schwabe p. 109 anders Phryn. Bek. 23, 30) 10. 11 aus Phrynichos (vgl. Bek. 3, 20) vgl. Hes. (zu Arist. fr. 512) Et. magn. 89, 25 12 B 388, 17 A Sui. 16. 17 Hes. Ἀφέμενον 18 B 388, 18 A Sui. 19 B 388, 19 A Sui. 20. 21 Vgl. Sui. Hes. 22 B 388, 20 A Sui. 23. 24 Vgl. Hes. Ἀμφαγαπαζόμενος 25 B 388, 21 A Sui.

1 τρωγάλια] vgl. Kaibel zu Athen. I p. 123, 18 8 Ἀμυλίδωτον Hes. ἀλυσίδωτον Ruhnken 10 ἀμφοτέροθεν b 11 σκωπτικὴ b φωνή] in Bekkers Fassung ὄνομα (das für Phrynichos charakteristische Wort ist dort mehrfach beseitigt) 15 Αφερεκράτης b (A rot) 18 ἀμφοτέροθεν b 19 Ἀμφηρεφές b (i aus η) ἀμφοτέροθεν b 21 Lies εἰς ἐλαύνει (vgl. Hes. εἰσελαύνει verb. von Palmer) 24 Lies ἀμφηγάπαζες αὐτόν

Ἀμφιανακτίζειν· ἄδειν τὸν Τερπάνδρου νόμον τὸν καλούμενον Ὀρθιον.

Ἀμφὶ ἄνακτας· ἀρχή τις ἐστὶ νόμου κιθαρωδικοῦ Βοιωτίου ἢ Αἰολίου, ἢ τοῦ Ὀρθίου. οὕτω Κρατῖνος (fr. 61) καὶ Ἀριστοφάνης (Nub. 595 fr. 59) καὶ Ἴων. 5

Ἀμφιάραιος καὶ Ἀμφιάρειος ἐκατέρως λέγουσιν. ὦ δέσποτ' Ἀμφιάραιε πολυτίμητ' ἄναξ.

Ἀμφὶ ἀγορὰν πλήθουσιν· Ξενοφῶν ἐν Ἀναβάσει (I 8, 1).

Ἀμφίβιον· ἐν ἀμφοτέραις δυνάμενον βιοῦν, θαλάσῃ καὶ γῇ.

Ἀμφίβληστρον· Ἐπίλυκος Κωραλίσκῳ· ἔπλοϊόν τε λαβὼν ¹⁰ κατ' ἐμαυτὸν καὶ ἀμφίβληστρον τήν τε τρίαينαν. οὕτως δὲ καὶ Στράτις.

Ἀμφίβολοι· πανταχόθεν βαλλόμενοι. καὶ ἀπορούμενοι, διαφόροις συνεχόμενοι λογισμοῖς ἀγνοία τοῦ αἵρετοῦ καὶ εἴτε τοῦτο εἴτε ἐκεῖνο ποιήσουσιν. |

Ἀμφίβολοι· λέγονται καὶ οἱ ὑπὸ τινος πανταχόθεν περιχεθέντες **96^r** καὶ περιεχόμενοι.

Ἀμφιγνοεῖν· ἀγνοεῖν ἢ ἐνδοιάζειν. ἢ τὸ μὴ ἀκριβῶς γινώσκειν. ἔστι δὲ καὶ <ἀ>μφιβάλλειν.

Ἀμφιγύοισι· τοῖς ἐξ ἐκατέρου μέρους πληῆσαι ἢ γυῶσαι δυνα- ²⁰ μένοις.

Ἀμφιδεα<ι>· ψέλλια. ἢ κόσμος περιτραχήλιος, ἀπὸ τοῦ περιδεῖσθαι.

Ἀμφιδεές· περιδεές.

Ἀμφιδεξίοις χερσί· διὰ τὸ ἐκατέραν χεῖρα ἐνεργεῖν ἐν τῷ ²⁵ τοξεύειν.

Ἀμφιδέξιοι μῦθοι· οἱ διχογνωμονούμενοι.

Ἀμφιδέας· περισκελίδες τινές εἰσιν. ἰδίως δὲ Λυκίας ἐν τῷ κατ' Εὐθυδίκου (fr. 100 S.) φησίν· οὐ δυνάμενος ἐκβαλεῖν διὰ τὸ ἀμφιδέαις δεδέσθαι τὰς θύρας'.

1 2 Sui. Gl. 2 (mehr) 3—5 Vgl. Hes. 9 B 388, 22 A Sui.
13—15 B 388, 24 A Sui. 18. 19 Zwei Teile: 1) bis ἐνδοιάζειν Sui. aus Harp.; 2) Hes. vgl. Bek. 183, 23 Et. magn. 87, 48 aus Dorotheos 20. 21 B 388, 27 A Sui. 22. 23 Zwei Teile: 1) bis ψέλλια B 388, 29 A Sui., vgl. Hes. Ἀμφιδέαι 24 B 388, 30 A Sui. Hes. 25. 26 Hes. (Aesch. fr. 240) 27 Hes. Ἀμφίδοξοι 28—30 Sui. aus Harp.

6 ἀμφιάραιος καὶ b 8 ἀναβάσεις b 9 θαλα b 10 καραλίσκῳ b
13 πανταχόθι b 20 Ἀμφιγύοισι b 28 λύσις b

Ἀμφιδρομία· ἡμέρα τις ἦγετο <ἐπὶ> τοῖς νεογνοῖς παιδίοις, ἐν ἧ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἐστίαν ἔφερον τρέχοντες καὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων <καὶ> φίλων πολύποδας καὶ σπηπίας ἐλάμβανον. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἀμφιδρομεῖν καὶ περιτρέχειν μετὰ τοῦ παιδὸς ἐπιθύοντα τοῖς θεοῖς.

5 Ἀμφιδρανές· ἱμάτιον διπρόσωπον ἐν τῷ πεποικίλθαι καὶ τὴν αὐτὴν ἔχον ἐπιφάνειαν.

Ἀμφίδοχοι λίθοι· οἱ μέγεθος ἔχοντες.

Ἀμφίδρομος πορθμός· ὁ ἀμφοτέρωθεν ὄρμον ἔχων. οὕτως Πλάτων.

10 Ἀμφίδρομος δαίμων· οἷον ὁ γενέθλιος. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 222 vgl. 65). καὶ ὁ δολιχὸς δρόμος. Δολίχου δὲ τινος Δελφοῦ πολλάκις τοῦτον νικῶντος κληθῆναι δολιχόν. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Δελφῶν.

Ἀμφίδρυμα τὸ ἐν ταῖς Σφενδόναϊς· ἔστι μὲν καὶ τὸ ἄγαλμα.
15 Σφενδόνη δὲ Ἀθήνησι τόπος.

Ἀμφίδουλος· ὁ ἐξ ἐκατέρων τῶν γονέων δοῦλος. ἔστι παρ' Εὐβούλῳ ἐν Πεντάθλῳ ἡ λέξις· ὁ νόθος, ἀμφίδουλος, οὐδαμόθεν οὐδεὶς, κύων'.

Ἀμφιετηρίς· ἡ κατ' ἔτος γινομένη ἐορτὴ τε καὶ θυσία. Κρα-
20 τῖνος Ἀρχιλόχοις· εἶπ' ἀμφιετιζομέναις ὥραις τε καὶ χρόνῳ μακρῷ'.

Ἀμφιέσασθαι· Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς· οὐ γὰρ ἐν παρ-
έχεις ἀμφιέσασθαι τῷ πατρί'.

Ἀμφιετίδαι· οἱ μωροί. ἀπὸ Ἀμφιετίδου τινὸς μωροῦ. Μέναν-
25 δρος Ὑποβολιμαίῳ.

Ἀμφιετιζομένας· τὰς κατ' ἔτος περιερχομένας.

Ἀμφιθαλής· ἐκατέρωθεν θάλλων. ἢ οἱ ἐξ ἀμφοῖν τεθηλότες καὶ

1—4 Zwei Teile: 1) bis ἐλάμβανον aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 7), vgl. Hes. Schol. Plat. Theaet. 160 e; 2) vgl. Bek. 207, 13 5. 6 Hes. 7 Hes. (Pollux 1, 200) zu Xenoph. Equ. 4, 4 10—13 Hes. 14. 15 Vgl. Bek. 202, 22 (Phryn. com. fr. 30) 16—18 Hes., vgl. Eust. 1445, 50 Et. magn. 87, 54 19—21 Vgl. Sui. und das ῥητορικόν Symeons (Reitzenstein Gesch. d. gr. Et. 267, 25) 24. 25 Vgl. Eust. 1669, 51 26 Hes., vgl. Eust. 1384, 64 Et. magn. 90, 27 und das ῥητορικόν Symeons (Reitzenstein Gesch. d. gr. Et. 268, 13) 27—p. 101, 2 Zwei Glossen: Ἀμφιθαλής (B 388, 31 A Sui.) und Ἀμφιθαλεῖς

1 Ἀμφιδρομία auch Harp. Hes. 2 Lies ἀπὸ 8 ἀμφοτέροθεν b 10 Αοῖον (A rot) b 14 Lies Ἀφίδρυμα 20 ἀμφιετηριζομέναις b, vgl. Einleitung 24 ἐμφιετίδου b 26 περιεχομένας b 27 Ἀμφιθαλής b im Text, εἰς am Rand 27 ἐκατέροθεν b

ὄντες ἀδελφοὶ ἐκ μητρός τε καὶ πατρός. ἢ ἐφ' ᾧ ἀμφότεροι θάλλουσιν οἱ γονεῖς.

Ἀμφίθετον <φιάλην> (Ψ 270)· κατὰ πᾶν μέρος αὐτῆς τιθέμενον ἀπύθμενον.

Ἀμφίθυρος· ἢ ἔχουσα οἰκία θύρας ἐκατέρωθεν φερούσας εἰς 5 ὁδόν. Σοφοκλῆς (Phil. 159) δὲ 'οἶκον ἀμφίθυρον' τὸ τοῦ Φιλοκτήτου | ἄντρον. χρήσι δὲ οὐ μόνον ἐπὶ οἴκου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐτέρων, 96^v οἶον ἀμφίθυρον τρίκλινον, <ἀ>μφίθυρον δωμάτιον. οὕτως Φρύνιχος.

Ἀμφίκαυστις· ἢ πρώτη τῶν ἀσταχύων ἔκφυσις. καλεῖται δὲ 10 καὶ καῦστις, καθ' ὅσον εἰώθασιν ἔτι χλωροὺς ὄντας τοὺς πρώτους στάχυς καίειν. οἱ δὲ ἀπλῶς τὸν στάχυν φασίν. Φρύνιχος δὲ ἀμφίκαυστιν τὴν ὠραιοτάτην. οἱ δὲ τὴν ἐρυσίβην. οἱ δὲ τὴν ὠριμον κριθήν. παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς καῦστις εἴρηται μεταφορικῶς ἢ μάχη, παρὰ τισι δὲ ἢ ὁσφύς καὶ τὰ ἰσχία, παρ' ἐνίοις δὲ ὁ ξηρὸς 15 χόρτος. ἐνιοὶ δὲ τὸ αἰδοῖον.

Ἀμφικελέμνους· ἀμφιβαρεῖς.

Ἀμφικέφαλος κλίνη· ἢ ἐξ ἐκατέρου μέρους ἔχουσα ἀνάκλιντρον. Πλάτων Ἑορταῖς (fr. 34)· 'ἔπειτα κλίνην ἀμφικέφαλον'. καὶ τὰ ὅμοια.

Ἀμφίκρανος ὕδρα· Εὐριπίδης Ἡρακλεῖ (1274). <Ἀ>μφί- 20 κρανος ῥάβδος· Σοφοκλῆς Φιλοκτήτῃ· 'καὶ ῥάβδος ὡς κήρυκος Ἑρμαῖα διπλοῦ δράκοντος ἀμφίκρανος'.

Ἀμφικίων ναός (Soph. Ant. 285)· οἱ δὲ νῦν περίτυλος ναὸς ἢ οἰκία λέγουσιν.

Ἀμφίκρημνος· περίκρημνος. ἢ βραχυτάτη. 25

Ἀμφικτύονες· οἱ ἐκ πόλεων καὶ ἐθνῶν αἵρετοὶ δικασταί, οἶον ἀμφικτύονες καὶ περίοικοι. ἔστι δὲ συνέδριον Ἑλληνικὸν συναγόμενον

3. 4 Sui., vgl. B 388, 32 und Ath. XI 501 a—d 5—9 aus Phrynichos (vgl. auch Hes. und Bek. 204, 15) 10—16 Vgl. Hes., Phot. Καῦστις, vgl. auch Eust. 1446, 26 (Schwabe p. 164) und Methodios] Reitzenstein Gesch. d. griech. Et. p. 35, 6 17 Vgl. Hes. Et. magn. 91, 1 18. 19 Hes. vgl. Et. magn. 90, 29 20—22 Vgl. Hes. Aus dem Phil. in Troja, vgl. fr. 638 25 B 389, 1 A Sui. 26—p. 102, 5 Zwei Glossen: 1) bis περίοικοι (27) Sui. Gl. 1 aus Timaios; 2) Sui. Gl. 2 aus Harp.

5 εἵσοδον b 11 καῦστις b ἔτι] ἐπὶ b 11. 12 τοὺς ἀσταχυς b 19 ἀμφί-
κολλον Pollux 20 Lies Ἀμφίκρανος κύων ἢ ὕδρα 22 ἑρμαῖα b 26 πό-
λεως b

ἐν Θερμοπύλαις, ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Ἀμφικτύονος τοῦ Δευκαλίωνος. αὐτὸς γὰρ συνήγαγε τὰ ἔθνη βασιλεύων. ταῦτα δὲ ἦν ἰβ' Ἴωνες, Δωριεῖς, Περραιβοί, Βοιωτοί, Μάγνητες, Ἀχαιοί, Φθιώται, Μηλιεῖς, Δόλοπες, Αἰνιᾶνες, Δελφοί, Φωκεῖς. οἱ δὲ φασιν ὠνομάσθαι ἀπὸ τοῦ
5 περιοίκους εἶναι τῶν Δελφῶν τοὺς συναχθέντας.

Ἀμφίκορος· ἦν ἐκατέρωθεν ἄνδρες περιλάβωσιν.

Ἀμφιλαφές· κατάσκιον, ἀμφοτέρωθεν βοηθούμενον. δασιλές. ἥ τε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλιστα ἀμφιλαφής· ἐν Φαίδρῳ Πλάτων (230 b). πολὺ δέ ἐστι παρὰ τοῖς τραγικοῖς.

10 Ἀμφιλογῆσαι· ἀντειπεῖν.

Ἀμφιλαφής· μεγάλη· οἷον <ἀμφιλαβής, ὅτι> ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἔστιν.

Ἀμφιλαφῇ κακά· ξένως εἴρηται Αἰσχύλῳ Νεανίσκοις· ἔπρος δ' ἐπὶ τοῖς ἀμφιλαφῇ πῆματ' ἔχων ἀθανάτων·

15 Ἀμφίκορος· ὁ μέσος τῶν τριῶν ἀδελφῶν.

Ἀμφίκουρον· τὸν ἀμφοτέρωθεν κεκαρμένον. <καὶ ἄμφίκουρον> κορμόν· Σοφοκλῆς.

Ἀμφίμα<λ>λον· ἀμφίμιτον· <τοῦτο> ἀπὸ τοῦ μιτώσασθαι. περὶ
97* ὁ τὸν μίτον εἰλοῦσιν | ἐν τῷ μιτούσθαι. Φερεκράτης Ἀγρίοις.

20 Ἀμφιμάσχαλος χιτῶν· δύο χειρίδας ἔχων, ὥσπερ μασχάλας ἐκάλουν. ὅς ἦν τῶν ἐλευθέρων· ὁ δὲ τῶν οἰκετῶν μίαν εἶχε καὶ διὰ τοῦτο ἑτερομάσχαλος ἐκαλεῖτο. ἦν δὲ τοιοῦτος, ἵνα γυμνῷ τῷ ὤμῳ εὐκολώτερον ἐργάζωνται.

Ἀμφιμάτορας· ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς ἔχοντας.

25 Ἀμφιμήτωρ· ὁμοπάτριος μὲν οὐχ, ὁμομήτριος δέ.

Ἀμφιματῶσαι· ἀποδῦσαι.

Ἀμφιμήτρια· τὰ μετὰ τὴν τρόπιν τῆς νεὸς ἐξ ἐκατέρου μέρους ἐπιτιθέμενα.

6 Sui. Ἀμφίκουρος vgl. unten Z. 15 (u. 16) 7—9 Zwei Teile: 1) bis βοηθούμενον B 389, 3 A Sui.; 2) von δασιλές wohl Phryn. 26, 18 11. 12 B 389, 6 Sui. 13. 14 aus Dorotheos (?) 15 Sui. Hes. 16. 17 Vgl. Hes. 18. 19 Vgl. Hes. Ἀμφίβαλλος, anders Pollux VII 57 τὸν ἀμφίβαλλον χιτῶνα δακύν καὶ ἀμφίμιτον. Zwei Glossen, vgl. unten S. 103, 1 20—23 Vgl. Hes. Et. magn. 90, 54 und das ῥητορικόν Symeons (Reitzenstein Gesch. d. gr. Et. 268, 25) 24 B 389, 8 A Sui. 25 Hes., vgl. Phrynichos Bek. 6, 24. Sui. Et. magn. 91, 3 26 B 389, 9 A 27. 28 Hes.

3 περρεβοὶ b μιλιεῖς b 6 Vielleicht ἦν <ἀν> 8 ἀμφιλαφίς b 13 Αἰξένως b (A rot) 19 ἐν τῷ] ἐκ τοῦ b vgl. unten S. 103, 1 25 ὁμοπάτωρ b 26 Lies Ἀφιματῶσαι Dind. 27 ῥοπήν b ἐκατέρους b

Ἀμφίμιλλον· ὃ περὶ τὸν μίτον εἰλοῦσιν ἐν τῷ μιτοῦσθαι.

Ἀμφιον· ἱμάτιον, ἔνδυμα.

Ἀμφιορκία· ἐπειδὴν ὃ τε διώκων καὶ ὃ φεύγων ὁμνύωσι. πολλῶν δὲ κλοπῆς ἔγκλημά τισιν ἐπιφερόντων, ἐπειδὴ τοῦτο πολλάκις ὤφθη μάτην γινόμενον, ἔθεντο Ἀθηναῖοι νόμον κατὰ τῶν ἀπαγόντων 5 εἰς δεσμωτήριόν τινας ἐπὶ δίκη κλοπῆς, χιλίας δίδόναι δραχμὰς τοὺς ἀλόντας. ἀλλὰ καὶ τοὺς οὐσίαν ἀπογράψαντας τῶν πολιτῶν τινος ὡς τῷ δήμῳ προσήκουσαν, εἰ συκοφαντοῦντες ἀλοῖεν, καὶ οὗτοι χιλίας ἐζημιοῦντο.

Ἀμφιπλῖξ· ἀμφιβάδην. τὸ περιεχόμενον ὑπὸ τῶν ποδῶν. πλῖξ 10 γὰρ τὸ βῆμα.

Ἀμφίπολις· πόλις ἐστὶ τῆς Θράκης· πρότερον δὲ Ἑννέα ὁδοὶ ἐκαλοῦντο. φασὶ δέ τινες αὐτὴν οὕτως ὠνομάσθαι διὰ τὸ περιοικεῖσθαι τὸν τόπον.

Ἀμφίπολος· θεραπεία, τουτέστιν ἡ περὶ τὸν θάλαμον ἢ τὴν 15 οἰκίαν πολουμένη, ὃ ἐστὶν ἀναστρεφομένη καὶ περιέπουσα.

Ἀμφίπρυμνος λόγος· Εὐριπίδης· ὥς ἀμφιπρύμνω δύο μ' ἐλέγχετον λόγῳ.

Ἀμφιρύτη· περιρρεομένη κύκλῳ.

Ἀμφιπλήκτοις· ἀμφιθαλασσίοις, ἐκατέρωθεν πλησσομέναις ὑπὸ 20 θαλάσσης. λέγει δὲ τὸν Ἰσθμόν.

Ἀμφί<ς>βαινα· ὄφιν ὃ καὶ ἐπὶ τῆς οὐράς κεφαλὴν ἔχων. Πελαργοῖς Ἀριστοφάνης.

Ἀμφισβητεῖν καὶ παρακαταβάλλειν· ὅταν τελευτήσας τις ἄπαις εἶναι δοκῇ, φάσκει δὲ τις ἑαυτὸν ἐκείνου υἱόν, οὗτος ἀμφι- 25 βητεῖν τοῦ κλήρου λέγεται. εἰ δὲ παῖδα μὲν τοῦ θανόντος ἑαυτὸν μὴ εἰσάγοι, λέγοι δὲ ἄλλως κατὰ γένος αὐτῷ προσήκειν τὸν κλῆρον, παρακαταβάλλειν αὐτὸν οἱ νόμοι κελεύουσι. πλὴν ἀμφοτέρω ἐπ' ἀντιλογίας τάσσεται. ἢ μὴ συμφωνεῖν, ἀλλ' οἷον χωρὶς βαίνειν καὶ ἀμφιβάλλειν.

30

1 Vgl. S. 102, 18 2 B 389, 10 A Sui., vgl. Hes. 3—9 Sui. 10. 11 Vgl. Schol. Arist. Ach. 217 Gregor. Cor. de dial. 548 (zu Soph. fr. 539)
12—14 Sui. aus Harp. 15. 16 Vgl. B 389, 11 A Sui. 19 B 389, 12 A Sui.
20. 21 Vgl. Hes. 22. 23 Vgl. Hes. (ähnlich erklärt Nikander Ther. 372, anders Eust. 1445, 53) 24—30 Zwei Glossen: 1) bis τάσσεται (29) Sui. Gl. 2, anders Harp.; 2) B 389, 13 A Sui.

1 Wohl Ἀμφίμαλλον vgl. oben S. 102, 18 περὶ δ oben S. 102, 18 ὁμνύουσι b
6 δραχμὰς b 10 Ἀμφίπληξ ἀμφιβάδιν b πλῖξ b 18 ἔλεγχον λόγοι b 25 δοκεῖ φάσκει b

Ἀμφισβητήσιμον· Πλάτων (z. B. Soph. 231e) καὶ ὁ Θεόπομ-
97^vπος. | Ἀμφισβητήτου δὲ Θουκυδίδης (VI 6).

Ἀμφισβήτησις· Δημοσθένης (z. B. 18, 131).

Ἀμφι<ς>σα· πόλις ἐστὶ τῆς Λοκρίδος, καὶ ὠνομάσθη οὕτως διὰ
5 τὸ περιέχεσθαι τὸν τόπον ὄρεσιν.

Ἀμφιστεφές· πάντοθεν πλήρεις, περιπεπλεγμένοι ἀλλήλαις.

Ἀμφίταποι· τάπητες ἀμφίμαλλοι.

Ἀμφὶ τὸ λυκόφως· περὶ τὴν αὐγὴν.

Ἀμφιτρυχῇ· κατερρωγότα.

10 Ἀμφίσβατα· τὰ ἀμφισβητήσιμα. Ἑλλάνικος (fr. 177).

Ἀμφιφορεῖα· ἀγγεῖα.

Ἀμφιφορεῦσι· κεραμίοις, ἀμφορεῦσιν.

Ἀμφι<πά>τορες· οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πατρός, ἑτέρας δὲ μητρός.

Ἀμφὶ τὰ στρατεύματα δαπανᾶν· καινὸς ὁ λόγος καὶ δι-
15 εσχηματισμένος. ἦν γὰρ τὸ κατὰ φύσιν εἰπεῖν εἰς τὰ στρατεύματα
δαπανᾶν. εἴποισ δ' ἂν καὶ οὕτως· περὶ ἀθλητὰς δαπανᾶν, περὶ
ἑταίρας, <καὶ> πᾶν ὃ τι ὅμοιον. οὕτως Ξενοφῶν (Anab. I 1, 8) καὶ
Φρύνιχος.

Ἀμφίχυτον· περικεχωσμένον.

20 Ἀμφοδον· δίοδον, ῥύμην.

Ἀμφορεαφόρους· τοὺς μισθίους τοὺς τὰ κεράμια φέροντας. καὶ

Ἀμφορεαφορεῖν καὶ Ἀμφορείδιον καὶ Ἀμφορεΐδια (Eccles. 1119)

Ἀριστοφάνης (fr. 299, 3 und Pa. 202), Ἀμφορίσκον δὲ Μάγνης.

Ἀμφορεῖς· κέραμοι (Ar. Nu. 1203).

25 Ἀμφορεῦς· ἀγγεῖον, μέτρον, κεράμιον.

Ἀμφότερα· κατ' ἀμφότερα Θουκυδίδης (I 13).

Ἀμφοτερόπλουν· ὅταν τις ναυτικὸν δανείσῃ δάνειον ἐπὶ τῷ

4. 5 Sui. aus Harp. 6 B 389, 16 A Sui. Hes. 7 B 389, 15 A Sui., vgl. Hes Ἀμφιτάποις Pollux IV 9 8 B 389, 18 A Sui. 9 B 389, 19 A Sui. 10 Sui., vgl. Hes. 11 B 389, 20 A Sui. 12 B 389, 21 A Sui. 13 Sui. 14—18 aus Phrynichos (Bek. 27, 32) 19 B 389, 22 A Sui., vgl. Hes. 20 B 389, 23 Sui. 21—23 Sui. (mehr). Zwei Glossen: 1) bis φέροντας B 389, 24 A Sui., vgl. Hes.; 2) Sui. 24 A Sui. 25 A Sui. 26 Sui. 27—p. 105 2 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 10)

4 Απόλις b (A rot) 6 πλήρης b 9 Ἀμφιτρυγῇ b 10 Ἀμφίσματα b
11 Ἀμφιφορία b Ἀμφιφορῆα ἀγγεῖον Sui. 22 ἀμφορίδιον καὶ ἀμφορίδια b

καὶ ἐνθένδε πλεῦσαι ποιῶν κάκειθεν ἐνθάδε, οὕτως καλεῖται. Δημο-
 cθένης οὕτως (z. B. 34, 6).

⟨Ἄ⟩μφω τὴν χεῖρε· ἀμφοτέρας.

Ἀμφοτέρως εἰπεῖν, ὁποῖόν τί ἐστι τοῦτο. Πλάτων (Phil.)

⟨Ἄ⟩μφορῇ· τὸ δυικὸν συναλείφοντες οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἀντὶ 5
 τοῦ ἀμφορέε καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως. Ἀριστοφάνης Θεσμοφορια-
 ζούσαις (282)· ἄλλ' ὦ περικαλλῇ Θεσμοφόρῳ δέξασθέ με'. Πλάτων
 Μετοίκοις ἑτάδ' ἀναισχυντοῦντε τὴν μίλ(τω) τηλεφανῇ· <καὶ> Διὶ
 Κακουμένῳ· ἑτάδ' προσεμφερῇ τὴν σοφίαν'. οὕτως Τηλεκλείδης
 Ἑσιόδοις καὶ οἱ λοιποί. 10

Ἀμφώβολα· τὴν διὰ τῶν σπλάγχνων μαντείαν. Σοφοκλῆς
 (fr. 910).

Ἀμφώτιδας· οὐκ ἀμπώτιδας, τὰς περὶ τὰ ὦτα.

Ἀμφιφῶν· πλακοῦς τις ἑκάτη καὶ Ἀρτέμιδι φερόμενος δαδία
 ἐν κύκλῳ περικείμενα ἔχων. Φιλόχορος (vgl. fr. 170) ἐν τῇ περὶ 15
 ἡμερῶν· ἕκτη ἐπὶ δέκα· καὶ τοὺς καλουμένους δὲ νῦν ἀμφιφῶντας
 ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ πρῶτον ἐνόμισαν οἱ ἀρχαῖοι φέρειν εἰς τὰ ἱερὰ τῇ
 Ἀρτέμιδι καὶ ἐπὶ τὰς τριόδους. ταύτῃ γὰρ συμβαίνει περικατα-
 λαμβάνεσθαι τὴν σελήνην πρὸς ταῖς δυσμαῖς ὑπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ
 ἡλίου. 20

Ἄμφω· | ἀμφότεροι καὶ ἀμφοτέρους, καὶ αἱ πλάγαι ἀμφοῖν. 98r

Ἀμωσγέπως· ὅπωςδῆποτε, ἐν γέ τινι, καθ' ὃ(ν)τιναοῦν τρόπον.
 λέγεται δὲ καὶ Ἀμηγέπη· καθ' ἓνα τινὰ τρόπον, καὶ Ἀμόθεν· ἐξ

3 B 389, 26 A Sui. Hes. 5—10 Atticist., eher Dionysios als Phrynichos
 11. 12 Hes., vgl. Eust. 1405, 30 (vorausgeht Pausanias Schwabe p. 212)
 13 Vgl. Eust. 1324, 38 ἀμφώτιδες κατὰ Παυσανίαν, ἃς οἱ παλαισταὶ παρὰ τοῖς
 ὦσιν ἔχουσιν 14—20 aus Herodians Symp. vgl. Athen. XIV 645a Hes. (vgl.
 Nachr. d. Kgl. Ges. d. Wiss. Göttingen 1906 S. 43). Die Stellung zeigt, daß
 Photios hier das Exzerpt aus Pausanias in seiner Quelle fand, das Sui. bietet;
 er ersetzt es durch Herodian. Vgl. auch Methodios im Et. gen. (Reitzenstein
 Gesch. d. griech. Et. 37, 25). 21 Sui. 22—p. 106, 2 Zwei Teile: 1) bis τρόπον
 B 389, 28 A Sui. Et. gen. (ἐστι δὲ ῥητορικὴ ἢ λέξις) Schol. Plat. Phaed. 228 c;
 2) vgl. oben S. 91, 9 (93, 3)

1 ποιῶν auch Harp. E und An. Ox. lies ποι 6 ὁμοια b 8 ὦδ' ἀναισχύντου-
 τε τωμηλητηλεφῇ b τὴν προσεμφερῇ b 10 ἡσιόδος b 11 Ἀμφωβολατεῖν
 διὰ b 14 Ἀμφιφῶν auch cod. Hes. Lies Ἀμφιφῶν 15 Vielleicht περι-
 καιόμενα (Athen. ἐν κύκλῳ καόμενα) φιλόχωρος b 16 ἕκτη] ἐξ b 18 Lies καὶ
 ἔτι εἰς τὰς (ἔτι τε καὶ εἰς τὰς Athen.) 18 Lies ἐπικαταλαμβάνεσθαι wie Athen.
 19 Lies ἐπὶ ταῖς (wie Athen.) 21 ἀμφοτέροις b 21 πλάγιοι b 23 ἀμῶθεν b

ένός γέ τινος τρόπου ἢ τόπου, καὶ Ἀμουγέπου· ἐν ἐνί γέ τινι τόπῳ ἢ τρόπῳ, ἀλλὰ καὶ <Ἀ>μοιγέπη.

Ἀμῶσιν· θερίζουσιν.

Ἄνα· ἄναξ. ἢ ἄνω. ἢ ἀνάστηθι. ἢ ἐνέργει. καὶ .. Ἀνάλυσις...

5 Ἀναβάτης· ἵππος ὀχευτής.

Ἀναβαλλίδας· ταινίας. ἢ σφαίρας.

Ἀνάβαλλε· ἀναβολὴν δίδου. καὶ ἀναβάλλου. οἱ δ' Ἀττικοὶ περισπῶσιν.

Ἀναβάδην καθῆσθαι· ἢ τὸ μετέωρον καθεζεσθαι.

10 Ἀναβάλλεσθαι τὸ ἱμάτιον· οὐ περιβάλλεσθαι λέγουσιν.

Ἀναβάλλειν· ἀντὶ τοῦ ἀναβολὰς καθίστησιν.

Ἀναβασμοί· διὰ τοῦ $\bar{\epsilon}$ λεκτέον καὶ οὐ διὰ τοῦ $\bar{\theta}$. ἀμαθῶν γὰρ τὸ οὕτως λέγειν δέον ἀναβασμοὶ καὶ βασμοί. τὰ γὰρ διὰ τοῦ $\bar{\theta}$ ὀνόματα Ἰάδος μᾶλλον, μηνιθμός, κηληθμός. καὶ ἄλλος οὐδεὶς ἂν εὖρε-
15 θείη ποιητῆς ἢ ῥήτωρ ἢ ἱστοριογράφος. ῥητέον οὖν μόνως διὰ τοῦ $\bar{\epsilon}$, ὡς Ἀριστοφάνης· ἐκ τῶν ἀναβασμῶν ἀπιᾶσιν'.

Ἀναβεβαμένοι· ἀναβάτην ἔχοντες. οὕτως Ξενοφῶν (Hipparch 1,4).

Ἀναβέβρυχεν· ἀναπηδᾷ, ἀναβρύει, ἀναβλύζει.

Ἀναβεβρασμένη· ἀνακεκινημένη. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρω·
20 τήνδε ἔωλον ἀναβεβρασμένην'.

Ἀνάβηθι καὶ ἀνάβα· ἐκατέρως. καὶ κατὰβηθι καὶ <κατάβα, καὶ> ἀνάστηθι καὶ ἀνάστα, καὶ ἀνίστω καὶ ἀνίστασο, καὶ τὰ ὅμοια.

Ἀναβήσομαι· Δημόκριτος <ἀντὶ τοῦ> ἐπανεξελεύσομαι ἔξ

3 B 389, 30 A Sui. 4 Vgl. Sui. Hes. 5 Hes. u. Cyrille 6 aus Diogenian, vgl. Hes. Ἀναβαλλίδα τὴν ὑάκινθον (verdorben aus Ἀναγαλλίδα). ταινία ἢ σφαῖρα. Et. magn. 95, 42 Ἀναβαλλίδες· ταινίαι. οἱ δὲ σφαῖρας ἀπέδοσαν. Διογενιανός 7. 8 Zwei Glossen: Hes. Ἀνάβαλλε und Sui. Ἀναβαλοῦ (zu Arist. Vesp. 1135) vielleicht erst vom Schreiber verbunden 9 Vgl. Sui. Hes. 10 Sui. (aus Phrynichos?) 11 Sui. aus Harp. 12—16 aus Phrynichos (?), vgl. Hes. 18 Vgl. Hes. 19. 20 Vgl. Hes. 21—23 Vgl. Bek. 81, 12, vgl. B 405, 15 unten S. 142, 41 24—p. 107, 2 Hes. (vgl. Bek. 81, 15 vgl. auch Hes. Ἀναβήμεναι, Apoll. Soph. 33, 4)

1 ἀμηγέπου früher S. 91, 10 γέ τινι] δέ τινι b 2 ἀμηγέποι früher S. 91, 10 4 Vor Ἀνάλυσις kleine Lücke nach ihm keine b 7 Ἀνάβαλε b verb. aus Hes. 7 ἀναβάλλου b Hes. οἱ δ' Ἀττ. περισπῶσιν in b nach καθεζεσθαι (also ursprüngl. am Rand) 11 Ἀναβάλλειν auch Harp. Lies <εἰς> ἀναβολὰς 14 κηληθμός b 17 Ἀναβεβαμένοι b 20 τήνδε αἴωλον b 22 ἀνίστων b

ἀρχῆς. καὶ τὸ ἀναχωρῆσαι. Ὅμηρος (z. B. α 210) δὲ τὸν ἐπὶ τὴν Τροίαν πλοῦν ἀνάβασιν λέγει.

Ἀναβιβῶμαι· ἀναβιβάσσομαι. Ἀμειψίας (fr. 30).

Ἀναβιώην καὶ ἀναβιούς· Ἀριστοφάνης (Ran. 177 und fr. 742), ἀναβεβίωκα δὲ Εὐριπίδης, καὶ Ἀναβιώναι Πλάτων (fr. 131) 5 καὶ ἀναβεβιῶσθαι Σαννυρίων.

Ἀναβιώσκεισθαι· ἀναζῆν.

Ἀναβιώσκειν· τὸ ἀναβιοῦν. καὶ ἀναβιώσαι λέγουσιν.

Ἀναβοθρεύουσιν· ἀναμοχλεύουσιν.

Ἀναβόλιμοι δίκαι· αἱ διὰ τινὰ πολιτικὴν περίστασιν εἰς ὑπέρ- 10 θεσιν ἐμπίπτουσαι.

Ἀναβολή· προοίμιον διθυραμβικοῦ ᾠσματος. Εὐπολις Βάπταις· ἄϋλησιν αὐτῇ κύκλιον ἀναβολὴν τινά·

ᾠδὴν ἀναβλῦσθωνῆσαι· τὸ ἀναβλῦσαι. ὁ αὐτὸς Δήμοις (fr. 105). πάντα τὰ τοιαῦτα οἱ κωμικοὶ ποιοῦσι παρόντες. 15

Ἀναβράσσουν· | ἀναδιδούσιν. 98^v

Ἀναγαγών· ἀντὶ τοῦ ἀπαγαγών. Ξενοφῶν (Cyr. VII 1, 45).

Ἀνάγειν· τὸ μηνύειν τὸν πεπρακότα καὶ ἐπ' ἐκεῖνον ἰέναι. οὕτως Λυσίας (fr. 62 S) καὶ Δείναρχος (fr. 89, 6 S).

Ἀναγεῖς· διὰ μὲν τοῦ ᾠ τοὺς ἀνάγνους, διὰ δὲ τοῦ ἑ τοὺς 20 ἐνόχους ἄγει καὶ μιάσματι. οὕτως Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος (110).

Ἀναγινωσκομένους· ἀναπειθομένους. οὕτως Ἀντιφῶν (I β 7) Ἰσαῖος (fr. 144 S.) καὶ Ἡρόδοτος (z. B. VIII 110).

Ἀναγαλλίς· πόα τις. λέγεται δὲ καὶ ἀρρενικῶς. ἔστι δὲ διπλὸν 25 τὸ εἶδος αὐτῆς· ἡ μὲν γὰρ φέρει τὸ ἄνθος κυανοῦν, ἡ δὲ ἐρυθρόν, ἥτις καὶ κοράλλιον καλεῖται.

Ἀναγκαῖον· Ἰσαῖος (fr. 52 S.) καὶ Καλλισθένης οὕτως καλεῖ τὸ δεσμωτήριον. Καλλισθένης (fr. 48 M.) δὲ ἀνώγειον εἶπε, καὶ οὕτως δεῖ μᾶλλον λέγεσθαι. 30

3 Sui. Ähnlich Phrynichos Bek. 28, 26 4—6 Vgl. Bekker Note zu Harp. 35, 21 Moeris 188, 14 7 B 389, 31 A Sui. Hes. 9 B 389, 33 A Sui. 10. 11 Hes. 14. 15 Sui. (mehr), vgl. Eust. 1095, 8 (Schwabe p. 229) aus einem ῥητορικὸν λεξ. Hes. Ἀναβλυστανεῖται 16 A Sui. 17 Sui. 18. 19 Sui. aus Harp. 20—22 Sui. aus Harp. 23. 24 Sui. aus Harp. 25—27 Hes. 28—30 Sui. aus Harp. (mehr als E)

10 παράστασιν b 13 αὐτὴν b 15 παρῳδοῦντες E. Schwartz 16 ἀναδίδουσιν b

Ἀναγαγανεύουσιν· ἀναβοῶσιν.

Ἀναγκαία· ἡ ἀνάγκη.

Ἀναγκαῖοι πολεμισταί· κατὰ ἀνάγκην πολεμικοὶ γεγονότες
γέροντες ὄντες ὃ τε Λαέρτης καὶ ὁ Δόλιος. καὶ οἱ προσήκοντες κατὰ
5 γένος. Μένανδρος Θυρωρῶ· 'οὐκ ἀδελφὸς οὐκ ἀδελφὴ παρενο-
χλήσει Τιτθίδα, οὐδὲ ἐώρακε<ν> τὸ σύνολον θεῖος οὐδ' ἀκήκοεν. εὐτύ-
χημα δ' ἐστὶν ὀλίγους τοὺς ἀναγκαίους ἔχειν'.

Ἀνάγκη· ἡ δικαστικὴ κλεψύδρα.

Ἀνάγκης ἄτρακτον· τὸν ἄξονα λέγει.

10 Ἀνάγραπτον· τὸ ἀναγεγραμμένον. ἢ τὸ φανερώς γεγραμμένον.
ἢ τὸ πᾶσιν ἐγνωσμένον.

Ἀναγκόδακρυς· ὁ πρὸς ἀνάγκην δακρύων καὶ μὴ ἐκ πάθους
τινὸς ἢ συμφορᾶς. Αἰσχύλος Ξαντρίαις (fr. 413).

Ἀναγυράσιον· τὴν τρίτην ἐκτείνουσι καὶ τὴν τετάρτην βραχύ-
15 νουσιν. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ· 'χαίρειν μὲν Ἄλον τὸν Φθιώτην,
χαίρειν δ' ἀτεχνῶς Ἀναγυρασίους'.

Ἀναγυροῦς· δῆμος Αἰαντίδος. καὶ Ἀναγυράσιος δῆμος τῆς
Ἀττικῆς, ἔνθα καὶ φυτὸν δυσῶδες φύεται. ἦν οὖν καὶ δαίμων· ἐπεὶ
τὸν παροικοῦντα πρεσβύτην καὶ ἐκτέμνοντα τὸ ἄλκος ἐτιμωρήσατο
20 Ἀνάγυρος ἥρως. Ἀναγυράσιοι δὲ δῆμος τῆς Ἀττικῆς. τούτου δέ τις
ἐξέκοψε τὸ ἄλκος. ὃ δὲ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐπέμνηνε τὴν παλλακὴν, ἥτις
μὴ δυναμένη συμπεῖσαι τὸν παῖδα διέβαλεν ὡς ἀσελγὴ τῷ πατρί. ὃ
δὲ ἐπήρωσεν αὐτὸν καὶ ἐγκατωκοδόμησεν. ἐπὶ τούτοις καὶ ὁ πατήρ
ἐαυτὸν ἀνήρτησεν, ἡ δὲ παλλακὴ εἰς φρέαρ ἐαυτὴν ἔρριπεν. ἱστορεῖ
25 δὲ Ἱερώνυμος ἐν τῷ περὶ τραγωδοποιῶν (fr. 5 Hiller) ἀπεικάζων
τούτοις τὸν Εὐριπίδους Φοίνικα. ὅταν οὖν ἐπὶ οἰκείοις κακοῖς πράσῃ
τις λέγεται κινήσεις τὸν Ἀνάγυρον.

99^r Ἀνάγυρον κινεῖν· τὸ φυτὸν τὸν ὀνόγυρον κινεῖν. | ἔστι δὲ

1 Hes. 2 Hes. Ἀναγκαίη (?) 3—7 Zwei Glossen: 1) bis Δόλιος Hes.;
2) Lemma Ἀναγκαῖοι, attizistisch 8 Hes., vgl. Pollux VIII 17 9 Sui. Plato-
glosse (Rep. X 616c) 10. 11 B 390, 1 A (C=B) Sui., vgl. Hes. 12. 13 aus
Phrynichos (Bek. 20, 13) 17—27 Drei Glossen: 1) bis Αἰαντίδος; 2) bis φύεται
(18) vgl. Hes. (Sui.); 3) Sui. (das Lemma war Ἀ. δαίμων, zu streichen ist ἦν οὖν)
Sprichwort aus zwei Quellen 28—p. 109, 2 Vgl. Sui., vgl. Hes.

2 Trotz Hesych schwerlich Ἀναγκαίη ἀνάγκη zu schreiben, vgl. Phryn.
Bek. 73, 31 6 θεῖον b 7 ὀλιγοστοὺς b 15 μέγαλον b ἀναγυρασίους b
17 Ἀναγύρρους b 18 δασῶδες b 18—20 ἐπεὶ — Ἀττικῆς aus der ersten
kürzeren Quelle. Anfang der zweiten verstümmelt. 26. 27 πράσῃς τι E. Schwartz
27 Ακινήσεις b (A rot)

ἄλεξίκακον καὶ δυσῶδες. καὶ τέμενος Ἀναγύρου ἐν τῷ δήμῳ τῶν Ἀναγυρασίων.

Ἀναγρύνειν· Κράτης Γείτοσι· 'σὲ δὲ χρή σιγᾶν μηδ' ἀναγρύνειν'. καὶ Ξενοφῶν (Oec. 2,11)· 'οὐδ' ἀναγρύνειν μοι ἐξουσίαν ἐποίησας'.

5

Ἀνάγνωσις· ἀναγνώρισις. ἢ ἐπίγνωσις. ἢ ἀνάπεισις. Ἀττικοὶ καὶ Ἰωνες.

Ἀναγχιππους· τοὺς ἀναγκαστικοὺς ἱππέας. Εὐπολις Πόλεσι (fr. 394). καὶ Ἀναγχιππεῖν τὸ μετ' ἀνάγκης ἱππεύειν.

Ἀναγωγή· ἢ τῶν πραθέντων ἀνδραπόδων ἀνάδοσις ἐχόντων αἰτίαν τινά.

Ἀνάγωγος· ὁ μὴ τυχὼν τῆς δεούσης ἀναγωγῆς.

Ἀναγωγότερον· ἁμαρτητικώτερον, ἀτακτότερον.

Ἀναγωγή· φιληδόνῳ, ἐκκελυμένῳ.

Ἀναγώνιστος· ὁ μὴ ἀγωνισάμενος. Ξενοφῶν (Cyr. I 5, 10).

15

Ἀναγωγή· ἐπὶ πλοῦ. Κρατῖνος Ὠραϊς.

Ἀνάδαστα καὶ ἀναδάσασθαι καὶ ἀναδασμός· τὸ κοινῇ ἀναμερίσασθαι πάντα.

Ἀναδέσμην· ὁμοίον τι διαδήματι. ἢ μίτραν κεφαλῆς.

Ἀναδεῖ· ἀναπλέκει, στέφει.

20

Ἀναδαιμονίζειν· τὸ ἐκ δευτέρου κληροῦσθαι.

Ἀναδήσασθαι· στεφανώσασθαι.

Ἀναδήσοντες· στέφοντες. καὶ Ἀναδῆσαι· ταινιῶσαι.

Ἀναδέχομαι· ἀναλαμβάνω.

Ἀναδιδούσαν· ἀντὶ τοῦ ἀναδιδομένην.

25

Ἀναδιδάξαι· πάνυ διδάξαι. ἐπιτατικὴ γάρ ἐστὶ νῦν ἡ ἀνά.

Ἀναδικάσασθαι· τὸ ἄνωθεν <δικάσασθαι>. οὕτως Ἰσαῖος (fr. 145 S).

6. 7 B 389, 32 Sui. (beide weniger) C: Ἀ. ἀναγνώρισις. Erweiterung attizist.
8. 9 Vgl. Sui. 10. 11 Schol. Plat. Leg. 916 a Hes. 12 B 390, 3 C Sui., vgl. Et. magn. 96, 5 13 B 390, 4 C Sui. 14 B 390, 5 C Sui. 15 Sui. 16 Hes. 17. 18 Vgl. B 390, 6 C Sui. Hes. Ἀναδάσασθαι 19 B 390, 7 C Sui., vgl. Hes. 20 B 390, 8 C Sui. 21 Hes. 22 B 390, 10 C Sui. 23 B 390, 10 Sui., vgl. Hes. Ἀναδῆσαι 25 Sui. 26 B 390, 12 C Sui. 27—p. 110, 5 Zwei Glossen: 1) bis ἀνακρινόμεναι: Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 13); 2) Glosse 2 betrafte sich im Anfangssatz mit dem Schlußsatz des Harp. vgl. Schol. Leg. 987 d.

6 ἀναγνώρισις b 9 τὸ] τοῦ b 12 Lies ἀγωγῆς 19 μίτραν b μίτρα C
21 Ἀναδαιμονίζειν τὸν b 22 Ἀναδήσασθαι (η aus ει) b 23 ταινιῶσαι b verb.
am Rand 26 ἐπιτατικὸν b

έντεῦθεν καὶ τὸ Ἀνάδικοι κρίσεις· αἱ ἄνωθεν δικαζόμεναι καὶ ἐξ ἀρχῆς ἀνακρινόμεναι. ἐγίνετο δὲ τοῦτο, ἐπειδὴν τῶν μαρτυρούντων ἢ πάντες ἐάλωσαν ψευδομαρτυριῶν ἢ ὑπὲρ ἡμῖς. οὐ μὴν ἐπὶ πάντων τῶν ἀγώνων <ἀν>άδικοι ἐγίνοντο αἱ κρίσεις, ἀλλ' ἐπὶ τριῶν τούτων, 5 ξενίας, ψευδομαρτυριῶν καὶ κλήρων.

Ἀναδενδρᾶς· ἀξιοῖ περισπᾶν Σέλευκος. ἔλεγον γάρ φησι cὺν τῷ ι· ἑβλάστουν ἀναδενδρᾶδες'.

Ἀνάδοχος καὶ Ἀναδέχεσθαι· Δημοσθένης (z. B. 19, 36). καὶ ἑνάδοχον τῶν χρημάτων· Μένανδρος (fr. 516).

10 Ἀναδούμενος· στέφανον περιτιθέμενος.

Ἀναδοιδυκίζειν· ἀναταράσσειν, ἀνατρίβειν.

Ἀναδύναι· ἀναχωρῆσαι.

Ἀναδεύειν· φυρᾶν.

Ἀναδρύψει· ἀναξηράνει.

15 Ἀναδρύματα· θύματα.

Ἀναδρομαί· ἀναβάσεις.

Ἀναδύναι· ἐκκλίνειν. ἢ ἀναφυγεῖν. ἢ ἀνανήξασθαι καὶ ἀναπνεῦσαι.

Ἀναδύεσθαι· ἀρνεῖσθαι.

Ἀναδυόμενος· φεύγων, ἀναβαλλόμενος.

20 Ἀναζεύξας· ἀναστάς, ἀναστήσας. Θουκυδίδης η' (108)· ἑνά-
ζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τῆς Ἰωνίας.

Ἀναζυγαῖς· ἀναστροφαῖς, στρατοπεδείαις.

Ἀναζυγῶσαι· τὸ τὰς θύρας ἀναπετάσαι.

99ῃ Ἀναζωπυρῆσαι· ἀνανεῶσαι, ἀνεγείραι, ζῶσαι.

25 Ἀνθης· ἀνθήσεως.

<Ἀναθέσθαι>· Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Προνοίας (fr. 106 Bl.)
φησὶν· ἑνάθεσθαι ὥσπερ πεττὸν τὸν βίον οὐκ ἔστιν, ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν
βιῶναι μετανοήσαντας ἐπὶ τῷ προτέρῳ βίῳ.

8. 9 Vgl. Sui. (entgegengesetzt Hesych Ἀνάδοχος) 10 B 390, 9 C Sui.
11 Hes., vgl. Et. magn. 96, 7 12 B 390, 14 C Sui., vgl. Hes. 13 Sui.
14 Hes. 15 Hes. Ἀναδρύματα Schol. Plat. Tim. 21 b 16 Sui. 17 Hes.
(kontaminiert aus Cyrill = Z. 12 oben) 19 B 390, 15 C Sui. 22 B 390,
16 C Sui. 23 Vgl. Et. magn. 96, 22 24 B 390, 17 C Sui. 25 Sui. Hes., vgl.
Phrynichos (Bek. 12, 30), zu Plato Phaedr. 230 b 26—28 Sui. aus Harp.

11 Ἀναδοιδυκίζειν b 13 Ἀφυρᾶν b (A rot) 14 Lies ἀναξανεῖ Dind.
15 L es Ἀναρρύματα E. Schwartz 17 ἀναφυγὴν b 20 ἤλαυνεν aus ἑλ. b
ἀπὸ τῆς γωνίας b 25 Lies περὶ ὁμονοίας

Ἀναθερμαίνειν τὰς φρένας, τὴν γνώμην, τὸν νοῦν· οἶον ἀνακινεῖν, ἀνιᾶν, ἀναταράττειν. Σοφοκλῆς.

Ἀναθέντας· ἀντὶ τοῦ ἐπιθέντας. Ξενοφῶν (An. III 1, 30).

Ἀναθεῖναι καὶ ἐπαναθεῖναι τὸ αὐτό. Ἀραρῶς (fr. 17) ἔφη.

Ἀναθηλήσει· ἀναβλαστήσει.

Ἀνάθημα καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα διὰ τοῦ ἡ Ἀττικοί.

Ἀναθολῶσαι· ἀναταράττειν. Νόμων Ζ' Πλάτων (824 b)· ὅπως ἀναθολώσῃ. κυρίως δὲ ἐπὶ τῆς σηπίας τὸ μέλαν θόλος καλεῖται.

Ἀναθορεῖ· ἀνατρέχει.

Ἀναθρούμενα· ἀνασκοπούμενα.

Ἀναθρώσκει· ἀναπηδᾷ.

Ἀναθυᾶν· ἀνασκιρτᾶν. καὶ αὖθις ἐξ ἀρχῆς ἀνανεάζειν.

᾽Α>ναθύοντες· ἀναιροῦντες, παραβαίνοντες.

Ἀναθύειν· τὸ ἀναλαμβάνειν τὸ πρᾶγμα διὰ χρόνου. Φερεκράτης (fr. 35)· ἑπάλιν αὖθις ἀναθύωσιν αἱ γεραίτεραι.

Ἀναια· οἱ ἄλλοι οὐδετέρως. Θουκυδίδης ἡ (19) τὴν Ἀναίαν.

Ἀναΐδεια καὶ ἄγνοια καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἐκτείνοντες προφέρονται τὴν τελευταίαν οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες, μεταβάλλουσι δ' οἱ Ἴωνες τὸ τελευταῖον ᾱ ἀναιδείῃ καὶ ἀγνοίῃ (Π 498) ἑοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφεῖη καὶ ὄνειδος καὶ Ἀνακρέων ἑνεότης τε καὶ ὑγείῃ. καὶ ἀναρροίῃ δὲ καὶ εὐπλοίῃ καὶ τὰ ὅμοια ἅπαντα παρὰ τοῖς Ἴωσιν ἐκ μακροῦ τοῦ ᾱ μετέληπται εἰς τὸ ἡ.

Ἀναιδὲς καὶ θρασὺ βλέπειν· ἀναιδὲς μὲν καὶ θρασύς καθωμίληται. τὸ δὲ πρῶτον καινῶς εἶρηκε Κρατῖνος. ἡ λέξις Φρυνίχου.

Ἀναΐδην· ἀπηρυθριασμένως, ἀθρόως, σφοδρῶς.

Ἀναίμονες· ἀναίματοι.

1. 2 aus Phrynichos (Bek. 28, 22 der hiernach zu verbessern) 3 Sui.
4 Sui. (mehr) 5 B 390, 18 C Sui. 6 Vgl. Moeris 188, 30 Bek. 7. 8
Sui. 9 Vgl. Hes. (wo ἀνατρέχει zu schreiben) 10 B 390, 19 C Sui.
11 C Sui. 12 Hes. Ἀναθύειν (hiernach zu verbessern), vgl. Phrynichos Bek.
33, 20 13 Hes. 14. 15 Sui., vgl. Et. cod. D. (Gaisf. col. 266 D) 16 Vgl.
Steph. Byz. p. 92, 8 Mein. καὶ θηλυκόν. Der Autor las ἐς Ἀναίαν 17—22
aus Aelius Dion. (vgl. Eust. 1579, 25) 23—25 aus Phrynichos (Bek. 10, 7)
26 B 390, 20 C Sui. 27 C Sui.

2 ἀνιᾶν verderben 4 ἄραρος b 7 Ἀνόμων b (A rot) 7 Lies ὁπῶν
ἀναθολώσῃ 8 Lies <ῆς> τὸ μέλαν 9 Ἀναθορεῖ b 20 ἔγωγε b
21 ὑγείῃ b 24 τὸ δὲ ᾱ b

Ἀναιμωτί· ἄνευ αἵματος.

Ἀναίνομαι· <ᾶ>παρνοῦμαι, προΐεμαι.

Ἀναίνεσθαι· κοινῶς μὲν τὸ ἀρνεῖσθαι, ἰδίως δὲ ἐπὶ τοῦ κατὰ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἀφροδίσια.

5 Ἀναιρεθεῖς· ἀντὶ τοῦ ἀναληφθεῖς καὶ τραφεῖς. οὕτως Ἴσοκράτης (5, 66).

Ἀναιρεῖν· τὸ ἐν γαστρὶ συλλαβεῖν, καὶ τὸ τεχθὲν ἀνατρέφειν, καὶ τὸ φονεῦσαι, καὶ τὸ ἀναλαβεῖν, καὶ ἔτι τὸ ἀπολλύναι, καὶ τὸ αἶρειν ἢ προσενέγκασθαι. καὶ τὸ κυῖσκειν, καὶ τὸ ἀμέλγεσθαι.

10 Ἀναισιμοῦν· δαπανᾶν, ἀναλίσκειν.

Ἀναισιμώματα· ἀναλώματα.

Ἀναίτιος εἶναι ἀφροσύνης (Xenoph. Cyr. I 5, 10)· ἀντὶ τοῦ <ᾶ>νέγκλητος ἐπὶ ἀφροσύνη.

Ἀνακάθαρσις· ἐπίλυσις, διευκρίνησις.

15 Ἀνακούς· τοὺς Διοσκούρους λέγουσιν, ὡς Αἰακούς. καὶ κατεύχονται οὕτως, καὶ | ' <ᾶ>νακοῖν Διοσκούροι' περισπῶντες.

Ἀνακαθίσαι· ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν <ἐπὶ> τῶν πρὸς ὀλίγον διεγειρομένων. Πλάτων (Phaed. 60 b).

Ἀνακαλυπτήρια· δῶρα διδόμενα ταῖς νύμφαις παρά τε τοῦ 20 ἀνδρὸς καὶ τῶν οἰκείων <καὶ> φίλων, ὅταν τὸ πρῶτον ἀνακαλύπτωνται ἀνδράσιν ὁραθῆναι. ἔστι δὲ ταῦτα καὶ ἐπαύλαια.

Ἀνακές· τὸ ἀνίατον. Εὐπολις (fr. 21). οἱ δὲ βαρέως, οἷον ἀνωφελές.

Ἀνάκεια· ἑορτὴ Διοσκούρων.

Ἀνακῶν· τῶν Διοσκούρων, ἀπὸ τῆς ἀνακοί εὐθείας περισπωμένως.

25 Ἀνακεφαλαιοῦται· ἀναπληροῦται, ἀνακτίζει.

Ἀνακῶς· ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς, πεφροντισμένως. Πλάτων Φάωνι (fr. 202).

1 B 390, 21 Sui. 2 B 390, 22 Sui. C (προΐεμαι fehlt) 3. 4 Sui. aus Harp. 5. 6 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 14) 7—9 B 390, 23 C Sui. (nur bis προσενέγκασθαι), vgl. Hes. 10 Sui. (mehr) Hes. 11 Hes. 12. 13 Sui. 14 B 390, 29 C Sui. 15. 16 aus Aelius Dion. vgl. Eust. 1425, 59 (Schwabe p. 111) 19—21 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 16); etwas anders B 390, 26 22 Vgl. Moeris 191, 20 Bek. 23 aus Pausanias vgl. Eust. 1425, 61 (Schwabe p. 112) 24 B 390, 30. 31 C Sui. 26. 27 C: Ἀ. φυλακτικῶς ἢ βασιλικῶς ἔχειν φροντίζειν vgl. Eust. 1425, 58 (Schwabe p. 111) vgl. auch Moeris 189, 22. Et. gen. (aus Methodios): Ἀ. ἐπιμελῶς καὶ πεφροντισμένως καὶ πεφυλαγμένως.

11 Ἀναισιμώματα b 12 ἀφροσύνη b παρὰ oder ἐπὶ ἀφρ. Sui. 14 διευκρινής b 17 Wohl Ἀνακαθίσασθαι 22 Ἀνακες b

Ἀνακορεῖν καὶ κορεῖν· Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ·
ῥαίνειν, <ἀ>νακορεῖν ἀγοράς·

Ἀναιτίατος· Ἰων Ἀργείοις· οὐδεὶς ἀναιτίατος ἀγγέλλων κακά·

Ἀναίσχυντος καὶ σιδηροῦς ἄνθρωπος· ἐπὶ τῶν ἀπηρυθρια-
κότην καὶ μηδεμίαν μεταβολὴν τρόπου ποιουμένων. 5

Ἀνακαλλύνειν· τὸ καίρειν, ὅπερ καὶ ἀνακορεῖν λέγεται, καὶ
εἰκότως· κάλλυντρον γὰρ καὶ κόρημα καλοῦσι τὸ cάρον. Φρύνιχος
Ποαστρίαίς· cὺ δ' εἰσιούσα δουλικῶς ἐνσκεύασαι καὶ τᾶνδον ἀνα-
κάλλυνον·

Ἀνάκειται cκώμμασιν, ἀνάκειται λοιδορίαίς, ἀνάκειται 10
πόρνοις, κύβοις, συμποσίοις· σημαίνει δὲ τὸ οἶον πρόσκειται
ἰσχυρῶς.

Ἀνακεχυμένη· ἀνετή.

Ἀνακαλπάζει· τινὲς μὲν ὡς οὐ δόκιμον ἐφυλάξαντο τὴν φωνήν,
Αἰσχύλος δὲ ἐχρήσατο Μυσοῖς ὡς δόκιμον· λέγει γάρ· εἶδον καλ- 15
πάζοντας ἐν αἰχμαῖς·. ὁμοίως Σοφοκλῆς, Ἀριστοφάνης καὶ Πλά-
των καὶ ἕτεροι.

Ἀνακηρυχθῆναι· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (60)· ἢ
ἀνακηρυχθῆναι αὐτῶν τὴν βδελυρίαν·

Ἀνακηκεῖ· ἀναπηδᾷ. 20

Ἀνάκλητος· ὁ μετακληθεὶς. Σοφοκλῆς.

Ἀνακλῖναι· ἀνάξει. Ὅμηρος (χ 156). οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἀνακομιδῇ· ἀναγωγῇ, ἐπάνοδος.

Ἀνακογχυλιάσαι· ἀναγαργαρίσασθαι.

Ἀνακωχή· ἀνάπαυσις. 25

Ἀνακῶς· βασιλικῶς.

1. 2 Vgl. Z. 6—9 4. 5 aus Phrynichos 6—9 aus Phrynichos
(Bek. 14, 12) 10—12 Sui. aus Phrynichos 13 B 390, 32 C 1 vgl. Sui.
14—17 aus Phrynichos (vgl. φωνή) 20 Sui. aus Timaios 21 aus Phryni-
chos (vgl. Bek. 27, 22) 22 B 390, 33 Sui. Hes. C: Ἀνακλῖναι ἀνάξει Et. magn.
96, 57 23 B 391, 1 C Sui. 24 Sui. Hes. aus Timaios (vgl. Schol. Plat.
Symp. 185 d) 25 B 391, 2 C Sui. Hes. 26 C, vgl. B 391, 7 Sui.

8 ἐνεσκεύασαι b 8. 9 ἀνακάλλυναι b 15 vielleicht ἰδῶν (Schluß eines
Glykoneus, dann Pherecrateus) 19 ἀνακηρυχθῇ αὐτῶν ἢ βδελυρία Aesch.
βδελυρίαν b 20 Ἀνακηκεῖ auch Sui., lies ἀνακηκίει 21 μεταμεληθεὶς b
22 ἀνοῖξαι B Sui. richtig Ἡρόδοτος Sui. richtig 23 Ἀνακο|Αμῆδῃ b in
Zeilentrennung (zweites A rot) 24 ἀναγαργαρήσασθαι b 25 Ἀνάκως b

Ἀνακοινώσασθαι καὶ ἀνακοινῶσαι· ἄμφω λέγουσι. Ξενοφῶν δὲ καὶ ἀνεξυνοῦτο ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς (I 1, 30).

Ἀνακραγγάνειν· λέγουσιν, οὐκ ἀνακραυγάζειν, καὶ ἀνέκραγε. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ· ἤκουσα τῶν ἐκκραγγανομένων’.

5 Ἀνάκρισις· ἐξέτασις ὑφ’ ἐκάστης ἀρχῆς γινομένη πρὸ τῶν δικῶν περὶ τῶν συντεινόντων εἰς τὸν ἀγῶνα. ἐξετάζουσι δὲ καὶ εἰ ὅλως εἰσάγειν χρή.

Ἀνακρουόμεθα· οἷον ἀναπροοιμαζόμεθα.

Ἀνακτες καὶ ἄνασσαι· Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυπρίων πολι-
10 τεΐᾳ (fr. 483)· ‘καλοῦνται δὲ οἱ μὲν υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ τοῦ βασιλέως ἄνακτες, αἱ δὲ ἀδελφαὶ καὶ γυναῖκες ἄνασσαι.’

Ἀνακτορία· δεσποτεία.

Ἀνακτόριον· ἱερόν.

Ἀνακτόρων· ἱερατειῶν.

15 Ἀνακωχεύειν· τὸ ἐν πελάγει χειμῶνος ὄντος στήσαντας τὰ
100 ὀθόνια καλεῦειν. μεταφορικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ ἄρματος εἶρηκε Σοφοκλῆς ἐν Ἡλέκτρᾳ (733).

Ἀνακτᾶσθαι· Θουκυδίδης (VI 92). καὶ ἀντὶ τοῦ θεραπεύειν. τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ τὸ προαπολωλὸς αὐθις κτήσασθαι καὶ
20 ἀπολαβεῖν.

Ἀνακωχῆς· ἀναπαύσεως, ἐνδόσεως, τῆς πρὸς μικρὸν ἐν πολέμῳ εἰρήνης. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν.

Ἀναλγήτως· ἀναισθήτως, ἀπόνως. καὶ Ἀναισθησία· ἡ ἀναλγησία.

25 Ἀναλδες· ἄναυξες, ἄτροφον.

Ἀνάλημμα· ὕψωμα, στήριγμα.

Ἀναλέγειν· τὸ συλλέγειν χαμόθεν καὶ ἀνοικοδομεῖν.

1. 2 Sui. 3. 4 Hes. Ἀνακραγγαίνειν (hiernach zu verb.), vgl. Sui. Ἐκκραγγανομένων· μετὰ κραυγῆς λεγομένων 5—7 Sui. aus Harp. 8 Sui. zu Plat. Phileb. 13 d 9—11 Sui. aus Harp. 12 Hes. C und Sui.: Ἀνακτορίαν· δεσποτείαν 13 B 391, 4 C Sui. 14 B 391, 6 Sui. 15—17 Vgl. Sui. (und mit ihm Hes.) Zwei Teile: 1) bis καλεῦειν B 391, 9 C (vgl. Et. magn. 96, 50) 18—20 Sui. 21. 22 B 391, 11 C Sui., vgl. Hes. 23. 24 B 391, 14 C, vgl. Sui. 25 Hes. Ἀναλδος (richtig von Schmidt zu Ἀναλδες verb., interpoliert aus Ἀναλθος) 26 B 391, 16 C Sui., vgl. Hes. 27 Vgl. Hes.

2 ἀνεξοινοῦτο b 14 ἱερατείων B Lies ἀνακτόριον· ἱεράτειον 15 ὄντας b 18 θουκυδίδης] an den Schluß zu stellen καὶ am Rande rot b 20 ἀπολαύειν b

Ἀναλαβεῖν· <οὕτ>ως φασὶν ἐπὶ τῶν νενοσηκότων. Πλάτων ἐν Σοφισταῖς.

Ἀναλεῖ· ἀνειλεῖ τὸ βιβλίον.

Ἀναλθε· ἀνίατον, ἀνυγίαστον, ἀναίσθητον.

Ἀναλκῆς· ἀνανδρος, ἀσθενής. 5

Ἀναλτος· ἀπλήρωτος, παρὰ τὴν ἄλσιν καὶ τὴν ἐκ τῆς αὐξήσεως τελειότητα, παρ' ὃ καὶ ἄλσιν τὰ κατάφυτα χωρία. πλήρως γάρ τις ἢ θεραπεία τοῦ πεπονθότος καὶ λείποντος, ὅθεν καὶ τὸ θεραπεύεσθαι ἄλθεσθαι λέγουσι.

Ἀναλτος· βραχεῖα ἢ μέση. 10

Ἀναλίσκειν καὶ ἀναλοῦν ἑκατέρως. καὶ ἀναλῶν Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (248). ἐν δὲ τῷ παρεληλυθότι καὶ διὰ τοῦ ἡ, οἶον ἀνήλσκον, καὶ <διὰ τοῦ α, οἶον> ἀνάλσκον, καὶ <ἀ>νάλουν.

Ἀναλοῦντες· ἀντὶ τοῦ ἀναιροῦντες. Θουκυδίδης (IV 48)· καὶ ἀναλῶν, καὶ ἀναλοῦν (II 24) τὸ ἀναιρεῖν. καὶ ἀνάλωμα ὁ αὐτός (I 99). 15

Ἀναλύειν· τὸ ἑτέροις φαρμάκοις καθαίρειν τὸν πεφαρμαγμένον.

Ἀναλύζειν· σημαίνει τὸ μετὰ βίας καὶ οἶον λύζων κλαίειν, τοῦ πνεύματος ἐνιεμένου πολλοῦ ταῖς ἀρτηρίαις.

Ἀναλυθῆναι· τὸ καθαρωῶς τινι χρήσασθαι φαρμάκων. Μένανδρος Ἡρώ (fr. 213)· 'ἐπεφαρμακεύσω γλυκύτατ' ἀναλυθεὶς μόλις'. 20

Ἀναλῦσαι· τὸ δι' ἐπωδῆς τινα τῆς βλάβης ἀπαλλάξαι.

Ἀναλογισμοὶ καὶ Ἀναλογίζεσθαι καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ Πλάτων (Prot. 332 d) εἶρηκεν· 'ἀναλογισώμεθα τὰ ὡμολογημένα ἡμῖν'. καὶ Θουκυδίδης (V 7)· 'ἀναλογιζόμενος πρὸς οἶαν ἐμπειρίαν'. καὶ ἀνελογίζοντο· ὁ αὐτός (VIII 83). 25

Ἀναλώματα νόμιμα· ὁ Δημοσθένης.

Ἀναλφάβητος· ἐδόκει μὲν εἶναι εὐτελές. Νικοχάρης δὲ αὐτὸ

3 Vgl. Phrynichos Bek. 19, 14 Ἀνίλλειν βιβλίον 4 Hes. 5 Hes., vgl. Sui. Ἀναλκίς 6—9 Vgl. Hes., vgl. Sui. Die Erklärung ist ähnlich wie bei Phrynichos in Ἀκοῦσαι ὀργῶ oben S. 64, 4 10 Wohl Fortsetzung (aus Phrynichos?) 11—13 Sui. (mehr) aus Phrynichos (?) 14. 15 Sui. 19. 20 Sui. 21 Vgl. Hes. 27—p. 115, 2 aus Phrynichos

3 Lies Ἀνείλλει 6 ἀναπλήρωτος b 6 ἄλσιν auch Hes. (hierdurch gesichert, lies ἄλσιν) 7—9 πλήρως κτλ. erläutert die Erklärung ἀνίατον (so bei Hesych. für ἱκανόν zu schreiben) 14 καὶ ἀναλῶν (auch Sui.) wohl Wiederholung aus Z. 11 17 λυτῶν b verb. E. Schwartz 19 φαρμάκω b (gegen die Gewohnheit) φαρμάκων Sui (?) Ἀμένανδρος b (A rot) 20 ἥρωι b 27 νικόχαρης b

ἐποίησεν ἀρχαῖον χρησάμενος ἐν Γαλατεία οὕτως· τὸν ἀναλφάβητον, τὸν ἄπονον· ταῦτα ὁ Φρύνιχος.

Ἀνάλφιτον· Φιλύλλιος Αἰγεῖ (fr. 2 K.).

Ἀναμφίδοξον· ἀναμφίβολον.

5 Ἀναμάθω· ἐξ ἀρχῆς μάθω.

Ἀναμάττεσθαι· ἀναφυρᾶν.

Ἀναμέλποντες· ἀνυμνοῦντες.

101r Ἀναμετρή|σαιμι· διεμπεράσαιμι.

Ἀνὰ μέρος· ἀντὶ τοῦ ἐν μέρει.

10 Ἀναμηρύσασθαι· ἀνατεῖναι.

Ἀναμίλλητον· ἀφιλόνηκον.

Ἀναμύειν· ἀναβλέπειν.

Ἀναμιλώσαιμι· ἀναγλύψαιμι.

Ἀνανεοῦσθαι· ἀναμιμνήσκεσθαι. πεποιήται δὲ ἀπὸ τῶν τοῖς
15 πέντε δακτύλοις τῆς χειρὸς συνεχὲς ἀριθμούντων καὶ ἐπαναλαμβανόντων οἰονεῖ κατὰ πεντάδα ἀριθμούντων. καὶ ἀνανεοῦσθαι ὡς ἡμεῖς Θουκυδίδης ε' (18) καὶ Πλούτοις Κρατῖνος (fr. 167).

Ἀναντα· ἄνω. ἀνωφερῇ. ὑψηλά. δυσχερῇ. τινὲς τὰ μὴ βε-
βρεγμένα, Σοφοκλῆς δὲ Ἰνάχω (fr. 272) τὰ μὴ ἐκκεκομμένα, παρὰ τὸ
20 αἶνειν, ὃ ἐστὶ κατακόπτοντα πτίσσειν. Ἀρίσταρχος δὲ ἐνταῦθα γρά-
φει ἐνικῶς ἄνατα, ἀντὶ τοῦ ἄνευ βλάβης.

Ἀνανδρος· Ἰσοκράτης Εὐαγόρα (66) καὶ Δημοσθένης ἐν
τῷ κατὰ Τιμοκράτους (53)· τὸ μὲν γὰρ χρηστῶν, τὸ δὲ ἀνάνδρων
ἀνθρώπων ἔργον ἐστὶ· καὶ Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους.

25 Ἀνανταγωνίστῳ εὐνοία τετίμηται· Θουκυδίδης β' (45).

Ἀνάνιος· ὑπερήφανος, ἄλυπος.

3 Sui. (danach zu berichtigen Bek. 83, 18) 5 C Sui. Hes. 6 B 391,
19 C Hes. 7 B 391, 20 C Sui. Hes. 8 B 391, 21 C Sui. Schol. Plat.-
Epist. 345 d 9 Hes. 10 B 391, 22 C Sui. 11 B 391, 23 C Sui. Hes.
12 B 391, 24 C Sui. Hes. 13 Vgl. Hes. Ἀναμηλῶσαι μή<λη> ἀναγλύψαι
14—17 Zwei Glossen: 1) bis ἀριθμούντων gleich Sui. Gl. Ἀναπεμπάζειν (das
Lemma durch Zufall verloren); 2) Ἀνανεοῦσθαι Sui. 18—21 Zwei Glossen:
1) bis δυσχερῇ (mit Ausschluß von ὑψηλά) B 391, 25 C Sui. Et. magn. 98, 27;
2) ὑψηλά und Forts. Hes. 25 aus Phrynichos (?) 26 Hes., vgl. Et. magn. 97, 43

8 Ἀναμετρήσαιμι⁰¹ b διεμπεράσαμε C διεκπεράσοιμι B richtig 10 ἀνακτεῖναι b
12 Lies Ἀναμηλῶσαι μήλη ἀναγλύψαι 18 ὑψηλά am Seitenrand b τινὲς
—βλάβης am oberen Rand b ἐκκεκομμένα b

Ἄναξ θηλυκῶς· οὕτως Αἰσχύλος (fr. 342).

Ἀναξαγόρας· σοφιστής, Ἡγησιβούλου υἱός, Κλαζομένιος. Νοῦς δὲ ἐπεκαλεῖτο, ἐπειδὴ ὕλην καὶ νοῦν πάντων φρουρὸν εἶπεν. οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἥλιον εἰπὼν μύδρον διάπυρον.

Ἀναξίβιος· Λακεδαιμονίων στρατηγός. 5

Ἀναξίαν· βασιλείαν. Αἰσχύλος (fr. 283).

Ἀναξιδώρα· ἡ ἀνάγουσα καὶ ἀνιῖσα τοὺς καρποὺς ἐκ γῆς Δημήτηρ. Σοφοκλῆς δὲ καὶ ἀναγαγεῖν ἀμπελῶνάς φησιν.

Ἀνάξοιτο· ἀνασχῆσαι. Ξενοφῶν (Hell. II 1, 22).

Ἀναξυρίδας· φιμινάλια, βρακία. ἡ τὰ βαθέα καὶ ἄβατα ὑποδήματα. 10

Ἀνὰ οὐλαμόν· κατὰ τὸ ἄθροισμα.

Ἀναπάλλει· ἀναπηδᾷ, ἀνασεύει.

Ἀνάπαλιν· τὸ τὰ ἔσχατα πρῶτα λέγειν ἢ πράττειν.

Ἀνάπαυλαν· ἀνάπαυσιν.

Ἀναπαύεσθαι· τὸ κατακλίνεσθαι ὡς πρὸς ὕπνον. 15

Ἀνάπαιστα· κυρίως τὰ ἐν ταῖς παραβάσεσι τῶν χορῶν ἄσματα, καὶ ἰδίως τὰ τῶν ῥυθμῶν. ἔστι δὲ καὶ ὁ ἀνάπαιστος ὄνομα μετρικοῦ ποδὸς λεγόμενος ἄρρενικῶς.

Ἀναπατάσασθαι· ἀνακρούσασθαι ἄσμα.

Ἀναπαντῶσιν· ἀνακύπτουσιν. 20

Ἀναπαιστρίδες· σφύραι τινες παρὰ τοῖς χαλκεύσιν.

Ἀναπεμπαζόμενοι· ἀριθμούμενοι, σκεπτόμενοι. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. Πλάτων (Leg. IV 724b).

Ἀναπεμπάσαι· ἀνασκέψασθαι, ἢ ἀριθμῆσαι.

Ἀναπεμπάζεσθαι· ἐπαναλαμβάνειν τὰ εἰρημένα. 25

ᾤναπεποιημένης· ᾤναπεφυρμένης, ἐζυμωμένης.

1 Sui. 2—4 Sui. aus Harp. 5 Sui. aus Harp. 6 Hes. 7. 8 Hes. 9 Sui. 10 B 391, 27 C Sui. Hes. (vgl. Et. magn. 98, 1) 11 B 391, 29 C, vgl. Hes. 12 B 391, 32 Sui. C (ἀνασεύει fehlt) 13 Vielleicht zu Plato Phaidr. 264 a 14 Sui. Hes. C Ἀνάπαυλα· ἀνάπαυσιν 15 Sui. (im Lemma Ἀναπαύεσθαι zu schreiben) 16—18 Sui. Hes. bis ῥυθμῶν 19 Hes. 20 Hes. 21 Hes. 22. 23 B 392, 1 C Sui. (bis σκεπτόμενοι) 24 Dagegen Thomas Mag. 25 Hes. aus Timaios (anders Miller Mélanges 400). Et. gen. A. ἐπαναλαμβάνειν. ἢ ἀναλέγεσθαι καὶ ἀναπέμπειν (ohne Quellenangabe) 26 B 392, 2 C Sui., vgl. Hes.

8 καὶ vor σοφ. b 10 Ἀναξυρίδας b 16 Ἀνάπεστα b Ἀνάπαιστοι Sui. falsch ἀνάπεστος b 20 Ἀναπαντοῦσιν Hes. Denkbar Ἀναπαπταίνουσιν 21 Ἀναπεστρίδες b 22 ἀναριθμούμενοι B Sui. 26 ἀναπεφυραμένης b Hes. gegen B Sui. C

- Ἀναπετώ· ἀναπετάσω. Μένανδρος Θεοφορουμένη.
 Ἀναπεφλασμένον· ἀνατεταμένον ἔχων τὸ αἰδοῖον· ἀναφλάν
 γὰρ λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἀναμαλάσσειν τὰ αἰδοῖα.
 Ἀναπῆξαι· ἀνεγείραι.
 5 Ἀνάπηρον· οὐδὲν πλέον σημαίνει τοῦ πηρός.
 <Ἀνάπηρον>· νοσώδη. ἢ λυπηρόν.
 Ἀναπηδύουσα· ἀναπηδῶσα.
 Ἀνάπηρον ψυχὴν· τὴν ἐπιβλαβή, μὴ ὑγιαίνουσαν, ἀλλὰ σεσι-
 νωμένην καὶ ἀχρείαν. |
 101^v Ἀναπηρόβιος <έν> ὀργῇ· Φρύνιχος· ἐν χαλεπαῖς ὀργαῖς
 11 ἀναπηροβίων <τρι>γερόντων.
 Ἀναπίπτειν· τὸ ἀθυμεῖν λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς.
 Ἀναπίμπλαται· ἀναπληροῦται.
 Ἀναπίπτειν· οὐ τὸ κατακλίνεσθαι, ἀλλὰ τὸ μεταμέλεσθαι καὶ
 15 μετατίθεσθαι καὶ ἀποκνεῖν. Θουκυδίδης α' (70)· 'καὶ νικώμενοι ἐπ'
 ἐλάχιστον ἀναπίπτουσιν'.
 Ἀνάπλασμα· σχῆμα.
 Ἀνάπλεως· λέγουσι δὲ καὶ ἀνάπλεος καὶ ἀναπλέα (Plato
 Phaid. 83d).
 20 Ἀναπλήσας· ἀναπληρώσας. ἢ μολύνας, ὡς Πλάτων.
 Ἀναποδίζειν· τὸ ἐξετάζειν καὶ ὡσανεὶ συγκρούειν. Ἡρόδοτος
 (V 92).
 Ἀναπόδραστον· ἄφευκτον.
 Ἀναπόμπιμα δῶρα· τὰ ἀποστρεφόμενα.
 25 Ἀναπόνιπτος <καὶ> ἄνιπτος· διττῶς λέγεται. Φρύνιχος
 Τραγῳδοῖς· ἄσιτος, ἄποτος, ἀναπόνιπτος'.

1 Sui. (mehr, doch gegen die Vorlage schon verkürzt; er zitiert Ἀλιεῖς, Συνερώσα 'und andere', Photios nur einen Titel aus den letzteren) 2. 3 Hes. vgl. Et. magn. 98, 43 4 Hes. 5 Gegen Sui. (Bek. 183, 13; 216, 15): ὁ καθ' ὑπερβολὴν πεπηρωμένος 8. 9 Sui. (Platoglosse) 10. 11 aus Phrynichos (?) 12 Sui. aus Herodians Symp. (?) vgl. Athen. I 23 b, aber auch Eust. 1641, 6 13 B 392, 4 C Sui. 14—16 Sui., vgl. Athen. I 23 b Eust. 1641, 6 17 B 392, 5 C Sui. 20 Sui. Zwei Teile: 1) bis ἀναπληρώσας B 392, 6 C 21. 22 Sui., vgl. Hes. Et. cod. D. (Gaisf. col. 267 G) 23 B 392, 9 C Sui. (mehr), vgl. Hes. 24 Sui., anders Eust. 757, 17

4 ἀνεγείραι] ἀναπεῖραι Schmidt 6 am untern Rand b 7 Lies Ἀνα-
 πιδύουσα 8 ἐπὶ βλάβῃ b 10 ὀργή b 14 Ἀναπίπτει b 18 ἀνάπλεα b

Ἀναποδιζόμενα· ἐξεταζόμενα. ἢ ἄνωθεν πολλάκις τὰ αὐτὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα.

Ἀνάποινος· ἄνευ λύτρων. Κυρηναῖοι δὲ ὁ μάταιος.

Ἀναπολεῖ· ἀναμιμνήσκεται.

Ἀναπόνιπτον· ἀνεξάλειπτον. 5

Ἀναπτεροῖ φόβος, ἢ λόγος, ἢ ἔπαινος, ἢ λοιδορία. Σοφοκλῆς Κρεούση· 'τί δ' ὦ γεραιέ; τίς c' ἀναπτεροῖ φόβος';

Ἀναπτερώσας· μετεώρους ποιήσας, προθυμοποιήσας.

Ἀναπρήσας· ἀναφυσήσας, ἀναπέμψας, ἀνενέγκας.

Ἀνεπτερωῖσθαι τὴν ψυχὴν· οἷον <ἀ>νασεσοβῆσθαι. Κρατῖνος 10
(fr. 384) καὶ Εὐπολῖς (vgl. fr. 314).

Ἀνάπτειν· περιτιθέναι. ἢ ἀνατιθέναι.

Ἀναπτησιοκέρως· Ἀττικῶς τὸν ἴκτινον.

Ἀναπτῆτω· πετασθήτω.

Ἀναπτομένας· ἀναπετασθείσας. 15

Ἀναπτύξω· ἀντὶ τοῦ ἐπιδείξω. Εὐριπίδης (Herc. 1256).

Ἀνάπτυξις· ἐρμηνεία, διασάφησις.

Ἀνάπτυστα· ἔκπυστα, δῆλα.

Ἀνάπυστα· ἀνεκκλάλητα, ἀνεξάκουστα. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος ἀνάγγελτα καὶ ἄρρητα. ἢ ἐξάγγελτα καὶ ἔκδηλα καὶ ἐξάκουστα. 20

Ἀναπτυχαί· ἀνατολαί.

Ἀναρ· ἤκουσα. Κρήτες. οἱ δὲ ὄναρ.

Ἀναρθρα. ἀτύπωτα, ἀτράνωτα. λαμβάνεται δὲ ἐπὶ συλλαβῆς

1. 2 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 19) 3 Zwei Teile: 1) bis λύτρων B 392, 7 C Sui. Vgl. Hes. Ἀνάποινος und Ἀνάπυνος (wo mit Mus. zu ändern) 4 B 392, 8 Sui. C Ἀ. ἀνέρχεται, ἀναμιμνήσκεται 5 B 392, 11 C Sui. Hes. Ἀναπότριπτον 6. 7 aus Phrynichos 8 Vgl. Hes. Ἀναπτερῶσω. 9 Vgl. Sui. Hes. Ἀναπρῆσαι Et. gen. Ἀ. ἀναφυσήσας. ἢ ἀθρόως ἀναβαλῶν (ohne Quellenangabe) 10. 11 B 398, 6 Sui. aus Phrynichos (Bek. 10, 20) 12 B 392, 13 Sui. (C bis περιτιθέναι) 13 Hes. Ἀναπτησιοκέρας (von Schmidt zu Ἀναπτύσσειν τὸ κέρας verdorben). Komikerglosse 14 B 392, 12 C Sui. 15 Hes. 16 Sui. 17 B 392, 14 Sui. (C ἐρμηνεία, ἀνοιξις) 18 B 392, 15 C Sui. 21 Hes. 22 Hes. 23—p. 120, 2 B 392, 17 C Sui.

5 Ἀναπόνιπτρον b Ἀναπόνιπτον B Sui. Ἀναποίνητον C 7 c' über der Zeile nachgetragen b 10 Ἀναπτεροῦσθαι und ἀνασεσοβείσθαι b 15 ἀνασταθείσας b 18 Ἀνάπτυστα auch C Hes. ἔκπυστα nur b 22 Wohl οἱ δὲ Κρήτες ὄναρ (Ahrens Dial. II 120, ἤκουσα verdorben), denkbar auch Ἀναρ ἤκουσα· Κρήτες, οἱ δὲ <Ἕλληνες> ὄναρ

λειπούσης στοιχείον, ἢ λόγου λείποντος λέξιν, ἢ λέξεως λειπούσης συλλαβήν.

Ἀναρᾶσθαι· ἀντὶ τοῦ διαλύειν τὴν γενομένην καταράν. οὕτως Καλλισθένης (fr. 49 M.).

5 Ἀνάργυρος· Πλάτων Νόμων γ' (679b)· ἄχρυσοί τε καὶ ἀνάργυροι ὄντες· ἀναργυρία δὲ Στράτις.

Ἀναρίθμιον· ἐχθρόν.

Ἀνάριστος, μᾶλλον δὲ ἀναρίστητος. Ἀριστοφάνης Πολυ-
ίδω (fr. 454)· ἑδὲ τῆς ἀγορᾶς τρέχων ἀναρίστητος ὤν· οὕτως δὲ
102^r <καὶ> Ἀλεξίς (fr. 233). Μένανδρος (fr. 992) | <ᾶ>νάριστον.

11 Ἀναρκτος· δήμιος.

Ἀναρκτον· τὸ ἀνυπότακτον.

Ἀναρρηθῆναι· ἀνακηρυχθῆναι.

Ἀνάρρημα· κήρυγμα.

15 Ἀνάρρησις· ἀναγόρευσις.

Ἀναρριπίζεται· Φερεκράτης Αὐτομόλοις· ἄνῆρ ἀναρριπίζεται·

Ἀναρριπτεῖν· ἀναλαμβάνειν.

Ἀναρρίπτεσθαι· μεταμελεῖσθαι, μετατίθεσθαι.

20 Ἀναρριχᾶσθαι· τὸ πρόσαντες ἀναβαίνειν ἅμα ταῖς χερσὶν ἀντιλαμβανόμενον καὶ στηριζόμενον. Ἀριστοφάνης Εἰρήνη (70)· πρὸς ταῦτ' ἀνηρριχᾷτ' ἂν εἰς τὸν οὐρανόν·

Ἀναρροφεῖ· Κρατῖνος Πανόπταις· καὶ πάντ' ἀναρροφεῖ, καὶ ταῦτ' εὐθὺς ὑποκαθήμενοι ἀναρροφοῦσιν ἄνδρες·

25 Ἀναρροᾶς κυμάτων· Νικοχάρης· ῥηγνύς δὲ πολλὰς κυμάτων ἀναρροᾶς·

Ἀναροδανισθῆναι· ἀναβληθῆναι.

Ἀναρροιβδεῖν· Ὀμηρος (μ 104) μὲν τὸ ἀναρροφεῖν, Σοφοκλῆς (fr. 407) δὲ τοῦναντίον ἔοικεν <έν> Ναυσικάᾳ· ὄχημά μοι ἐπᾶραν ἡσύχως
30 ἀναρροιβδεῖ πάλιν·

3. 4 Sui. 7 Hes. 8—10 Sui. (mehr), vgl. Et. cod. D (Gaisf. col. 266 D)
11 Vgl. unten S. 126, 16 12 Sui., vgl. Hes. 13 B 392, 20 C Sui. Hes., vgl. Et. magn. 99, 3 14 B 392, 22 C Sui. 15 B 392, 21 C Sui., vgl. Hes. 18 B 392, 16 Sui. (C Ἀναρρίπτει· ἀναλαμβάνει) 19 B 392, 23 C Sui. 20—22 Sui. 27 Hes. (anders Diogenian Et. magn. 99, 13) 28—30 B 392, 24 C Sui. erweitert aus Hes.

8 πολυεῖδω b 11 Lies Ἀνδραγχος vgl. unten S. 126, 16 19 Ἀναρρίπτειν B Sui. 20 πρὸς ἀναντες Sui. (vielleicht εἰς τὸ πρόσαντες) 25 νικόχαρης b 25 ῥήγυσι b 29 ἔοικεν αὐτίκα ὄχημά μεπαρήσυχα b

Ἀνάρσια· ἃ οὐκ ἄν τις ἄραιτο.

Ἀναρσίας· ἐχθράς. οὕτως Ἰων.

᾿Α>νάρτησον· κρέμασον.

Ἀναρύει· ἀντὶ τοῦ ἀναθύει καὶ σφάττει. Εὐπολις (fr. 395). καὶ ἡ θυσία δὲ ἐπανάρρυσις ὀνομάζεται. 5

Ἀναρύτειν· ἀναντλεῖν, ἀπὸ τοῦ ἀρύτεσθαι. Κρατῖνος Διδασκαλίαις (fr. 36)· ὅτε σὺ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρύτουσα ἀπηχθάνου’.

Ἀνασαρῶσαι· εἰς τὴν ὀροφὴν ἐμπῆσαι.

Ἀνασειράζει· ἀνθέλκει, ἀνατρέπει. 10

Ἀνασεΐσας· ἀπειλησάμενος. Δημοσθένης κατὰ Ἀριστογείτονος (25, 47).

Ἀνασεμνύνειν· ἔστι μὲν καὶ τὸ ἀποσεμνύνειν πολιτικόν, ἀλλὰ τὸ ἀνασεμνύνειν πολιτικώτερον καὶ ὑψηλότερον.

Ἀνασεΐειν· ἐκτινάσσειν, ἀπειλεῖν, ἐρευνᾶν, ἐπηρεάζειν. 15

Ἀνασηκῶσαι· ἀνταποδοῦναι, ἀναλαβεῖν, ὅπερ ποιοῦσιν οἱ ἱστάντες, οἷον ἐξιῶσαι τὸ λείπον τῷ πλεονάζοντι. λέγεται δὲ καὶ ἀνασηκῶσον καὶ ἀνesehenκώθη καὶ ἀνασηκώσας, ἀντὶ τοῦ ἀναθέμενος, καὶ ἀνασηκωθείς, καὶ ἀνασηκώσασθαι.

Ἀνάσιλλος· ἀναφаланτίας. 20

Ἀνασιμοῦν· ἀναλίσκειν. καὶ τὸ τὰ ζῷα πρὸς ὀχείαν ὀρμῶντα ὀσφραίνεσθαι.

Ἀνασκευασθείσης τῆς τραπέζης· οἷον ἀναστάτου γενομένης. οὕτως Δημοσθένης (33, 9).

Ἀνασκαλεύων· ἀνακινῶν, ἀδημονῶν, ἀναλογιζόμενος. 25

Ἀνασκευασάμενοι· ἀπάραντες.

1 Sui. aus Timaios 3 B 392, 25 C Sui. 4. 5 Sui. aus Pausanias (Eust. 250, 17. 1159, 56 Schwabe p. 110) 6—8 Sui. 9 Hes. Ἀνασαρῶσαι 10 B 392, 26 C Sui. 11. 12 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 21) 13. 14 aus Phrynichos 15 Vgl. Sui. 16—19 Zwei Teile: 1) bis πλεονάζοντι Sui.; 2) Aufzählung der Formen von ἀνασηκῶν, vgl. Einl. 20 Sui. 21. 22 Hes. (zwei Glossen: Ἀνασιμοῦν und Ἀνασιμοῦν nachträglich auch bei Hes. verbunden; vgl. unten S. 134, 6 und Et. cod. D (Gaisf. col. 266 D) 23. 24 Sui. 25 B 392, 27 C Sui. 26 B 392, 29 C Sui.

1 Ἀναρσία ὦ . . . αἶρετο *b* 2 ἐχθράς *b* 4 Lies Ἀναρρύει . . . θύει
6 Ἀναρυτεῖν *b* 6 τοῦ ἀναρύτεσθαι *b* διδασκᾶ *b* 9 ἐμπλήξαι Hes. Glosse unverständlich 11 Lies ἀπειλήσας 13 πολιτικῶς *b* 18 ἀντισηκώσας *b* (nicht auf Eurip. Hec. 59 zu beziehen) 19 ἀντισηκωθείς *b*

Ἀνασκινδυλευθῆναι· ἀνασκολοπισθῆναι, ἀνασταυρωθῆναι. κέ-
χρηται τῇ λέξει Πλάτων ἐν Πολιτείᾳ (II p. 362 a).

Ἀνασκυζᾶν· ἐπὶ τοῦ ἐξοιστρέιν καὶ ἀκολασταίνειν. καὶ ἐκσκυζᾶν
Κρατῖνος, Φρύνιχος δὲ σκυζᾶν.

5 Ἀνασπᾶ· ἀντὶ τοῦ καταλύει, ἢ ἀναιρεῖ. Θουκυδίδης | (VI 100).

102^v Ἀνασπᾶν· τὸ ἀντλεῖν τὸ ὕδωρ. Φερεκράτης (fr. 180)· ἑκάδους
ἀνασπῶν.

Ἀνασπᾶν βούλευμα καὶ ἀνασπᾶν γνωμίδιον· Ἀριστοφάνης.
ἡ συμπλοκὴ ἀρμόζει συνουσίαις.

10 Ἀνασταδόν· ἀνιστάμενοι.

Ἀνάστασις· ἀναστάτως.

Ἀνάστατος· κατεστραμμένος.

Ἀναστάτως· πεπορθημένως.

Ἀναστεῖλαι· ἀντὶ τοῦ ἀνασχέσθαι.

15 Ἀναστήσας· ἀνοικίας. ἢ μεταστήσας καὶ μεταγαγών.

Ἀνάστατοι· πλακοῦντος εἶδος. οὗτοι δὲ αὐταῖς ταῖς ἀρρηφό-
ροις ἐγίνοντο. ἐλέγοντο δὲ τινες πλακοῦντες καὶ χαρίσιοι, ἀμφιφῶντες,
φθοῖς, σελῆναι, πέλανοι, πόπανα.

Ἀνάστατα ποιεῖν· Πλάτων (Soph. 252 a)· ἑπάντα ἀνάστατα
20 γέγονεν, ὡς ἔοικεν. οὕτως Ἀλεξίς, Μένανδρος καὶ Εὐριπίδης
(Androm. 1249?). Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας
(39)· ἑανάστατος αὐτῶν ἢ πόλις γέγονε.

Ἀναστάτω· ἡ συνήθεια. Θουκυδίδης (I 87) δὲ ἀναστήτω λέγει
διὰ τοῦ ἡ· ἑαναστήτω <ἐς ἐκεῖνο τὸ χωρίον>.

25 Ἀναστήναι ἔωθεν· ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ὕπνου φαμέν. Πλάτων
Χαρμίδη (155 b)· ἑανιστάμενος ἔωθεν.

Ἀναστῶ· ἀντὶ τοῦ ἀναστήσω. Κράτης, Φερεκράτης καὶ
Ἀρχιππος.

1. 2 Zwei Teile: 1) bis ἀνασταυρωθῆναι Sui. aus Timaios vgl. Schol. Plat.;
2) Phrynichos, vgl. Bek. 27, 14 3. 4 Anders Phrynichos (Bek. 12, 15)
5 Sui. 6. 7 Sui. Et. cod. D (Gaisf. col. 266 D) 8. 9 aus Phrynichos
(Bek. 27, 13 vgl. 6, 5) 10 B 392, 30 C Sui. Hes 11 Sui. 12 B 392, 31 C
Sui., vgl. Hes Ἀναστάτους 13 B 393, 3 C Sui. 14 Sui. 15 Anders B 392,
32 C Sui. 16—18 Sui. (mehr) aus Pausanias (Eust. 1165, 10 Schwabe p. 130)
25. 26 aus Phrynichos (?), vgl. Et. cod. D (Gaisf. col. 268 E) Et. Gud. Ἀναστήναι
ἐγρηγορότας, ἐγερθῆναι ἐξ ὕπνου

4 Αφρύνιχος b (A rot). Denkbar auch Φρύνιχος δὲ σκυζᾶν <ἐπὶ νεωτέρων
κτλ.> 8 γνωμίδιον b 15 ἀνοικήσας b 17 χαρήσιοι b 18 φθώεις b πελανοί b
25 ἐπὶ τοῦ b 26 χάρμιδι b

Ἀνασυντάξας· ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν συντάξας. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου (fr. 151 Bl.).

Ἀνασύνταξις· τὰ διαγεγραμμένα τιμήματα ταῖς συμμορίαις ὅταν δόξη τῷ δήμῳ χρῆζειν προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως, καὶ ἔλονται τοὺς τοῦτο πράζοντας, τοῦτο οὕτω καλοῦσιν.

5

Ἀναστοιχειοῖ· ἀναπλάττει, ὡς μεταστοιχειοῖ· μεταπλάττει.

Ἀναστροφή δίκης· ὅταν ὁ ἐγκαλούμενος τῷ ἡδικημένῳ ἐγκαλῇ.

Ἀναστῦψαι· ἢ τὸ αἰδοῖον ἐπᾶραι. ἢ στυγνάσαι. Σοφοκλῆς (fr. 388).

Ἀνασῦραι· ἀποκαλύψαι, περιποιῆσαι.

Ἀνασύρειν καὶ Ἀνασεσυρμένην· εἰώθαμεν χρῆσθαι τῷ ὀνό- 10
ματι ἐπὶ τῶν φορτικῶν ἢ ἀναισχυντούντων. Ἀνακρέων ἐν αἰ.

᾿Α>ναςφήλας· ἀνανήψας. ἑαυτὸν ἀναστήσας. ἢ ἀναλαβών.

Ἀνασχοῦσα· ἀναδοῦσα.

Ἀνασχών· ἀνατείνας.

Ἀνατί· ἀβλαβῇ. καὶ ἄνευ τίσεως καὶ τιμωρίας καὶ ἄτης.

15

Ἀνατεθυμένος· ἀναπεπεισμένος. οἱ δὲ ἀνακεκαυμένος.

Ἀνάσχετος· Δημοσθένης (?) καὶ Θουκυδίδης (I 118). καὶ ἀνάσχωμαι Φερεκράτης, ἀνασχέσομαι δὲ Ἀριστοφάνης (Ach. 299).

Ἀνατίθεμαι τὰ πράγματα τούτῳ· οἷον τὴν ἐξουσίαν πᾶσαν τῶν πραγμάτων τόνδε ἔχειν βούλομαι.

20

Ἀνατεῖλαι· ἀνθῆσαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν βοτανῶν.

Ἀνατλάντες· ὑπομείναντες.

Ἀνατείνας τὴν ψυχὴν· ἐπὶ τὰ ἄνω τρέψας καὶ ἐπὶ τὴν τῶν θεῶν θέαν.

Ἀνατος· ὁ ἀβλαβής.

25

Ἀνατάξασθαι· εὐτρεπίσασθαι.

Ἀνάτλημα· ὑπομονή.

Ἀνατλήναι· ὑπομείναι.

1. 2 Sui. aus Harp. 3—5 Sui. 6 B 393, 1 Sui. (C bis ἀναπλάττει)
8 Hes. (vgl. auch Pollux II 176) 9 Hes. 12 B 393, 5 C Sui. 13 B
393, 4 C Sui. 14 B 393, 7 C Sui. 15 B 392, 33 C Sui. Schol. Plat. Leg.
871 e, vgl. Timaios, Hes. 16 Hes Ἀνατεθυμιασμένος (zu verbessern) vgl.
unten S. 124, 5 19. 20 aus Phrynichos (?) 21 B 393, 9 C Sui., vgl. Hes.
22 B 393, 10 C Sui. 23. 24 Sui. aus Timaios 25 Hes., vgl. Et. magn.
100, 56 26 B 393, 8 C Sui. Hes. 27 B 393, 12 C Sui. 28 B 393, 12
Sui. Hes.

4 ἔλονται b 11 denkbar ἐν α'. 16 ἀναπεπεισμένος verdorben
17 18 καὶ ἀνάσχωμαι b 24 θείων Tim. richtig

- 103^r** Ἀνατύπωσις διανόησις.
 Ἀνατυπῶσαι· ἀνατρέψαι. Ἀντίμαχος (fr.96).
 <᾽Α>ναυδος· ἄφωνος.
 Ἀνατρέχω· ἀντὶ τοῦ ἀναλύω. Μένανδρος (fr. 993).
 5 Ἀνατεθυμιαμένος· ἀναπεπεισμένος.
 Ἀνατρέπειν· ἀναστρέφειν.
 Ἀνάτριπτα ἱμάτια· ἐγνωρίζετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ αὕτη ἡ
 χρήσις τῶν ἱματίων. ἔστι δὲ ἀνάτριπτα τὰ ἀνατριβόμενα ἐν τῷ κνά-
 πτεσθαι καὶ τὴν κροκύδα ἀνιέντα πυκνὴν καὶ λεπτὴν.
 10 Ἀναφαίνεις· φανερὰ ποιεῖς.
 Ἀναφαιρέτους· μὴ ἀφαιρουμένους.
 Ἀναφανδόν· φανερώς.
 Ἀναφῆναι· ἐκφῆναι.
 Ἀναφοιτῆσαι· ἀνελθεῖν.
 15 Ἀναφορεῖς· οἱ ἀνέχοντες, ἢ ἀναbastάζοντες.
 Ἀναφаланτίαν, οὐκ ἀναφάλαντον, καὶ ἀνάσιλλον τὸ αὐτὸ λέ-
 γουσιν.
 Ἀναφλασμόν· τὰ ἀφροδίσια. Εὐπολις (fr. 61) Αὐτολύκῳ. καὶ
 ἀναφλᾶν τὸ μαλάττειν τὸ αἰδοῖον.
 20 Ἀναφλύστιοι· δῆμος φυλῆς Ἀντιοχίδος. ἔνιοι μέντοι τῶν ἱστορι-
 κῶν ὡς πόλεως τῆς Ἀναφλύστου μνημονεύουσιν.
 Ἀναφοράν· τὸ ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν τῶν ἀμαρτηθέντων ἐπ’
 ἄλλους. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος (219).
 Ἀναφοιβάσας· ἀνακαθάρας.
 25 Ἀναφράξαντες· ἀναπτύξαντες, ἀναπετάσαντες.
 Ἀναφρονέων· ἀναλογιζόμενος.
 Ἀναχάσκειν· ὃ ἡμεῖς ἀνέχασκεν.
 Ἀναχαιτίζει· ἀναποδίζει, ἀνακόπτει. Σοφοκλῆς (fr. 180) δὲ
 ἀπειθεῖ καὶ ἀντιτείνει.

1 B 393, 11 C Sui. 2 Sui. 3 B 393, 13 C Sui. Hes. 4 Sui.
 5 Hes., vgl. oben S. 123, 16 6 Hes. 10 B 393, 14 Sui. (C Ἀναφαίνει· φανερὰ
 ποιεῖ) 11 B 393, 15 Sui. (C Ἀναφαιρέτοις u. φαινομένοις) 12 B 393, 16 C Sui.
 Hes. 13 B 393, 17 C Sui. 14 B 393, 18 C Sui. 15 B 393, 19 Sui. Hes.
 (C bis ἀνέχοντες) 16. 17 Sui. 18. 19 Sui. 20. 21 Sui. aus Harp.
 22. 23 Sui. aus Harp. 24 Hes. 25 Hes. 26 Hes. 27 Sui.
 28. 29 Sui. Zwei Teile: 1) bis ἀνακόπτει B 393, 20 C; 2) vgl. Hes.

8 vor αὕτη ein Adjektiv ausgefallen 23 ὑπὲρ] κατὰ b 27 Ἀναχάσκει
 Sui. vgl. oben S. 26, 14 Ἀγχάσκει (etwa Ἀγχάσκειν . . ἀναχάσκειν)

Ἀνὰ χθόνα· ἐπὶ τὴν γῆν.

Ἀνάχυσιν· βλακείαν, ἔκλυσιν. καὶ ἐπίτασιν τινος ἢ πλεονασμόν.

Ἀναχωρίζει· ἀντὶ τοῦ ἀναχωρεῖν ποιεῖ. Ξενοφῶν (Anab. V 2, 10) καὶ ἀναχωρεῖ τὸ παθητικόν.

Ἀνάψαι· ἀναθεῖναι, κοσμεῖναι.

5

Ἀναψύχουσα· ξηραίνουσα, ῥιπίζουσα.

Ἀναψύχοντα· ἀναπνέοντα πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πνοήν.

Ἀναψυχῆναι· ἀναπαύσασθαι. ἢ ἀναψύξει. Ἀμειψίας Μοιχοῖς (fr. 13).

Ἀναψύχον· ἀναπνοὴν διδοῦν.

10

Ἀναψηφίσασθαι· τὸ μεταψηφίσασθαι. Φερεκράτης Δουλο-
διδασκάλῳ (fr. 47)· 'κἀναψηφίσασθ' ἀποδοῦναι πάλιν τὰ χρυσία'.

Ἀναψυχομένη· ἀναπαυομένη.

Ἀνδάνει· ἀρέσκει.

Ἀνδηρα· τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν, διὰ τὸ αἰεὶ ἔνικμα καὶ διερὰ 15
εἶναι. Ὑπερείδης (fr. 113 Bl.) δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπε-
ράνω εἶναι τῶν διερῶν.

Ἀνδοκίδου Ἑρμῆς· Δουῖρις (fr. 62 M.) μὲν αὐτοσχεδιάζει, ὡς
ἔοικεν, Ἀνδοκίδου εἶναι λέγων τὸν Ἑρμῆν ἀνάθημα, Αἰσχίνης (I 125) δὲ
καὶ αὐτὸς Ἀνδοκίδης (I 62) τῆς Αἰγῆϊδος φυλῆς μαρτυροῦσιν εἶναι ἀνάθημα. 20

Ἀνδράγρια· κῦλα ἐξ ἀνδρῶν.

Ἀνδράχλη· διὰ τοῦ λ Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ν. Σοφοκλῆς 'χλω-
ροῖσι κορμοῖς ἀνδράχλης ἀναίθεται'.|

Ἀνδραγαθία· Ὑπερείδης· (pro Lyc. § 16 Bl.) 'ἔστεφάνωμαι δὲ 103^v
ὑπὸ τε τῶν ἱππέων ἀπάντων ἀνδραγαθίας ἔνεκα'. λέγεται δὲ καὶ 25
ἀνδραγαθίζεται (Thuc. II 63) καὶ ἀνδραγαθίζεσθαι.

Ἀνδράποδον· καὶ ἐπὶ θηλείας εἶρηκε Φερεκράτης.

1 B 393, 21 C Sui. 2 Zwei Teile: 1) bis ἔκλυσιν B 393, 22 C Sui.; vgl. Hes. 3. 4 Sui. 5 Hes. 6 Hes. (mehr) 7 Hes. (die folgende Glosse Ἀνάψω ἀναθήσω ist umzustellen) 8. 9 Zwei Teile: 1) bis ἀναπαύσασθαι Hes.; 2) Sui. (mehr) 10 Sui. 11. 12 Sui. 13 Sui. 14 B 393, 23 C Sui. Hes. 15—17 Sui. aus Harp., vgl. Hes. (Et. magn. 101, 39) 18—20 aus Harp., vgl. Hes. 21 B 393, 24 Sui. 22. 23 Vgl. Sui.

2 ἔκχυσιν C ἔκχυσιν ἔκλυσιν B 4 ἀναχώρει τὸ πάθος b 12 κἀνα-
ψηφίσασθ' b 15 δίαира b 17 διαίρων b Harp. E 18 αὐτοσχεδιάζειν
und 19 λξ b αὐτοσχεδιάζων λέγει Harp. E αὐτοσχεδιάζει λέγων Harp. 22 χλωροῖς b
23 ἀνέθεται b 25 ὑπέρ τε b πάντων pap. Hyp.

Ἀνδραποδοκλόπος· Σοφοκλῆς, ἀνδραποδοκλέπτης δὲ Μένανδρος.

Ἀνδράριον· Ἀριστοφάνης (Ach. 517).

Ἀνδρεία φύσις· Ἀρχιππος· Πειθοῦς γὰρ οὐκ ἦν οὔτε βωμὸς οὔτε
5 πῦρ οὔτ' ἐν γυναιξὶν οὔτ' ἐν ἀνδρείᾳ φύσει'.

Ἀνδραποδισμός· αἰχμαλωσία.

Ἀνδραποδοκάπηλος· ὁ μεταβολεὺς ἀνδραπόδων. ὁ σωματέμ-
πορος, παρὰ τὸ καπηλεύειν τὰ ἀνδράποδα, ἤγουν πιπράσκειν.

Ἀνδραποδώδεις· δουλοπρεπεῖς, δουλογνώμονας.

10 Ἀνδρακάς· τὸ κατ' ἄνδρα χωρίαι. Κρατῖνος ἐν Βουκόλοις
(fr. 19). Θουκυδίδης δὲ ἀντὶ τοῦ ἴσον καὶ ἀντικείμενον.

Ἀνδραποδιστής· οὐ μόνον ὁ τοὺς ἐλευθέρους δουλούμενος,
ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν δεσποτῶν τοὺς δούλους εἰς ἑαυτὸν ὑποσπῶν.

Ἀνδραπόδητοι· οἱ σὺν ἀνδραπόδοις ἀποδημήσαντες.

15 Ἀνδραφάσσειν· κατ' ἄνδρα ἐφάπτεσθαι.

Ἀνδραγχος· δήμιος, ὁ τοὺς ἄνδρας ἄγχων.

Ἀνδραφόνων· οὕτως Σόλων ἐν τοῖς Ἀξοσιν <ἀντὶ> τῶν ἀν-
δροφόνων αἰεί φησιν.

Ἀνδρεία· ἡ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Ὁμο-
20 νοίας (fr. 112 Bl.).

Ἀνδρείκελον· ὅμοιον <ἀνδρί>. σημαίνει δὲ καὶ τὸ μίγμα τῶν
ζωγράφων, ὃ καλεῖται χρωμάτων κρᾶσις.

Ἀνδραποδώδη τρίχα· τὴν τῶν ἀνδραπόδων ἰδίαν κουράν, ἣν
ἀπελευθερωθέντες ἤλλασσον αἱ δοῦλαί τε καὶ οἱ δούλοι.

25 Ἀνδρεῖος πρὸς δωροδοκίαν· ὁ Ῥήτωρ· ἐπρὸς μὲν τὴν τῶν
πραγμάτων κίνησιν, ὡς ἔοικε, δεινὸς τυγχάνεις, πρὸς δὲ τὴν δωρο-
δοκίαν ἀνδρεῖος'.

Ἀνδρικήν· τὴν ἰσχυράν. Πλάτων Νόμων Ζ' (VII 814 e).

6 B 393, 26 C Sui. Hes. 7. 8 Zwei Teile: 1) bis ἀνδραπόδων B 393,
27 C Sui.; 2) Sui. aus Harp. 9 B 393, 28 Sui., vgl. Hes. C Ἀνδραποδώδης·
— πῆς — γνώμων 10. 11 B 394, 8 Sui. 12. 13 B 394, 11 Et. magn. 102, 7
(vgl. auch Sui.) Pollux III 78 14 B 394, 14 Hes. (zu verb.) 15 B 394, 15
Hes. 16 B 393, 25 C Hes. 19. 20 Sui. aus Harp. 21. 22 Sui.,
vgl. Hes. 23. 24 Sui. aus Timaios, vgl. auch Eust. 79, 8 25—27 aus
Phrynichos.

10 χωρῆσαι B χωρίς cod. Sui. 11 Θουκυδίδης — ἀντικείμενον gehört zu
Gl. Ἀντίπαλον (Blomfield) 13 ἀποσπῶν b Et. m. 15 Ἀνδραφασάειν B
17 ἄξοσι b 21 Ἀνδρίκελον b 22 κρίσις Sui. 24 ἤλασσον b 28 ζ'] ζ' b

Ἀνδριτί μιμείσθαι φωνήν· ὡς ἀνὴρ. Κράτης Λαμία.

Ἀνδριον· τὸ ὑποκοριστικόν. Εὐριπίδης Αὐτολύκῳ· ἡμῶν τῷ πατρὶ μέμφεσθ' ἄωρον ἀποκαλοῦντες ἄνδριον'.

Ἀνδρικός καὶ Ἀνδρικώτατος· Πλάτων (Phaedr. 273 b) καὶ Ἀριστοφάνης (Equ. 81), Ἀνδρικώτερος δὲ Ἀναξανδρίδης, καὶ 5 Ἀνδρωδῶς Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ (12, 31).

Ἀνδρηλατεῖν· ἄνδρας ἐλαύνειν καὶ Ἀνδρηλατεῖσθαι· ἐλαύνεσθαι. καὶ πολλὴ τῆς τοιαύτης φωνῆς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἢ χρήσις.

᾿Ανδρογύνων· ἀσθενῶν, γυναικῶν καρδίας ἐχόντων.

Ἀνδρό|γυνον ἄθυρμα· Εὐπολις ἐν Ἀστρατεύτοις. τοὺς **104^r** ἄνδρας μὲν τὸ σῶμα φύντας, εἰς γυναῖκας δὲ σφᾶς αὐτοὺς ἀφέντας **11** καὶ τὰς τούτων ἐπιτηδεύσεις ἐπιτηδεύοντας οὕτως ἔλεγον.

Ἀνδροκόβαλος· κακοῦργος, πανοῦργος.

Ἀνδροκτασιῶν· ἀνδροφονιῶν.

Ἀνδροληψία· τὸ ἀρπάζειν ἄνδρας ἐκ τινος πόλεως. ἡνεχύραζον **15** γὰρ τὴν ἔχουσαν πόλιν τὸν ἀνδροφόνον καὶ μὴ προἰεμένην αὐτὸν εἰς τιμωρίαν, καὶ τοῦτο οὕτως ἐκάλουν, καὶ οὐδετέρως ᾿Ανδρολήψιον.

Ἀνδριάς· ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγουσιν αἱ μητέρες περὶ τῶν υἱῶν ὁ καλὸς ἀνδριάς μου', Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος (129)· τὸν καλὸν ἀνδριάντα' γράφοντα. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἄγαλμα καὶ ὁ **20** ἐκ χαλκοῦ καὶ ξυλίνου καὶ χρυσοῦ καὶ τῆς ἄλλης ὕλης, ὅση δύναται δέξασθαι καὶ κατέχειν εἶδος. λέγεται δὲ τούτων ἕκαστον καὶ κατὰ συνθήκην τῆς ὕλης, ὁ χαλκοῦς ἀνδριάς, καὶ ὁ ξύλινος, καὶ τὰ ὅμοια. λέγεται μέντοι καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ζώων καταχρηστικῶς ἀνδριάς.

Ἀνδρόπαις· ὁ ἤδη ἀνδρούμενος παῖς.

25

Ἀνδροκάθων· ὁ μέγα ἔχων τὸ αἰδοῖον.

Ἀνδροκάπραινα· Φερεκράτης· ἄνδροκάπραινα καὶ μεθύση καὶ φαρμακίς'.

1 aus Phrynichos. 7. 8 aus Phrynichos (vgl. φωνῆς, anders Sui. aus Timaios) 9 B 393, 29 C Sui. 10—12 aus Phrynichos (? vgl. Bek. 11, 29) 13 Sui. Hes. 14 B 393, 30 C Sui. Hes. 15—17 B 393, 33 Sui. aus Harp., vgl. Hes. und mit ihm C Ἀνδροληψία· ἐνεχειράζων τοὺς ἔχοντας ἀνδροφόνον 18—24 B 394, 29 25 Sui., vgl. Hes. 26 B 394, 5 Sui., vgl. Hes. (verbunden mit Gl. Ἀνδροκάθης) Eust. 1968, 43 27. 28 aus Phrynichos (?)

1 Ακρά^τ (A rot) b 2. 3 Ἀνδρεῖον beidemal b 3 μέμφεσθαι b 5 καὶ Ἀριστοφάνης in b am Rand 16 προεμένην b 20 γράφοντα auch B, lies γράφει καὶ ἄλλοι πολλοὶ fügen B hinzu 21 καὶ ὁ ξυλίνου B (ξύλου Bekker richtig) 28 φαρμακίς b

Ἀνδρόαθος· ἀνδρὸς αἰδοῖον ἔχων. τὸ γὰρ αἰδοῖον κάθη ἀπὸ τοῦ κάττειν.

Ἀνδρομέοιο· ἀνθρωπίνου.

Ἀνδρωθεῖσα· ἀνδρὶ συνοικήσασα, διακορηθεῖσα.

5 Ἀνδρώσασθαι· συγγενέσθαι.

Ἀνδρῶνα· οἶκον, ἔνθα ἄνδρες ἀθοροίζονται.

<A>νεβάλλοντο· ἐσχηματίζοντο.

Ἀνέβαλλεν· ἀναβολὴν ἐδίδου.

Ἀνεβάλλετο· ἀνεκρούετο. ἀναβολὰς γὰρ καὶ τὰς ἀνακρούσεις
10 καὶ τὰς ἀρχάς. ὅθεν καὶ τὸ ἤρχετο καὶ ἀπήρχετο. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὑπερετίθετο.

Ἀνεβίω· ἀνέζησεν.

Ἀνεβίωσα καὶ ἀνεβίωσε, καὶ ἀνεβίω, καὶ ἀναβιώσκειται καὶ ἀναβιώσκει μᾶλλον ἢ ἀναβιοῖ. λέγουσι δὲ καὶ ἀναζῆν.

15 Ἀνέβησεν· ἀντὶ τοῦ ἀνεβίβασεν. Ἡρόδοτος (I 80).

Ἀνεβιωσάμην· ἀντὶ τοῦ ἀναβιώσασθαι ἐποίησα. Κράτης (fr. 45).

Ἀνεγείρει καὶ ῥιπίζει τὸν ὄχλον, ἢ τὴν πόλιν· ἐναργῆς ἡ συμπλοκὴ τοῦ λόγου, καὶ σημαίνει τὸ ἐρεθίζει καὶ ἀνακινεῖ. τὸ μέντοι ῥιπίζει ἀπὸ τῆς τοῦ πυρὸς ῥιπίσεως εἴρηται.

20 Ἀνεγνάμφθη· ἀνεκάμφθη.

Ἀνέγρετον· ἀνυπόστροφον.

Ἀνέγγυοι γάμοι· οἱ μὴ γάμῳ ἡνωμένοι. Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ.

Ἀνέγκλητον· Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀλέξανδρον (vgl. Epist. II 14), Ἀνεγκλητὶ δὲ Πλάτων Μενελάῳ (fr. 231), Ἀνεγκλήτως
25 δὲ Ξενοφῶν (Hell. VI 1, 13?).

Ἀνέγνωκας· καὶ ταύτῃ τῇ κλίσει κέχρηται, καὶ οὐ μόνον ἀνέγνωσ. Πλάτων Θεαιτήτῳ (152a) καὶ Δημοσθένης (50, 57?).

1. 2 B 394, 27 3 B 393, 31 C, vgl. Sui. 4 B 394, 28 Hes. 5 Hes. 6 B 393, 32 C Sui. 7 B 395, 10 Sui. 8 B 395, 11 Sui. 9—11 B 395, 6 (C nur προοιμιάζετο, ἀνεκρούετο, vgl. Hes.) 12 B 395, 12 C Sui., vgl. Hes. 13. 14 B 395, 12 15 B 395, 16 Sui. 16 B 395, 19 Sui. 17—19 B 401, 5 aus Phrynichos (vgl. Arist. Ran. 360) 20 B 395, 15 C Sui. 21 B 395, 17 C Sui. 23—25 B 400, 25 26. 27 aus Phrynichos (?), vgl. Et. cod. D (Gaisf. col. 266 C)

1 κάθης b 14 ἀνεβιώσκει b ἀναβιοῖν b (vgl. oben S. 107, 7—8 Ἀναβιώσκειν· τὸ ἀναβιοῦν und Ἀναβιώσκεσθαι ἀναζῆν) 16 ἀντὶ] ἀπὸ b ἐποίησε b κρᾶ^τ b (für Κρατῖνος meist κρᾶ^τ oder dergl.)

Ἀνεδείματο· | ἀνήλθεν.

104^v

Ἀνέδραμεν· ἀντὶ τοῦ ηὐξήθη. Ἡρόδοτος (I 66).

Ἀνέδην· ἀνειμένως. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἵππων μετάγε-
σθαι, οἷς ἂν αἱ ἡνίαί ἀνεθῶσι. Πλάτων Νόμων ια' (919d)· 'εὐρεῖν
μηχανὴν ὅπως ἦθη μὴ ἀνέδην'. οὕτως καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ 5
περὶ τοῦ στεφάνου (11).

Ἀνεζωπυρήθη· διεθερμάνθη.

Ἀνεzeugνυον· Ξενοφῶν εἶρηκε Παιδείας ἡ' (5, 28).

Ἀνέζεσεν αἶμα· ἐπὶ ὀργιζομένου σφόδρα θείης ἂν τὴν φωνήν.
Φερεκράτης.

10

Ἀνέθει· ἀνέτρεχεν.

⟨Ἀ⟩νεκάς· ψιλῶς, τὸ ἄνω λέγουσι, καὶ ἀνέκαθεν τὸ ἄνωθεν.
Εὐπολις Αὐτολύκῳ (fr. 50) καὶ Κράτης Ἡρωσί (fr. 10) καὶ Κρατί-
νος Ὠραίοις.

Ἀνελήμων καὶ ἀνελεήμων φασί. Νικοχάρης (fr. 20) δὲ ἄν- 15
ελεήμων.

Ἀνεθέλητον· ἀντὶ τοῦ <οὐκ> ἐθελητόν. Ἡρόδοτος Ζ' (133. 88).

Ἀνεμοτρεφές· τὸ ὑπὸ ἀνέμου τυπτόμενον καὶ κινούμενον καὶ
ηὐξημένον, ἢ στερρόν καὶ εὐτόνον· τοιαῦτα γὰρ τὰ ὑπὸ ἀνέμου δονού-
μενα τῶν δένδρων.

20

Ἀνεμος καὶ ὄλεθρος ἄνθρωπος· πάνυ καινῶς εἴρηται καὶ
ἐναργῶς· ἔστι δὲ Εὐπόλιδος (fr. 376)· τὸ μὲν γὰρ ἄνεμος δηλοῖ τὸ
πανταχοῦ φερόμενον ἀνέμου δίκην καὶ ἀλύμενον καὶ ἀβέβαιον, τὸ
δὲ ὄλεθρος ὀλέθρου ἄξιον καὶ ἀπωλείας. χρήσῃ δὲ τῷ λόγῳ, ὥς φησι
Φρύνιχος, ἐν συνουσίαις.

25

Ἀνεμιαῖα· τὰ ὑπηνέμια τῶν ψῶν· κατὰ μεταφορὰν δὲ καὶ οἱ
ἄχρηστοι καὶ μάταιοι τῶν λόγων.

1 B 395, 18 C (der ἡ ἀνέκτησεν zugefügt) 2 B 395, 21 Sui. 3—6
B 400, 15 (mehr) 7 B 395, 22 C Sui. 9. 10 aus Phrynichos (Bek. 27, 21)
11 B 395, 23 C Sui. 12—14 B 395, 24 (weniger) Sui. (z. T. mehr) 15. 16
B 400, 30 18—20 Hes., vgl. B 397, 19 Sui. (vgl. auch Apoll. Soph. 31, 22)
vgl. unten 132, 12 21—25 B 401, 8 aus Phrynichos (Bek. 13, 31) 26. 27
B 401, 14, vgl. Et. cod. D (Gaisf. col. 237 F)

1 Ἀνεδήματο B wohl Ἀνεδείματο <ἀνσηκοδόμησε, κατεσκεύασε. Ἀνέδου>
ἀνήλθεν vgl. Sui. Hes. (Hesychs Glosse Ἀνεδέματο ἀνεβίωσεν ist fernzuhalten)

8 Lies Ἀνεzeugνυ 11 ἀνέτραχεν b Ἀνέκας b 15 νικόχαρις b ἀνηλεήμων B
vielleicht richtig 18 Ἀνεμότροφος b 21 Lies ἄνθρωπος

Ἀνεικάσασθε· ἀνασκώψασθε. Κρατῖνος Δραπέτις (fr. 63).

Ἀνεικέναι τιμάς· οἷον ἐπ' ἔλαττον γεγενῆσθαι, ὅταν ἐξ ἐπι-
τιμήσεως πρὸς τὸ μείον ὑπάγωνται. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Διο-
νυσόδωρου (25)· 'τὰς γὰρ τιμάς τὰς ἐνθάδε ἀνεικέναι ἤκουσα'.

5 Ἀνείληπτός ἐστι τὸ Ἑλληνικόν, οὐχὶ ἀνάλειπτος οὐδὲ ἕτερον
τοιούτον οὐδέν.

Ἀνείλεσθαι· κυστρέφεσθαι, καὶ ἀλλήλους τοῖς δόρασι τύπτειν.

Ἀνείλλεται· ἀνειλεῖται.

Ἀνείλεν· ἀντὶ τοῦ ἐμαντεύσατο. διαφορεῖται γὰρ ἡ λέξις, ἐπεὶ
10 ἔστιν ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσε λαμβάνεται. τὸ δὲ ἐμαντεύσατο ἢ
ἀπὸ τοῦ ἄνωθεν λαμβάνειν τὸ πνεῦμα καὶ πληροῦσθαι τοῦ θεοῦ, ἢ
ἀπὸ τοῦ ἀνελεῖν τὴν ἄγνοιαν. λέγεται δὲ ἀνελεῖν καὶ τὸ ἀνα-
λαβεῖν τὰ ἔκθετα βρέφη καὶ τρέφειν· καὶ ἀπλῶς ὅπερ ἂν τις ἀνα-
λαμβάνοιτο.

15 Ἀνειλόμην· δύο δηλοῖ, τό τε ἔθρεψα καὶ τὸ ἐβάσταξα.

Ἀνειλήθυιαν· ἄτοκον. Εὐριπίδης (Ion. 453).

Ἀνειλύσπῳ· ἀνέβαινες.

Ἀνιμάσθαι· ἀντλεῖν, ἀναφέρειν, ἀρύεσθαι.

Ἀνειμέναι· ἐκλελυμένοι.

20 Ἀνείμονες· ἄνευ ἱματίων. ἀνίματοι.

Ἀνεῖναι· ἀφεῖναι.

105^r Ἀνεῖναι κύβον· | ἀναρρίψαι κύβον.

Ἀνεῖπεν· ἀνεκήρυξεν, ἀνηγόρευεν.

Ἀνεῖργεν· ἀπεκώλυεν.

25 Ἀνείρηκε τὸν χρησμόν· καὶ τὸν κήρυκα ἀνειπεῖν λέγουσιν.

1 B 396, 24 Sui. Hes. 5. 6 B 396, 24 Sui. (Ἑλληνικόν entspricht dem Sprach-
gebrauch z. B. des Oros) 7 B 395, 29 Sui. Hes. 8 B 395, 31 Sui. aus Timaios (Schol.
Plat. Symp. 206 d) 9—14 B 395, 33 Et. magn. 106, 36 Zwei Teile: 1) bis γνῶσιν B
396, 7 = C (von Phot. verkürzt); 2) Sui. 15 B 396, 10 Sui. 16 B 396, 12
Sui. Hes. 17 B 395, 32 Sui. Hes. 18 B 405, 11 Sui. (C bis ἀντλεῖν)
19 B 396, 13 Sui. (C Ἀνειμένος ἐκλελυμένος ἤγουν ἀπολεσμένος so) 20 B
396, 14 Sui. (C bis ἱματίων) 21 B 396, 15 C Sui. 22 B 396, 16 Sui.
23 B 396, 17 C Sui. (C mehr) 24 B 396, 18 C Sui. 25 Sui

1 Ἀνεικάσασθαῖ b ἀνακόψασθε b δραπέτησιν b 5 Lies Ἀνήλειπτος
οὐχὶ ἀνάληπτος Sui. 7 Lies Ἀνείλλεσθαι 9 διαφορεῖται b 13 τρέφει b
16 Ἀνειληθυῖαν b Ἀνειλειθυῖ cod. Hes. 17 Wohl Ἀνειλυσπῳ 18 Ἀνιμάσθαι
C (ebenso las Photios) 18 ἀναρύεσθαι b 20 Vielleicht ἀνείματοι

Ἀνείρειν· ἀναπείρειν, ὅθεν καὶ ἡ ἀνερσις παρὰ Θουκυδίδη (I 6)·
καὶ χρυσῶν στεφάνων ἐνέρσει.

Ἀνεῖσθαι· λελῦσθαι.

Ἀνίμων τοῖς δόρασιν (Xen. An. IV 2, 8)· ἀνεῖλκον.

Ἀνεισιν· ἀνέρχεται.

Ἀνεῖται· ἀπολέλυται.

Ἀνέκραγεν· οὐκ ἀνεκράυγαε. καὶ ἀνακραγεῖν, καὶ πάντα τὰ
ὅμοια οὕτως.

Ἀνεκρούετο· ἀνέκοπτεν, ἀνέστελλεν.

Ἀνεκυμβάλιζον· ἐκρότουν, κτύπον ἐποίουν.

Ἀνεκώχευον· ἀνεχώρουν.

Ἀνεκάχαε· Πλάτων Πολιτείας α' (337a)· 'καὶ ὃς ἀκούσας
ἀνεκάχαε μέγα καρδόνιον'. χρή δὲ δι' ἐνὸς κ τοῦτο γράφειν.

Ἀνεκτοί· Θουκυδίδης (II 35)· 'καὶ μέχρι τοῦ<δε> ἀνεκτοὶ <οἱ>
ἔπαινοί εἰσιν'. Ἀνεκτά δὲ Πλάτων Σοφισταῖς, καὶ Ἀνεκτῶς 15
Ἴσοκράτης (5, 11).

Ἀνέκτημαι· ἀνείληφα. Σοφοκλῆς (fr. 331).

Ἀνελέσθαι πόλεμον· πόλεμον ποιῆσαι.

Ἀνελεύθερον σῶμα· Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις.

Ἀνελκταῖς ὀφρύσι σεμνόν· εἴρηται παρὰ Κρατίνῳ (fr. 355). 20

Ἀνελεύθερος· ὁ μικρολόγος. ἢ ὁ ἐκτὸς τῆς ἀληθείας ποιῶν τι.

Ἀνελοῦσα γὰρ τὸν νόμον ἐχειροτόνησεν αὐτήν. τοῦτο τὸ
χωρίον Δημοσθένης μὲν ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος (20) εἶπε·
διττὴ δὲ φέρεται ἡ γραφή, ἢ μὲν ὡς προγέγραπται, ἢ δὲ ἀντὶ τοῦ
αὐτῇ αὐτὴν [δὲ] λέγει κατ' αἰτιατικήν· καὶ ἢ μὲν κατ' αἰτιατικήν 25
προαγομένη τοιοῦτον ἔχει τὸν νοῦν· ἀνελοῦσα τοῦτον τὸν νόμον ἦτοι

1. 2 B 396, 22, vgl. Et. magn. 106, 33 (aus Diogenian) Hes. Ἀνείρων
3 B 396, 19 C Sui. 4 Sui. 5 B 396, 20 C Sui. Hes. 6 B 396, 22 C
Sui. Hes. 7. 8 B 396, 29 Sui. (vgl. Phryn. Bek. 29, 14). 9 B 396, 31 C
Sui. 10 B 396, 33 Sui. (C fehlt ἐκρότουν) 11 B 396, 32 C Sui. 17 Hes.
19 aus Phrynichos (?) 20 aus Phrynichos (Bek. 3, 25), vgl. B 401, 4
21 B 397, 1 Sui. Zwei Teile: 1) bis μικρολόγος vgl. Et. cod. D (Gaisf. col. 266 B);
2) C, vgl. Hes. Ἀνελευθέρως 22—p. 132, 3 B 397, 3 Sui. aus Harp.

2 χρυσωστεφ^a b χρυσῶν τεττίγων cod. Thud. siehe Hude zu IV 121, 1
4 Ἀνίμων b 10 Lies Ἀνεκυμβαλίαζον (vgl. II. 16, 379) 12 Lies Ἀνεκάχχαε
13 μέγα]μάλα Plat. 14 τοῦ b 15 εἰσιν] ἦσαν b 20 Ἀνέλκειν ταῖς b
Ἀνέλκειν τὰς ὀφρύς (mit der Erklärung μέγα φρονεῖν καὶ ὑπερήφανον) B un-
mittelbar vor Phrynichos-Glosse 22 αὐτήν b B Sui. lies αὐτῇ 24 φαίνεται b
25 αὐτὴ αὐτὴν b 26 προαγομένη b

παραβάσα [καὶ] διαχειροτονίαν περὶ αὐτῆς ἔδωκεν, ὅτι χρή στεφανοῦν αὐτήν· ἡ δὲ κατὰ δοτικὴν· ἀνελοῦσα τοῦτον τὸν νόμον ἐχειροτόνησεν ἐκείνον ἑαυτῇ.

Ἀνέλπιστον βίον· τὸν κάλλιστον εἰρήκασιν Ἀττικοί, ἐν ᾧ οὐκ εἰς ἐλπίδας ἐπτόνεται, ἀλλὰ πάρεστιν ἤδη τὰ ἀγαθὰ. οὕτως Πίνδαρος(?).

Ἀνελπίστως· τὸ ἀπροσδοκῆτως ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου Δημοσθένης (?).

Ἀνέμητα· ἀμέριστα.

10 Ἀνεμοκοῖται· οἱ ἀνέμους κοιμίζοντες· γένος δέ φασι τοιοῦτον ὑπάρχειν ἐν Κορίνθῳ.

Ἀνεμοτρεφές· τὸ ἐν εὐηνέμοις τόποις τεθραμμένον· εὐτονον γὰρ τοῦτο.

Ἀνεμῶναι· μάλης τι γένος. καὶ φίλημα δέ τι οὕτω καλεῖται. 15 καὶ ἡ μήκων. οἱ δὲ πᾶν φυτὸν τὸ ταχέως ὑπὸ ἀνέμων φθειρόμενον.

Ἀνενεχθείσας· ἀνενεγκούσας.

Ἀνέντες· ἀναπείσαντες.

Ἀνεξέλεκτος· ἀβασάνιστος, ἀγύμναστος, ἀδόκιμος.

Ἀνεξεύρετα· ἐν γ' Θουκυδίδης (87)· 'ἀνεξεύρετος ἀριθμός.' 20 οὕτως δὲ καὶ Ἑλλάνικος κέχρηται.

Ἀνεξίτητον· ἀνεξέλευστον.

Ἀνεξέταστος· Δημοσθένης δ' Φιλιππικῶν (4,36) καὶ Αἰσχίνης 105^v ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος (22).

Ἀνέξοδον· Εὐριπίδης ἐν Ἐρεχθεῖ εἶρηκεν.

25 Ἀνέπαλτο· ἀνεπήδησεν.

Ἀνεπάτησας· κατεπάτησας.

Ἀνέπαφον· ἀνεύθυνον, καθαρὸν, <ἀ>θιγές. ἀψηλάφητον.

4—6 B 397, 15 Sui., vgl. Arsenios 7. 8 B 397, 18 9 B 397, 13
Sui. Hes. 10. 11 B 397, 21 Sui. Hes. Eust. 1645, 41 12. 13 B 397, 19
C. Sui., vgl. oben S. 129, 18 14. 15 Vgl. Hes. 16 B 397, 23 Sui. 17 B
397, 14 C, vgl. Eust. 1846, 21 18 B 397, 25 Sui., vgl. Hes. (C Ἀνεξελέκτως·
ἀπείρως ἀβασανίστως ἀγυμνάστως. ἡγουν ὁ ἀδόκιμος ἄνθρωπος) 21 B 397, 24
C Sui. Hes. 25 B 397, 26 C Sui. 26 B 397, 27 Sui. 27 Sui. (mehr).
Zwei Teile: 1) bis ἀθιγές B 397, 30 C (der nach καθαρὸν einschleibt ὑγιές);
2) Hes. (hierzu das bei Sui. erhaltene Menanderzitat).

6 und 8 Die Zitate scheinen verstellt 12 Ἀνεμοτροφές b 18 Ἀν-
εξέλεκτος b vgl. C 22 δ'] α' b vgl. 72, 18 und 24

- Ἀνεπαφρόδιτος· ὁ μὴ ἐπίχαρις καὶ ἀηδής.
 Ἀνεπαχθές· ἄβαρές, ἐλαφρόν.
 Ἀνεπίδικα· τῶν μὴ θεμένων διαθήκας ἐπιδικάζεσθαι τοῖς κλη-
 ροῖς ὁ νόμος συγχωρεῖ τοὺς ἐγγυτάτω γένους, ὅσα ὡς υἱός τις ἢ
 υἱοῦς τοῦ τετελευτηκότος ἀξιοῖ κατέχειν. ταῦτα ἀνεπίδικα λέγεται. 5
 <Ἀ>νεπιεικές· οὐκ ἐπιεικές, ἀλλὰ κακόν. Ἀριστοφάνης καὶ
 Αἰσχίνης (?).
 Ἀνεπικλήρωτοι· οἷον ἄνευ τοῦ κληρώσασθαι. Ἰσαῖος.
 Ἀνεπίληπτον· ἄμεμπτον.
 Ἀν<ε>πίκλητος καὶ ἀνεπικλήτως φασί, καὶ ἀνεπικλητό- 10
 τερον, ὡσαύτως καὶ τὸ <Ἀ>νέγκλητος.
 Ἀνεπίπληκτος· ὃ οὐδεὶς ἐπιπλήττει ἀμαρτάνοντι.
 <Ἀ>νεπιστάτητον· ἀφύλακτον.
 Ἀνεπόπτευτον· τὸ μὴ ὑποπτεῦον· οὕτως Ὑπερείδης (fr.
 174 Bl.). τὸ δὲ ἐποπτεῦσαι καὶ ἐποπτικά, ὡς Φιλόχορος (fr. 148 M.) 15
 δηλοῖ πρὸς Δημήτριον.
 Ἀνέριστα· <ἀ>φιλονείκητα.
 Ἀνερμάτιστον· ἀστήρικτον, ἄοπλον, ἀπαρασκεύαστον.
 Ἀνεργήσει· ἀναρτήσει καὶ οἶον κωλύσει.
 Ἀνερρίπιζεν· ἀνεκίνει, ἐτάρασεν, ἀνήγειρεν. 20
 Ἀνερρίπτουν· ἀνελάμβανον.
 Ἀνέρριπται κύβος· οἶον ἀποκεκινδύνευται.
 Ἀνερριχῶντο· <εἰς> τὰ προσάντη ἀνέβαινον χερσὶν ἀντιλαμ-
 βανόμενοι καὶ στηριζόμενοι.
 Ἀνέρριψαν· ἀνέβαλον, ἢ ἀπηρνήσαντο, ἢ ἀνεβάλλοντο. 25
 Ἀνέρρωγε· Φερεκράτης Τυραννίδι· ὥστ' ἀνέρρωγε<ν> τὸ
 φώνημα εὐθὺς ὁξὺ καὶ μέγα.'

1 B 397, 31 Sui., vgl. Et. magn. 104, 23 3—5 B 398, 2 Sui. 9 B 397,
 28 C Sui., vgl. Hes. 10. 11 B 400, 23, vgl. oben S. 128, 23 12 B 398, 7
 Sui. (mehr) 13 B 397, 29 C Sui., vgl. Hes. 14—16 B 398, 11 Sui. (beide
 mehr) aus Harp. 17 B 397, 32 Sui. (C Ἀνέριστον — τον.) 18 B 398, 9
 Sui. (C ἀστήρικτον ἄστατον ἄοπλον), vgl. Schol. Plat. Theaet. 144 a 19 B 398, 10 Sui.
 aus Timaios, vgl. Hes. Ἀνέρπει 20 B 398, 18 C Sui., vgl. Hes. 21 B 398,
 19 C Sui. 22 B 398, 26 Sui. 23. 24 Sui. Ἀναρριχᾶσθαι (vgl. Phrynichos
 Bek. 19, 25, anders B 398, 20 Sui. Ἀνερριχῶντο) 25 B 398, 22 Sui. (mehr),
 beide = C (nur fehlt ἢ ἀπηρνήσαντο)

1 ἐπιχαρής b 13 Ἀνεπιστεύτητον b 14—16 von Photios verkürzend
 entstellt

Ἀνερωτῶ· ἐπὶ εὐκτικοῦ τρίτου προσώπου· περιπᾶται δὲ τὰ τοιαῦτα. λέγουσι δὲ καὶ ἐῷ ἀντὶ τοῦ ἐῷ. ἡ λέξις Διογενιανοῦ.

⟨Ἀ⟩νέσαντες· ἀνακαθίσαντες.

Ἀνεσία· ἄνεσις. εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἀνείσθαι. Κρατῖνος Βου-
5 κόλοις (fr. 20).

Ἀνεσίμου· ἀνήλισκε, κατεδαπάνα.

Ἀνεσκευασμένοι· τὰ ὄπλα ἐνδυσάμενοι.

Ἀνεσκιρτημένοι· Εὐπολις (fr. 22) ἐπὶ τῶν αἰγῶν εἴρηκεν.

Ἀνεσκολοπισμένον· ἀνεσταυρωμένον· σκόλοπες γὰρ τὰ ὀρθὰ
10 ξύλα, ἢ καὶ κάλαμοι.

Ἀνεσκευάσαντο· τὸ ἀναστάτους γενέσθαι καὶ οἶον ἀπείπασθαι.

⟨Ἀ⟩νέσπακεν· ἀνεύρηκεν, εἴληφεν. Μένανδρος Ῥαπιζο-
μένη (fr. 429)· ῥόθεν γάρ, ὦ φίλοι θεοί, τούτους ἀνέσπακε τοὺς λό-
γους.

15 Ἀνεστάλη· ἐσείσθη, μετεκινήθη.

Ἀνέστιος· ἄοικος.

Ἀνεστομώθησαν· ἀνεκρούσθησαν, ἢ ἐπληρώθησαν.

Ἀνεσύρατο· ἐγύμνωσεν.

Ἀνέσφηλεν· ἀνέζησεν.

20 Ἀνέσχετο· ἀνέτεινε.

Ἀνεστόμωσε τὰς τάφρους· ἀντὶ τοῦ ἀνέωξε. Ξενοφῶν Παι-
δείας Ζ' (5,15).

Ἀνετον· Ὑπερείδης (fr. 72 Bl.) τὸ ἀνειμένον θεῷ ἱερόν.

Ἀνευθέτου· ἀχρήστου.

25 Ἀνεύθυνος· ὁ καθαρὸς αἰτίας καὶ κρείττων τοῦ εὐθύνεσθαι.

Ἀνεύθυνος· . . .

Ἀνέφικτον· ἀκατάληπτον.

1. 2 Nicht aus dem Lexikon Diogenians 3 B 398, 24 C Sui., vgl. Hes.
4. 5 B 395, 27 Sui. Ἀνεσίαν 6 B 398, 25 C, vgl. oben S. 121, 21 Ἀνασιμοῦν
7 B 398, 29 C Sui. 8 aus Phrynichos (Bek. 16, 20) 9. 10 B 398, 30 C
Sui. (ἢ καὶ κάλαμοι fehlt C) 11 B 398, 32 Sui. aus Harp. 12—14 B 399, 3
Sui., vgl. Hes. Ἀνεσπάκασιν, Et. cod. D (Gaisf. col. 266 F) 15 B 399, 1 Sui.
Hes. 16 B 399, 7 C Sui., vgl. Hes. Et. magn. 104, 30 17 B 399, 2 C Sui.
18 B 399, 8 C Sui. 19 B 399, 9 C Sui. Hes. 20 B 399, 10 C Sui.
23 B 399, 12 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 22) 24 B 399, 11 C Sui.
Hes. 27 B 399, 13 Sui.

11 ἀνείπασθαι b 13 Lies ἀνεσπάκ <ασιν οὔτοι> τοὺς λ. (der Schreiber
wollte Übereinstimmung mit dem Lemma) 18 Ἀνερύρατο B falsch
25 κρείττον b 26 Ohne Zeichen der Lücke b

Ἀνευφήμησεν· ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησεν· Πλάτων (Phaed. 60a).

Ἀνεφθάρη· ἀντὶ τοῦ μετὰ φθορᾶς ἀνέστη. Κρατῖνος Ὡραις.

Ἀνεφόρησαν· ἀντὶ τοῦ ἀνήνεγκαν. Θουκυδίδης δ' (IV 115). **106***

Ἀνεφυσῶντο· ἐμετεωρίζοντο.

Ἀνέφυ· ἀνέζησεν.

5

Ἀνέφαπτον· ἥς οὐδεὶς ἐφάπτεται. Θουκυδίδης (?).

Ἀνεχαίτισεν· ἀνέκοψεν, ἢ ἀνέτρεψεν.

Ἀνέχειν· τὸ ἀνατέλλειν τὸν ἥλιον ἢ τὴν σελήνην. λέγεται καὶ τὸ ἐξέχειν καὶ προέχειν. Θουκυδίδης δ' (111). καὶ τὸ κωλύειν, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν ζ' (86), καὶ τὸ διαβαστάζειν καὶ φέρειν, ὃ καὶ ἀνέχεσθαι καὶ 10 ἐπανάχειν λέγεται.

Ἀνέχει· cύζει. οὐχ ὡς τινες ἀντὶ τοῦ ἐπέχει. καὶ Θουκυδίδης (I 141)· 'αἱ περιουσίαι τῶν χρημάτων τοὺς πολέμους ἀνέχουσιν,' ἀντὶ τοῦ cύζουσιν.

Ἀνέχεσθαι τοῦτον, οὐχὶ τούτου. Εὐπολὶς Βάπταις· 'οὐκ 15 ἀνέχομαι αὐτόν· ἀντιπράττει παρὰ μέρος.' οὕτως Μένανδρος (vgl. fr. 26) καὶ Δημοσθένης (z. B. 18, 160).

Ἀνεχρήσαντο· διέφθειραν. οὕτως Θουκυδίδης (?). σημαίνει δὲ καὶ τὸ εἰς χρεῖαν τινὰ παρειλήφασιν.

Ἀνεχε· παρέχε. Θεόπομπος (fr. 82 K.).

20

Ἀνεψιάδαι· Ἀριστοφάνης (fr. 745). καὶ Ἀνεψιαδοῦς Φερεκράτης (fr. 203), καὶ Ἑρμιππος (fr. 86) Ἀνεψιαδοῦν. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἀγνίου κλήρου παρατίθεται νόμον, ἐν ᾧ γέγραπται· 'καὶ πενθεροὺς καὶ ἀνεψιαδοὺς.' καὶ ἀνεψιότης ἐν τῷ αὐτῷ (43, 63). κέχρηται δὲ τῇ λέξει Πλάτων, Ξενοφῶν (?) καὶ Λυσίας (fr. 299 S.). 25

Ἀνέωγεν· οὐχὶ ἤνοιγεν· καὶ ἀνεώγετο λέγουσι, καὶ Θρασυλέων (Menander fr. 243) ἐν τῇ γ'· 'ἡ δ' ἀνέωγε τὴν θύραν.' Θετταλῇ (fr. 229)· 'καὶ τὸ κεράμιον ἀνέωχας.' Εὐπολὶς Πόλεσιν (fr. 220)· 'ὦν

1 B 399, 14, vgl. Hes. 2 Vgl. Aristoph. Av. 916 4 B 399, 15 Sui.
5 B 399, 16 C² Sui. 7 B 399, 19 Sui. aus Harp., vgl. Hes. 8—11 B 400, 4 (mehr) vgl. Et. cod. D (Gaisf. col. 267 H) 12—14 B 399, 21 Sui. 15—17 Vgl. zur Sache Eust. 1853, 57; 725, 54; Et. cod. D (Gaisf. col. 267 F) 18. 19 B 399, 17 Sui. C nur Ἀνεχρήσατο· διέφθειρεν, vgl. Hes. und Et. cod. D (Gaisf. col. 267 G) 20 B 399, 20 Sui. 21—25 B 401, 18 (mehr) 26— p. 136, 2 B 399, 24 (mehr) Sui.

3 δ'] α' b 4 μετεωρίζοντο B Sui. 19 τινὲς b 21 Ἀνεψιάδαι auch B, lies Ἀνεψιαδαῖ (vgl. Phrynichos Bek. 15, 18) Bekker ἀνεψιάδους b 26 ἀνεώγετον b 26 Lies ὡς <Μένανδρος> Θρασυλέοντι· ἡ δ' ἀν. τ. θ. <καὶ> Θετταλῇ

οὐκ ἀνέωξα πώποτ' ἀνθρώποις ἐγώ.' Φερεκράτης Κραπατάλοις (fr. 86). 'οὐδεὶς γὰρ ἐδέχετο οὐδ' ἀνέωγέ μοι θύραν.'

Ἀνέωγον· καὶ Ἀμειψίας Μοιχοῖς (fr. 14 K.), καὶ οἱ νεώτεροι πολλαχοῦ.

5 Ἀνηγάγοντο· ἀνήχθησαν. καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ πάντα ὁμοίως. Μένανδρος (fr. 15) Ἀλιεῦσιν· ὥς δὲ τὴν ἄκραν κάμπτοντες ἡμᾶς εἶδον, ἐμβάντες ταχὺ ἀνηγάγοντο.'

Ἀνηβητηρίαν· πᾶν ἀνελῶν νεότητος.

Ἀνηβος· ὁ μήπω τὴν ὀφειλομένην ἡλικίαν ἐπιφθάσας. ἦβη γὰρ
10 ἢ ἀκμή.

Ἀνηβῶν· ἀνανεάζων.

Ἀνήγρετο ἐξ ὕπνου· Ἀττικῶς ἄγαν τοῦτό ἐστι παρὰ Σοφοκλεῖ.

Ἀνηγμένος· ηὕξημένος.

15 Ἀνήδομαι ἐφ' οἷς ἦσθην ποτέ· οὐκέτι ἦδομαι, ἀλλ' ἐκβάλλω τὴν ἡδονήν. καινὴ ἢ φωνὴ καὶ πολιτικώτερόν τι ἔχουσα. Ἑρμιππος Θεοῖς (fr. 77).

Ἀνήκεν· ἀφῆκεν.

Ἀνήκεστον· ἀθεράπευτον.

20 Ἀνηκούστησεν· οὐκ εἰσήκουσεν.

Ἀνήκει· Ἀντιφῶν (fr. 85 Bl.) μὲν ἀντὶ τοῦ καθήκει, Ἀμειψίας (fr. 31) δὲ ἀνήκω τὸ ἀναβέβηκα ἔφη, Θουκυδίδης (III 45) δὲ ἀνήκουσιν ἀντὶ τοῦ τελευτῶσι, λήγουσι, καὶ Δημοσθένης (60, 6) ἀνήκοντα διαφέροντα.

25 Ἀνηκίδωτοι· ἄνευ ἀκίδος.

Ἀνήκοος εἶ· οὐκ ἀκήκοας. Ξενοφῶν Ἀπομνημονεύμασιν (II 1, 31).

Ἀνηλόκισμαι· ἀνέσχισμαι. Σοφοκλῆς Λαοκόωντι.

3. 4 B 400, 1 Sui. 5—7 B 402, 8 8 B 402, 4 C Sui. (anders Schol. Eur. Andr. 552), vgl. Hes. 9. 10 B 402, 5 C Sui., vgl. Hes. 11 B 402, 7 C Sui. 12. 13 aus Phrynichos (Bek. 17, 19) 14 B 402, 24 Sui., vgl. Hes. 15—17 aus Phrynichos (Bek. 25, 19) 18 B 402, 15 C Sui. 19 Vgl. C Hes. Ἀ. ἀνίατον. Beide Glossen verbinden B 402, 18 Sui. 20 B 402, 16 C Sui., vgl. Hes. 21—24 B 403, 5 (mehr) Sui. (anders Harp.) 25 B 402, 25 Hes. 26. 27 Vielleicht aus Phrynichos 28 Hes.

1 κραπατάλλοις b 6 Lies κάμπτοντας 9. 10 γὰρ ἢ ἡλικία B wegen des vorigen 16 κοινὴ b cχοῦσα b verb. E. Schwartz 28 λακε b

Ἀνηλέητος· οὐ μόνον [ὁ] ἀνηλεής. Εὐβουλος Δανάη· ἑκείνος δ' ἦν ἰσχυρὸς σφόδρα καὶ ἀτεράμων, ὅς με κλάουσιν τότε οὐκ ἤλυνε. καὶ Νικόμαχος· δαίμων ἀνηλέητος. Ἀνηλεήτως δὲ Ἀριστοφάνης.

Ἀνημμένος· ἐξηρτημένος.

106^v

Ἀνηλώκαμεν· Δημοσθένης ἐν τῷ <περὶ> Παραπρεσβείας 5 (155)· <τρεῖς> καὶ εἴκοσιν ἡμέρας ἀνηλώκαμεν.

Ἀνημέρωτος γῆ· ἡ ὕλης ἀνάμεστος καὶ μὴ κεκαθαρμένη πρὸς γεωργίαν. Σοφοκλῆς καὶ Κρατῖνος.

Ἀνηνέχθη· ἀνήνεγκε. καὶ ἀνελάμβανεν αὐτόν. Ῥαπιζομένη Μένανδρος (fr. 435).

10

Ἀνήνυτος· ἄπρακτος, ἀτέλεστος. ἀνήνυτος δὲ πόνος ὁ πολὺς, ὃν οὐχ οἶόν τε διανῦσαι, ὅπερ ἔστι διαπράξαι ἄχρι τέλους.

Ἀνήρετο· ἀνέβαλεν.

Ἀνήρηκεν· ἐκποδῶν ἐποίησατο. Δημοσθένης (19, 2).

Ἀνὴρ δὲ φεύγων οὐ μένει λύρας κτύπον· Ἀριστοφάνης 15 Δαιταλεῦσιν ὡς παροιμιῶδες.

Ἀνήριθμον· ἀναρίθμητον. Αἰσχύλος Προμηθεῖ (90).

Ἀνὴρ· Ξενοφῶν Παιδείας γ' (IV 2, 25?) ἰδίως ἀντὶ τοῦ μάχιμος.

Ἀνηρίναστος κυκῆ· ἡ μὴ προσβέβληνται οἱ ἐρινεοί, ὃ ἔστιν 20 ὁ τῆς ἀγρίας κυκῆς καρπός, οὗς καὶ ἀπαρτῶσι τοῖς ἡμέροις, ὡς ἂν οἱ ἐξ αὐτῶν καλούμενοι ψῆνες εἰς τοὺς ὀλύνθους μεταστάντες τελεσφορηθῆναι τούτους παρασκευάζωσι. τοῦτο δ' ἐρινάζειν λέγεται. οἱ δὲ τὸ ἀνηρίναστος μαλακὸς [καὶ ἄγριος] καὶ ἄγονος.

Ἀνήψεν· ἀνεκρέμασε θεοῖς.

25

Ἀνήροτον· ἀγεώργητον.

Ἀνηρόμην· ἀνηρώτων. Πλάτων Συμποσίῳ (173b).

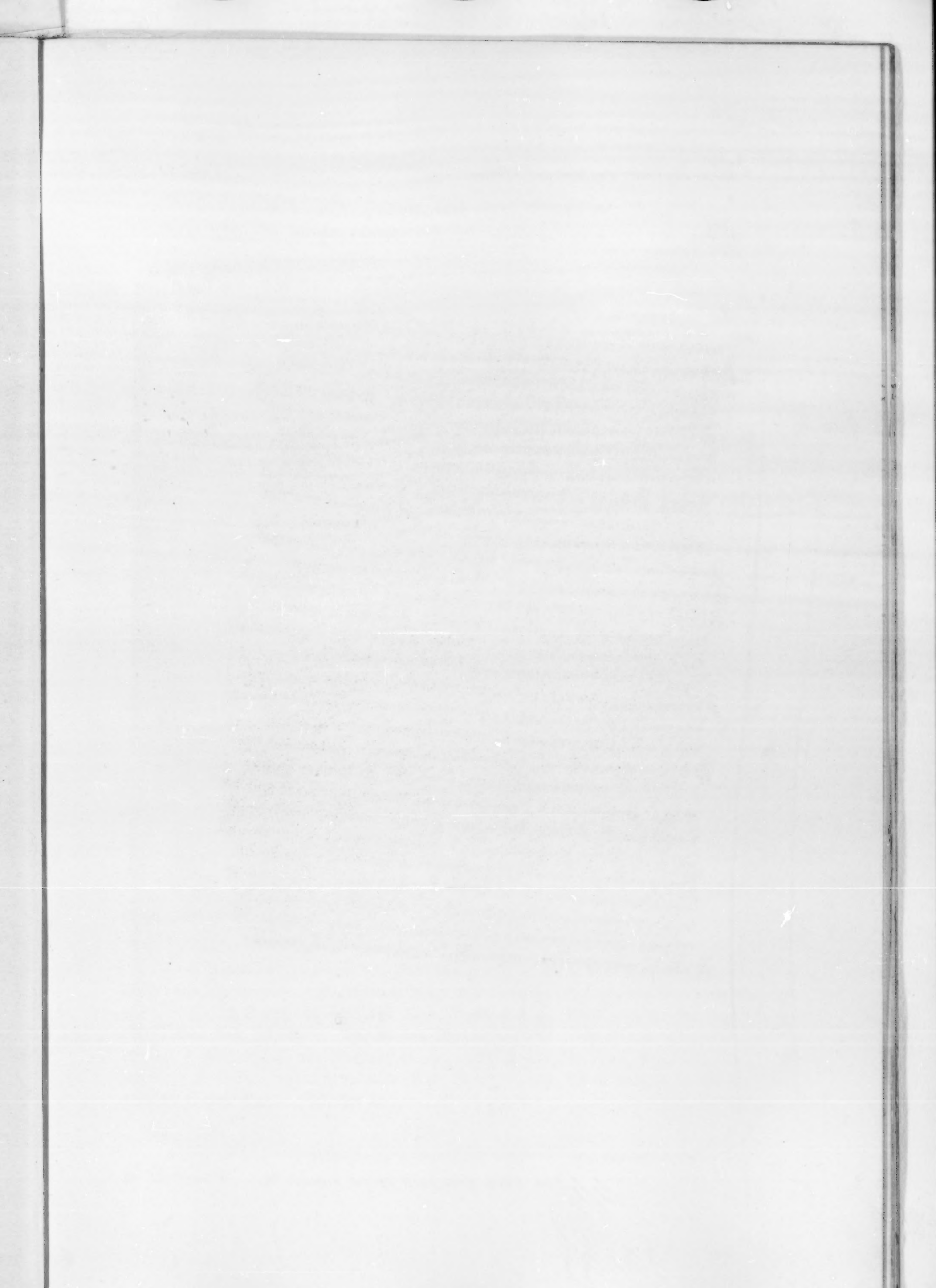
1—3 aus Phrynichos (Bek. 26, 16) 4 B 402, 19 C Sui. 9. 10 B 402, 13, vgl. Pausanias (Eust. 1604, 5 Schwabe p. 110) Et. cod. D (Gaisf. col. 267 I) 11. 12 Zwei Glossen: 1) bis ἀτέλεστος B 402, 20 C Sui.; 2) aus Phrynichos (Bek. 13, 26) 13 B 402, 21 C Sui. 14 B 402, 23 Sui. aus Phrynichos (Bek. 27, 16) 20—24 Sui. Ἀνηρίναστος, zum Schluß vgl. Hes. 25 B 402, 27 C Sui. 26 B 402, 22 C Sui.

4 Ἀνημμένως b 9 Ἀνηνέχθη· ἀνηνέχθη ἀνήνεγκε b αὐτόν b 13 ἀνέλαβεν Sui. 15 φυγῶν b 16 δεταλεῦσιν b παροιμιωδῶς b 23 παρασκευάζουσι b δὲ ρινάζειν b

- Ἀνήρρησεν· ἀνεφθάρη. ὥς μόλις ἀνήρρησαν· οὐδέν ἐσμεν
οἱ σαπροί. Εὐπολις Πόλεσιν (fr. 221.).
- Ἀνήρτησαν· ἀνεποίησαν, ἐκαίνισαν.
- Ἀνηρώτιζεν· ἀνηρώτα. Τηλεκλείδης (fr. 52).
- 5 Ἀνησιδώρα· ἐὺ δέδωκας ταῦτ', Ἀνησιδώρα. Σοφοκλῆς.
λέγει δὲ τὴν Δήμητραν. ἀλλαχοῦ δὲ Ἀνασιδώραν λέγει.
- Ἀνηστις· ἢ νῆστις. Κρατῖνος Διονυσιαλεξάνδρῳ (fr. 45).
ἰοῦ γὰρ κύ γε πρῶτον ἄκλητος φοιτᾶς ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις.
- Ἀννηττον· τὸ ἄνησον ἐν τοῖς δύο νν καὶ ἐν τοῖς δύο ττ.
- 10 Ἀνήχθημεν· ἀνεπλεύσαμεν.
- Ἀνθέμιον· τὸ χρυσίον τὸ ἐκλεκτόν.
- Ἀνθεμόεντα· ἀναθεματικόν, διηνθισμένον, ποικίλον.
- Ἀνθεια· ὄνομα ἐταίρας. τινὲς δὲ Ἀντειαν.
- Ἀνθεμόκριτος· Ἀθηναῖος μὲν ἦν κῆρυξ, ἀπесφάγη δὲ ὑπὸ
15 Μεγαρέων ἀπαγορεύων αὐτοῖς τὴν ἱερὰν ὀργάδα μὴ ἐργάζεσθαι.
- Ἀνθεῖν· κακοῖς· Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι (664). ὄρωμεν
ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς.
- Ἀνθεμόστρωτον· Εὐριπίδης Αἰγεῖ· κρήνης πάροιθεν ἀνθ-
εμόστρωτον λέχος.
- 20 Ἀνθεμόρρυτον· Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ (Taur. 634). ἄνθ-
εμόρρυτον γάνος.
- Ἀνθέζεται· ἀντιλήπεται.
- 107^r Ἀνθερεών. | ἔνθα ὁ λάρυγξ. ὁ ὑπὸ τὸ γένειον τόπος.
- Ἀνθέρικες· αἱ τῶν σταχύων προβολαί. καὶ Ἀνθερίσκος ὁ
25 καυλὸς τοῦ ἀσφοδελοῦ.
- Ἀνθερίκων· ἀνθηρῶν ἢ λαμπρῶν.

1. 2 B 402, 28 Sui. 3 B 402, 31 Sui. Hes. 4 B 403, 5 Sui. 5. 6
Vgl. Hes., vgl. oben S. 117, 7 und das Glossem zu Alciph. Ep. 1, 3 7. 8 B
402, 32 Sui. aus Herodians Symp. Athen. II 47 a Hes. (Et. gen. aus Herodian
περὶ παθῶν) 9 B 403, 3 Sui. 10 B 402, 26 C Sui. 11 B 403, 9 C Sui.
Hes. 12 B 403, 10 C Sui. Hes. (ἀναθεματικόν fehlt C) 13 B 403, 27
Sui. aus Harp. (vgl. Athenaios XIII 586 e) 14. 15 B 403, 29 Sui. aus Harp.
16. 17 aus Phrynichos 22 B 403, 11 C Sui. Hes. 23 B 403, 12 Sui. (C
τόπος γενείων καὶ ὁ λάρυγξ) 24. 25 B 403, 13 C B 403, 15 Sui., vgl. Hes.
26 B 403, 14 C Sui.

1 Ἀνήρρησαν B (lies ἀνήρρησα ἀνεφθάρην) ἀνήρρησαν auch B Sui. Lies
ἀνήρρης 5 Ἀνησιδώρα ἀνησι δῶρα b 8 Lies οὐ γάρ τοι κύ γε πρῶτος 9 τὸ
ἄνησσαν b 17 Ἀπέλαγος b (A rot) 20 Ἀνθεμόρρυτον (u aus i) b 23 λάρυξ b (?)

Ἀνθεστηριῶν· μὴν ὄγδοός ἐστι παρ' Ἀθηναίοις, ἱερὸς Διονύ-
σου. κεκληῖσθαι δὲ αὐτὸν οὕτως διὰ τὸ πλεῖστα τῶν ἐκ γῆς ἀνθεῖν
τότε.

Ἀνθέων· τὴν γενικὴν ὁμοίως τοῖς Ἰωσιν οἱ Ἀττικοί. Ἑρμιπ-
πος Ἀθηναῖς Γοναῖς (fr. 5. 6 K)· ἑκηροσπάθητον ἀνθέων ὕφασμα και- 5
νὸν ὠρῶν· καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς· λεπτοὺς διαψαίρουσα πέπλους ἀνθέων
γέμοντας· οὕτως δὲ καὶ βελέων καὶ ὀρέων καὶ ἕτερα πλείω Ξενο-
φῶν διαιρεῖ.

Ἀνθήλιος· ἡ σελήνη. καὶ τὸ ἀποσκίασμα τῆς τοῦ ἡλίου ἀντ-
αυγείας. ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ μίμημα ἢ ἀντάλλαγμα ὡς Θεόπομπος 10
(fr. 83 K). σημαίνει δὲ καὶ τὰ ἐπισκοτοῦντα τῷ ἡλίῳ νέφη, ἃ καὶ
ἀνθήλια καλεῖται.

Ἀνθης· τῆς ἀνθήσεως.

Ἀνθηρὸς ποιητής, ἢ κιθαρωδός, ἢ ψδός ἐρεῖς, ὡς Εὐρι-
πίδης ἐπὶ Ὀρφέως. 15

Ἀνθηρόν· Δημοσθένης ἐν τῷ Ἑρωτικῷ (11)· ἑπρὸς μὲν
τὴν εὐπρέπειαν ἀνθηρόν·

Ἀνθινόν· ἀνθηρόν, βαπτόν.

Ἀνθίσασθαι μουσικῆς καὶ ἡνθισμένοι μουσικῆς· οἷον ἡθροί-
κότες τὰ ἄνθη τῆς μουσικῆς. 20

Ἀνθοσμίας· εὐωδίας. ἢ οἶνος εὐώδης.

Ἀνθος· τὸ χρῶμα καὶ τὸ βάμμα τοῦ ἐρίου. Φερεκράτης
Δουλοδιδασκάλῳ (fr. 46 K)· ἑταχὺ τῶν ἐρίων καὶ τῶν ἀνθῶν τῶν
παντοδαπῶν κατάγωμεν·

Ἀνθ' ὅτου· ἀνθ' οὗτινος. 25

Ἀνθοφορηθέντος· ἀποτεχθέντος. ἀποκυηθέντος.

Ἀνθρακες ὁ θησαυρὸς ἦσαν· ἐπὶ τῶν ἐλπίζόντων μὲν ἀγαθὰ,
κακουμένων δὲ ἀφ' ὧν ἦν αὐτοῖς ἢ τῶν ἀγαθῶν ἐλπίς.

1—3 B 403, 32 (interpoliert) Sui. aus Harp. 4—8 B 404, 28 Sui. viel-
leicht aus Phrynichos, vgl. Thomas Mag. und Herodian bei Moeris ed. Pierson
456 9—12 B 403, 23 Sui., vgl. Hes., Ἀνθήλιον 13 B 403, 22 Sui. vgl.
Phrynichos Bek. 12, 30 14. 15 aus Phrynichos (?) 18 B 403, 17 C Sui.
19. 20 B 404, 7 Sui. aus Phrynichos 21 B 403, 18 Zwei Teile: 1) bis
εὐωδίας; 2) C Sui., vgl. Phrynichos (Bek. 22, 9) 22—24 B 404, 24 25 B
403, 19 C Sui. Hes. 27. 28 Sui.

5 καινῶν b 6 διαψέρουσα b am Rand verb. 12 Lies ἀντήλια
18 Ἀνθινον b 22 βάμμα b 24 κατάγομεν b B

Ἀνθράκιον· βραχὺ τριποδίσκιον παρὰ Ἀλέξειδι (fr. 134).

Ἀνθρήνη· σφηκὶ παραπλήσιον. καὶ τὸ πλάσμα ἀνθρήνιον.

Ἀνθροισκα· ἄγρια λάχανα παραπλήσια ἀνήθῳ, οἷα καὶ τὰ μάραθα.

5 Ἀνθρηκόν· ἄνθους τι γένος.

Ἀνθιππασία· ἵππων ἄμιλλα, ἢ ἵππικὸς ἀγών.

Ἀνθρωπος πρόδοξος· ὁ πρὶν ἢ σαφῶς ἐξετάσαι δοξάζων.

Ἀνθρωπος λυπησιλόγος· σημαίνει τὸν λυποῦντα διὰ τοῦ λέγειν τοὺς πέλας. οὕτως Κρατῖνος (fr. 343).

10 Ἀνθρωπος καὶ τύχη καὶ διάνοια Εὐριπος· ἐπὶ τῶν ῥᾶστα μεταβαλλομένων καὶ ἀσταθμήτων ἀνθρώπων.

Ἀνθρωπος ἀποφράς· οἷον ἀπαίσιος καὶ ἔξεδρος καὶ ἐπάρατος. κέχρηται τῷ ὀνόματι Εὐπολις (fr. 309). ἐν συνουσίᾳ χρηστέον τῇ συντάξει, φησὶν ὁ Φρύνιχος.

15 Ἀνθρωπος ἐξ ὁδοῦ· ἄνθρωπος ἐπιτυχὼν καὶ τῶν πολλῶν τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς καλινδουμένων. Εὐπολις.

Ἀνθρωπος φιλοπραγματίας· πεποιήται μὲν ἢ φωνὴ ὁμοίως 107^ο τῷ λήμματι, | δηλοῖ δὲ τὸν φιλοῦντα καὶ σπουδάζοντα πάντα τρόπον μεταχειρίζεσθαι πράγματα. οὕτως Κρατῖνος (fr. ad. 841 K).

20 Ἀνθρωπος οὐ σεμνός· ἀντὶ τοῦ ὁ ἐπιτυχὼν καὶ εὐτελής. καὶ νῶς πάνυ εἴρηται παρὰ Ἀριστοφάνει.

Ἀνθρωποειδὲς θηρίον· ἐπὶ τοῦ Γλαύκου τοῦ ἀναφανέντος ἐκ τῆς θαλάσσης Αἰσχύλος (fr. 26). χρήσιμον πανταχοῦ.

Ἀνθρωπικὴ παρασκευή· Φρύνιχος. ἐρεῖς δὲ καὶ φωνή καὶ 25 διάνοια <καὶ> δίαίτα καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον.

1 B 404, 9 Sui., vgl. Hes. 2 Vgl. B 404, 4 Sui. vielleicht mit Benutzung des Phrynichos (Bek. 21, 5) 3. 4 B 404, 22 Sui., vgl. Hes. 5 B 403, 21 6 B 404, 3 vgl. Sui 7 B 404, 10 Sui. aus Phrynichos (Bek. 6, 28) 8. 9 B 404, 12 Sui. aus Phrynichos (Bek. 9, 29) 10. 11 B 404, 14 aus Phrynichos, vgl. Hes. Εὐριπος 12—14 aus Phrynichos (Bek. 5, 8) 15. 16 aus Phrynichos (Bek. 5, 23; die Eupolisglossen stehen dicht beieinander) 17—19 aus Phrynichos (Bek. 3, 13) 20. 21 aus Phrynichos 22. 23 aus Phrynichos (Bek. 5, 21) 24. 25 aus Phrynichos (zu dem Komiker Phrynichos) vgl. die folgende Glosse

3 Lies Ἀνθροισκα ἀνῆ^θ b μάλαθα b μάρανθα B μάλαθρα oder μάραθρα Sui. 5 Wohl Ἀνθρικόν (Ἀ<ν>θήνιον cod. Hes.) 10 διάνοια] ὄνομα B falsch 16 καλιδουμένων b 21 εὔρηται b

Ἀνθρωπικός μῦθος· ὁ περὶ ἀνθρωπείων πραγμάτων ἔχων τὴν
ὑπόθεσιν· Ἀριστοφάνης Ἀμφιάρῳ.

Ἀνθρωπάριον· Εὐπολὶς· 'οὐκ ἐς κόρακας, ἀνθρωπάριον, ἀπο-
φθείρη;'

Ἀνθρώπειον σῶμα· Κάνθαρος. καὶ ἀνθρωπεΐα φύσις· 5
Θουκυδίδης (II 50).

Ἀνθρωπῇ· τὸ τοῦ ἀνθρώπου δέρμα, ὡς λεοντῇ. Ἡρόδοτος α'
(V 25, vgl. Pollux II 5)· 'σφάξας ἀπέδειρε τὴν ἀνθρωπῆν.'

Ἀνθρωποειδέα θεόν· Ἡρόδοτος α' (II 142).

Ἀνθρωποκτόνος· Εὐριπίδης Αἰγεί. 10

Ἀνθρωπιστί· Σοφοκλῆς· 'μηκέτ' ἀνθρωπιστὶ διαλέξῃ τῇδε.'

Ἀνθυπουργῆσαι· τὸ ἀνταποδοῦναι χάριν. ὁ αὐτὸς Κολχίσιν
(fr. 315)· 'ἦ φῆς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν;'

Ἀνθυπωμοσία· ἀντὶ τοῦ ἀντειπεῖν τῇ ὑπωμοσίᾳ. οὕτω Δημο-
σθένης κατὰ Ὀλυμπιοδώρου (25). 15

Ἀνίατον· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος (1, 95)· 'ἀνί-
ατον τὸ πρᾶγμά ἐστι' καὶ Ἀντιφῶν (tetr. A δ 12) 'ἀνίατος ἡ ἁμαρτία
ἐστίν.'

Ἀνίει τὰ ἀγαθὰ· τοῖς τεθνεῶσιν ἔθος εἶχον λέγειν ἐπευχόμενοι.
Φρύνιχος Κωμασταῖς· 'ἡμῖν δ' ἀνίει δεῦρο σὺ τὰγαθὰ τοῖς τήνδ' 20
ἔχουσιν τὴν πόλιν ἴλεως.'

Ἀνιαθεῖς· λυπηθεῖς.

Ἀνιαρόν· λυπηρόν.

Ἀνίδρυτοι· ἀστήρικτοι.

Ἀνίδρυτο<ν>· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος 25
(1, 52) ἀντὶ τοῦ ἀνεξίλαστον.

Ἀνιείς· ἀφείς, ἢ παρορμῶν.

1. 2 aus Phrynichos (Bek. 21, 14. Auf Aristophanes riet schon Dindorf
im Thes.) 5. 6 Vgl. Sui. Ἀνθρωπεΐα φύσις und Thomas Mag. 7. 8 Vgl.
Eust. 374, 36, der Ἀνθρωπῆν las 12. 13 B 404, 19 Sui. 14. 15 B 404, 17
Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 25) 19—21 aus Phrynichos (?) 22 B 405, 1
C Sui. 23 B 405, 2 C Sui., vgl. Hes. 24 B 405, 3 C Sui. 25. 26 B
405, 5, vgl. Sui., aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 27) 27 B 405, 4 C Sui.,
vgl. Hes.

3 εἰς b 7. 8 Ἀνθρωπῇ, ἀνθρωπῆν und λεοντῇ b 11 Lies τάδε
14 Lies Ἀνθυπομόσαι (Bernhardy) 25 Ἀνίδρυτο auch Harp. E 27 ἀφείς
auch C

- Ἀνιεμένη· ἀνέλκουσα καὶ ἀναχαλῶσα τὸν πέπλον.
 Ἀνιέντα· ἐνδόντα.
 Ἀνιέρειος· ὧ ἱερεῖα μὴ θύεται.
 Ἀνιερώσαντες· ἀναθέντες.
 5 Ἀνιλλομένη· καθυποκρινομένη. κυρίως δὲ ἀνίλλεσθαι τὸ ἀπ-
 αξιοῦν.
 Ἀνικμώμενα (Plato Tim. 52e)· λικμώμενα.
 Ἀνιμάσθαι· ἀντλεῖν, ἀρύεσθαι.
 Ἀνιππος· διὰ μὲν τοῦ ν ὁ μὴ ἔχων ἵππον, διὰ δὲ τοῦ μ ἵπ-
 10 πείς σημαίνει δύο, ἔχοντας ἔζευγμένους ἱμάσιν ἵππους χωρὶς ζυγοῦ,
 καὶ τὸν μὲν ἡνιοχοῦντα τὸν δὲ μαχόμενον.
 Ἀνίπτοις ποσὶν· ἐτοίμως, καὶ χωρὶς τινος ἐπιμελείας.
 Ἀνίστη· ἀντὶ τοῦ ἐφίστη.
 Ἀνίστω· ἀνίστασο. Ἀμειψίας (fr. 32).
 15 <Ἀ>νισιν· ἐνδίδωσιν.
 Ἀνισοφυές· ἀνόμοιον.
 Ἀνιστάμεναι· αἰχμαλωτιζόμεναι.
 Ἀνίσχουσα· ἀναδύουσα.
 108^r Ἀνίσχων· ἀνατέλλων.
 20 Ἄν μὴ λεοντῇ <γ> ἐξίκηται, [τὴν] ἄλωπεκὴν πρόσαψον· ὁ
 νοῦς· ἐὰν μὴ φανερῶς ἀντέχης ἀμυνόμενος, πανουργία χρήσαι.
 Ἀνο<μ>βροῦσαι· ἀναβλύζουσαι.
 Ἀνόδοντον· Φερεκράτης Κοριαννοῖ (fr. 74)· ἄνῃρ γέρων
 ἀνόδοντος ἀλήθει·
 25 Ἀνόθευτον· γνήσιον. ἀπαραποίητον.
 Ἀνόητα, εἰ τοῦτο ἐπιτάξεις· οἱ μὲν ἀγοραῖοι καὶ πολλοὶ

1 B 405, 8 C Sui., vgl. Hes. 2 B 405, 9 C Sui. Hes. 3 B 405, 20
 Sui. Hes. 4 B 405, 10 C Sui. Hes. 5. 6 B 405, 13 Sui. 7 B 405, 26
 (mehr) 8 B 405, 11 C Sui. Hes. 9—11 Vgl. Bek. 205, 5 12 B 405, 16
 C Sui. 13 B 405, 12 Sui. 14 B 405, 15 Sui. 15 B 405, 21 C Sui.
 16 B 405, 22 C Hes. 17 B 405, 23 C Sui. 18 B 405, 24 C Sui., vgl. Hes.
 19 B 405, 25 C Sui. Hes. 22 B 406, 7 A Sui. 23. 24 B 406, 1 Sui., vgl.
 Hes. 25 B 405, 31 Sui. C nur Ἀ. γνήσιον vgl. Hes. 26.—p. 143, 2 aus
 Phrynichos (Bek. 4, 4)

3 ἱερὰ b 7 Lies Ἀναλικμώμενα (Simplex und Compositum werden als
 gleichbedeutend erklärt; Ἀνικμώμενα Plat. cod. F interpol.) 8 ἀρρύεσθαι b
 12 ἐτοίμοις b B (nicht C) 15 Ἀνισιν auch B C, lies Ἀνίησιν 20 λεοντῇ b
 vgl. oben S. 141, 7 Ἀνθρωπῇ ἐξικνεῖται b ἄλωπεκὴν b 23 κοριάννοις b B
 26 εἰς τοῦτο b (vielleicht Ἀνόητος εἶ, εἰ τοῦτο)

οὕτως. Ἀττικῶς δὲ καὶ ἐσχηματισμένως Εὐπολις (fr. ad. 577 K).
 'ἀνόητά γ' <εἰ τοῦτ'> ἦλθες ἐπιτάζων ἐμοί.'

Ἀνοητίαν· τὴν ἄνοιαν. Ἀριστοφάνης (fr. 746). ἀνοηταίν-
 νειν δὲ Ἀμειψίας.

Ἀνοίγει καὶ ἀνοίγνυσι· διχῶς.

5

Ἀνοιγομένοις τοῖς κτήνεσιν· σχιζομένοις. Ἡρόδοτος (IV 58).

Ἀνοις· ἀνύοις. Φρύνιχος (fr. 89 K).

Ἀνοίσω· λογιῶμαι, ἐπὶ ψήφου. ἔστι δέ, ὡς δοκεῖ, ἰδιωτικόν.
 Φιλωνίδης Κοθόρνοις· 'περὶ δ' ὧν cὺ λέγεις, λόγος ἐστὶν ἐμοὶ
 πρὸς Ἀθηναίους κατὰ χειρός, ὃν ἐγὼ λογιῶμαι ἐξ ἀτελείας, τῷ
 δήμῳ δ' οὐδὲν ἀνοίσω.'

Ἀνοιμώξομαι· Τηλεκλείδης Ἀμφικτύοσιν· 'ἀνακλαύσομαί τε
 μεγά<λα> καὶ ἀνοιμώξομαι.'

Ἀνοισθησόμεθα· Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους
 (col. IX 25)· 'τὰ χρήματ' ἀνοισθήσομεθ' εἰς ἀκρόπολιν.'

15

Ἀνόκαιον· τὸ ὑπερῶν οἶκημα. Ξενοφῶν ἐν Ἀναβάσει (V
 4, 29). καὶ τὸν κωμωδιοποιόν.

Ἀνοκωχὴν· διὰ τοῦ ὀ τὴν ἀνοχὴν λέγουσι· πολὺ δέ ἐστι παρὰ
 Θουκυδίδῃ (z. B. I 40). σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀναχώρησιν. καὶ τὸ
 ἀνέχειν ἀνοκωχεύειν.

20

Ἀν' ὄμιλον· κατὰ τὸ πλῆθος.

Ἀνομολογήσασθαι· διομολογήσασθαι ἀργύριον ἢ τι τοιοῦτον.
 Λυσίας ἐν Τραπεζιτικῷ.

Ἀνομον κατηγορίαν· ὁ αὐτός, ἀνομίαν δὲ Κρατῖνος, ἀ-
 νόμως δὲ Φιλύλλιος, ἀνόμημα δὲ Λυσίας.

25

Ἀνοπλοι· Ἰων· 'ἀπροσδοκῆτως [γὰρ] καὶ ἀνοπλοι πορθούμεθα.'

Ἀνόνητα· Εὐριπίδης Ἑκάβῃ (766)· 'ἀνόνητ' ἦν, ὡς ἔοικε,
 ταῦτα.'

Ἀνοργίας· ἀμυησίας· ὄργια γὰρ τὰ μυστήρια.

3. 4 B 406, 13 aus Phrynichos (? Bek. 21, 20), vgl. Pollux 2, 228 5 B
 406, 3 Sui. 6 B 406, 5 Sui. 7 B 406, 9 Sui. 8—11 aus Phrynichos
 (Bek. 28, 3) 16 17 B 405, 32 Sui. (mehr), vgl. Hes. 18—20 B 406, 19, vgl. Hes.
 21 B 406, 8 A Sui. 29 B 406, 12 A Sui. Hes.

2 ἦθες b 5 ἀνοιγνοίη (η übergeschrieben) b ἀνοιγνοί B ἀνοιγνύει
 Sui. (?) Αδιχῶς b (A rot) 7 Ἀνοίς b 9 φιλονείδης b 10 ἐξ ἀτελείας
 Demosth. 59, 39 15 τὰ ἀνοισθησόμενα εἰς τὴν Papyrus 16 Ἀνώκαιον b
 17 verstümmelt, τῶν κωμωδιοποιῶν Teil der Suidas-codd. 28 ταῦτα] τόνδε Eur.

Ἄνοργοι· ἄνευ ὀργῆς. Κρατῖνος (fr. 385).

Ἄνοργιάστοις· τῶν μυστηρίων ἀπείροις.

Ἀνορταλίζειν· παίζειν καὶ σκιρτᾶν. λέγουσι δὲ οὕτως καὶ τὸ ἀναβάλλειν ταῖς χερσὶ τὰ παιδία.

5 Ἀνόσιον· βέβηλον, ἀνιερόν, ἄθυτον.

Ἄνοργον· <ἄ>κίνητον. <ἄ>μύητον.

<Ἀ>νόρεος πόλεμος· <ἄ>νδρεῖος, ὁ πρὸς ἄνδρα γινόμενος. Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ (fr. 403).

Ἀνοσήλευτον· Σοφοκλῆς Θυέστη.

10 <Ἀ>νοῦς· Πλάτων Νόμων ιβ' (962 c), ἀνούστερος δὲ καὶ ἀνουστέρα Σοφοκλῆς (vgl. fr. 530?), ἀνούστατος δὲ Φερεκράτης.

Ἀνοψία· σπάνις ὄψων.

Ἀντανάκλασιν· κατὰ ἀνάκλασιν ἀπὸ τινος μεταγομένη. γίνεται
108^v δὲ τοῦτο ἐπὶ φωνῆς, ὅταν ἀντηχῇ, καὶ ἐπὶ φωτὸς | ἡλιακοῦ, ὅταν λείψω
15 τινὶ ἢ λαμπροτάτῳ ὕδατι προσπέσῃ.

Ἀντακαῖος· ἰχθύς, ὡς πάνις καὶ σαπέρδης.

Ἀντα<να>γνῶναι· οὐκ ἀντιβάλλειν. οὕτως Κρατῖνος Ὠραῖς (fr. 386).

Ἀντάλλαγον· καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἐτέρου ἡλλαγμένον, οὐχὶ ἀντ-
20 αλλον. Μέν(ανδρος) Κανηφόρῳ (fr. 254)· ἔδεῖτο χρῆσαι τὴν ἑαυ-
τῆς θυγατέρα ἀντάλλαγον· <καὶ> Χήρᾳ (fr. 513).

Ἀντάλλεος· ἀνταλλος.

Ἀνταπαιτῆσαι καὶ ἀπαιτῆσαι· Θουκυδίδης δ' (III 58). καὶ
ἀνταποδοῦναι καὶ ἀνταπολαμβάνειν Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ
25 (Λε)πτίν(ου) (46.)

Ἀντεγράψατο· ἀντεδικάσατο. καὶ ἀντιγραφαί καὶ ἀντωμο-
αίαι αἱ αὐταὶ σχεδόν.

1 B 406, 11 Sui. 2 B 406, 13 A Sui. 3. 4 B 406, 17 Et. cod. D (Gaisf. col. 266 E) 5 B 406, 15 A Sui. 7. 8 Hes. 12 B 406, 14 Sui. 13—15 B 406, 21 A Sui. 16 B 410, 29, vgl. Hes. Ἀντακεοί 17. 18 B 410, 31, vgl. Hes. und Et. cod. D (Gaisf. col. 266 C) Phrynichos Bek. 27, 10 19—21 B 407, 18 (weniger) Sui. (mehr) 22 B 410, 30 23—25 B 407, 13 Sui. (mehr), vgl. unten S. 145, 23 u. 26 26. 27 B 410, 32, vgl. Hes.

7 γι|Ανόμενος b (A rot in Zeilentrennung) 15 προσπέσοι b 16 Ἀντακεός Hes. Ἀντάκαιος B πάνης B, vielleicht σπάρος (Athen. VII 320 c) 17 (ω)ρ(α)ις b (das Eingeklammerte verloschen, ebenso 20 μέν(ανδρος) und 25 (λε)πτίν(ου) 20 σεαυτῆς B Sui. χήρας b 22 Lies Ἀντάλλαγος (Ἀνταλλαῖος B) 26 ἀντομοαίαι b

Ἀνταναίρει<ν>· οἷον οἱ πολλοὶ ἀνθυφελεί<ν> λέγουσιν. Ἀριστοφάνης Κωκάλω.

Ἀνταίρειν· ἀντανίστασθαι, ἀνταγωνίζεσθαι.

Ἀνταγωνιστής· Εὐριπίδης (Tro. 1006) καὶ Πλάτων (z. B. Rep. VIII 554e).

Ἀνταγοράζειν· Δημοσθένης (35, 25)· 'οὔτε γὰρ οὐδὲν ἐν τῷ Πόντῳ ἀντηγόρασαν, οὔτε ἀντεφορτίσαντο.'

Ἀνταποκτείνειν· ὅταν τις ἀντί τινος ἀποκτείνῃ τοὺς φονεύσαντας. Εὐριπίδης Ὀρέστη (509).

Ἀνταρκεῖν· ἐξαρκεῖν.

Ἀνταποπαίζειν· ὅταν τις παίζων ἀστράγαλοις ἢ ψήφοις <ῆ> καὶ καρύοις ἢ καὶ κυβέων ἐπ' ἀργυρίῳ νικήσῃ, εἶτα αὖθις νικᾶται ὁ ἐνίκησε. Μενεκράτης Μανέκτορι· 'ἀλλ' ὥσπερ παῖς ὅταν ἀστράγαλους ἐκκόψας ἀνταποπαίζῃ.'

Ἀνταυγὲς κάλλος· πάνυ ἐναργ(ῆς) ἢ φωνή. Σαννυρίω<ν> 15 Δανάη λέγει ἐπαινῶν τὸ κάλλος αὐτῆς. ἢ λέξις Φρυνίχου.

Ἀνταυγεῖς κόρας· Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (902).

Ἀνταςπάζομαι· ἐν ἴσῳ τῷ φιλοφρονοῦμαι καὶ ... Πλάτων Σοφισταῖς.

Ἀνταναιρεῖταιί σοι ὄπλα· Ξενοφῶν Παιδείας... (V 4, 25) καὶ 20 Θουκυδίδης ἱστορίας γ' (32).

Ἀνταμυνόμενος· ὁ αὐτός δ' (III 84).

Ἀνταποδοῦναι· ὁ αὐτός γ' (40).

Ἀνταποδίδως· Φερεκράτης Ἀνθρωφηρακλεῖ· 'ὦ Ζεῦ, καλῶς γ' ἀνταποδίδως μοι τὴν χάριν.' καὶ Ἀνταπόδος ὁ αὐτός. 25

Ἀνταπολαμβάνειν· Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην (46).

Ἀντάκουε· Κράτης· 'ἀντάκουε νῦν ἐμοῦ.'

Ἀντεπιτίθην· ἀντεπιστέλλει. οὕτως Ἰσαῖος (fr. 78 S.).

1. 2 Vgl. Hes. Ἀνταναίρεται 3 aus Phrynichos (Bek. 26, 8) 11—14 aus Phrynichos (Bek. 25, 29) 15. 16 aus Phrynichos 17 Vgl. Sui. 23 Vgl. oben S. 144, 24 26. 27 Vgl. oben S. 144, 24 29 B 406, 30 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 29)

1 Wohl Ἀνταναιρεῖν 2 κοκάλω b 4 Ἀνταγωνίστους b 7 ἀντεφορτίσαντο b 13 φερεμενέκτορι (φεῖ = Φερεκράτης) b 14 ἀνταποπαίζειν b 15 ἐναργ(ῆς) b (ῆς unleserlich) 18 τὸ φιλοφρονούμενος b ohne Lücke b 20 Lies Ἀνταίρεται 24 ἀνθρωφηραλεῖ (λεῖ oder λᾶ) b 29 ἀντεπιστέλλειν b
Reitzenstein, Lexikon des Photios. 10

- Ἀντερείδει· ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπείκει.
 Ἀντετόρησεν· εἰς τὸ ἐναντίον ἦλθε τιτρώσκων.
 Ἀντεφέροντο· ἠναντιοῦντο.
 Ἀντεύφρασμα· τὸ ἐναντίον τῇ εὐφροσύνῃ. Ἀγάθων (fr. 30).
 5 Ἀντεφιλοτιμοῦντο· ἀντὶ <τοῦ> ἡμιλλῶντο καὶ ἥριζον, ὃ καὶ
 ἀντηγωνίζοντο. τοῦτο δὲ τὸ ἀντιφιλοτιμεῖσθαι πρώτης ἐστὶ συζυγίας
 τῶν περισπωμένων, καὶ μόνον. ἔστι δὲ τινὰ ῥήματα, ἃ δύο συζυγιῶν
 εὐρέθη, οἷον σκηνῶ σκηνᾶς σκηνοῖς καὶ ἀτολμῶ ἀτολμεῖς ἀτολμοῖς.
 109^r Ἀντέχει· ἔξαρκεῖ. Δείναρχος (fr. 89, 8 S.), ἀντὶ δὲ τοῦ σῶζε-
 10 ται Δημοσθένης (2, 10)· καὶ Ὑπερείδης (fr. 229 Bl.) ἀντιλαμβάνει.
 Ἀντεχόμενος· ἀντιλαμβανόμενος.
 Ἀντήλιος· ἡ ἀνακλωμένη ἀπὸ τοῦ ἡλίου αὐγή. γίνεται δὲ
 περὶ τὰς δυσμὰς καὶ ἀνατολάς, καὶ οὔτε ἄνωθεν οὔτε κάτωθεν οὔτε
 ἐκ πλαγίου.
 15 Ἀντηρέτης· ὁ ἀντικαθεζόμενος τῷ ἐλαύνοντι.
 Ἀντιάζει· ἐναντιοῦται.
 Ἀντιάτας· τοὺς ἀπὸ Ἀντίου πόλεως, ἧ ἀπέχει Ῥώμης σταδί-
 20 ους τ'.
 Ἀντιβληθέντος· ὑπαγορευθέντος. Δείναρχος (fr. 6, 3 S.).
 20 Ἀντιβολῆσαι· ἀπαντῆσαι, μετασχεῖν. ἐπιτυχεῖν καὶ δυσωπῆσαι.
 Ἀντιβόλησις· δέησις καὶ ἱκεσία. Πλάτων ἐν Συμποσίῳ
 (183a). ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ τὰς χεῖρας προσβάλλειν τοῖς ἐναντί-
 25 οῖς τοὺς ἱκετεύοντας.
 Ἀντιγενίδας· ἐνδοξότατος γέγονεν αὐλητής, Διονυσίου <υἱός>.
 25 Ἀντιβολία<ν>· Εὐπολὶς Κόλαξιν (fr. 317) ἱκετείαν.
 Ἀντιβλέπει· Φερεκράτης.
 Ἀντιβαίνει· ἀπειθεῖ. Εὐριπίδης Ἀλκμέωνι.

1 B 406, 31 Sui., vgl. A Ἀντερεῖ 2 B 407, 2 A Sui. 3 B 407, 3 Sui.
 A, vgl. Hes. 4 B 407, 5 Sui. 5—8 B 407, 6 A Sui. 9. 10 B 407, 32
 Sui. 11 B 408, 5 A Sui. 12—14 B 411, 1 (mehr) 15 B 411, 6, vgl. Et.
 magn. 112, 40 16 B 408, 6 A Sui. 17. 18 B 409, 30 Sui. aus Harp.
 19 B 409, 32 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 30) 20 Zwei Teile: 1) bis
 μετασχεῖν A Sui. Et. gen. Beide B 407, 24 21—23 B 407, 31 (mehr)
 24 aus Harp. 25 aus Phrynichos (? Bek. 23, 28, doch vgl. Eust. 1406, 27)

4 Ἀντεύφρασμα (φ aus anderm Buchstaben) b ἀγαθόν b ἀγαθῶν B
 5 ἀντιἡμιλλῶντο b (vgl. B) 7 Lies μόνης 8 Αοῖον b (A rot) σκηνᾶς] σκη-
 νώσω b 10 ἀντιλαμβάνεται Sui. (?) richtig 22 ἀπὸ]ἀντὶ b 24 διονύ-
 (= διονύσιος) b 27 ἀλκμαίωνι b

Ἀντιγνωμονεῖν· τὸ ἐναντίαν γνῶσιν ἔχειν. Ξενοφῶν Παιδείας γ' (IV 3, 8?).

Ἀντιγονίς· Πολέμων ἐν ζ' τῶν πρὸς Ἀντίγονον (fr. 57 Preller). οὕτως φαίνεται ὀνομασθῆναι ἔκπωμα ἀπὸ Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως, καθάπερ ἀπὸ Σελεύκου Σελευκίδα καὶ ἀπὸ Προυκίου Προυκίδα. 5

Ἀντιγραφή· τοῦτο τὸ ὄνομα κατὰ δυοῖν ταπτόμενον πραγμάτων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς εὐρίσκεται· ποτὲ μὲν γὰρ ἴσόν τι δύναται παρ' αὐτοῖς τῇ ἀντωμοσίᾳ, ποτὲ δὲ σημαίνει τὸ ἀντιποιεῖσθαι.

Ἀντιγραφεύς· ὁ τὰ εἰσφερόμενα χρήματα ἀντιγραφόμενος τρόπῳ γραμματέως, ἂν τε δοῦλος ἢ ἂν τε ἐλεύθερος. δύο δὲ ἦσαν, 10 ὁ μὲν τῆς διοικήσεως, ὁ δὲ τῆς βουλῆς, ὡς φησιν Δημοσθένης (22, 70. 24, 178) καὶ Αἰσχίνης (3, 25).

Ἀντιγραφή· ἰδίως μὲν ἐπὶ ταῖς τῶν κλήρων διαδικασίαις, κοινῶς δὲ τὰ ἐν ταῖς δημοσίαις δίκαις τῶν δικαζομένων γράμματα. καὶ λέγεται ὁμοίως τὰ τε τοῦ διώκοντος καὶ τὰ τοῦ φεύγοντος ἀντι- 15 γραφή.

Ἀντίγραφοι διαθήκαι. Χαρίσιος ἐν τῷ πρὸς Σωκράτην· ἔχουσαι μὲν τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀλλήλαις δὲ ἦσαν ἀντίγραφοι.

Ἀντιδιαστέλλεται· ἀντιδιίστησιν.

Ἀντιδοίην ἂν ἑμαυτὸν τόδε πράξας εὐθέτως· Ἀττικὴ ἢ 20 συμπλοκή· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι δοτικὰς ἀντὶ γενικῶν λαμβάνουσιν, οἷον ὁ φίλος τοῦτο δρῶσα, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ φιλίας.

Ἀντίδοσις· οὐ μόνον ἐπὶ τριηραρχίας, ἀλλ' ἐπὶ παντὸς οἴου τε ἀποδοθῆναι. Κρατῖνος Ὠραϊς.

Ἀντιδικοῦμεν· οὐ <συμφωνοῦμεν>, καὶ Ἀντιδικοῦμενον τὸ 25 παθητικόν, ἡγουν ἀμφισβητούμενον. Λυσίας ἐν τῷ περὶ Δι<και>ογένους κλήρου πρὸς Γλαύκωνα· ἀντιδικοῦμεν, Θουγενίδες, δικασταῖς. <καὶ> τί, ὡγαθέ, ἀντιδικοῦμεν <πρὸς> ἀλλήλους ἔτι; 109^v

3—5 aus Herodians Symp. vgl. Athen. XI 783 e, und 497 f 6—8 Vgl. Hes. 9—12 Zwei Glossen: 1) bis ἐλεύθερος vgl. Bek. 197, 24 u. Et. cod. D (Gaisf. col. 268 H); 2) bis Αἰσχίνης vgl. Sui. aus Harp. 13—16 Sui. aus Harp. (anders Bek. 410, 8) 19 B 408, 8 A Sui. 20—22 aus Phrynichos (vgl. συμπλοκή)

5 προυκίδα auch Athen. 8 ἀντωμοσία b 10 γραμματέως b ἢ aus εἰ b 20 Vielleicht <εὐθεσία· ἀντὶ τοῦ> εὐθέτως b ἀττικῶς b 21 δοτικαῖς b 24 κρᾶ^τ b (sonst für Κράτης) 25 Ἀντιδικουμένου καὶ b 25. 26 τὸ πάθος b, vgl. zu 125, 4 27 κλήρω b θουγενίδ^ε b

Ἀντιδικεῖν· Φρύνιχος ἔφη, καὶ Ἀριστοφάνης (Nub. 776) ἀντίδικοι.

Ἀντίδουπα· Πλάτων (vgl. Aesch. Pers. 1040)· ῥόα νῦν ἀντίδουπά μοι.

5 Ἀντιδιέξειμι· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (155).

Ἀντίθεσις· σχῆμα λέξεώς ἐστι, καθ' ἣν ἀντιτιθέασιν ἀλλήλοις τὰ ἐναντία, ἢ κατὰ μέρος ἢ ἅθροα. οὕτως Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ (2).

Ἀντίθετον· τὸ σχῆμα τῆς φράσεως ὡς ἡμεῖς Ἀριστοφάνης 10 Θεοδοροφιαζούσαις (fr. 326)· 'καὶ κατ' Ἀγάθων' ἀντίθετον ἐξευρημένον.

Ἀντίθετα· εἶδος σχήματος ῥητορικοῦ διαφόρως ποικιλλόμενον. ὁ μέντοι Αἰσχίνης (3, 168?) οὐκ ἐπὶ σχήματος εἶπε τὸ ἀντίθετον, ἀλλ' ὅτι διήγημα διηγήματι ὁ Δημοσθένης ἀντέθηκεν.

15 Ἀντικάθεται· ἐναντιοῦται.

Ἀντικρύ· Διονύσιος· ἄντικρυς· τὸ φανερῶς καὶ διαρρήδην, σπάνιον δὲ τὸ ἐξ ἐναντίας· τὰ δὲ πολλὰ τὸ ἐξ ἐναντίας ἀντικρὺ ἄνευ τοῦ $\bar{\epsilon}$ · δηλοῦσι καὶ κατέναντι.

Ἀντικρύ· ὁ μὲν Βοηθὸς ἐν τῇ τῶν λέξεων αὐτοῦ συν- 20 αγωγῇ δέκα φησὶ σημαίνειν τὴν λέξιν· τὰ προλεχθέντα καὶ διαμπερές καὶ ἰθύς καὶ εὐθύς καὶ ἐπ' εὐθείας καὶ ἰσχυρῶς καὶ σαφῶς καὶ ἀκριβῶς <καὶ> παντελῶς καὶ ἀπλῶς. οἱ δὲ φασιν, ἀκριβέστερον οἶμαι λέγοντες, ὅτι μετὰ μὲν τοῦ $\bar{\epsilon}$ λεγόμενα τὰ πολλὰ τῶν εἰρημένων δηλοῖ, ἄνευ δὲ τοῦ $\bar{\epsilon}$, ὅτε καὶ ὀξύνεται, οἷον ἀντικρὺ, τὸ κατέναντι 25 καὶ ἐξ ἐναντίας μόνον.

Ἀντικόπτειν· Ὑπερείδης ἐπὶ τοῦ ἐνίστασθαι.

Ἀντικαταλαβεῖν· ἀντιλαχεῖν δίκην. Πλάτων Πεισάνδρῳ.

Ἀντίκρισις· ἀπόκρισις. οὕτως Ἀναξίλας (fr. 41).

6—8 B 410, 17 Sui. aus Harp. 9—11 B 410, 14 aus Phrynichos (?)
12—14 B 410, 20 (mehr) 15 B 408, 7 Sui. 16—18 Zwei Teile: 1) bis
τοῦ $\bar{\epsilon}$ aus Aelius Dion., vgl. Et. magn. 113, 24, Schol. A zu Il. 3, 359; 2) vgl.
A Sui. Hes. 19—25 Zwei Teile: 1) bis ἀπλῶς aus Boethos (anders Schol.
Plat. Charm. 153 a); 2) frei nach B 408, 29 (dies aus A Sui.). Sui. und Photios
in den Amphil. (vgl. Diels, Hermes 26, 256) geben beide Teile vereinigt (Sui.
etwas mehr) 27 Vgl. Hes. Ἀντιλαχεῖν, Pollux 8, 61 28 B 408, 9 Sui.

3 βοᾶ νῦν ἀντίδουπα μόνος b 10 ἀγαθὸν b B verb. Bekker
16 διονύ b 18 Lies δηλοῖ 19—25 am obern und linken Rand b 27 ἀντι
τοῦ λαχεῖν b vgl. Pollux 8, 61 28 ἀναξίλλας b

Ἀντίκυρα· ὄνομα χώρας τινός.

Ἀντίπαλος· δύο σημαίνει. ἢ γὰρ τοὺς ἴσους καὶ ἰσορρόπους ἢ τοὺς πολεμίους καὶ ἐναντίους. ἢ τὸ ἰσόστροφον.

Ἀντίπαις· ὁ πρόσηβος καὶ ὑπὲρ τὴν τοῦ παιδὸς ἡλικίαν. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ ἀνδρόπαις παρ' Ἀριστοφάνει. 5

Ἀντιλαβή· Πλάτων (Phaed. 84c) καὶ Ξενοφῶν (?).

Ἀντιλαμβάνεσθαι· καὶ τοῦτο καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ πολλοὶ ἀντὶ τοῦ αἰσθάνεσθαι παραλαμβάνουσιν.

Ἀντιλογίαι· αἱ ἐν ταῖς τραγωδίαις κατασκευαὶ καὶ ἀνασκευαί. Ἀριστοφάνης Βατράχοις (775). 10

Ἀντιλέγειν· ἴσα λέγειν. Πλάτων (Crito 50e). ὁ αὐτὸς (Phaed. 87a) ἀντίληψις, ἀντὶ τοῦ ἐπίληψις, Θουκυδίδης (?) δὲ ἀντικομίσσασθαι.

Ἀντιλογιῶν· Θουκυδίδης (IV 59). καὶ Ἀντιλογῆσαι· Ἀριστοφάνης Νεφέλαις (321). 15

Ἀντιπαρεξάγειν· ἀντιτάσσειν.

Ἀντιπεπονθότως· ἀντικειμένως, ἐναντίως.

Ἀντιπροκλήσεις· ἀντιλογίας, ἀντεγκλήματα.

Ἀντία· χαλεπή, προσάντης.

ντλος· ἢ ἀντλία. 0

Ἀντλιον· ὑπάντλιον.

Ἀντλητήρ· ὁ κάδος ὁ ναυτικός. καὶ ἀντλία· ὁ καδίσκος.

Ἀντλιαντλητήρας· Μένανδρος Μεσσηνία (fr. 30)· 'οἱ δ' ἀρπάσαντες τοὺς κάδους <τοὺς> στρογγύλους ὕδρευον ἀνδρειότατα κηπόλουν πάλιν. — ἦντλουν λέγειν δεῖ, καὶ κάδους οὐ δεῖ λέγειν.' οὕτως 25 Ἀριστοφάνης (fr. 470) καὶ Ἐπίλυκος (vgl. fr. 5K.)

Ἀντίρροπον· ἰσόρροπον.

1 B 410, 27 Sui. aus Harp. 2. 3 Zwei Teile: 1) bis ἐναντίους vgl. Bek. 208, 13; 2) Zusatz. Beide Teile zusammengearbeitet B 408, 22 Sui. 4. 5 B 407, 16 (kürzer), vgl. Sui. (vgl. auch oben S. 127, 25) 11—13 B 408, 10. 11 Sui. (bis ἐπίληψις) 14. 15 B 407, 22 Sui. 16 B 408, 20 A Sui., vgl. Hes. 17 B 408, 21 A Sui. 18 B 408, 24 A Sui. Hes. 19 B 411, 20 20 B 407, 4 21 B 411, 19 22 B 411, 8 vgl. Hes. Ἀντλητήρ, Ἀντλίαν 23—26 B 411, 12 (mehr) 27 B 408, 12 A Sui.

3 τὸ] vielleicht τὸν ἰσόστροφον b am Rand 19 Ἀντλία b 20 ἀντλεία zu ἀντλία verb. b 23 μεσσηνία b 24 κ'ήπόλις b κηπ B (κηπουροὶ Meineke)

- Ἀντιτυπῆσαι· ἀντιπαθῆσαι. |
- 110*** Ἀντιτυπία· ἐναντίωσις, κληρότης. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ ὁμοιότητος.
- Ἀντιοχίς· ὄνομα φυλῆς.
- 5 Ἀντισσα· μία πόλις τῶν ἐν Λέσβῳ.
- Ἀντιτύπους ἀνθρώπους· κληρούς καὶ ἀνενδότους, μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ἄκμονος καὶ τῆς σφύρας. (Herod. I 67) 'καὶ τύπος ἀντίτυπος.'
- Ἀντιφέρονται· ἐναντιοῦνται.
- Ἀντιφιλοτιμεῖ· ἀντιθεραπεύει.
- 10 Ἀντίφης· ἀντιλέγει.
- Ἀντόμενοι· συμβάλλοντες.
- Ἀντρα νύχια· σκοτεινὰ σπήλαια.
- Ἀντρώδη· σπηλαιώδη.
- Ἀντρῶνες· πόλις ἐν Θετταλία.
- 15 Ἀντρώνιος ὄνος· ὁ μέγας, ὡς μεγίστων γινομένων ἐν Ἀντρώσιν.
- Ἀντυγες· περιφέρειαι.
- Ἀντυξ· περιφέρεια τοῦ ἄρματος.
- Ἀντωπεῖ· ἀντοφθαλμεῖ.
- 20 Ἀντωπός· ὁ ἀντιβλέπων.
- Ἀντωμοσία· γράμματά τινα γράψαντες, περὶ ὧν ἡ δίκη, ὃ τε κατηγορούμενος καὶ ὁ κατηγορῶν ἀποφέρουσι πρὸς τὴν ἀρχήν. καλεῖται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἑκάτερος αὐτῶν ἀντῶμνυεν, ὁ μὲν τάληθῇ κατηγορήσειν, ὁ δὲ τάληθῇ ἀπολογήσασθαι.
- 25 Ἀνύτειν οἱ Ἀττικοί, ὅπερ ἡμεῖς ἀνύειν. ἀνύειν δέ, τὸ σπεύ-

1 B 408, 19 A Sui. 2. 3 B 408, 18 A Sui., vgl. Hes. 4 B 409, 9 Sui. aus Harp. 5 B 410, 28 Sui. aus Harp. 6. 7 B 408, 13 Sui. (mehr) zu Plato Theaet. 156 a 8 B 408, 33 A Sui. 9 409, 1 A Sui. 10 B 409, 3 Sui. zu Gorgias 501 c 11 B 409, 2 A Sui. 12 B 409, 4 A Sui. Hes. 13 B 409, 5 A Sui. Hes. 14 B 409, 11 Sui. aus Harp., vgl. Hes. 15. 16 Sui., vgl. Hes. (anders Miller Mélanges p. 382) 17 B 409, 6 A Sui., vgl. Hes. 18 B 409, 6 A Sui., vgl. Hes. 19 B 409, 7 A Sui. Hes. 20 B 409, 8. 21—24 B 409, 18 Sui. aus Harp. 25— p. 151, 2 B 411, 28 Sui. aus Aelius Dion., vgl. Eust. 1216, 62 ff. (Schwabe p. 112 zu kurz), vgl. auch Phrynichos Bek. 14, 17

2 κληρώτης b 5 Ἀντις· καμία b 7 ἄκμωνος b 15 γινομένων b ἀντρωσιν b 21 γραφάντων b Sui. 24 ἀπολογήσασθαι auch Harp. B Sui. (aus ἀπολογίσασθαι b) 25 Ἀνύτειν b ἀμύειν δὲ b

δειν, δαεΐα ἢ πρώτη. Ὅμηρος δὲ τὸ ἀνύειν ὡς ἡμεῖς (Δ 56) 'οὐκ ἀνύω φθονέουσα.'

Ἀνυδρεύσασθαι· ἀντλήσαι ὕδωρ. 'κατάχεον αὐτῆς κἀνύδρευ-
σαι τὸν κάδον.' Φερεκράτης Κοριαννοῖ (fr. 76).

Ἀνυδρα δάπεδα· περὶ Λιβύης λέγει ὁ Τραγικός· 'ἄνυδρα δ' 5
οἰκηκῶς ἄναξ κριωπὸς Ἀμμων δάπεδα θεσπίζει τάδε.'

Ἀνυμεναιοῦν· Σοφοκλῆς Φρυζίν· 'οὐ λήξει, οὐ παύσεσθε
τούςδε τοὺς γάμους ἀνυμεναιοῦντες;'

Ἀνυποδησία· Πλάτων (Leg. I 633c) καὶ Ξενοφῶν (Lac. 2,3).

Ἀνυπόστατον· ἀφόρητον. 10

Ἀνυπαίτιος· ἀναίτιος.

Ἀνυπόβλητον· προὔχον.

Ἀνύποιστον· ἀβάστακτον.

Ἀνυπόδητος λέγεται, οὐχὶ ἀνυπόδετος.

Ἀνυπεύθυνος· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος (17 15
vgl. 22) 'ἀνυπεύθυνον δὲ καὶ ἀζήτητον.'

Ἀνυμφον· κακόνυμφον. ἢ τὴν οὐχ οἶαν τε νυμφευθῆναι. Σο-
φοκλῆς (El. 1183?).

Ἀνυσίμως· Πλάτων (Theaet. 144b). ἐνεργῶς, πρακτικῶς. καὶ
ἀνύ<του>σι· τελούσιν, ἀνύουσιν. 20

Ἀνύσαι· δαεῶς τὸ σπεῦσαι καὶ συντελέσαι.

Ἄνω καὶ κάτω· ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, Εὐριπίδης· 'ἄνω
καὶ κάτω τὰ πάντα συγχέουσιν.'

Ἀνώμωξεν· ἐστέναξεν.

Ἀνωρθρίαζον· Ἀνδοκίδης (1, 29). ὀρθριοὶ βοῶντες ἔλεγον. 25

Ἄνω ποταμῶν ῥέουσι πηγαί· ἐπὶ τῶν ὑπεναντίως γινομένων
ἢ λεγομένων, οἷον εἰ ὁ πόρνος τὸν κοφώτερον εἰ λέγοι πόρνον. 110°

3. 4 B 411, 32 Sui. 10 B 411, 25 Sui. 11 B 411, 21 A Sui.
12 B 411, 22 A Sui. 13 B 411, 23 A Sui. 14 B 412, 3 Sui. aus Phryni-
chos (Bek. 17, 13 Eklog. 445 Lob.) vgl. Et. cod. D (Gaisf. col. 266 B) 19. 20
B 411, 26 Sui. (vgl. Gl. Ἀνύτειν 1) 21 B 411, 24 vgl. oben S. 150, 25
22. 23 Vgl. B 412, 4 A (? vgl. Sui.) 24 B 412, 5 A Sui. 25 B 412, 7
Sui. aus Harp. 26— p. 152, 3 Sui. (z. T. abweichend) Hes.

4 φερέκοριαννοῖς b 12 Ἀνυπόβλητον auch B Sui., Ἀνυπέρβλητον Küster
richtig 16 ἀνυπεύθυνον auch Aeschines codd. ekl 20 Lies τελειούσιν
25 Ἀνωρθρίαζον und ὀρθριον auch B Sui., lies Ἀνωρθίαζον und ὀρθιον (ὀρθιοὶ
schon Harp. E) 27 Lies τὸν κόφωνα εἰ λέγοι] ἔλεγον b Am Rand von
jüngerer (?) Hand in flüchtigen Zügen εἰς δοκήμιον (δοκιμῆιον) τοῦ κονδιλίου μου
καὶ ἡδοῦ καλὸς γραφή.

ἐπειδὴ οἱ ποταμοὶ ἄνωθεν κάτω ρέουσιν, οὐ κάτωθεν ἄνω. κέχρηται αὕτῃ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς Παραπρεσβείας (261) <καὶ...> ἄνω ποταμῶν τὰ πράγματα εἶναί μοι δοκεῖ.

Ἀνωφέλητος ἄνθρωπος· Στράτις· ἄνωφέλητος καὶ θεοῖς
5 ἐχθρός.

Ἀνωγκισμένος· ἐν τοῖς ἀνωτάτω γεννηθείς, ἢ ὁ ἄνω ὢν.

Ἀνόνητον· τὸ ἀνωφελές.

Ἀξιαπηγητότατον· ἀξιολογώτατον.

Ἀξιοῖ· νομίζει. Ἀντιφῶν (fr. 60 Bl.) καὶ Λυκίας (fr. 302 S.).

10 Ἀξιον· τὸ εὖωνον. Ἀριστοφάνης (Equ. 895, vgl. Schol.).

Ἀξιόπιστος· οὐχὶ ὁ κατάπλαστος λέγεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν καὶ τερατεία χρώμενος, ἀλλ' ὁ πιστὸς καὶ δόκιμος καὶ ἀξιόχρεως.

Ἀξιόχρεων· ἐν τῷ ᾧ λέγουσι καὶ λειπόνων, καὶ τὰ οὐδέτερα. οἱ γὰρ παλαιοὶ ὁμοίως. τὸ δὲ ἀξιόχρεον βάρβαρον.

15 Ἀξιον· ἐπὶ τοῦ δικαίου τέτακται. οὕτως Δημοσθένης.

Ἀξιος θεός· παρὰ Φρυνίχῳ. καὶ Ἀξιοθέατος παρὰ Ξενοφῶντι (z. B. Hell. IV 5, 6).

Ἀξιάγαστος· ἀξιοθαύμαστος.

Ἀξιέραστος· ἄξιος ἐρασμοῦ, ἐπέραστος.

20 Ἀξιος οὐδὲ μόνου· ἤγουν οὐδενός. ἔστι δὲ ἀπὸ τῶν κύβων εἰρημένον.

Ἀξιῶν· νομίζων, ὑπολαμβάνων. Πλάτων (Gorg. 450b) καὶ Λυκίας (fr. 302 S.).

Ἀζονες· ξύλα τετράγωνα ἦν, ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ ὀρό-
25 φου διήκοντα καὶ διὰ τινος περόνης στρεφόμενα, ἐφ' ὧν οἱ Σόλωνος νόμοι ἀνεγράφοντο. λέγονται δὲ καὶ ἐν τοῖς τῶν ἀμαξῶν ἄζοσιν ὁμοίως κώδιξι στρεφόμενοι. καὶ ἐν τοῖς μαθήμασιν ἄζονες, περὶ οὓς

4. 5 Vgl. Phrynichos Bek. 4, 24 6 A Sui., vgl. Hes. 7 B 412, 6 A, vgl. Hes. Ἀνόνητον 8 B 413, 12 Hes. Et. magn. 116, 21 9 B 412, 28 Sui. aus Harp. 10 Hes., vgl. Sui. Gl. 2 Schluß 11. 12 B 413, 2 Sui. 13. 14 B 412, 30 Sui. 15 B 412, 23 Sui. Gl. 2 18 B 412, 24 A Sui. 19 B 412, 25 A Sui. 20. 21 B 413, 8 Sui. zu Plato Theaet. 162 e 22. 23 B 412, 26 Sui. 24—p. 153, 2 B 413, 15 (mehr, vielleicht aus Harp.). Et. magn. 115, 45

3 Komikervers 4 στράτις b 7 Ἀνώνητον A B und der Buchstabenfolge nach auch Photios 9 Ανομίζει b (A rot) 11 ἀξιόπιστος hellenistisch: Schwindler, vgl. E. Schwartz Tatian p. 56 13 λιπόνων B besser 14 ἀξιόχρεων b 26 ἀντεγράφοντο b ἀπεγράφοντο Et. ἐν τοῖς τῶν—στρεφόμενοι καὶ Zusatz, fehlt B, nach ἀνεγράφοντο gestellt Et.

σφαῖραί τε καὶ κύλινδροι καὶ τὰ τοιαῦτα στρέφονται καὶ συνίστανται.
καὶ τῶν ἀμαξῶν δὲ οἷς οἱ τροχοὶ συνεχόμενοι περιστρέφονται.

Ἀξύμβλητον· ὥστε μηδενὶ ἀπαντῆσαι. Σοφοκλῆς (fr. 355)·
ἄπλαστον, ἀξύμβλητον ἐξεθρεψάμην.

Ἀξύλῳ· πολυξύλῳ.

5

Ἀξόνητον· ἀνωφελές.

Ἀοζήσω· διακονήσω, ὑπουργήσω. Αἰσχύλος Ἐλευσινίοις
(fr. 54).

Ἀοιδή· ὠδή.

Ἀοζος· ὑπηρέτης, διάκονος.

10

Ἀοίδιμος· ὕμνητός.

Ἀοιδός· ποιητής.

Ἀοινος· ἐπὶ τῶν μὴ γεγυμνασμένων οἴνῳ καὶ ἐπὶ τῶν μὴ
ἐχόντων.

Ἀολλεῖ· ποιεῖ, συνάγει.

15

Ἀολλεῖς· παρὰ Σοφοκλεῖ τὰς συνηγμένας.

Ἀορτά· τὰ ἐξηρητημένα ἢ αἰωρούμενα καὶ οὐ βεβηκότα. οἱ δὲ **111**
τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν τὴν εἰς πνεύμονα φέρουσιν. οἱ δὲ ὄρτρα τὰ
βράγχια. οἱ δὲ ἀρτηρίας. ἄλλοι τὸ ἀπηρητημένον τοῦ πνεύμονος μέρος.
ιδίως δὲ ἀορτὴν Ἀριστοτέλης (ζῴων ἱστ. 1, 16 p. 495 b 7) τὴν παρ' ἐνίοις ²⁰
μεγάλην ἀρτηρίαν ὀνομαζομένην, ἣν καὶ φυτοῦ στελέχει παρεικάζου-
σι<ν> ὥσπερ ρίζας τὰς εἰς τὸν πνεύμονα κατασχιζομένας ἀρτηρίας...

Ἀοπτα· Ἀντιφῶν (fr. 86 Bl.)· ἀντὶ τοῦ ἀόρατα καὶ οὐκ ὀφθέντα
μέν, δόξαντα δὲ ὀράσθαι.

Ἀορι· τῷ ξίφει.

25

Ἀπάγειν, ἐφηγεῖσθαι, γράφεσθαι, δικάζεσθαι· τούτων
ἕκαστον ἐπὶ τῶν ἐτέρους κατηγορούντων λέγεται. ἀλλ' ἐὰν μὲν πρὸς
δαιτητὴν ἢ διαδικασίᾳ γένηται, καλεῖται<ται> δικάζεσθαι.

3. 4 B 413, 13 Et. cod. D. (Gaisf. col. 327 C) aus Attic. (Eust. 1405, 58)
vgl. Hes. 5 B 413, 11 A Sui. 6 Vgl. oben S. 152, 7 7. 8 Hes. (aus
Diog. Et. magn. 116, 41) 9 B 413, 23 A Sui., vgl. Hes. 10 B 413, 31
(Et. magn. 116, 41) 11 B 413, 24 A Sui. 12 B 413, 25 A Sui. 13. 14
B 413, 29 Sui. (vgl. Phrynichos Bek. 9, 26) 15 B 413, 26 A Sui. Hes.
17—22 Zwei Glossen Ἀορτά und Ἀορτή, vgl. Erotian 47, 14 23. 24 B 414,
6 Sui. aus Harp. 25 B 413, 28 A, vgl. Sui. 26—28 B 414, 8 Sui.

3 Lies ἄπλαστον Bergk 6 Lies Ἀνόνητον 15 Ἀολλοῖ b Ἀολλῇ ποιεῖ·
συνάγει richtig Boysen 18 ὄρτρα] wohl ἀορτά βράγχια für βρόγχια (vgl.
Erotian) 22 ρίζαις b Keine Lücke in b

᾽Απαγε ξένον ἐν χειμῶνι· ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν. παῦσαι, μὴ γένοιτο. καὶ ἀντὶ τοῦ χρώ τῇ ἀπαγωγῇ. οὕτως Δημοσθένης (54, 1? vgl. Harp.).

᾽Απάγου· πρὸς αὐτὸν ἀπαγ(ε). οὕτως Εὐριπίδης (fr. 1097).

5 ᾽Απαγκωνισάμενος· ᾽Αρχιππος Ἰχθύσιν σεμνῶς πάνυ. ἔλεγον δὲ καὶ ἀγκωνίζειν.

᾽Απαγγελτῆρα· Φρύνιχος· ἑσθλῶν ἀπαγγελτῆρα μᾶλλον ἢ κακῶν.

᾽Απαγορεύειν· κάμνειν καὶ ἀδυνατῶς ἔχειν.

10 <᾽Απαγορεύει> ἀποτρέπεται, ἀρνεῖται.

᾽Απαγωγάς· ἀδυνατείας.

᾽Απαγωγή· δίκης ἐστὶν εἶδος· ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν. ἀπήγοντο δὲ οἱ κακοῦργοι πρὸς τοὺς ἑνδεκα. καὶ μήνυσις ἑγγραφος διδομένη τῷ ἄρχοντι περὶ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖνα. λέγεται
15 καὶ ἡ αἰχμαλωσία καὶ ἡ τινὸς κομιδὴ, οἷον ἡ ἀγωγή.

᾽Απαῖδον· οὐ συνᾶδον· καὶ ἀπάδομεν Πλάτων Νόμων β' (662 b).

᾽Απαίδευτοι· ἀνόητοι.

᾽Απαιδοτρίβητοι· ἀγύμναστοι.

20 ᾽Απαιδία· ἡλικία, ἐλάττει χρόνῳ τοῦ συμπληροῦντος τὸν παῖδα.

᾽Απαιόλη· ἀπάτη, ἀποστέρησις. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 186).

᾽Απαιόλημα· ἀποπλάνημα, ἀποκάθαρμα. ἢ θεὸν τινα ἀπατη-
τικόν.

᾽Απαιολᾶ· παραλογίζεται, πλανᾶ.

25 ᾽Απαίροντες· μεθιστάμενοι.

1—3 Drei Glossen: 1) bis ὀχληρῶν Sui. Miller Mélanges p. 382; 2) bis γένοιτο B 414, 12 A Sui.; 3) B 414, 13 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox II. 489, 33) 4 B 414, 15 Sui. 5. 6 aus Phrynichos, vgl. Hes. 9 B 414, 18 aus Harp. 10 B 414, 16 A Sui. 11 B 414, 17 Sui. (= Phot. + A) 12—15 B 414, 23 drei Teile vereinigt: 1) bis ἑνδεκα Sui. II; 2) bis δεῖνα A Sui. I; 3) vgl. B 414, 17 A unter ᾽Απαγωγάς 16. 17 Zwei Glossen: 1) bis συνᾶδον B 414, 27 A Sui. 18 B 419, 8 Sui. 19 B 419, 9 A Sui., vgl. Hes. 20 B 419, 10 Sui. 21 B 419, 12 aus Attic. (vgl. Eust. 352, 34), vgl. Hes. Et. cod. D (Gaisf. col. 332 B) 22. 23 B 419, 13 aus Attic. (vgl. Eust. a. a. O.) vgl. Hes. 24 Hes. (danach zu verb., vgl. Euripides Ion 549) 25 A Sui.

4 αὐτὸν auch Sui. καυτὸν B richtig 7 ᾽Απαγγελτήρια b ἐσθλὸν b
8 κακόν b 14 τὸν ὀδεῖνα b Αλέγεται b (A rot) 16 ἀπαδόμενα b
20 ᾽Απαιδία· ἡλικία b ᾽Απ. ἡλικίας B vgl. Bernhardt zu Sui. 23 ἀπαιτητικόν b

- ᾽Απαιρε· ἄρον.
 ᾽Απαίρειν· παραγίνεσθαι. ᾽Αριστοφάνης (Ecc1. 818?).
 ᾽Απαίσιον· βλάσφημον, ἀσύμβουλον.
 ᾽Απαιώνιστον· ἀνίατον. δύσφημον.
 ᾽Απαιωρούμενον· κρεμάμενον. 5
 ᾽Απάλαμνος· ἄπειρος καὶ ἀμήχανος.
 ᾽Απαλάμνωσ· ἀβούλωσ. σκαιῶσ καὶ ἀσυνέτωσ.
 ᾽Απαλεξῆσαι· κωλύσαι.
 ᾽Απαλοὶ | θερμολουσίαις, ἄβροὶ μαλθακευνίαις· ἐπὶ τῶν ὑπὸ **111^v**
 τρυφῆς καὶ ἀβρότητος διαρρεόντων. 10
 ᾽Απαλλάξωμεν· ἀντὶ τοῦ ἀφανίσωμεν.
 ᾽Απαλλάξας· πείσας ἀποστήναι. Κράτης (Cratin. fr. 387). καὶ
 Δημοσθένης (36, 25) καὶ ἄλλοι.
 ᾽Απάλλεις· ἀποπέμπεις.
 <᾽Α>παλεῖ· σχολάζει, ὀλιγωρεῖ. 15
 ᾽Απαλὸς εἷσπλους τοῦ λιμένος· ἀντὶ τοῦ τραχέος λαβῶν ὁ
 Κρατῖνος (fr. 357) τὸ ἀπαλὸς σύνταξιν ἡδίστην ἐποίησεν οὕτως
 εἰπών.
 ᾽Απαλωμάτος· ᾽Αριστοφάνης. ὁ αὐτός <᾽Α>παλύνειν,
 ἀντὶ τοῦ διαχεῖν τὴν ψυχὴν καὶ θηλύνειν. 20
 ᾽Απαλὴ δίαίτα· ἡ τρυφερὰ καὶ ἀνειμένη.
 ᾽Απαλά· οἶον ἐξηλλαγμένα καὶ καινά. Εὐριπίδης καὶ Σοφο-
 κλῆς.
 ᾽Απάλλαξόν με φροντίδων· Στράττις.
 ᾽Απαμβρακοῦ· πρὸς ὠδίνουσαν γυναῖκα, καρτέρει· οἱ δὲ ἀνδρί- 25
 ζου. ἄλλοι φυλάττου.
 ᾽Απαμβλύνει· ἐκκαθαίρει σκότους καὶ ἀλλοιώσεως.

1 Sui. (mehr) 2 Sui. 3 A Sui. 4 Vgl. Hes. 5 B 421, 25 A
 Sui. 6 B 414, 30 A Sui., vgl. B 418, 6 und Hes. 7 B 418, 7
 8 B 415, 3 A Sui. 9. 10 B 415, 27 Sui. aus Phrynichos (Bek. 4, 1) 11 B
 414, 31 Sui. (mehr) 12. 13 B 415, 1 Sui., vgl. Harp. ᾽Αφεῖς καὶ ἀπαλλάξας
 14 B 414, 29 Sui. 15 Vgl. Hes. ᾽Απαλεῖν 16—18 aus Phrynichos (Bek.
 13, 5) 21 zu Plato Phaedr. 239 c 25. 26 B 418, 8, vgl. Hes. Et. cod. D
 (Gaisf. col. 332 B), vgl. oben S. 89, 26 27 B 415, 6 A Sui.

2 παραγενέσθαι Sui. 3 ᾽Απήσιον b 9 μαλθακευνίαι b 11 ᾽Απαλλάξομεν . .
 ἀφανίσομεν b 12 κρά d. h. Κράτης b 14 ᾽Απαλλάττεις Phavorinus richtig
 15 παλει b 16 τραχέως b 17 ἡδύστην b 24 στράττης b

Ἀπαμύνει· ἀποστρέφει.

Ἀπαμφιέσαντες· ἐκδύσαντες.

Ἀπαμφίσκων· ἀποκαλύπτων.

Ἀπαμφιεῖ· ἀποκαλύψει. Μισουμένῳ (Menander fr. 339)· ἄπ-
5 αμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτό μου καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἢ
μέθη ποτέ.

Ἀ<πα>νάστασις· ἀποικία, μετάστασις.

Ἀπαντᾶν καὶ συναντᾶν λέγουσιν <ἐ>κατέρως.

Ἀπανθ' ὅμοια καὶ Ῥοδῶπις ἢ καλή· σημαίνει δὲ <ὅτι> ταῖς
10 τύχαις ὁμοίως ὑποπεπτῶκασιν οἱ θνητοί.

Ἀπανθίζειν· Πωλίων εἶρηκεν· ἄπανθίζειν ἐπεχειρεῖ τοὺς Φρύ-
γας Ἀχιλλεύς.

Ἀπαν· οἱ μὲν Ἴωνες συστέλλουσι καὶ ὁ Ποιητής (Υ 156)· ἑτῶν
δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίων, οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὴν ὑστέρα. καὶ
15 τὸ παράπαν ὁμοίως, καὶ ἅπαντα τὰ τοιαῦτα.

Ἀπαντᾶν· τὸ παραγίνεσθαι εἰς τινὰ τόπον.

Ἀπάντησις· ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμέν, Σοφοκλῆς ... ἔγὼ δ'
εἰς ἀπάντησιν τινος σπεύδων. ὁ αὐτός.

<Ἀ>πανταχῇ· ἅπανταχῇ τοι τὸ φῶς καλόν.

20 Ἀπάξω· ἐκεῖθεν ἄξω.

Ἀπαξαπλῶς· κατὰ σύνθεσιν προφέρονται τὴν πρώτην βαρύ-
νοντες.

Ἀπαξάπαντα· οὐδὲν πλέον σημαίνει τὸ ἅπαξ προσκείμενον.

Ἀπαράβλητος· ἀσύγκριτος, ἀνόμοιος.

25 Ἀπαραπόδιστον· ἀπλανή.

Ἀπαραποίητον· ἄπλαστον.

Ἀπαριθμῶν· ἀποπληρῶν ἀριθμόν. Ἰσοκράτης (5, 27).

1 Vgl. B 415, 5 A Sui. 2 B 415, 7 A Sui. 3 B 415, 11 A Sui. 4—6
B 415, 8 Sui. 7 B 415, 12 A Sui. Hes. 8 B 416, 9 Sui. (aus Phrynichos ?)
9. 10 B 416, 7 Sui. 11. 12 aus Phrynichos (?) 13—15 B 416, 11 Sui.
aus Aelius Dion. (Eust. 1434, 1 Schwabe p. 112) 16 B 416, 9 Sui.
20 B 415, 14 Sui. 21. 22 Vgl. B 415, 13 23 B 415, 15 Sui. 24 B
415, 17 A Sui. Hes. 25 B 415, 18 A Sui. (Ἀπαραπόδιστα) 26 B 415, 19
A Sui. 27 Sui. (mehr) aus Harp. (vgl. An. Ox. II 490, 1)

5 μου] cou Hemsterh. μὲν B 9 ροδῶπης b Ac b (A rot) 11 Απο-
λίων' b (A rot) 17 nach Σοφοκλῆς scheint ein Prosafragment und Schrift-
stellernamen verloren 21 σύνθεσιν προσύνθεσιν προφέρονται b

Ἀπάργματα· ἀπαρχαὶ καὶ μερίδες θεῶν.

Ἀπαρθένευτος· ἀκέραιος, καθαρὰ.

Ἀπαρνός· ἀντὶ τοῦ ἔξαρνος

1 B 418, 10, vgl. Hes. 2 B 418, 11 Hes. 3 aus Phrynichos (Bek.
8, 26)

2 καθαρός B 3 Mit ἔξαρνος endet Blatt 111 und die Handschrift

Verzeichnis der Schriftsteller und Dialekte.¹⁾

AGATHON

Ἀλκμέωνι fr. 2: 39, 29

Adela fr. 30: 146, 4

Vgl. *87, 26

AILIANOS

περὶ προνοίας γ' fr. 9 H.: 5, 11

AISCHINES

I 52: 24, 11; 60: 113, 18; 125: 125, 18; 137: 30, 27; 155: 148, 5

III 22: 38, 16; 151, 15; 132, 22; 25: 147, 2; 110: 107, 21; 147 (?): 43, 11; 168 (?): 148, 13; 241: 65, 7

Unsicher 133, 7

AISCHYLOS (Weckl. Nauck²⁾)

Ἀγαμέμνωνι v. 3: 17, 23; 294: 10, 22;

664: 138, 16; 785: 15, 11; 1091:

47, 13; (Αἰτναίαις) fr. 9: 51, 19;

Γλαύκῳ ποντίῳ fr. 26: 140, 23; fr.

28: 36, 12; fr. 29: 36, 16; Ἐλευσι-

νίοις fr. 54: 153, 7; Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας

v. 481: 52, 16; (Ἡδωνοῖς) fr. 63:

29, 2; Μέμνωνι fr. 128: 42, 17;

Μυρμιδόνι fr. 137: 5, 16; Μυσοῖς

*113, 5; Νεανίσκοις *102, 13; Ξαν-

τρίαίς fr. 413: 108, 13; Ὅπλων κρίσει

*39, 7; (Περραιβίῳ) fr. 186: 154, 21;

Προμηθεῖ v. 90: 137, 17; 224: 94,

16; 490: 43, 15; (Σεμέλῃ) fr. 222:

100, 10; Τοξότιν fr. 241: 41, 11

Ad. fr. 283: 117, 6; 290: 15, 7; 291:

38, 28; 292: 61, 21; 293: 65, 1;

294: 71, 18; 334: 36, 24; 342: 117, 1;

411: 76, 13

Vgl. *47, 12; *64, 7; *86, 25; *88, 7;

*96, 15; vgl. 56, 18 (?)

ALEXIS (Kock)

Ἀχαΐδι fr. 31: 18, 11; Λημνία fr. 134: 140, 1

Ad. fr. 223: 120, 10; 345: 62, 5

Vgl. *122, 20.

ALKAIOS (Lyr.)

fr. 121 B⁴: 28, 17; vgl. 32, 12

ALKAIOS (Kom.)

Γανυμήδῃ fr. 3: 44, 19; Κωμωτραγωδία fr. 21: 39, 8 u. 14

AMEIPSIAS

Μοιχοῖς fr. 13: 125, 8; 14: 136, 3

Ad. fr. 29: 63, 18; 30: 107, 3; 31: 136, 21; 32: 142, 14

Vgl. *143, 4

ANAKREON

ἐν α': *123, 11

fr. 137 B⁴: 69, 7

Vgl. *111, 20.

ANAXANDRIDES

Ἐλένη fr. 12: 5, 23

Ad. fr. 73: 62, 3

Vgl. *127, 25

ANAXILAS

fr. 41: 148, 28

ANDOKIDES

I 29: 151, 25; 62: 125, 19

ANONYMES CITAT (vgl. auch Komiker, Tragiker)

6, 8; 20, 15; 52, 1; 56, 11; 63, 15; 78, 1; 78, 2; 80, 19; 88, 15 Note; 99, 6; 110, 7; 126, 25; 142, 20; 152, 3; 156, 17; 156, 19

1) Die im Berliner Fragment neuen Citate sind durch einen Stern hervorgehoben, Titel, die im Text nicht angeführt werden, sind in runde Klammern geschlossen.

ANTIMACHOS

fr. 23: 33, 26; 96: 124, 2

ANTIPHANES

fr. 310: 82, 8 Note; 311: 87, 25 Note

ANTIPHON, Redner (Blaß²)Tetral. Aß 7: 107, 23; Aγ 11: 19, 14;
Aδ 12: 141, 17fr. 7 Bl.: 42, 12; 8: 77, 25; 60: 152, 9;
62: 67, 15; 68: 56, 3

ANTIPHON, Sophist

fr. 80: 29, 6; 84: 119, 1; 85: 136,
21; 86: 153, 23; 97: 37, 18; 99:
21, 4; 100: 6, 6; 106: 110, 26; 111:
40, 3; 112: 126, 19; 141: 19, 11

Antiph. fragm. ambigua (Blaß)

143: 34, 22; 144: 31, 17; 31, 8; 146:
58, 18; 147: 62, 25; 148: 89, 15

Vgl. *66, 5; *87, 25

APION

3, 27

APOLLODOROS

fr. 211: 71, 2

APOLLONIOS

ἐν τῷ περὶ Δελφῶν: *100, 12

ARAROS

('Υμεναίω) fr. 17: 111, 4

ARCHILOCHOS

*64, 7

ARCHIPPOS

'Ηρακλεῖ γαμοῦντι fr. 10: 67, 19; 'Ιχθύσι
*154, 5

Vgl. *53, 13; *122, 28; *126, 4

ARGIVER

30, 17

ARISTARCHOS

*37, 7; *116, 20

ARISTOPHANES (Bergk, Kock)

Αἰολοσίκωνι fr. 2: 21, 9; 'Αμφιαράω
*142, 1 'Αναγύρω *106, 19; *108, 15;
'Αχαρνέυσι v. 299: 123, 18; 309:
12, 4; 489: 13, 2; 517: 126, 3; 879:
49, 18; 907: 76, 1 u. 12; Βατράχοις
v. 146: 36, 25; 177: 107, 4; 360:
128, 17 Note; 471: 52, 24; 775: 149,
10; 838: 43, 25; Γεωργοῖς *48, 10;
Γήρῳ fr. 132: 79, 24; *39, 17; Δαι-
ταλεῦσι fr. 211: 45, 14; *137, 15;
Εἰρήνῃ v. 1: 54, 26; 70: 120, 21;
190: 95, 4; 202: 104, 22; 265: 73,
12; 396: 16, 9; 415: 88, 5; 420:
35, 11; 935: 94, 4; Εἰρήνῃ δευτέρα
fr. 299, 3: 104, 22; 'Εκκλησιαζούσαις
v. 540: 73, 11; 818 (?): 155, 2;
Θεσμοφοριαζούσαις v. 2: 80, 23; 282:105, 6; 902: 145, 17; Θεσμοφορια-
ζούσαις δευτέραις fr. 324: 83, 18;
326: 148, 9; 'Ιππεῦσι v. 81: 127, 5;
445: 76, 4; 895: 152, 10; Κωκάλῳ
*145, 1; Λυσιστράτῃ v. 286: 95, 10;
398: 62, 4; 403: 80, 1; 485: 69, 24;
881: 40, 7; 885: 12, 12; Νεφέ-
λαις v. 321: 149, 14; 595: 99, 4;
776: 148, 1; 1203: 104, 24;
1323: 96, 9; Νήσοις *91, 5; *97, 22;
'Ολκάειν fr. 410: 28, 26; 'Ορνι-
ειν v. 685: 88, 11; 1227: 62, 18;
Πελαργοῖς *100, 22; *103, 23; Πλούτῳ
v. 248: 115, 11; 673: 39, 16; 823:
63, 3; Πολυῖδῳ fr. 454: 120, 9;
(Προάγωνι) fr. 470: 149, 26; Τατη-
νισταῖς fr. 506: 75, 12; Τελεμησσεῦσι
fr. 533: 84, 10; Φοινίσσαις fr. 560:
58, 1Ad. fr. 594: 12, 22; 661: 80, 23 Note;
709: 29, 3; 736: 30, 11; 737: 35, 7;
738: 37, 7 Note; 740: 72, 16; 741:
82, 8; 742: 107, 4; 745: 135, 21;
746: 143, 3; 927: 28, 209, 7; *62, 6; *62, 23; 65, 3 (?); *86, 7;
*88, 16; *91, 21; *92, 10; 95, 4 (?);
*98, 7; *104, 22; *106, 16; *113, 16;
*122, 8; *137, 3; *140, 21; *149, 5;
*155, 19

Falsch: 90, 14. Zweifelhaft 133, 7

ATTICISTEN

41, 21, vgl. Apparat

AZOTIER (Asdotier)

83, 14 vgl. Apparat

AUTOKRATES

fr. 3 K.: 12, 20

BION (Prokonnesier)

19, 4 (vgl. Wentzel Nachr. d. Ges. d.
Wiss. 1896 S. 321, 23 Note)

BÖOTIER

94, 22

BOETHOS

ἐν τῇ τῶν λέξεων συναγωγῇ *148, 19

CHALDÄER

48, 21

CHARISIOS

πρὸς Σωκράτην *147, 17

CHIONIDES

'Ηρωσι fr. 2: 20, 17

CHRYSIPOPOS

fr. 158 Arn.: 70, 15

Vgl. *46, 16

DEINARCHOS

fr. III 1 S.: 45, 16; VI 3: 146, 19;

- XIV 1: 92, 17; LXXXIX 4: 39, 27;
LXXXIX 6: 107, 19; LXXXIX 8:
146, 9
- DEINOLOCHOS
fr. 9 Kaibel: 34, 22
- DEMAGORAS, Samier
fr. 3: 77, 13
- DEMETRIOS, Skepsier
33, 25; 60, 6
- DEMOKRITOS
fr. 298 Diels: 3, 5; vgl. *106, 29
- DEMONAX
*45, 3
- DEMOSTHENES
II 10: 146, 10; IV 36: 32, 8 und (citiert
Φιλιππικῶν δ'): 132, 22; VII (citiert
Φιλ. ζ'): 72, 18; VII 32 (citiert Φιλ.
ζ' εἰ γνήσιος): 72, 24; VIII 66: 33, 9;
X 15: 31, 13; XVIII 6 (?): 64, 23
II (citiert περὶ στεφ.): 129, 5; 18 (?):
67, 10; 129 (ὑπὲρ Κτησ.): 127, 19;
131 (?): 104, 3; 160 (?): 135, 17;
219 (ὑπὲρ Κτησ.): 124, 23; 250: 35,
20; XIX 2: 137, 14; 27 (?): 35, 19;
36 (?): 110, 8; 39: 122, 21; 155:
137, 5; 186: 34, 21; 195: 72, 21;
237: 70, 1; 261: 152, 2; 305: 71, 7;
XX 46: 144, 24; 145, 26; XXI 17:
31, 19; 43: 48, 1; 51: 26, 3; XXII
20: 131, 23; 70 (?): 147, 11; XXIII
72: 47, 3; 48, 5; 120: 72, 22; 168:
81, 25; XXIV 53: 116, 22; 129: 15,
2; 178 (?): 147, 11; XXV 47: 121,
11; 52: 141, 25; 95: 141, 16; XXXIII
9: 121, 24; XXXIV 6: 105, 1; XXXV
25: 145, 6; XXXVI 25: 155, 13;
XXXVII 24: 62, 24; 59: 48, 3;
XXXVIII 22: 47, 2; XLIII (citiert
περὶ Ἀγνίου κλήρου) 57: 135, 22;
63: 135, 24; XLVIII 25: 141, 14;
L 57: 128, 27; LIV 1(?): 154, 2; 4: 62,
21; 92, 1; LVI 25: 130, 3; LX (citiert
ἐπιταφίῳ εἰ γνήσιος) 28: 45, 18; LXI
II: 139, 16; Epist. II 11: 66, 8; 14 (?):
128, 23
fr. 2 S.: 15, 4; 50: 51, 9
Vgl. πρὸς Ἀλέξανδρον (?): 128, 23;
περὶ στεφάνου (falsch): 132, 7; vgl.
152, 15
Vgl. *115, 26; *123, 17
- DIDYMOS
ἐν τροπικῇ λέξει Schm. p. 23: 9, 18;
ἐν τραγικῇ λέξει Schm. p. 86: 38, 26;
ὑπόμν. εἰς Od. 9. Schm. p. 185: 81,
2; vgl. *60, 16; sed. dub. fr. 1 Schm.
p. 401: 71, 3 Note; vgl. *90, 22
- DIOGENIANOS
1, 5; 3, 18; 37, 19; 134, 1 (?)
- DIOKLES
Μελίτταις fr. 7: 39, 20
Ad. fr. 14: 23, 1
- DIONYSIUS, AELIUS
*148, 6
- DIONYSIUS, CASSIUS
48, 27, vgl. Note
- DIONYSIUS, Milesier
53, 22, vgl. Note
- DIPHILOS
Ἀμάστριδι fr. 10: 40, 21; Τελεσία fr.
79: 98, 1
Ad. fr. 122: 65, 12; vgl. auch *40, 1;
*92, 11
- DORIER
4, 18; 26, 11; 42, 2; 44, 9; 53, 6
- DOROTHEOS
92, 9 vgl. Note; 99, 18 Note
- DURIS
fr. 62 M.: 125, 18; fr. 75: 28, 7
- EIRENAIOS
*49, 17
- EMPEDOKLES
fr. 47 Diels: 17, 6
- EPICARMOS
fr. 20 Kaibel: 46, 10; vgl. auch 84, 4
- EPIKUREER
62, 3
- EPILYKOS
Κωραλίσκω fr. 5: 149, 26; *99, 10
- EUBULOS
Δανάη *137, 1; Πεντάθλω *100, 17
- EUDOXOS
53, 23
- EUPHORION
*77, 7; *96, 23
- EUPOLIS
Αἰξίν fr. 2: 44, 15; 21: 112, 22; 22:
134, 8; Ἀστρατεύτοις *48, 9; *127, 10;
Αὐτολύκω 50: 129, 13; 52: 90, 15;
61: 124, 18; *91, 20; Βάπταις 68:
78, 6; *107, 12; *135, 15; Δήμοις
105: 107, 14; 119: 16, 6; Κόλαξι
317: 146, 25; Πόλεσι 220: 135, 28;
221: 138, 1; 394: 109, 8; *97, 25;
Ταξιάρχαις 258: 83, 20
Ad. 309: 140, 13; 314: 119, 11 vgl.
Einl.; 375: 64, 26; 376: 129, 22;
395: 121, 4
*88, 4; *109, 8; *140, 16; *141, 3;
*143, 1

EURIPIDES (Nauck)

Αἰγεί *138, 18; *141, 10; Ἀλκήστιδι
v. 907: 75, 14; Ἀλκμέωνι fr. 71: 51, 8
Note; *39, 8; *146, 27; Ἀνδρομάχη
v. 204: 88, 15 Note; 260: 53, 5;
470: 66, 5; 593: 33, 4; 1249: 122,
21; Ἀνδρομέδα fr. 156: 90, 20; *89,
16; Αὐτολύκῳ *127, 1; (Δίκτυϊ) fr.
334, 4: 65, 20; Ἑκάβη v. 42: 35, 15;
607: 62, 1; 766: 143, 27; Ἐρεχθεῖ
*128, 22; *132, 24; Ἡρακλεῖ v. 318:
34, 24; 1256: 119, 16; 1274: 101,
20; 1275: 15, 10; Ἡρακλείδαις 75:
86, 13 Note; Θησεῖ *89, 17; Θυέστη
*89, 18; Ἴκετίειν v. 1178: 16, 27;
Ἴφιγενεία ἐν Αὐλ. v. 317: 66, 17;
Ἴφιγενεία ἐν Ταυρ. 634: 138, 20;
Ἴωνι v. 186: 26, 5; 453: 130, 16;
Μηδεία v. 638: 66, 10; 670: 35, 28;
758: 3, 7; Ὀρέστη v. 509: 145, 9;
903: 43, 16; Πολυίδῳ *48, 18; Πρω-
τεσίλῳ *95, 15; Σθενεβοίᾳ *42, 21;
Τρωάδι v. 32: 61, 1; 1006: 145, 4;
(Φοίνικι) fr. 818: 93, 24
Ad. fr. 867: 27, 2; 868: 31, 5; 869:
35, 22; 870: 52, 23; 871: 52, 24;
53, 3, vgl. Einl.; 872 u. 873: 63, 7;
874: 72, 1; 1095: 54, 5; 1097: 154,
4; 1114: 21, 26 Apparat; 1122: 18,
21; 1123: 74, 23; 1124: 78, 18
*66, 7; *90, 3; *91, 18; *103, 17;
*107, 5; 122, 20 (?); *139, 14; 151,
5 (?); *151, 22; *155, 22
Vgl. auch 6, 3; 8, 24 vgl. Apparat;
88, 15 vgl. Apparat

HEGESANDROS

περὶ ὑπομνημάτων 77, 13

HEKATAIOS

fr. 143: 53, 21

HELIODOROS

82, 1; 119, 19

HELLANIKOS

ἐν α' Ἀνθίδος fr. 101: 53, 22

fr. 177: 104, 20; 179: 41, 24

Vgl. *132, 20

HERMIPPOS

Ἀθηνᾶς γοναῖς fr. 5. 6: 139, 4; Ἀρτο-
πώλιδι fr. 8: 16, 10; Θεοῖς fr. 77:
136, 16; *98, 8; Φορμοφόροις fr.
63, 20: 90, 26

Ad. fr. 80: 53, 6; 84: 30, 13; 85: 62,
28; 86: 135, 22

Vgl. *34, 3

HERODIANOS

29, 17; 38, 7; *48, 16; *90, 5 u. 10;
*97, 7; falsch 113, 22

Reitzenstein, Lexikon des Photios.

HERODOTOS

I 37: 43, 13; 66: 129, 2; 67: 9, 15; 150, 7;
80: 128, 15; 91: 88, 2; 180: 51, 2;
II 142 (citiert ἐν α'): 141, 9; III 61:
64, 24; 131: 63, 24; 147: 113, 22
Note; IV 58: 143, 6; 64: 64, 11;
189: 45, 22; V 25 (citiert ἐν α'):
141, 7; VI 61: 15, 26; VII 88 (oder
133): 129, 17; VIII 93: 64, 25; 110:
107, 24; IX 2: 89, 1

HESIODOS

Op. 590: 93, 16

HIERONYMOS

περὶ τραγωδοποιῶν fr. 5 Hiller: 108, 25

HIPPOKRATES

Epid. VII 122 Li.: 56, 16

HIPPOSTRATOS

5, 6

HOMEROS

A 541: 49, 2; 567: 3, 23; B 88: 49, 8;
400: 49, 1. 6; Δ 56: 151, 1; E 289:
52, 25; 352: 81, 2; 887: 36, 11;
Z 211: 51, 15; I 214: 81, 9; 313:
79, 9; 563: 77, 7; Λ 155: 3, 14;
6, 7; 816: 3, 3; N 6: 6, 2; 8, 3;
O 14: 3, 16; Π 498: 111, 19; Υ
156: 156, 13; Φ 79: 83, 22; 221:
16, 1; Ψ 270: 101, 3; 273: 28, 10;
422: 88, 8; 502: 49, 5

α' 10: 93, 3; 210 (?): 107, 1; β 258:
3, 5; δ 824: 88, 13; ε 53: 25, 19;
311: 14, 7; η 11: 64, 24; ι 134: 49,
4; λ 127 (?): 79, 10; μ 104: 120, 28;
c 130: 60, 14; 333: 81, 1; χ 5: 4, 10

Vgl. auch 20, 23; 29, 14; 48, 20

HYPEREIDES (Blaß)

κατὰ Δημοσθένους col. IX 25: 143, 14;
*116, 24; ὑπὲρ Λυκόφρονος § 16:
125, 24; κατὰ Ἀθηνογένους § 3: 21, 26

κατὰ Πατροκλέους: 33, 2 u. 5

fr. 70 Bl.: 21, 21; 72: 134, 23; 77:
77, 27; 113: 125, 16; 116: 61, 15;
122: 61, 9; 150: 21, 12; 151: 123, 1;
174: 133, 14; 220: 14, 8; 224: 84,
11; 229: 146, 10

Vgl. 8, 24; *148, 26

ION

Ἀλκμήνη *47, 17; Ἀργείοις *113, 3;
Τεύκρῳ fr. 34: 47, 15; Φοίνικι *47,
16; *98, 13

Vgl. *89, 19; *89, 24; *99, 5; *121,
2; *143, 26

Ἐπιδημίαις *40, 27

IONIER

42, 3; 51, 2; 87, 23; 88, 3; 106, 14;
109, 6; 111, 18; 139, 4; 156, 13

ISAIOS

fr. 27: 85, 24; 52: 107, 28; 67: 21, 1;
78: 145, 29; 125: 93, 1; 139: 14, 19;
141: 36, 22; 144: 107, 24; 145: 109,
27

Vgl. *133, 8

ISOKRATES

II 33: 61, 14; IV 91: 28, 15; V 11:
131, 15; 27: 156, 27; 66: 112, 5;
IX 66: 33, 9; 116, 22; XII 2: 148,
7; 18 (citirt ἐν τῷ πανηγυρικῷ) 14,
17; 31: 127, 6; XV 183 (? 302 ?):
28, 14; XIX 30: 29, 12

ISTROS

fr. 15: 47, 10; 53: 94, 7

KALLIAS

Πεδήταις *86, 18

KALLIMACHOS

fr. 1: 69, 13; 323: 3, 2

KALLISTHENES

fr. 48: 107, 29; 49: 120, 4

KANTHAROS

Τηρεῖ fr. 5: 40, 19; *87, 3; *98, 23
Ad. *141, 5

KLEARCHOS

*36, 6; *46, 17

KLEIDEMOS

Ἀτθίδι 31, 6; *47, 22

KOMIKER

9, 22; 15, 20; 16, 17; 24, 21; 29, 11;
32, 16; 44, 2; 46, 15; 54, 18; 78, 2;
87, 4; 92, 5; 99, 6; 107, 15; 119,
13; 136, 3; 142, 20; 152, 3 Note

KRATES

Γείτοσι *109, 3; Ἡρωσι fr. 9: 39, 18;
10: 129, 13; Λαμῖα *127, 1; Παιδιαῖς
fr. 24: 79, 14

Ad. fr. 45: 128, 16; vgl. *122, 27;
145, 28

Zweifelhaft 155, 12

KRATINOS

Ἀρχιλόχοις *100, 20; Βουκόλοις fr. 19:
126, 12; 20: 134, 4; Διδασκαλίαις
36: 121, 6; Διονυσαλεξάνδρῳ 45:
138, 7; *53, 17; Δραπέτιν 62: 14,
23; 63: 130, 1; (Εὐνείδαις) 67: 99, 4;
Θράτταις 310: 94, 22; Νόμοις 126:
58, 19; 128: 85, 8; Ὀδυσσεύσι 145:
43, 20; Πανόπταις *120, 23; Πλούτοις
167: 116, 17; (Πυλαία) 171: 96, 21;
(Σεριφίοις) 214: 94, 11; Τροφωνίῳ

218: 54, 10; 221: 52, 6; Χείρωσι
238: 12, 16; 244: 55, 16; Ὠραῖς
386: 144, 17; *109, 16; *129, 13;
*135, 2; *147, 24

Ad. 284: 63, 25; 339: 44, 14; 343:
140, 9; 355: 131, 20; 357: 155, 16;
373: 17, 13; 374: 25, 4; 376: 35, 6;
379: 54, 6; 380: 70, 8; 384: 119,
9; 385: 144, 1; 387 (?): 155, 12

Vgl. 23, 6; 32, 4; *37, 1; *64, 4; *66,
20; *88, 22; *111, 24; *120, 24; *122,
4; *137, 8; *140, 19; *143, 24

KRETER

20, 23; 32, 10; 119, 22

KRITIAS

fr. 1, 9 B⁴: 73, 3

KYPRIER

35, 14

KYRENÄER

92, 19; 119, 3

LAKONIER

48, 22; 77, 9; 98, 17

LESBIER

92, 13

LYKOPHRON

Al. 31: 44, 8

LYKURGOS

fr. 23 S.: 45, 21

LYSIAS

VII 28: 37, 20; XII 12: 63, 2; XXIV
26: 34, 18

fr. 8 Sauppe: 56, 4; 24: 89, 14; 62:
107, 19; 73: 32, 22; 74: 47, 1; 100:
99, 28; 103: 30, 14; 188: 61, 10;
299: 135, 25; 302: 152, 9 u. 22

Vgl. ἐν Τραπεζιτικῷ *143, 22; περὶ
Δικαιογένους κλήρου πρὸς Γλαύκωνα
*147, 27

*Vgl. *143, 24. 25.

MENANDROS

Ἀλιεύσι fr. 15: 136, 6; 26 (?): 135, 16;
Ἀνατιθεμένη 34: 73, 27; Ἀπίστῳ 64:
7, 4; Ἀφροδισίῳ 87: 73, 21; Ἐπι-
τρέπουσι *83, 3; Ἡρῳ 213: 115, 20;
Θαῖδι 11, 6; Θεοφορουμένη *118, 1;
Θετταλῇ 229: 135, 27; *91, 23; Θρακυ-
λέοντι 243: 135, 26; Θυρωρῷ *108,
5; Κανηφόρῳ 254: 144, 20; 256:
52, 10; Καρίνῃ 258: 83, 6; Κεκρυ-
φάλῳ 273: 54, 29; Κόλακι Oxyrh. Pap.
III 409 v. 56: 122, 20; Μέθῃ 321: 34, 2;
322: 79, 12; Μεσσηνία 30: 149, 23;
Μισουμένῳ 339: 156, 4; Ὀμοπατρίοις
362: 83, 17; Ὀργῇ 990: 70, 4; *71,

15: Παιδίω **371**: 73, 9; Παρακαταθήκη **388**: 63, 4; Περικειρομένη **862**: 71, 13; Περινθία **393**: 5, 24; Πλοκίω **403**, 6: 88, 22 Note; Προγαμούντι 11, 5; Πωλουμένοις 11, 2; Ραπιζομένη **429**: 134, 12; **435**: 137, 9; Σικυωνίω **438**: 7, 2; **440**: 11, 10; Συναριστώσαις **451**: 55, 2; **453**: 13, 15; Τίτθη **461**: 57, 14; Ὑμνιδι **476**: 56, 23; 57, 16; Ὑποβολιμαίω **491**: 92, 3; *100, 24; Χήρα **513**: 144, 21; **516**: 110, 9; Ψευδηρακλεῖ **520**: 6, 24
Ad. fr. **616**: 63, 4; **965**: 24, 13; **966**: 65, 24; **984**: 30, 22; **993**: 124, 4
Vgl. 9, 5; 33, 3; *88, 13; *114, 4; *126, 1
MENEKRATES
Μανέκτορι *145, 13
MNASEAS
fr. **2**: 40, 9
NIKARCHOS
περὶ Ἰουδαίων 83, 12
NIKOCHARES
Γαλατεία *115, 27
Ad. fr. **16**: 39, 1; **18**: 71, 10; **19**: 38, 5; **20**: 129, 15
Vgl. *92, 6; *120, 25
NIKOLAOS
fr. **2** Kock: 62, 7
NIKOMACHOS
Ἀλεξάνδρῳ *89, 22
Ad. fr. **1** Nauck: 39, 3; **2**: 16, 4
Vgl. *53, 15; *137, 3
NIKOSTRATOS
Παρακολυμβώσῃ *91, 26
Ad. fr. **37** Kock: 34, 2
Vgl. 5, 6 Note
NYMPHODOROS
fr. **22** M.: 45, 22
PERSER
10, 22
PEREKRATES
Ἀγρίοις fr. **186**: 69, 17; *102, 19; Ἀνθρωφηρακλεῖ *145, 24; Αὐτομόλοις **24**: 58, 2; **29**: 22, 10; *120, 16; Γραυσί **34**: 40, 17; **35**: 111, 14; Δουλοδιδασκάλῳ **46**: 139, 22; **47**: 125, 11; *113, 1; Ἰπνῷ **65**: 80, 3; Κοριαννοῖ **73**: 65, 14; **74**: 142, 23; **75**: 34, 5; **76**: 151, 3; Κραπατάλοις **82**: 89, 5; **86**: 136, 1; **87**: 26, 1; Μυρμηκανθρώποις **117**: 45, 26; *98, 15; *131, 19; Πετάλῃ **137**: 54, 27; Τυραννίδι *133, 26
Ad. fr. **157**: 25, 17; **162**: 62, 15; **170**:

35, 8, 12; **180**: 122, 6; **196**: 26, 24
197: 30, 12; **198**: 35, 4; **199**: 63, 13; **201**: 78, 24; **202**: 97, 9; **203**: 135, 21
Vgl. *122, 27; *123, 18; *125, 27; *127, 27; *129, 10; *144, 11; *145, 25; *146, 26
PHILEMON
Μύστιδι *97, 27; Πτερυγίῳ fr. **66**: 40, 19
PHILETAIROS
Μελεάγρῳ fr. **11** Kock: 94, 20
PHILETAS
48, 16 vgl. Note
PHILISTOS
*88, 12
PHILOCHOROS
περὶ ἡμερῶν fr. **170**: *105, 15
fr. **68**: 34, 19; **145**: 133, 15; **161**: 84, 21; **180**: 77, 12
PHILON
Vita Moys. I **27** Cohn: 10, 13
PHILONIDES
Κοθόρνοις *143, 9
Vgl. 41, 9
PHILYLLIOS
Αἰγεί fr. **2**: 116, 3
Ad. fr. **28**: 84, 18
PHÖNICIER
35, 14; 83, 15
PHRYGER
38, 7
PHRYNICHOS, Grammatiker
11, 26; 16, 20; 41, 15; *48, 15; 53, 9; 63, 10; 65, 21; 67, 2; 68, 20; 68, 26; *94, 17; *98, 7 (?); *98, 11; *101, 9; *101, 12; *104, 18; *116, 2; 129, 25; *140, 14; *140, 24 (?); 145, 16
PHRYNICHOS, Tragiker
*88, 6; *152, 16 (?); *154, 7
PHRYNICHOS, Komiker
Κωμασταῖς *141, 20; Μονοτρόπῳ fr. **18**: 32, 25; **30**: 100, 14 Note; Ποα-
στρίαῖς *113, 7; Τραγῳδοῖς *118, 26
Ad. fr. **89**: 143, 7
Vgl. 98, 7 (?); *118, 10; 122, 4 (?); *140, 24 vgl. Note; 148, 1 (?)
PINDAROS
Ol. **13**, **13**: 88, 19; ὕμνοις fr. **46** Schr.: 24, 16; ἐν σκολίοις 41, 1; fr. **270** B⁴ Schr.: 5, 7
Falsch angeführt 132, 7

PLATON, Philosoph

Γοργία; 447 a: 74, 17; 450 b: 152, 22
Ἐπιστολαῖς: III 318 e: 66, 6; VII
351 e: 85, 26; ἐν ἐπιστολαῖς (?) 11, 28;
Θεαιτήτω: 144 b: 151, 19; 152 a: 128,
28; 171 d: 86, 1

Κρίτωνι: 50 e: 149, 11

Μενεζένω 249 d: 63, 3

Νόμοις: I 663 c: 151, 9; II 662 b: 154, 16;
III 679 b: 120, 5; 681 a: 53, 24;
689 a (?): 85, 28; 694 e: 15, 11; IV
724 b: 117, 23; VI 752 a: 59, 25;
757 e (citirt ἐν γ'): 8, 21; 768 b:
66, 4; 30, 26; 781 b: 63, 23; 66, 14;
VII 796 b: 43, 21; 814 e: 126, 28;
823 e: 54, 4; 824 b: 111, 7; VIII
834 c: 6, 14; 845 a. b: 24, 25; IX
871 b: 135, 25; XI 919 d: 129, 4;
XII 956 b: 10, 3; 962 c: 144, 10

Παρμενίδῃ: 126 a: 42, 9; 130 d: 8, 1
Note

Πολιτεία: I 337 a: 131, 12; II 362 a:
121, 1; 364 c: 59, 13; πολ. γ.?: 38,
22; IV 437 c: 6, 16; V 450 d:
20, 11; 456 a: 43, 10. 12; X 604 e:
11, 27; 616 c: 17, 25; 108, 9 Note

Πολιτικῶ: 266 a: 14, 15; 273 e: 16, 26;
275 c: 15, 13

Πρωταγόρα: 311 c: 11, 15; 332 d: 115,
22

Σοφιστῇ: 231 e (?): 104, 1; 252 a: 122,
19

Συμποσίῳ: 173 b: 137, 27; 183 a: 146,
21; 197 d: 35, 17; 198 a: 29, 4; 217 d:
35, 26

Τιμαίῳ: 25 d: 31, 18; 33 a: 16, 28; 74 d:
38, 18

Φαίδρω: 230 b: 20, 19; 102, 8; 273 b:
127, 4

Φαίδωνι (citirt περὶ ψυχῆς): 57 a:
42, 9; 60 a: 135, 1; 60 b: 112,
17; 80 b: 31, 15; 84 c: 149, 6; 87 a:
149, 11; 106 e: 30, 23; III c: 62, 23;
117 d: 11, 22

Χαρμίδῃ: 153 d: 29, 19; 155 b: 121, 26
Vgl. 81, 25; 105, 4

PLATON, Komiker

(Ἀδώνιδι) fr. 4: 35, 5; Γρυψίν 16:
44, 1; Διὶ κακουμένω *105, 8; Ἑλλάδι
*88, 14; Ἑορταῖς 34: 101, 19;
Λαῖω *89, 26; Μενελάω 76: 14, 18;
Μετοίκους *105, 7; Νυκτὶ μακρᾷ 83:
78, 4; Πεισάνδρῳ 98: 62, 12; *148,
27; Σκευαῖς 131: 107, 5; Σοφισταῖς
*115, 1; *131, 15; *145, 18; Φάωνι
202: 112, 26

Ad. fr. 225: 50, 24; 226: 63, 14; 227:
69, 15; 228: 78, 22

Vgl. *19, 24; *36, 15; *42, 7; *50, 15;
*88, 7; *89, 19; *100, 9; *113, 16;
*118, 20; *148, 3 (vgl. auch 105, 4?)

POLEMON

ἐν τοῖς πρὸς Ἀδαῖον καὶ Ἀντίγονον fr.
57 Preller: 147, 3; 65: 38, 12

POLLION (Polemon?)

*156, 11

POLYZELOS

Διονύσου γοναῖς *87, 2

POSEIDIPPOS

fr. 39 Kock: 40, 2

PRAXIPHANES

38, 2

RHETOR, anonym
126, 25

RHINTON

fr. 28 Kaibel: 19, 8

RÖMER

22, 12

SANNYRION

Δανάη *145, 15; vgl. *107, 6

SAPPHO

fr. 149 B⁴: 57, 24; vgl. 32, 13

SELEUKOS

*110, 6

SICILIER

19, 7

SIKYONIER

85, 20

SIMONIDES

Πεντάθλοισι fr. 12 B⁴: 77, 10

fr. 229: 96, 17

SINOPIER

54, 9

SOLON

fr. 1, 2 B⁴: 20, 24

ἐν Ἀξοῖν: *126, 17; *64, 16; vgl.
24, 4

SOPHOKLES (Jebb und Nauck)

Αἴαντι v. 285: 68, 13; 388: 54, 5;

Αἰγεί *64, 8; Ἀλεξάνδρῳ *86, 9;

(Ἀλκμέωνι) fr. 105: 55, 5; (Ἀμφιαράω)

fr. 112: 19, 18; Ἀντιγόνη v. 285:

101, 23; 608: 16, 25; 1027: 59, 14;

Διονυσιακῶ fr. 174: 82, 19; (Ἑλένης

ἀπαιτήσῃ) fr. 180: 124, 28; (Εὐρυ-

κάκει) fr. 204: 33, 8; Ἡλέκτρῳ v. 733:

114, 16; 1183(?): 151, 17; 1394: 51,

16; Ἡρακλεῖ ἐπὶ Ταινάρῳ *12, 14;

Θυέστῃ fr. 228: 94, 15 Note; 241:

80, 13; Ἰνάχω fr. 272: 116, 19; Κολχίαι fr. 315: 141, 12; Κρεούση fr. 330: 65, 19; fr. 331: 131, 17; *119, 6; (Λημνίαις) fr. 355: 153, 3; (Μάντεσι) fr. 363: 45, 4; Μελεάγρω *95, 23; (Μώμω) fr. 388: 123, 8; Ναυπλίω fr. 403: 144, 8; Ναυσικάα fr. 407: 120, 28; Οἰδίποδι τυράννω v. 466: 37, 11; Οἰδίποδι ἐπὶ Κολωνῶ v. 10: 5, 21; 872 (?): 96, 18; 1015 (?): 96, 10; 1106: 3, 8; Ποιμέσιν *97, 6; (Ριζοτόμοις) fr. 493: 55, 25; Τραχινίαις v. 94: 52, 14; 770: 28, 21; (Τριπτολέμω) fr. 539: 103, 10 Note; Τυνδάρειω *89, 20; (Φαίδρα) fr. 623: 18, 19; Φιλοκτήτη v. 159: 101, 6; 231: 88, 1; 387: 66, 12 u. 16; Φιλοκτήτη ἐν Τροίᾳ *101, 21; Φρυξίν *151, 7

Ad. fr. 674: 36, 13; 675: 36, 18; 676 vgl. 39, 28; 677: 53, 13; 678: 62, 1; 679: 65, 16; 680: 66, 2; 826: 52, 17; 884: 13, 6; 885: 13, 28; 886: 26, 23; 887: 27, 20; 889: 30, 12; 892: 34, 9; 893: 38, 6; 894: 38, 14; 898: 61, 2; 899: 62, 27; 900: 65, 3; 64, 2; 901: 68, 27; 902: 73, 20 Note; 904: 75, 1; 905: 76, 13; 906: 78, 11; 909: 97, 19; 910: 105, 11; 952: 43, 4; 1014: 63, 27; 1015: 54, 4

Vgl. 13, 3; 16, 25 (?); *44, 17; *47, 20; *49, 18; *53, 11; *58, 9; 65, 20 (?); *68, 16; *88, 6; *89, 3; *89, 15; *94, 19; *95, 13; *95, 23. 24; *96, 15; *102, 17; *111, 1; *113, 16; *113, 21; *117, 7. 8; *125, 22; *126, 1; *136, 12; *137, 8; *138, 5. 6; *141, 11; *144, 11; 151, 17 (?); *153, 16; *155, 22; *156, 17

SOPHRON (Kaibel)
fr. 77: 41, 24

STRATTIS
Καλλιππίδη *97, 21

Ad. *92, 19; *99, 12; *120, 6; *152, 4; *155, 24

TELEKLEIDES
Ἀμφικτύοις *143, 12; Ἠσιόδοις *105, 9; (Στερροῖς) fr. 32: 97, 20

Ad. fr. 48: 68, 7; 52: 138, 4

TENEDIER
92, 15

THEOPHRASTOS
ἐν Ζ' φυσικῶν (?): 58, 6; ἐν τῷ περὶ λίθων (2, 3): 90, 18

THEOPOMPOS (Kock)
(Αλθαία) fr. 3: 59, 2; Εἰρήνη *49, 14; Πηνελόπη fr. 47: 16, 12

Ad. fr. 73: 53, 27; 81: 82, 16; 82: 135, 20; 83: 139, 10

Vgl. *104, 1

THESPIS (angeblicher)
53, 10

THESSALER
20, 22

THUKYDIDES
I 6: 131, 1; 13: 104, 26; 40 (?): 143, 18; 42: 96, 17; 59: 34, 11; 70: 118, 15; 87: 122, 23; 99: 115, 6; 118: 123, 17; 141: 135, 13; 143: 88, 27

II 24: 115, 15; 35: 131, 14; 40: 55, 26; 41: 12, 1; 44: 16, 28; 45: 116, 25; 50: 141, 5; 63: 125, 26; 65: 35, 16; 89, 8; 70: 78, 19

III 32: 145, 21; 37: 62, 5; 40: 145, 23; 45: 136, 22; 58 (citiert ἐν δ'): 144, 23; 84 (citiert ἐν δ'): 145, 22; 87 (citiert ἐν γ'): 132, 19

IV 48: 115, 14; 59: 149, 14; 67: 98, 21; 68: 74, 12; 95: 10, 4; 108: 64, 4; 111: 135, 9; 115: 135, 3

V 7: 115, 24; 18: 116, 17; 50: 28, 11

VI 6: 104, 2; 86: 135, 10; 92: 114, 18; 96: 78, 14; 100: 122, 5

VIII 19: 111, 16; 56: 56, 10; 83: 115, 24; 108: 110, 20

Falsch: 126, 11; 135, 6 u. 18; 149, 12

TIMAIOS
*53, 22

TIMOKLES
8, 22

TRAGIKER
5, 16; 12, 10; 13, 3; 37, 11; 38, 25; 43, 15; 71, 17; 101, 14; 102, 9; 151, 15

TROEZENIER
22, 26

XENOPHON (Dindorf)
Ἀναβάσει: I 1, 8: 104, 17; I 7, 9: 88, 26; I 8, 1: 18, 2; 99, 8; III 1, 30: 111, 3; IV 2, 8: 131, 4; V 2, 10: 125, 3; V 4, 29: 143, 16

Ἀπομνημονεύμασι: II 1, 31: 136, 26; III 1, 1: 65, 23

Ἑλληνικοῖς: I 1, 30: 114, 2; II 1, 22: 117, 9; IV 4, 9 (?): 88, 24; IV 5, 6 (?): 152, 16; VI 1, 13 (? ?): 128, 25

Κύρου παιδεία: I 5, 10: 109, 15; 112, 12; I 6, 16: 59, 23; II 2, 26: 32, 6; II 3, 15: 28, 4; II 4, 3: 25, 24; II 4, 9: 13, 18; IV 4, 4 (?): 8, 18; V 4, 25: 145, 20; VI 1, 54: 27, 22; VI 4, 14: 88, 25; VII 1, 45: 107, 17; VII 5, 15: 134, 21; VIII 5, 1 oder 28: 129, 8; VIII 7, 22: 16, 26; VIII 8, 5: 39, 28; ἐν γ' (?) 137, 18; 147, 1

Αγησιλάω 1, 4 (?): 31, 14; 1, 24: 13,

23; Αθηναίων πολιτεία 1, 19: 62, 22; Ἰέρωνι 1, 21: 19, 5; Ἱππαρχικῶ 1, 4: 106, 17; Κυνηγετικῶ 5, 4: 88, 12; Λακεδαιμονίων πολιτεία 2, 3: 151, 9; Οἰκονομικῶ 2, 11: 109, 4; 4, 2: 33, 12; 8, 3: 19, 6; Συμποσίω 2, 2: 65, 9; 8, 15: 66, 10

Zweifelhaft 128, 25; 135, 25; falsch 31, 17; 39, 28; 149, 6

Vgl. auch 139, 7

